

КОЛЕКЦИЯ
Love
bestsellers

Как разбираш, че си
срещнала **единствения** и
неповторим?

Любовен пасианс

АЛЕКСАНДРА
ПОТЪР

COSMOPOLITAN

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР ЛЮБОВЕН ПАСИАНС

Превод: Маргарита Спасова

chitanka.info

Как разбираш, че си срещнала Единствения и неповторим?

Грейс е едва тийнейджър, когато сърцето ѝ е разбито за първи път от Джими. Но оттогава са минали тринайсет години, тя е пораснала и продължила смело напред. А сега е щастливо сгодена за Спенсър — нейния Единствен и неповторим. Нали?

Джими също е продължил живота си. Той е сгоден и след броени дни ще се жени за Кайли. Докато нахаканата моделка не го зарязва по телефона седмица преди сватбата им...

И когато Грейс и Джими се засичат отново, никой от тях не е предполагал, че на трийсет все още ще бъдат необвързани. Но и никой не е очаквал, че ще станат най-добри приятели. Ако искрите помежду им наистина са само приятелство.

ПРОЛОГ

— *А това, драги слушатели, ни отвежда към следващото любовно писмо, то е от Синди от Падингтън, която търси някой специален човек да стопли разбитото ѝ сърце...*

Минава полунощ. Мрак и ситен дъжд. Нашир и надлъж, задавените от трафик столични улици са призрачно празни, освободените от навалищата търговски булеварди са се превърнали в хостели за бездомните, а в един милион спални, уютно завити под един милион пухени завивки и юргани спят, похъркват и сънуват милиони лондончани.

Повечето, но не всички.

В платното с ограничена скорост на шосе А40 един доктор от „Спешна помощ“ се прибира от смяна в стария си очукан фолксваген кемпер; двойка съпрузи на средна възраст допиват последните си питиета, сгушени дружелюбно на кадифено пясъчножълто канапе във висок жилищен блок в Стрийтъм, а над „Балтик Травъл“ в Падингтън една самотна майка кръстосва апартамента в очакване телефонът да позвъни. Различни хора, различни места, различни животи. И една връзка. Радио. И фактът, че всички те слушат едно и също предаване.

„Безкрайна любов“ на Лутър Вандрос затихва под гласа на водещия.

— Здравейте, аз съм доктор Купидон, със среднощна доза любов. Авторката на тазвечерното любовно писмо ни разказва за разбития си живот, защото партньорът ѝ си тръгнал, изоставяйки нея и сина им. Ало, Синди, чуваш ли ме?

От другата страна се чува нервно покашляне.

— ... Ъ... да... здравей.

— Здравей, Синди, вече си в ефир, аз съм доктор Купидон. Изглежда, че напоследък си преживяла доста труден период.

— ... Да... нещо такова...

Намекът е посрещнат със съчувствено сумтене от страна на водещия.

— Е, разкажи ни малко повече за себе си.

— Ами... — гласът на жената потреперва от смущение.

— Не се притеснявай — успокоява я водещият. — Поеми си дълбоко дъх.

Следва пауза, мъчително прегръщане на глътка вода, после:

— Ами, смятам, че съм творческа натура. Бях гримьорка за разни лъскави списания, което беше страхотно, понеже пътувах по цял свят, срещах се с интересни хора, но после родих и... и... — тя въздъхва, донякъде с тъга, донякъде с обич — ... се отдадох на моето малко момченце.

— И в писмото си пишеш, че си търсиш някой специален човек.

— Хм. Да, май така написах.

Дори в ефира си проличава, че тя се е изчервила от смущение.

— Но нали всички това искат?

— Разбира се — успокоява я водещият. — На нас в „Любовен пасианс“ това ни е работата, да намерим твоята сродна душа.

— Наистина ли? — учудва се Синди, неспособна да скрие съмнението в гласа си.

— Да, наистина.

— О... добре... супер... — Тя се опитва да влезе в тона на водещия, който прелива от ентузиазъм, поколебава се и се киска нервно. Чува се жадно всмукване на цигарен дим... — Слава богу, защото не можете да си представите какъв кошмар беше последната ми среща с мъж — затова ви писах. Честно казано, аз всъщност нямам вяра на агенциите за запознанства и търсенето на сродни души — признава жената, сякаш забравила, че откровеничи пред водещия и слушателите на радиопредаване за самотни сърца. — Вярвам в съдбата, в предопределението, в магията на вселената. Вярвам, че ние нямаме контрол над любовта. Любовта или се случва, или не се случва...

Изправен пред заколението на шоуто си в ефир, водещият я прекъсва.

— Лондон е пълен със самотни хора, които търсят своята сродна душа. Защо не опиташ да опишеш своя идеален партньор, Синди?

— Ами, няма как да знам докато не го срещна, нали? — отговаря объркана тя.

— Опитай, Синди — придумва я водещият, желаещ да запълни ефирното време до следващото парче. — Не се притеснявай. Нали помниш, че разговаряш с доктор Купидон, който е тук да стопли разбитото ти сърце.

Мълчание, последвано от смутен смях.

— Е, добре, щом настоявате. Добре, да видим... той е забавен и мил, и верен...

— Разбира се — приглася приятелски водещият.

— ... духовен и страстен, сърдечен и романтичен... — Синди се отпуска и нервността я напуска: — Такъв мъж, че ако сте в супермаркета заедно и ти го оставиш, за да вземеш кутия чай „Ърл Грей“ или нещо такова и го изгубиш в навалищата... — обяснява разпалено тя, — ... и ти тръгваш да го търсиш между стелажите, докато изведнъж не го видиш, наред морето от пазарски колички. И не виждаш нищо друго освен него. Защото дори да е заобиколен от десетки други мъже с техните пазарски колички, те сякаш не съществуват. Италианците си имат израз за това *un colpo di fulmine*^[1] Поразява те като мълния и те заковава на място. — Гласът ѝ затихва в унес и се стопява в горестна въздишка. И бързо се връща на земята. — Честно казано, нямам точна представа какъв трябва да бъде той, но определено ще го позная, когато го срещна.

— Също като нас, нали, драги слушатели? — бърза да разведри обстановката водещият. Увлечен от въображаемата история в супермаркета, той напълно е забравил да следи времето, докато продуцентът не започва да ръкомаха яростно и да му прави знаци, че ще му пререже гърлото. — Така че, ако някой от вас се е разпознал в идеалния мъж на Синди, защо не вдигнете телефона и не позвъните на редакционния телефон на предаването „Любовен пасианс“.

— Разнася се същата досадна мелодия. — Но преди това, нека чуем „Хелюу“ на Лайънъл Ричи. И не забравяйте, не губете повече време, защото любовта никого не чака...

Докато кадифеният глас на Лайънъл Ричи се разлива в ефира, един доктор от „Спешна помощ“ се усмихва на себе си и усилива звука, а възрастните съпрузи се споглеждат с любов и се сгушват още по-плътено един в друг. И в уютния, приказно осветен апартамент над „Балтик Травел“ една красива тъмнокоса жена се пита какво я е прихванало, та да се обади в национална радиостанция пред кой знае

колко хиляди слушатели, за да помоли доктор Купидон да сложи ред в любовния ѝ живот. Притихнала в очакване до телефона, тя пали следващата цигара.

И се надява.

---

[1] Любов от пръв поглед (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Сгушена в утробата на огромното луксозно легло, Грейс ту потъваше, ту изплуваше от дълбините на съня. Някъде безкрайно далече, мозъкът ѝ се опитваше да ѝ каже, че е време да стане, да се приготви и да отиде на работа, но тялото ѝ не реагираше.

Крайниците ѝ сякаш бяха парализирани. Дори клепачите ѝ отказваха да се отворят. Просто лежеше. Без мисъл. Без действие. Само вдишваше. И издишваше.

Бавно, сънено, блажено.

Изведнъж се разля ослепителна светлина, съпроводен от звука на дърпане на завеси.

— Какво, по...

В търсене на безопасно укритие, тя се шмугна през глава под юргана и въздъхна с облекчение. Грейс имаше отколешна любовна история с леглото, било то детското ѝ креватче, единичния неудобен студентски матрак, убийствения за гърба диван от ранната младост или сегашното разкошно ложе с дъбова рамка и суперанатомичен матрак от „Джон Люис“. Като истински любовници, те всички си имаха своите добри и лоши страни, но Грейс ги беше обожавала всичките и ги беше напускала с нежелание.

За съжаление беше петък сутрин и като дизайнер в агенция за графичен дизайн в Западен Лондон, тя трябваше да стане за работа. С глух ропот Грейс се заигра с идеята да отмърка за още пет минути. Колко му е. Слънцето се лееше през прозореца, а в далечината кънтеше телевизорът в кухнята. Спенсър явно пак го беше оставил включен, помисли си тя с раздразнение. Съжителството с друг човек в продължение на три години и половина означаваше да опознаеш всичките му дразнещи навици, един от които беше Спенсър да стане сутрин, да пусне портативния телевизор в кухнята, да се сети за нещо друго и да го забрави включен. Вниманието му беше като на малко дете. Беше от мъжете, които започваха нещата с добри намерения, но после се разсейваше, променяше мнението си и ги изоставяше

недовършени. Пълнеше ваната, но така и не влизаше в нея, слагаше филийките хляб в тостера, но така и не ги изяждаше.

Сгодяваше се, но така и не се женеше.

— Мило, събуди ли се?

Що за хора бяха това? Нарочно те будят, а после те питат дали още спиш? Грейс изплува изпод завивката си от гъши пух и отлепи с усилие клепащи. Замига на парцали, опитвайки се да фокусира върху сивия силует пред себе си.

— Ъ... кое време е? — измънка тя.

— Седем и половина.

— *Седем и половина!* — изписка тя, а тялото ѝ възмутено се изтръгна от съня.

Можеше да си поспи още четиридесет и пет блажени минути. Грейс се почувства ограбена.

Тя отметна разрошените кичури коса от очите си и премигна отново, а зрението ѝ постепенно се фокусира. Извършителят на подлото престъпление, препасан само с една хавлия, стоеше от другата страна на леглото и държеше в ръце кръгла кифличка с шоколад, със забита в средата една-единствена розова свещичка. Грейс почувства как семената на раздражението посърнаха.

— Честит рожден ден, честит рожден ден — запя той. Гласът му беше забележително добър баритон и там, където другите мъже биха претупали мелодията, за да не фалшивят, той я довърши уверено: — Честит рожден, мила Грейс, честит ти рожден ден. — Завърши с лек апломб накрая: — Честит рожден ден, мило.

Гръм и мънии. Разбира се. *Рожденият ѝ ден.* С известно забавяне в регистрирането на събитията вследствие на съня, който неохотно се изпаряваше, фактите си дойдоха на местата. Грейс се усмихна на Спенсър. Току-що излязъл изпод душа, тъмнорусата му коса беше още влажна, очилата с рогови рамки бяха леко запотени, а по широките му, обсипани с лунички рамене, се стичаха мънички капчици вода с аромат на гуава и цитрус и се губеха в браздата между гръдните му мускули. За мъж на прага на четирийсетте той все още беше в невероятна форма, помисли си с гордост Грейс. И тя се усмихна щастливо. Ами да, голотата му и обещанието за шоколад бяха все приятни видения.

Невероятни почти.

За четирите си рождени дни, които Грейс беше прекарала със Спенсър, той нито веднъж не я беше будил с песничка. Никога не ѝ беше носил закуска в леглото. Изобщо не си падаше по такива сладникави сантиментални неща. Обикновено все препускаше, все бързаше да отиде в офиса, все обещавахе да ѝ се реваншира по-късно. Умът ѝ, вече заработил на пълни обороти, прехвърляше възможностите: не му е стигнало времето да ми купи подарък; довечера ще работи до късно, забравил е да запази маса в ресторант...

Спенсър прекъсна мисловния ѝ процес.

— Не може ли човек да поздрави своето момиче по случай рождения ѝ ден, без да се е случило нещо лошо?

— Не може — отвърна с прозявка Грейс и поклати глава.

Обиденото му изражение изчезна и той вдигна рамене.

— Познаваш ме прекалено добре.

Грейс почувства как доброто ѝ настроение беше на път да се натроши под някое от извиненията на Спенсър и като скръсти ръце, тя се облегна на възглавниците, истински съдия в пижама.

— Тогава изплюй камъчето — подкани го тя, все още с усмивка. Какво пък, не беше болка за умирање.

— Ами, просто има едно заплетено дело, по което работя. Утре ще се гледа в съда.

— Значи не можем да излезем довечера — заключи Грейс, съкращавайки задаващата се несъмнено дълга история.

Вече беше изгубила бройка на случаите на провалени планове заради служебните ангажименти на Спенсър. Ако не беше коктейл за посрещането на чуждестранни клиенти, то беше служебна вечеря, късно съвещание или неотложен краен срок.

— Мило, остави ме да довърша. — Той направи физиономия. Ако имаше нещо, което Спенсър истински мразеше, то беше да го прекъсват. — Естествено, че ще излезем довечера. Вече съм направил резервация за девет часа, макар че може да се наложи да закъснея малко, понеже има някакъв коктейл след работа и трябва да се весна за малко, да пийна нещо на крак...

— Да се веснеш за малко? — повтори Синди със саркастична усмивка. — Това не е ли оксиморон в твоя случай?

— Не, в моя случай има двама съпрузи с три деца, двама любовници и къща за половин милион лири, а аз се мъча да ги разведа цивилизовано — сопна се той, ядосан. Корифей на разводите в Лондон, графикът на Спенсър беше максимално запълнен. Той въздъхна. — Съжалявам, мило... просто вложих толкова труд в този случай и... ами... знам, че е непростимо, но не успях да ти купя подарък. — Спенсър свали очилата си и набърчи чело, така че русите му къдрици да паднат над очите му. За невинния наблюдател този жест би изглеждал спонтанен, но всъщност беше техника, усъвършенствана с години. Жест с напълно осъзнато въздействие на подкупващ чар. — Имаш ли нещо против да ти дам пари?

При обичайни обстоятелства Грейс щеше да се обиди, ако приятелят ѝ не беше отделил време, за да ѝ избере подарък: щеше да приеме, че не го е грижа, че не му пука, че не я обича. Но със Спенсър изпитваше облекчение. Не искаше да е неблагодарна. Просто докато тя винаги му купуваше импулсивни, разкошни, екстравагантни подаръци, които я бяха грабнали на момента, той винаги ѝ купуваше подаръци, които бяха честно казано, ужасно практични.

Миналата година Грей разви кожена кутийка и я отвори, убедена че вътре се крие бижу, за да намери писалка „Монблан“. Беше прекрасна, сигурно струваше цяло състояние и беше много полезна, но не беше обгръщащата тялото, шоколадова сатенена рокля „Гоуст“, за която му намекуваше от седмици. По-миналата година беше планински велосипед — пак беше чудесно, сигурно пак струваше цяло състояние, с дебели гуми и петнайсет скорости и всякакви екстри, но тя се изморяваше само като го погледнеше и изпита тайно облекчение, когато го откраднаха само седмица по-късно. А по-предишната година беше чанта, но не жадуваната супер елегантна торба от най-фин велур, а стабилно кожено куфарче от „Мълбери“, което сигурно също струваше цяло състояние, и беше невероятно практично за работа. Което, ако питате Грейс, беше целувката на смъртта за подаръците. В същината си, подаръкът трябваше да бъде непрактичен, луксозен източник на наслада.

Според нея практичното в никакъв случай не беше перфектно.

— Простено ли ми е?

Господи, той се опитва да бъде мил, помисли си Грейс, залята от чувство на вина. А аз съм някаква свадлива, подозрителна харпия.

Усмихна му се.

— Недей да говориш глупости, естествено, че ти е простено.

— Това означава ли, че ще си духнеш свещичката и ще си пожелаеш нещо наум или цял ден трябва да стоя тук? — Той погледна часовника си.

Грейс завъртя очи.

— Леле, колко си романтичен.

— Имам усет за някои неща. — Той се усмихна и се наведе да я целуне.

Докосването на устните му, миризмата на гола кожа и свеж афършейв отнесе Грейс в неочаквана посока. Обикновено сутрешната рутина включваше обичайните елементи на съжителството: Спенсър да се суети, налегнат от махмурлук, да стърже прегорели филийки над умивалника и да си губи ключовете, докато тя киснеше в банята, търсеше си чорапогащник без бримки и намираше ключовете му между възглавниците на дивана. Но елементите на съжителството не включваха секс сутрин, особено напоследък, дори с помощта на две чаши еспreso и разкошна вана с пяна ухаеща на мед и мандарина. Обаче...

— Зависи — промърмори тя.

— От какво?

Грейс се отдръпна лекичко, наклони глава, затвори очи и духна лекичко към пламъка на свещта. Вдигна се тънка струйка дим.

— От това дали ще се изпълни желанието ми... — Без да отваря очи, тя прокара длан по голите му гърди, проследявайки с пръсти косъмчетата. Грейс се усмихна щастливо. Мразеше космати мъжки гърди, обаче къдриците на Спенсър бяха деликатно секси. Нямаше нищо по-приятно от това да положи глава между широките му рамене и да се сгуши в копринената им мекота. Това е любовта, помисли си тя, докато ръката ѝ се плъзгаше към хавлията на кръста му. Или пък беше похот?

— Време е да се обличам. Иначе ще закъснея.

Изтръгната от нейния еротичен блян, Грейс отвори очи и видя Спенсър да се изправя. Прониза я остро разочарование, последвано от усещане за отхвърляне и раздразнение, наблюдавайки как той затъкна решително лилавата хавлия — дори твърде решително — около талията си. Какво си мислеше той? *Че ще го изнасили ли?*

— Имам краен срок и...

— Естествено — кимна Грейс, опитвайки се да наподобява равнодушие. Не беше лесно. В един момент тънеш в топлата, щастлива, чувствена ароматна вана на очакването, в следващият те залива леденостуденият душ на реалността. Без секс.

Ядосана, задето я накараха да се почувства като някаква нимфоманка, и то навръх рождения ѝ ден, Грейс не каза нищо повече, докато Спенсър измъкна чифт гащета на „Келвин Клайн“, избра една от дузината свършено еднакви ризи в гардероба, всичките до една закупени от „Томас Пинк“, и облече костюма си.

— Кой ти харесват повече? Сребърните или златните? — Държеше в ръка два чифта копчета за ръкавели.

— Ти избери — тросна се нацупено тя. Ето я тук, чисто гола, топла и жадна за секс, а той иска да си говорят за *копчета за ръкавели!*

Сляп за чувствата ѝ, Спенсър сви рамене.

— Мисля, че ще сложа сребърните — промърмори той, докато ги поставяше. — А, между другото, за довечера.

— Да? — изстреля Грюйс, бясна.

Той не обърна внимание на тона ѝ.

— Какво смяташ да облечеш?

Грейс настръхна. Спенсър имаше отвратителния навик да я съветва какъв тоалет да облече, когато излизаха. Харесваше му тя да се придържа към „класиката“ и постоянно ѝ навираще под носа каталози на британската модна къща „Боден“ и ѝ опяваше, че е важно „качеството, а не количеството“, като ѝ втълпяваше, че трябва да инвестира в няколко дизайнерски тоалета, които да носи с години. *Да носи с години?* Дори мисълта за това я убиваше. Грейс беше модно зависима, която се отегчаваше от поредните модни хитове след няколко седмици, и си падаше по всичко, на чийто етикет пишеше „Артикултът е препоръчан от списание *Glamour*“.

— Не знам. — Помъчи се да се усмихне. Излезе повече като озъбване.

— Защо? Ще изглеждаш страхотно в онази малка черна рокля.

— Коя малка черна рокля? — попита тя подозрително. Тя не носеше малки черни рокли, носеше джинси с шифонени блузи на цветя или украсени с пайети жилетки или пък пъстри рокли с презрамки.

— Сещаш се, онази с дългите ръкави.

— Имаш предвид роклята, която облякох на погребението на баба ти?

— Така ли беше? — учуди се Спенсър и приседна на, леглото, за да си завърже връзките на обувките. — Както и да е. Помислих си, че ще ми бъде приятно да те видя облечена в нещо различно от дънки — подметна той и я целуна по челото, преди да излезе от спалнята.

Имаше още половин час преди времето ѝ за ставане, а Грейс лежеше в леглото, заслушана в приглушения шум от телевизора в кухнята, включването на осветлението в банята и шума от вентилатора, енергичните звуци от миенето на зъби, съскането на дезодоранта, бръмченето на електрическата самообръсначка на Спенсър. Как бе възможно в един момент да се чувства щастлива и възбудена, а в следващия Спенсър да успее да превърне нещо толкова тривиално като чифт копчета за ръкавели в катализатор за порой от подмолни съмнения?

Като че ли ми пука какви бутонели носи или дали носи изобщо такива, помисли си Грейс, необяснимо подразнена. Не в това беше въпросът. А те бяха поредният пример за дребните неща, които напоследък я дразнеха в Спенсър. Все по-тежките махмурлуци, затихващото желание за секс, предложението да облече погребална рокля на рождения си ден, отказът да определи дата за сватбата. Първо едно, после друго и второ, и трето и така до безкрай. Трупача се като количките в онези безкрайни опашки в американските молове, които показваха по телевизията.

Дрънченето на връзката ключове прекъсна мислите ѝ и Грейс понечи да му извика да изключи телевизора преди да излезе, но той я изпревари с едно „довиждане“ и затръшване на входната врата. Внезапно апартаментът потъна в тишина.

— Уф — изсумтя тя, объркана и смутена, без да разбира защо. Грейс се сгуши в леглото, зави се до брадичката, забравила за останената върху юргана чиния с кифла с шоколад, докато не я чу да пада върху белия дървен под. Невъзмутима, Грейс протегна ръка с намерението да изключи будилника, но с типичната си несръчност

успя да катурне стъкленото кълбо със снежинки, което стоеше до часовника върху етажерката от ИКЕА.

За част от секундата Грейс го проследи сънено как се търкулна към ръба, след което с някакъв впечатляващ рефлекс се изправи като пружина, протегна ръка и го хвана. Студено и гладко, кълбото тупна в ръката ѝ и намери баланс в центъра на дланта ѝ. Беше от онези стъклени кълба, в които можеше да поставиш снимка и сега прозрачното стъкло увеличаваше образа на някаква двойка, която караше зимни кънки в Сентрал Парк. Със зачервени от студа носове, те бяха увити в глупави вълнени шапки и раирани плетени шалове, вкопчени с идиотски усмивки един в друг, опитвайки се да запазят равновесие върху хлъзгавата ледена пързалка.

Загледана в снимката, Грейс почувства топлото сияние на носталгията. Беше точно преди настъпването на Нова година, няколко месеца след запознанството им и Спенсър я беше завел в Ню Йорк за уикенда, осъществявайки със замах всички романтични фантазии, които някога беше имала. Както и няколко, които изобщо не си бе представяла. Тази снимка беше уловила идеалния момент и го беше съхранила завинаги. Моментът, когато Грейс, дваисет и седем годишна, беше осъзнала, че най-сетне е намерила Мъжа на мечтите си. Тя импулсивно разклати кълбото и когато милионите малки бели снежинки се завъртяха шеметно в него, кръжейки и пърхайки, мислите ѝ отскочиха обратно към връзката им, припомняйки си всички мигове заедно, представяйки си остатъка от живота им, който щяха да прекарат заедно. Изгубена в мислите си, Грейс не забеляза вихрушката на снежинките, докато не погледна кълбото отново и изведнъж видя картинката по-ясно. И тогава, в утрото на нейния трийсет и първи рожден ден, всички онези съмнения, всички онези различия, всички онези страхове си дойдоха на мястото, подредени като грамадна мозайка.

И я порази объркващата мисъл.

Ако Спенсър беше Мъжът на мечтите ѝ.

Тогава защо я дразнеше толкова много?

ГЛАВА 2

Това е значи. Тук трябва да се сбогувам. Тук трябва да я целуна бързо по устните, да я прегърна през раменете и да я прегърна приятелски. Цялото сбогуване трябва да отнеме не повече от една-две минути, след което трябва да си тръгна.

Но Джими не искаше да си тръгне.

Насред подгизналия от дъжда паваж пред портала „Заминаващи“, той прегърна Кайли още по-здраво през голата талия и продължи да я целува. Целувка, която продължаваше от близо десет минути.

Започна със скромно млясване по устните — ефирна, благовъзпитана целувка, запазена за обществени места — и бързо набра скорост и дълбочина. Със засмукване на долната устна. Облизване на зъбите. С пърхане на език. Когато влажните им носове се потриха, Джими понечи да си поеме дъх, усещайки ритмичното движение на езика ѝ върху небцето си. Беше неподозирано еротично. Той стегна хватка и се впусна да я целува с разпалена жар.

При нормални обстоятелства Джими за нищо на света не би се излагал с натискане по улиците. На трийсет и една той имаше обещаваща журналистическа кариера. Играеше билиард, гледаше DVD-та и излизаше с колеги и приятели, за да обикалят модните ресторанти и тузарските пъбове в Лондон. Не беше склонен към пубертетски прояви на чувства. Не и на публично място. Най-малкото на толкова банално място като Терминал 3 на летище „Хийтроу“.

Поне доскоро. Сега всичко беше различно. Не стига, че беше затънал в прощална целувка, сякаш взета от слаб филм, ами на всичкото отгоре изобщо не му пукаше. Нито пък го беше грижа, че той, който се смяташе за въплъщение на хладнокръвието, беше заобиколен от навалица хора, които го оглеждаха с любопитство. Пет пари не даваше, че новите велурени маратонки „Найк“, които си беше доставил по Федекс от Щатите, щяха да се съсипят в поройния дъжд. Или че пулсиращата му, невероятна ерекция щеше да отиде на халос.

Защо ли?

Съвсем просто.

Защото Джими Малик се женеше.

След бог знае колко увлечения, няколко вяли връзки и твърде много свалки за по една нощ, чудото най-накрая се случи. Той среща жена, за която си струваше да се откаже от ергенлъка. Жена, която чудодейно превърна думата „моногамия“ в нещо желано, вместо в ръжен, от който цял живот да бяга. Накратко, след шеметен шестмесечен роман, Джими разбра, че е открил жената на своите мечти.

Срещна я в един бар. Забеляза я още с влизането. Не че в този факт имаше нещо необичайно. В интерес на истината, Джими обикновено се чувстваше привлечен към всяка жена, която му хванеше окото. Но тази беше различна. Не просто приятно привлекателна, а зашеметяваща в пълния смисъл на думата. Във физическо отношение, тя въплъщаваше всичко онова, което Джими търсеше в противоположния пол: лъскава права коса — нейната беше медноруса и съвършено права, — стройна и дългокрака — тя беше слаба като манекенка и стърчеше над него дори когато носеше маратонки, високи, кръгли малки гърди — нейните запълваха шепите му като по мярка. Но имаше и уловка.

Името ѝ: *Кайли*.

Независимо от първото впечатление, името ѝ захвърли сърцето му право в петите на обувките му „Патрик Кокс“, имитация на змийска кожа. Джими винаги бе смятал, че неговата сродна душа ще се казва Лола или Саша, или Либърти. Защото колкото и да се стараеше госпожица Миноуг да върти дупе в изрязаните шорти от златен брокат, името Кайли неумолимо хвърляше страховити образи на електриковосиня очна линия и ситно накъдрена, изгорена коса като фризиран пудел. Нещо по-лошо, Кайлитата бяха или шестнайсетгодишни девойки от Есекс, или австралийки. Не че Джими имаше нещо против хората от Есекс или пък от Австралия. Просто той беше свикнал да ходи с жени от Ню Йорк, Париж, Милано, Лондон. От готини, изискани мегаполиси.

Две водки с лайм и сода по-късно, Джими откри, че Кайли е родом от малко градче в Канада и едва наскоро се беше преместила в Лондон. Освен това откри, че тя е на дваисет и една, модел, и че

всички мъже в бара му завиждаха. И така, той пристъпи към обичайната процедура — покани я на вечеря, резервира обичайната маса и смени чаршафите на леглото за по-късно. Но тогава се случи нещо, което не влизаше в сметката. По време на ордьовъра, а именно любимата му полента с гъби шийтаке, той погледна Кайли и осъзна, че наистина се наслаждаваше на компанията ѝ. Тя беше забавна и интересна и когато се смееше, на лявата ѝ буза се появяваше очарователна трапчинка. И в този миг Джими направи потресаващото откритие, че не искаше просто да преспи с нея. Искаше — тук си представете драматичен пиано акорд... Сериозна връзка.

Откритието го разтърси из основи. Другото шокиращо нещо беше, че вместо да преспи с нея на първата среща, той изтърпя търпеливо и неотклонно цял месец безбрачие, докато двамата се „опознаваха“. Това бяха най-дългите четири седмици в живота му. Двайсет и осем дни опити да разговаря любезно с нейните съквартирантки, да се преструва на очарован от пасмината кихаци, проскубани котки, които му се галеха в краката и го покриваха с дълги рижави косми. И да изгледа всичките епизоди на „Сексът и градът“.

Два пъти.

Имаше един персонаж, който Джими не можеше да понася, онзи Ейдън. Беше прекалено идеален, до него всеки друг мъж изглеждаше недолялан. Да не говорим колко го дразнеше перфектната му холивудска усмивка. За съжаление Кайли намираше усмивката му за очарователна и за да докаже любовта си, Джими се насилваше да се превъзнася по изумителните му тапицерски умения, по сладичкото му кученце Пит, по увлечението му по сребърни накити с тюркоази. Докато накрая, неспособен да понесе още един епизод и на път да признае поражението си, Кайли се смили над него ѝ го избави от мъките му. И спа с него.

Джими пристъпи от крак на крак.

Тази ерекция го убиваше.

И като се притисна още по-плътно към нейните камуфлажни панталони „Махариши“, той се концентрира върху целувката, все по-дълбока и по-дълбока. Устата ѝ имаше вкус на диетична кола и „Марлборо“. Кое то беше поредният парадокс, помисли си Джими и плъзна ръце от тънката ѝ талия към стройните ѝ бедра. Преди Кайли, той робуваше на правилото да не излиза с пушачки. „Че кой иска да се

целува с пепелник?“, обичаше да казва Джими. И го правеше на висок глас, обикновено до жена, която си дърпаше елегантно от тънката дамска цигара. Ама че ирония. Сега той искаше да прекара живота си с жена, която пушеше по трийсет цигари на ден.

Светкавица разцепи небето. Започналият като лек септемврийски дъждец се превръщаше в истинска буря. Над главите им се бяха скупчили облаци, скривайки слънцето и потапяйки всичко в призрачен мрак. Незнайно откъде излезе зловец, поривист вятър, взе да краде сламените шапки на закъснелите летовници и да ги размята на всички страни по тротоара. Валеше като из ведро.

Гигантски дъждовни капки закапаха по врата на Джими, търкулваха се под якичката на тениската му и се стичаха бавно между плещите му. Той продължи да целува Кайли, но вече не беше същото. Сега можеше да мисли единствено за подгизналия памук, който лепнеше по гърба му. Уж трябваше да е циганско лято, за бога. Какво стана с утринното слънце? С омайната топлина? С цветния прашец? Поне да беше сухо, помисли си той, усещайки как дъждът се плискаше по краката му и започваше да се процежда през дънките му „Дизел“. Явно небето се мъчеше да угаси техния плам.

Сякаш прочело мислите му, небето се разцепи от тътен на гръмотевица.

— Е, май това беше. — Неохотно, Джими се откъсна от тялото ѝ, като се опита да скалъпи бодра усмивка. Не му се получи. През по-голямата част от живота си беше тренирал цял набор от усмивки — мрачна усмивка, пакостлива усмивка, чаровна усмивка, лаконична усмивка. Но веселите усмивки не влизаха в репертоара му. Придаваха му спечен вид. Кайли си пое шумно дъх и го погледна през слънчевите очила „Гучи“, които той ѝ бе купил и кимна безмълвно.

Сега ще се разплаче, помисли си Джими и веднага се почувства загрижен и отговорен. Както и тайно зарадван. Моментално го обзе чувство за вина. Той обичаше Кайли и не *искаше* да я разстройва, но усъвършенстваното с години самолюбие не отстъпваше лесно. Част от него не можеше да не изпитва известна утеха при мисълта колко разстроена беше тя. Разстроена, понеже го оставяше.

— Стига, де, няма да е завинаги. — Той подигна брадичката ѝ с палец и отметна кичура коса, който се беше залепил за челото ѝ.

— Една седмица си е цяла вечност — въздъхна Кайли и нацуп пухкавите си устни в сладка муцунка. Джими се разтопи. Кайли изглеждаше адски секси, когато се цупеше. И в този момент осъзна сериозността на положението. Цели седем дни без секс.

— И на мен ми се струва цяла вечност — прошепна той с тежка въздишка.

— Обещавах ли да ми се обаждаш всеки ден? — Кайли повдигна вежди и го простреля с поглед, който обещавахе да го убие, ако не го направи.

Джими се почувства обиден дори само от въпроса ѝ.

— Обещавам, разбира се — възропта той. Навремето щеше да се задави, камо ли да каже тези думи. Джими Малик? Да обещае да се обажда на жена всеки ден? Кой би повярвал?

— Знаеш ли, ще ти се обаждам по два пъти, даже по три пъти на ден. Ще ти дойде до гуша от мен, ще откачиш телефона от мрежата — чу се той да плещи патетично.

— Никога няма да ми дойде до гуша от теб — изкикоти се Кайли.

— Ще ти дойде, и още как. — Сега той се нацупи. — Но ти на мен никога няма да ми омръзнеш. Дори по цял ден да киснеш на дивана по долнище, да гледаш кулинарни предавания и да нагъваш хамбургери, с омазана уста и брадичка.

— И ти никога няма да ми омръзнеш. Дори ако си обръснеш гърдите, ако си пуснеш засукан мустак и носиш прашки на плажа.

Това беше една от любимите им игри. Да се препират кой обича другия повече. Сладко до прилошаване.

Той: „Дори да си на седемдесет, с накъдрена и боядисана в синьо коса.“

Тя: „Дори да си на деветдесет и от ушите ти стърчат дълги черни косми.“

Дъждът не даваше признаци да се укроти и двамата бяха вир вода, но никой не помръдваше.

Накрая Кайли заговори.

— Време е да вървя.

Джими почувства пробождање.

— Оставяш ме. Вече?

Кайли се загърна в своето милитъри яке и се усмихна жално.

— Знам, че още е рано, но проверката за безопасност отнема страшно много време, докато проверят дали не нося опасни оръжия като нокторезачка, например. — Тя се опита да се пошегува, но се провали безславно. — Не искам да си изпусна полета.

— Не... не, разбира се — измънка Джими, макар че една част от него не би имала нищо против да стане точно така. Въпреки позите и преструвките на силен мъж, той знаеше, че Кайли щеше да му липсва, нищо, че щеше да отсъства само една седмица. Той обходи с очи лицето ѝ, видя, че водоустойчивата очна линия беше достигнала до крайния предел на своята издръжливост и се стичаше свободно по бузите ѝ. Кайли вече му липсваше.

— Обичам те, Гуфи. — Тя го погледна замечтано.

Джими ѝ отвърна със същия поглед.

— Обичам те, Мини.

Галени имена. След шест месеца. *Невероятно.*

ГЛАВА 3

Доволна от умелото си паркиране на заден ход, Маргарет Чапмън си запали втората цигара „Ламбърт и Бътлър“ за тази сутрин, духна почернялата кибритена клечка и я изхвърли с декадентски жест през прозореца на автомобила. Всмука дълбоко през филтъра, забарабани с прясно лакирани нокти по волана и изви леко китка, колкото новият часовник гривна, който току-що си бе купила от безмитния магазин да проблесне. Фин и златен, той се открояваше елегантно на загара, който беше хванала на Пуерто Банус.^[1]

Единственият проблем беше, че не можеше да вижда стрелките, понеже зрението ѝ отслабваше. Такава е печалната действителност на старостта, помисли си тя и си дръпна с наслада. Щом чукнеш петдесетте, чарковете започват да се износват, като токчетата на чифт стари ботуши. Все още не беше съвсем за изхвърляне, каза си тя, и изпусна две кълбета дим през пламналите ноздри.

На петдесет и пет човек не е стар, реши Маргарет и отвори жабката на колата. Вътре се спотайваше нейната срамна тайна. И като огледа улицата, за да се увери, че никой не я гледа, тя плахо издърпа една златна верижка, на чийто край висяха очила с рогови рамки. Изгледа ги с омраза, дори с ненавист, понеже бяха замазани, и ги постави неохотно на върха на носа си. Образите се избистриха фокусирани и тя зацъка ядосано. Да му се не види, в какво състояние беше френският ѝ маникюр. Какво щяха да си помислят хората? Мацаница. Като че ли някое от внучетата ѝ го бе правило, с коректор и баданарка.

В пристъп на отчаяние, Маргарет зачопли яростно с палец остатъците от бял лак по кожичките на ноктите си. И тогава си спомни.

Не губеше само зрението си, губеше и рефлексите си.

Тя вдиха ядно, вдигна ръка да отметне ръкава на ефирната си жилетка, за да види часовника си. И часа. *Девет и двайсет и пет.*

Вън от себе си, тя осъзна, че щяха да закъснеят за работа. Щеше да пристигне с такова закъснение, че нямаше да успее да приготви на

шефа си сутрешното кафе с мляко, без захар, да прегледа графика му заедно с него, да отмени следобедните му срещи, за да може да заведе любовницата си на обяд... Докато въображаемият списък със задачи се разгръщаше пред нея, тя свали очилата, остави ги да висят на пищните ѝ гърди като махало и с цялата сила, на която беше способна, натисна с две ръце клаксона.

— *Биг-биип.*

— Ъ... хъ? — Заровила лице във възглавницата, Грейс се размърда.

— *Би-биип.* — Автомобилният клаксон изрева отново под прозореца ѝ.

— Млъквай, бе — изсумтя сънено тя и се зави презглава с възглавницата, заравяйки лице в пухения матрак.

— *Би-би-би-би-биип... би-биип.*

Този не се отказваше. Този път по-настойчиво, въпреки бодрия звук на клаксона. Грейс изпухтя с досада. Защо трябваше да вдигат такава гюрултия точно на нейната улица? При това, съдейки по звуците, точно под нейните прозорци.

О, мамка му.

Изригвайки от завивките в объркан вулкан от ръце, крака, гърди, коса, Грейс се хвърли към прозореца на спалнята и отвори със замах дървените кепенци. Точно отсреща, на тротоара, беше паркиран ментовозелен „Фиат Панда“, с включен двигател. На мястото на шофьора, повесена през прозореца, се виждаше жена на около петдесет със силен слънчев загар, копринен розов тюрбан, накичена с едри сребърни бижута и накипена с яркочервено червило. С цигара в уста, тя натискаше силно клаксона с две ръце.

Биииииип.

О, боже.

Беше за нея.

Маргарет Чапмън — за приятелите и колегите Маги — беше личната асистентка на изпълнителния директор на „Биг Фиш Дизайнс“, международна агенция за арт дизайн, където Грейс работеше от три години. Въпреки разликата във възрастта, двете с Маги бяха първи приятелки. Мнозина виждаха във връзката им привързаността на майка и дъщеря, но не си даваха сметка, че макар Маги да беше прехвърлила петдесетте, тя притежаваше енергията,

жизнеността и жизнерадостта на тийнейджърка, да не споменаваме мръсното ѝ чувство за хумор и дънките, очертаващи дупе, на което Грейс завиждаше от все сърце.

Освен това я взеше до офиса. Всеки ден през работната седмица Маги излизаше от апартамента си в Стрийтъм точно в осем часа и четирийсет и пет минути, за да стигне навреме до Грейс в девет часа и петнайсет минути „по часовник“, да потеглят точно в девет часа и шестнайсет минути и да пристигнат в Кенсингтън в девет и четирийсет и пет. Разкрепостена и бохемка по отношение на гардероба, Маги беше цербер по отношение на точността. Което, помисли си Грейс, като се сниши преди приятелката ѝ да я види в цялата ѝ гола прелест, можеше да означава само едно.

Че се беше успала.

По дяволите.

Отказвайки се от любимата си вана и всичките луксозни, миниатюрни шишенца с мляко за вана, овлажняващи лосиони и ароматични сапуни, за които се беше изръсила в „Аведа“ през уикенда, Грейс превключи на свръхреактивен режим. Нахлузи всичко, което беше носила предишния ден и беше нахвърляла през таблата на леглото, с изключение на бельото, като същевременно се луташе напосоки из апартамента и тъпчеше разни неща в коженото си куфарче. Въпреки общия безпорядък — нито тя, нито Спенсър бяха кой знае колко прибрани, — беше относително лесно да намери вещите си, които се открояваха върху неутралния декор. Спенсър предпочиташе изчистени, семпли и по възможност скъпи неща, докато нея я привличаха лъскавите, украсени с пайети и цветни дрънкулки: тоалетна чантичка от индийска дамаска, моливник от изкуствена леопардова кожа с косъм, отровно розова пластмасова четка за коса, мобилен телефон с капаче на цветя, чехли с пайети...

Стомахът ѝ нададе шумно сърдито къркорене. Закуска. Грейс обходи с поглед кухнята — шкафчета, имитиращи светло дърво, кремави плочки, бяла грамадна мивка. И като не намери нищо, което да става за ядене — нито тя, нито Спенсър бяха кой знае колко добри домакини, — тя се сети доволно за шишенцата биойогурт за пиене, които беше купила преди две седмици. Изприпка до хладилника и ги намери, подредени в страничното отделение. Грейс грабна едно

шишенце, но тутакси осъзна, че срокът на годност отдавна беше отминал, капачката се беше издула, готова да гръмне.

Както и стана. Върху ръкава ѝ.

С цветисти ругатни тя го запрати към кофата, не улучи, заряза шишенцето на земята, избърса ръкава си с кухненската кърпа, омазана с кафе на гранули, покривайки любимата си жилетка с малки черни петънца, и накрая, с едно сръчно забърсване с лакът на имитиращия мрамор кухненски плот, тя прибра монетите, портмонето и ключовете в чантата си. В това време Мари седеше отвън и кряскаше като гъска.

— Идвам... — И като намъкна ръце в тесните ръкави на дънковото си яке, Грейс зашляпа по коридора, подритна с чехъл пристигналата поща, затръшна входната врата зад гърба си и заприпка по стълбите към улицата.

— Не бързай, кукло, изобщо не закъсняваме — изръмжа Маги и форсира двигателя, когато Грейс отвори вратата и се метна на седалката до нея.

Преди да е успяла да затвори вратата, Маги вече се носеше по покритата с опадали есенни листа улица под звуците на урока по разговорен испански, който гърмеше от стереоуредбата на колата.

След няколко месеца се пенсионираше и Маги и нейната половинка Сони бяха решили да си купят вила в Испания, където тя възнамеряваше да си бъбри с местните. Обаче откриваше, че чуждите езици не ѝ се отдаваха. Въпреки че задържахше пълния комплект на самоучителя „Научете испански за един уикенд“ от библиотеката вече шести месец, все още беше на касета номер едно. Тази сутрин темата на урока беше поръчване на храна в ресторант.

— Една голяма гарафа с наливно червено вино, моля — обяви гласът от записа, след което повтори на прекрасен испански *Una jarra de litro de tinto de la casa, por favor*.

— Последва пауза, в която Маги трябваше да повтори изречението. Което тя и направи. Ужасно.

— Уна хара... ъ... де ла ка-са поу-ва-фор — повтори тя и с един удар срази злочестия испански език.

Профучаваха покрай големи викториански семейни къщи, скъпи фамилни автомобили и подминаваха разни благоденстващи бели майки от средната класа, които бутаха триколесни бългита, поели към няколкото кокетни чайни, зарзаватчийници с безбожно високи цени,

сладки миниатюрни бутици и една пицария, на витрината на която гордо висеше табелка с надпис „С удобства за бебета и бебешки колички“.

Ако Челси беше мястото, където амбициозните момичета ходеха, за да си хванат своя принц банкер, то Уандсуърт бе мястото, където те заживяваха щастливо след брака с две деца и комфортен фамилен автомобил, мислеше си Грейс, пропускайки през ушите си бруталния испански акцент на Маги, който звучеше като лоша имитация на Мануел от „Фолти Тауърс“.^[2] Загледана през прозореца, тя забеляза един трийсет и няколко годишен мъж с чуплива коса, в пастелна риза на „Ралф Лорън“, който целуваше жена си и бебето на прага. Грейс го проследи как се отдалечи от жена си и децата си, понесъл в едната ръка куфарче, в другата спортен сак за фитнес, качи се напето в тъмносиния джип „Чероки“ и тогава я осени една смущаваща мисъл.

Мъжът приличаше на Спенсър.

Не точно, разбира се, не можеше да се мери по привлекателност с него, но имаше нещо в този мъж. Същата атлетична фигура, същият костюм, същата походка, същата кола. Дори същото изражение.

Което беше последвано от друга смущаваща мисъл.

Грейс обърна поглед към жена му, която продължаваше да стои на вратата, наместила бебето на хълбок, докато другият малчуган стоеше в краката ѝ. Докато Спенсър се вписваше в образа на средностатистическия уандсуъртски съпруг, тя по нищо не напомняше на средностатистическата уандсуъртска съпруга.

Което беше последвано от трета смущаваща мисъл.

За да бъдем откровени, Грейс не искаше да прилича на такава.

О, боже. Обзе я уплаха. Какво означаваше това?

Защо никога не се беше замисляла за това Досега? Как така три години и половина се беше разминавала с тези хора, беше им кимала за поздрав, беше разменяла с тях учтиви забележки за времето, без да намира в това нищо смущаващо, а сега ни в клин, ни в ръкав да се почувства като излязла от „Степфордските съпруги“?

— Знам, че бяха само пет минути, но ще ни съсипят цялото пътуване. — Изоставила поръчването на паеля на развален испански, Маги бърбореше оживено.

Но Грейс не я слушаше. Не за първи път се улавяше да се пита как така се беше озовала в квартала на дребнобуржоазното охолство.

Апартаментът на Спенсър й харесваше, беше голям и комфортен и представителен, но понякога й домъчняваше за стария й малък, претъпкан с вещи апартамент в Камдън. За пъстрия мултикултурен квартал, за смесицата от китайски ресторанти, индийски закусвални, тай кафенета, судански гостилници, оживените реге барове, пъстроцветния пазар, графитите, боклуците, амалгамата от млади и стари. Изобилието от неон и пълната липса на ризи в пастелни цветове...

— Само няколко секунди забавяне и попадаш в час пик. Не смея да си помисля какво ще бъде задръстването по проклетия мост, ще бъде истински кошмар...

Грейс прие подходящото сконфузено изражение и се заслуша в „пътнотранспортната реч“ на Маги, както я наричаше тя. Знаеше я наизуст, понеже я слушаше всяка сутрин. И почти веднага изключи отново, гласът на приятелката й избледня, а Грейс потъна в съзерцание на гледката през прозореца, като се замисли за Спенсър.

Той й предложи преди две години. Беше паметно събитие, но не заради романтиката, а заради своята прозаичност. Както с повечето събития, които трябва да бъдат значими — раздялата с девствеността, изпушването на първата цигара, откриването на йога, — Грейс се беше научила през годините, че под гнета на очакването, реалността се оказваше някак разочароваща.

Да вземем предложението за женитба. Бяха я въвели в заблудата, че то включваше падане на коляно, сълзи на радост, аплодисменти от страна на келнерите.

Нито за миг през своите двайсет и девет блажени години Грейс не си бе представяла дъждовна вечер през седмицата, в която тя се щура из кухнята и приготвя вечерята — е, ако не я готвеше, то поне я разопаковаше от кутиите и фолиото, — докато Спенсър, който тъкмо се беше прибрал от работа, ровеше в чекмеджето за прибори, сред химикалки, менюта за поръчване на готова храна, свредели и всякакви други боклуци, които някак се бяха озовали там, опитвайки се да изкопае тирбушон, за да отвори бутилка червено вино.

Обичайните неща, които правят хората, когато не обсъждат предложения за обвързване.

Които и Грейс правеше, докато наскоро разговора за това какъв сватбен подарък да купят за сестра му — „Защо да не й вземем от

онези седалки за тоалетна, с плуващи раковини и рибки?“, — Спенсър беше притихнал, замислен, като че ли идеята за седалката с рибки и мидички му беше харесала, и отвърна: „Защо не се оженим?“ В този момент микровълновата фурна звънна, за да им съобщи, че филето от треска е готово.

Е, предложението не се вписваше в представата за романтика, но последвалите поздравления, картички и традиционното посещение на „Тифани“ компенсираха донякъде ситуацията. Не беше важно как ѝ беше предложил, утешаваше се Грейс, докато показваше развълнувана четвъртития диамант в платинен обков на възхитените си приятелки, важното е, че ѝ беше предложил. Да се омъжи за него. Да прекара живота си с него.

Да му стане жена.

Грейс не съжаляваше за решението си. Въпреки приказките за независимост, равенство и еманципация на жените, въпреки че си отваряше вратите сама и държеше да си делят сметката в ресторанта, въпреки че боравеше умело с всякакви железарски инструменти, но не можеше да оглади дреха без да я стопи до неузнаваемост, въпреки че винаги се заявяваше в документите като „госпожица“, дълбоко в себе си Грейс беше романтично момиче.

И беше на седмото небе. След предложението на Спенсър животът ѝ придоби съвършено нов смисъл. Дни наред се въртяха около такива сериозни въпроси като дали да избере конфети от ориз или от розови листенца, седмици отидоха за избора на неговите и нейните пълни с хелий балони, да не забравяме уикенда, който Грейс прекара сърфирайки в мрежата, в търсене на специални оферти за бели гълъби. И го направи без капка ирония. Тя, Грейс Феърли, жената, за която сватбата беше отживяла, старомодна традиция, която твърдеше, че идеята за сватба не е нищо повече от абсурдно пилеене на пари, с удивление откриваше, че не можеше да се насити на приказката. Църковен или граждански брак? Лятна или зимна сватба? Голяма или малка? Традиционна или шантава?

Едва след няколко седмици жадно прелистване на сватбени списания с онази ревностна преданост, която обикновено беше запазена за новия брой на *Glamour*, Грейс забеляза, че Спенсър мълчи като риба.

Тя не разбираше точно защо. Дали от разсеяност, нехайство или безразличие, дали защото вниманието му беше като на малко дете, дали защото бързо се отегчаваше или просто защото беше забравил, но откакто диамантът кацна на пръста ѝ, Спенсър потъна в инертност. Той стана озадачаващо отнесен, не можеше да се реши да насрочат дата, да набележат списъка с гости, да изберат място за церемонията и приема. За мъж, който се гордееше със своята упоритост, той бе обзет от необяснима нерешителност.

Въпреки неговите протести, че не, разбира се, че не се беше отказал и да, разбира се, че искаше да се ожени за нея. Месеците минаваха. И нищо не се случваше. Всеки път отлагаше разговора за „това“ за по-късно, а когато въпросното по-късно настъпеше, той се оказваше необяснимо — и както започна да подозира Грейс, удобно — зает. Лека полека списанията остаряха и тя ги изхвърли, сроковете на промоционалните оферти за бели гълъби изтекоха, платиненият обков на пръстена помръкна и се надраска, а диамантът сякаш загуби блясъка си.

А животът си продължаваше. Грейс престана да споменава сватбата, Спенсър престана да избягва темата и за момента те забравиха за нея.

Е, почти...

— Добре ли си, кукло? Нещо се умълча.

— Какво? О, да, да — измънка Грейс и подскочи от друсането. — Виж, съжалявам, че закъснях тази сутрин... Днес имам рожден ден и...

— О, миличка, трябваше да ми кажеш — възкликна Маги, шляпна я по бедрото и ѝ се усмихна с лъчезарно.

— Маги, пътят — напомни ѝ Грейс по инерция.

— Стига де, на колко стана? — Маги невъзмутимо насочи вниманието си към пътното платно.

— На трийсет и една — направи физиономия Грейс, като сбърчи нос при мисълта, че вече е влязла в категорията на възрастните хора. Каква зряла възраст, направо стара. И все пак, оптимистично погледнато, предвид скоростта щеше да е късметлийка, ако доживееше до трийсет и две, помисли си тя, вкопчена в протрития плат на седалката, докато фиатът хвърчеше стремглаво през кръстовища и

червени светофари. В отсрещното платно един стар класически ситроен наби спирачки.

— Маги, колата... — изпищя Грейс и вдигна ръце пред главата си, за да не забие чело в предното стъкло.

— Виждам, виждам — излъга Маги и сви рязко, като забърса страничното огледало. Понесе се пронизителен звук на спирачки и шофьорът натисна клаксона свирепо. Маги обаче остана невъзмутима.

— Ооо, още си бебе — изгука щастливо тя, с лениво увиснала цигара в ъгъла на устата.

Тази жена има стоманени нерви, помисли си Грейс, изпъната като бастун на седалката, пребледняла като платно.

— Мен ме слушай, докато не станеш на моята възраст, няма за какво да се тревожиш.

Грейс се усмихна.

— Не те виждам да си се разтревожила.

— Знам, права си — кимна бодро Маги и смени скоростите. — Трябва да се взема в ръце и да се замисля.

Със звучен смях, тя насочи вниманието си отново към урока по испански, който беше стигнал до настаняването в хотел.

— Няма тоалетна хартия в банята. ..._No hay papel higienico en el cuarto de bano..._

— О, боже — изохка Маги и угаси цигарата в преливащия пепелник. Протегна пръст и изключи записа. — Я си я заври отзад!

---

[1] Луксозен курорт в Испания, известен със скъпи яхти, ексклузивни ресторанти и разкошни апартаменти. — Б.пр. ↑

[2] „Fawlty Towers“: британска комедия, създадена от BBC и излъчена за пръв път през 1975 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Времето може да бъде истинско мъчение. В един момент се влачи като песен, отказва да помръдне дори, а в следващия се понася шеметно към бъдещето с такава скорост, че като че ли всичко свършва, преди да е започнало.

Целувайки Кайли за последен път, Джими вече усещаше устрема му.

Тя изведнъж грабна чантите, каза му, че не е разстроена, да не се притеснява, че да, ще пие много вода и ще прави упражнения за раздвижване на краката на борда на самолета, че не, няма да разговаря с никакви непознати мъже, че естествено ще му пусне имейл веднага щом пристигне в Торонто.

И преди да се усети, ръцете му вече не бяха на нейното стройно, голо кръстче, ами бяха натикани дълбоко в джобовете му и той я гледаше как се отдалечава, влачейки след себе си най-големия куфар на колелца, който „*Samsonite*“ бяха конструирали някога. После внезапно изчезна, стопи се зад автоматичните плъзгащи врати като някакъв фокус на Дейвид Блейн^[1] и той остана съвсем сам на тротоара.

Сам.

С буца в гърлото.

Джими беше ужасен. Целувките на публично място са едно нещо, но буци в гърлото? Какво му ставаше? Още малко и щеше да се разплаче, помисли си той и побърза да преглътне.

Обърна се и закричи бавно към колата си. Джими никога не бързаше. Дори когато видя, че пътният полицаи записва номера на автомобила му. Нещо повече, нарочно забави крачка. Пътните полицаи бяха неговият враг номер едно. След стотици фишове за неправилно паркиране и глоби, възлизащи на хиляди лири стерлинги, той предпочиташе да му вдигнат колата, отколкото да хукне да се моли на полицаия да скъса фиша. Нямаше да му достави това удоволствие.

Тъкмо стигна до автомобила, когато горният джоб на якето му взе да вибрира. Мобилният телефон. Сложи си слушалката ловко — и

отговори.

— Ей, пич, ти да не задяваш моята женска? — От слушалката се понесе ужасен опит за наподобяване на канадски акцент.

Джими се засмя. Въпреки характерния изговор на гласните, който несъмнено издаваше връзка с Итън, най-старият му приятел Клайв никога не успяваше да устои на изкушението да се престори по телефона на някой друг. Опитът беше жалък дори за петнайсетгодишен хлапак, но Клайв беше на трийсет, при това доктор в спешното отделение на болница „Сейнт Мери“ в Падингтън.

— Здравсти, Клайв.

Въздишка на отчаяние.

— Как позна, че съм аз?

— По интуиция. — Джими не знаеше случай през последните десет години, когато приятелят му действително да е заблудил някого със своите импровизации.

— Значи да смятам, че си готов за довечера?

— Ами, зависи какво имаш наум. — Той погледна часовника и завъртя ключа в стартера, включи чистачките и загледа как фишът се плъзна напред-назад по стъклото. Имаше нещо толкова удовлетворяващо в безславната борба на фиша, преди да се смачка и разкисне. Особено с комбинация с изражението на пътния полицаи. Джими се ухили и отново погледна часовника. Досега рекордът му беше петдесет и четири секунди. В неведение за този напрегнат спортен момент, Клайв продължи.

— Всичко е уредено. Момчетата ще се съберат у нас, ще минем да те вземем с такси, очаквано време на пристигане осем и половина...

Фишът, който се беше увил около едната чистачка в отчаян опит да се спаси, внезапно отхвъркна, претърколи се и катапултира през предния капак като екшън дубльор. Точно четирийсет секунди. Нов рекорд. Джими се ухили широко. За разлика от пътния полицаи, който закрачи намръщен към него. Джими даде десен мигач и потегли.

— ... след което слиза в центъра за сериозно поркане и кой знае още какво... — Гласът на Клайв беше прекъснат от повикване по интеркома: — Доктор Едингтън, незабавно да се яви в Спешна помощ. Доктор Едингтън, незабавно да се яви в Спешна помощ. — Той прекъсна разговора: — Трябва да бягам, дългът ме зове.

— Няма ли поне да ми кажеш къде ще ме водите? — попита Джими, внезапно обзет от любопитство.

— Това е идеята, синко. Няма да знаеш къде отиваш. Това е ергенската ти нощ.

Моята... ергенска... нощ. Изричайки безмълвно думите, Джими се погледна в огледалото за обратно виждане в опит да се опомни. Звучеше толкова далечно, толкова странно, толкова нетипично за него. Все още не можеше да повярва, че действително се случваше на него, а не на някой друг. Че след броени дни щеше да лети за Канада, за да се закълне във вечна вяност. След толкова години ергенлък той беше на път да се откаже от свободата и да стане верен, предан съпруг.

Тази идея погълна цялото му внимание и преди да се усети, на пътя му се изпречи кръговото на Хамърсмит. И понеже светофарът тъкмо превключи на зелено, Джими натисна газта, след което рязко наби спирачки.

Какво, по дяволите...?

Сякаш от нищото една кола се изстреля пред него с бясна скорост, като пътом му отнесе страничното огледало. Джими ахна ядосано. Не е за вярване! По дяволите! Той даде газ, мина в съседната лента и застигна нахалника, готов да му се развика. И тогава осъзна, че това не беше някаква спортна кола, управлявана от някой градски гъзар, а фиат панда. Ментовозелена глупава „Панда“, при това управлявана от някаква побъркана стара чанта с тюрбан на главата.

Джими зяпна от изумление. Жени шофьори. Не трябва да ги допускат по пътищата, процеди, през зъби той, натисна клаксона и отпраши напред. Вече бързаше. Трябваше да се приготви за ергенската нощ. Когато пандата се превърна в размазано зелено петънце в огледалото за обратно виждане, по лицето на Джими се разля доволна усмивка.

Моята ергенска нощ.

Най-после нещата си дойдоха на мястото.

---

[1] Най-прочутият съвременен американски илюзионист — Б.пр.

ГЛАВА 5

Недалеч, в лоното от ален сатенен и черна гума на „Бельо за възрастни“, Риан разсеяно гризеше искрящия лак на палеца си, докато изучаваше секс играчките. Изборът беше богат. Имаше чифт лъскави сребърни белезници обточени с розов пух, украсен с кристали камшик с остри накрайници, домино от леопардова кожа в комплект прашки за нея и за него, туби с шоколадова боя за тяло... Докато ги изяждаше с очи, стомахът ѝ издаваше шумно одобрително къркорене, макар по-скоро от глад отколкото от похот, помисли си тя.

Да не забравяме и вибраторите. Тук имаше цял стелаж, посветен на вибраторите. Риан беше хипнотизирана. На рафтовете изборът можеше да се мери само с тези за консервирани домати в супермаркета, помисли си тя и се загледа по-внимателно, а после отскочи стресната, осъзнавайки, че разнообразието тук не се свеждаше до цели или нарязани. Усетила как шията ѝ пламва, тя побърза да отклони поглед. Разсея се. Не беше дошла да купува дилдо — в никакъв случай. Само при мисълта за това червената вълна плъзна нагоре и се разпростря като горски пожар по страните ѝ. Риан беше тук за бельо. Беше тук, помисли си с трепетно нервно вълнение, понеже имаше среща.

Риан се наслаждаваше на непознатото удоволствие да пазарува палаво бельо, да си представя как се пристяга и закопчава с жартиери и чорапи, сатенени гащички и силно изрязани кадифени сутиени. Възбудата от мисълта, че мъжът може да зърне дантелената презрамка под роклята ѝ или може би да прокара длан по бедрото ѝ и да почувства дръзката закопчалка на жартиера вместо грубия ластик на гащите за прибиране на корема, беше тайно опияняваща. След като месеци наред се беше чувствала отхвърлена и увереността ѝ беше ударила дъното, сега Риан имаше нужда от насърчение, от нещо, което да я направи прелестна, провокативна, секси, забавна.

Съвсем различно от начина, по който се чувстваше: изоставена самотна майка.

— Извинявайте, но тук не е разрешено за малки деца.

Риан се откъсна от копринената пурпурна прашка и се обърна. Зад щанда с ароматизирани масла и лубриканти видя неодобрително намръщена продавачка.

— Моля?

— Само лица навършили осемнайсет години; И бебета — добави натъртено продавачката и се нацупи, така че дебелият слой фон дьо тен по лицето ѝ се напука като глазурата на старо теракотено гърне. Двете погледнаха тригодишния Джак, който се търкаляше на лежанката: увит в кабаретна червена боа, той си тананикаше някаква песничка. Като излязъл от Мулен Руж.

— Но той е бебе — възрази Риан. *Моето бебе*, добави тя наум с обожание. Само че на продавачката такива не ѝ минаваха. Защото ако Риан гледаше тригодишния малчуган на земята и виждаше сладко малко ангелче, продавачката виждаше само нетърпим малък пикльо. Както и уволнението си, ако управителката се върнеше преждевременно от обяд в „Бела Паста“.

— Той не е в детска количка — заяви нагло тя и сви устни, които бяха наплескани с няколко пласта гланц. — Разрешено е за бебета в детски колички. Но не и деца.

— Джак, искаш ли да си седнеш в количката? — изгука весело Риан и потупа карираната седалка на количката, сякаш бе кученце.

Джак я стрелна с убийствен поглед. Забавляваше се чудесно с пернатата боа, за да позволи да го натикат в очуканата количка втора ръка.

— Заради мама?

Отчаянието в гласа на Риан беше осезаемо. Изведнъж надеждите ѝ за довечера се оказаха под угрозата да ѝ бъдат отмъкнати като дамска чанта на Оксфорд Стрийт. Всичко беше планирала. Щеше да остави Джак в детската ясла и пътъом да се отбие в супермаркета и да вземе рибни крокети за вечерята на детето, да отскочи до аптеката за паста за зъби, ленти кола маска, презервативи — така, де, нищо не се знае — и да ѝ остане достатъчно време да си избере някакво непрактично и неприлично бельо от „Бельо за възрастни“.

Риан никога не бе влизала в този магазин. Тя си купуваше комплекти памучно бельо „Марк и Спенсър“, тикнати набързо в телената пазарска кошница заедно с кесиите замразени броколи и

икономичните рибни пудинги. Често минаваше покрай „Бельо за възрастни“ на път за супермаркета, оглеждаше любопитно витрината с ефирни дантелени финтифлюшки и плътно пристегнати сатенени корсети, като пускаше мислите си да блуждаят, докато препускаше да свърши разни досадни задачи, представяйки си какво ли беше да носиш такива неща. Изглеждаха толкова неудобни, толкова непрактични, толкова неприлични. Толкова забавни.

А напоследък забавленията не бяха често явление в живота на Риан.

Минаха осемнайсет месеца откакто Фил ги остави и след като премина през съкрушителна диета от шок, сълзи, печал и отчаяние, тя се отказа от надеждата, че той щеше да се върне на бял кон, умолявайки я да му прости, уверявайки я, че е допуснал огромна грешка, че се е изплашил от бащинството, че още я обича. Трябваше да приеме фактите. Той си имаше нова приятелка, нов живот в Щатите и ново бъдеще, и въпреки че тя беше майката на детето му, колкото и да ѝ беше трудно да го преглътне, тя беше и неговото минало.

Риан никога не си беше представяла, че ще свърши по този начин. Бяха изминали девет години откакто се премести в Лондон от Кардиф, за да сбъдне мечтата си да стане професионален гримьор. Бързо проби. В свят на камуфлажни панталони и анцузи, изкуствен тен и робуване на черното като задължителен дрескод, двайсет и шест годишната Риан се открояваше от тълпата със своя стил ала Грейс Кели.

С бяла като алабастър кожа, прекарала тийнейджърските си години в ровене из магазините за дрехи втора ръка и разпродажбите на винтидж дрехи много преди да излязат на мода, тя притежаваше гардероб, съставен от класически костюми от изумруденозелен сатен, антични златисти китайски рокли с избродирани дракони и пухкави мохерни жилетки, украсени с пайети и седефени копчета. Заклета противница на небрежното облекло, тя се кипреше с гердани от перли, наметки от истинска кожа, чантички от крокодилска кожа, да не забравяме нейната запазена марка, червено червило и изящно изтеглена черна очна линия.

И високи токчета.

Още като дете, обсебено от дрехите на майка си, Риан откри, че високите токчета променяха всичко в нея — от начина, по който

изглеждаше, до начина, по който вървеше, начина, по който се чувстваше и от този момент нататък никой не видя нейните малки крачета в нещо по-ниско от петсантиметрови тънки, клиновидни или дебели токчета. Дори боса тя стъпваше на пръсти.

В Риан нямаше плоски неща. Беше заоблена, отвън и отвътре. С извивки тип пясъчен часовник, лъскава гарвановочерна коса и онзи дълбок гърлен смях, който можеше да засрами Катлийн Търнър, тя излъчваше старомоден сексапил в съчетание с онази ококорена наивност, която беше еднакво притегателна за жените и за мъжете. Само че Риан изобщо не осъзнаваше това. По отношение на мъжете тя нямаше почти никакъв опит. Старомодно традиционна, Риан харесваше мъжете да са мъже, а жените да са жени, затова ролите на половете в Лондон през двайсет и първи век ѝ бяха някак мъгливи.

Фил ѝ се видя като идеалният джентълмен. Запознаха се на една фотосесия. Той беше фотографът, тя беше гримьорката и това си беше клише отвсякъде. Тя се влюби в него от пръв поглед. Той беше болезнено красив и невероятно чаровен и когато Риан забременя, тя си помисли, че животът ѝ не можеше да бъде по-щастлив. И позна. Не можеше. Осемнайсет месеца след раждането на Джак Фил се прибра от модни снимки на Бахамите, призна, че си е паднал по друга жена и се изнесе още на другия ден. За една нощ тя стана самотна майка. Отначало се заблуждаваше — та нали живеем в двайсет и първи век, можеше да има всичко, можеше да бъде търсен професионален гримьор и предана майка.

Но след десетки отказани ангажименти заради издънките на детегледачката, след безброй безсънни нощи с плачещо бебе и безброй дни с капризни знаменитости тя реши, че жените просто не могат да имат всичко, а пък честно казано, вече и не го искаше — беше прекалено изтощително, да му се не види. Ето как Риан се отказа от кариерата си, от заплатата си, от пенсионния план и частната здравна застраховка и стана самотна майка на социални помощи — още по-голямо клише, при това заклеямена със стигма. Първите няколко месеца бяха тежки, дните преминаваха в безрадостни задължения, нощите в будно взиране в мрака, но бавно, постепенно, удивително, новият живот взе да изпълзва на светло; Риан се пренесе в общински апартамент в Падингтън, записа Джак на детска ясла, намери си страхотна детегледачка. А довечера дори имаше среща.

Оттук и мисията за ново бельо, помисли си Риан на излизане от магазина. И без това „Никърбокс“ ѝ пасваха повече на стила, реши тя, крачейки през навалищата, нехаеща за яркочервената боа с пера, заплетена в пухкавите пръстчета на сина ѝ, която се влачеше победоносно зад нея.

Беше толкова погълната от лова на кокетно бельо, че едва по средата на пътя си спомни. О, боже, беше забравила да честити рождения ден на Грейс. Тя отвори чантата от крокодилска кожа и изрови сред избелелия хастар древен мобилен телефон с размери на малка черна тухла. Обикновено пускаше текстови съобщения — излизаше доста по-евтино, — но днес щеше да направи изключение, реши Риан, и набра номера.

* * *

— Аха, обичайните заподозрени.

На втория етаж на голяма тухлена сграда във викториански стил в Кенсингтън, в отдалечения край на измамно големия отворен офис, Грейс и Маги бяха пристигнали късно и зажаднели за глътка кафе се опитваха да се шмугнат незабелязано в малката кухня.

Не им се отдаде. Още на вратата се натъкнаха на Джанин, една от водещите дизайнерки и една от водещите досадници в офиса. Грейс посърна.

— Някой ми е взел пурпурния Рони — обяви липсата на любимата си чаша тя и изгледа обвинително Маги.

— Така ли? — засия насреща ѝ Маги и излезе през аварийния изход на кухнята. Запали си цигара и пое най-мощното дръпване, което човешките дробове можеха да погълнат, след което издиша облак дим към кухнята, насочвайки потока към Джанин.

Тя се закашля театрално и размаха месестите си ръце като пеперуда, а крилцата ѝ запърхаха.

— За бога, Маргарет — излая Джанин. — Има помещение за пушене, използвай го, моля те.

Всъщност помещението за пушене представляваше един забутан ъгъл на двора между офиса и съседната страда. Включваше три изнурени палми в саксии, които някак успяваха да оцеляват, въпреки

пълната липса на светлина и неспирните потоци цигарен дим от пушачите, сбутани там като някакви низвергнати от обществото маргинали.

— Съжалявам, кукло — изгука Маги с неприкрит сарказъм. — Пускам няколко дози кофеин в тези вени и се изнасям.

Джанин изсумтя — тя обичаше да сумти — и прокара късите си дебели пръсти през кичурите си. Които не бяха естествените, златисторуси кичури а ла Дженифър Анистън, а от онези, стърчащи през шапка, добили крайно неестествен пепеляв оттенък — и харесвани единствено от жените, които притежаваха не един, ами два кошмара за всяка фризьорка: къса коса на тила и слепоочията и ситно накъдрено кече отгоре.

— И не стига че някой ми е откраднал чашата, ами отгоре на това я е заменил с тази. — С упоритостта на териер Джанин размаха една рекламна чаша на моторни масла пред няколко други колеги, които си приготвяха препечени филийки и си бърбеха.

— Някой иска ли шоколадови курабии с пълнеж? — прекъсна я Маги, угаси цигарата и извади пакет бисквити от чантата си. Размаха го и влезе отново в кухнята.

Джанин изръмжа. Бисквитите винаги пораждаха разкол в бойните редици. Тя метна пакетчето чай в омразната чаша, разфуча се из малката кухня, затръшна вратата на хладилника, зарови в чекмеджето за прибори и развъртя чаената лъжичка яростно, за да разбърка обичайните две и половина лъжички захар.

Грейс я проследи с поглед. Това беше една от десетте божии заповеди, които бе научила за живота във всеки офис. Не използвай чашата на ближния си. Не би повярвала, ако не беше пряк свидетел как нормални мъже и жени се превръщаха в побъркани манияци, когато ножът опре до чашата. Пазеха си ги на живот и смърт.

— Ммм, шоколадови бисквити с пълнеж — обади се Стюарт, гений на комиксите и всепризнат умиротворител. Изучавайки бележката, забодена на таблото за обяви, той протегна ръка, напипа една бисквита и загриза шоколада около портокаловото желе. — Супер.

Джанин се намръщи и отпи една глътка от омразната чаша. Идеше ѝ да удуши Стюарт.

— Видяхте ли това? — Стюарт захапа меката сърцевина на бисквитата.

— Кое? — попита Грейс, доближи се и надникна през рамото му. Стюарт беше на двајсет и девет, сатанински красив и за нейно съжаление, гей.

— Това. — Той посочи с пръст корковото табло, на което беше забоден лист А4 със снимка на операта в Сидни и заглавие „Биг Фиш“ доплува чак до Австралия.^[1]

— Да не ти се ходи в Австралия, съкровище? — Маги му намигна и сипа две щедри лъжици нес кафе в двете чаши.

— Не бих отказал — смигна ѝ той. — Ами ти, Магс? Какво ще кажеш за Манли?

Грейс се засмя на физиономията на Маги.

— Ами, звучи мъжествено — засмя се тя и доля чашите с нискомаслено мляко. — По нашенски как му се вика?

— Манли е плаж — обади се заядливо Джанин. — Но ти не можеш да кандидатстваш, Маргарет. Агенцията открива нов офис в Сидни и набира дизайнери, не секретарки. Искане се професионална квалификация — добави самодоволно тя. И се изкиска с крокодилска усмивка. — Опасявам се, че стенографията не се брои за ценз. Обаче Маги не се впрегна.

— Не мисля, че моят Сони ще се запали по идеята. Не си пада по сърфа, на него му дай сангрия — усмихна се тя, прекоси помещението с двете чаши и подаде едната на Грейс.

— Какви позиции се предлагат? — попита Грейс, като погледна Стюарт и отпи от кафето си. Честно казано, никога не четеше обявите на таблото, понеже обикновено се отнасяха до коли на старо, рекламни брошури с изтекла давност или яростните забележки на Джанин, нашарени с фосфоресциращ маркер, да не се оставят използвани пакетчета чай в мивката. Които само амбицираха Магида гради бентове от торбички „Ърл Грей“ върху цедката на канала.

— Ами, обичайните — илюстратори, уеб дизайнери, графици...

— Ммм, само си ги представи онези готини австралийци — засия Маги и намигна на Грейс.

— Боже, представям си ги — въздъхна мечтателно Стюарт и обиколи с поглед кухнята. — Тук е като вещерско сборище.

— Ти не трябваше ли да си завършил дизайна на корицата на онази книга, Стюарт? — излая Джанин и пое авторитарно към офиса.

— Благодаря ти, че ми напомни, Джанин — отвърна той със саркастична усмивка, хвърли печален поглед на Маги и Грейс и се запъти към бюрото си.

— Ами, ти, Грейс? — Маги въпросително кимна към обявата.

— Аз ли? — възкликна Грейс с искрена изненада. Изобщо не беше помислила за това. — Ще бъде наистина удивително. Да живея в Сидни, леле... — За момент усети порива на стария копнеж. Винаги бе мечтала да обиколи света, но после се премести в Лондон, срещна Спенсър и животът ѝ някак си пое в друга посока. В много по-добра посока, добави наум тя. — Не, не е за мен. — Грейс поклати отривисто глава.

— Защо?

— Моят живот си ми харесва, мерси — усмихна се тя. — Пък и слънцето е вредно за кожата. Не искам да се сбръчкам като сушена слива, нали? — пошегува се тя.

— Като мен, нали? — подметна Маги и размаха незапалената цигара в ръката си.

— Ако ти трябва, навън съм да си набавя жизненонеобходимия никотин — каза тя и се изнесе заедно с кафето си, което, както забеляза Грейс, случайно беше в пурпурната чаша на Джанин.

С усмивка, тя отпи глътка кафе и погледна отново обявата. Сидни, Австралия. Другият край на света. Съвсем нов, съвършено различен живот, изпъстрен с плажове и слънце и... за миг умът ѝ се заигра плахо с идеята, преди да побегне от нея. Пълни глупости. Спенсър никога не би се преместил в другия край на света, а пък тя не би заминала без него, нали?

Пронизителният звън на телефон прекъсна мислите ѝ.

— Някой ще отговори ли? — викна ядосана Джанин.

— Това е телефонът на Грейс, тя е в кухнята — обади се боязливо Стюарт.

— Вече не съм — обади се Грейс, изприпка до бюрото си и вдигна телефона. — Ало, тук е Грейс Феърли.

— *Честит ти рожден ден, честит ти рожден ден, честит рожден ден...*

Беше Риан. Най-добра приятелка, не особено добра салонна певица.

— *Честит рожден ден, мила Греейс* — последва трепетливо чуруликане при вдигането на октавите и гласът ѝ се устреми към финално кресчендо. — *Честит рожден ден нааааа...* — тук се чу рязко поемане на въздух.

Грейс отдалечи слушалката от ухото си. Всеки момент щеше да прозвучи.

— ..._теееееб_ — Понесе се онова пронизителен, треперлив вой, който продължи цяла вечност, за срам на Марая Кери. И накрая... настъпи тишина.

— Ауу, благодаря ти, Риан, беше страхотно.

— Ами, моля ти се, за нищо — отвърна задъхано приятелката ѝ. — Е, как е в клуба на трийсет и няколко годишните?

— Освобождаващо.

— Наистина ли? — Риан беше впечатлена от равнодушието на Грейс. Когато тя самата навърши трийсет и една, цяла седмица се разнася със слънчеви очила и тюрбан, убедена, че изведнъж се е сбръчкала като плод, заснет на забързан кадър.

— Всъщност, излъгах — призна си Грейс и потъна в стола си. — Много е шибано.

Рязко хлъцване в другия край на линията. Грейс се засмя, като си представи шокираното изражение на приятелката си. С Риан тя винаги се чувстваше като непослушната по-малка сестра — безразсъдна, когато Риан беше разумна, импулсивна, когато тя беше предпазлива, непохватна, когато приятелката ѝ беше внимателна.

— Трийсетте са новите двайсет — ведро я утеши Риан.

— Това в кое списание го прочете?

— В „Космополитън“. Значи е вярно.

Това, трябва да отбележим, беше изречено без следа от ирония. Грейс не можа да сдържи усмивката си. Ако някои хора търсеха отговор на житейските въпроси в религията, в йогата или дори в алкохола, философията на Риан съчетаваше еkleктична смесица от суеверия, спиритуализъм, астрология и купища лъскави списания. В дамската ѝ чанта винаги можеха да се намерят кристали, мексикански кукли против тревоги и какви ли не есенции; библиотеката ѝ беше натъпкана с наръчници за личностно развитие, учебници по

астрология и стари броеве на „Мари Клер“, а колкото до музикалните ѝ предпочитания — Риан беше единственият човек, който все още слушаше Ения. *При това сериозно.*

— Между другото, за довечера...

— Ще дойдеш, нали? — подкани я Грейс.

— Опитай се да ме спреш — пошегува се Риан. — Детегледачката е уговорена, роклята е изгладена, дори си избърснах краката...

— Човек ще помисли, че си на среща. — Беше замислено като шегата, но последвалото мълчание показва, че Грейс неволно беше налучкала истината. — Божичко, Риан, ти наистина имаш среща, нали?

— Ами, знаеш ли, бях излязла да пийнем нещо с моята приятелка Сюзи... — заобяснява виновно Риан — ... и тя закъснях, а пък аз се запrikaзвах с бармана. Казва се Ноел — призна тя, почти засрамено.

— Тихите води са най-дълбоки.

— Не е нищо сериозно, просто така, за разнообразие — подхвана смутено тя.

Долавяйки мрачните съмнения на приятелката си, Грейс моментално превключи към насърчения.

— Браво на теб, това е страхотно.

— Не знам дали е страхотно — промълви разколебано Риан. Стигнала до магазина на „Никърбокс“, тя поспря отвън да разгледа витрината. Стомахът ѝ отново се развълнува, сякаш беше пуснала вътре дузина пеперуди. — Честно казано, по-скоро е страшно. Затова поисках да го доведа на купона довечера, за морална подкрепа и за да го прецениш и да ми кажеш какво мислиш. — Тя заби нос във витрината, съзерцавайки чифт кремави дантелени боксерки. На нея ли така ѝ се струваше или всичко се смаляваше и ставаше все по-оскъдно? — По отношение на мъжете, хич не ме бива да преценявам какви са, нали? Мислех си, че Фил е моята сродна душа, а пък виж какво стана.

Грейс отпи глътка кафе. — Дали изобщо съществуват сродни души? Дали не е просто някакво клише, което използват в статиите за прочутите двойки, за да насаждат на простосмъртните усещане за неудовлетвореност?

— Ами Спенсър? — възрази Риан. Нейната вяра в сродните души беше фундаментална. Като на петгодишно хлапе в Дядо Коледа. — Мислех, че той е твоята сродна душа.

Грейс се поколеба. Сети се за тази сутрин: стъкленото кълбо, разяждащите съмнения, които не се бяха разсеяли, а продължаваха да витаят като тъпа болка. За момент ѝ се прииска да сподели с Риан как се чувстваше, да ѝ довери страховете си, да ѝ поиска съвет. А след това размисли. Отърси се.

— Така е — каза тя твърдо. Прекалено твърдо.

— Късметлийка — въздъхна Риан, вкара детската количка през вратата и потъна в сатенената джунгла от повдигащи бюста сутиени и изрязани прашки. Пое дълбоко дъх и се стегна като войник.

— Да, знам — съгласи се Грейс, сбогува се и затвори телефона. Отпи глътка горещо, сладко кафе и се зарея разсеяно през прозореца. Усети тъпата болка.

Късметлийка съм.

---

[1] Big Fish (англ.) — голяма риба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Всичко беше в бедрата.

С протяжно поклащане в кехлибарената светлина на свещите, те изпращаха вълни по голия бял корем на танцьорката. Нежно трептене, което започваше под самотния диамант, проблясващ в пъпа, и се издигаше пъргаво към меките месести катове, които се полюляваха и поклащаха. Тръпнеха и се разтърсваха. Това беше корем, който никога не беше правил коремни преси, не бе получавал мускулна треска и не знаеше що е ограничаване на калории. Такъв корем беше невъзможно да видиш на модния подиум, на страниците на списание „Vogue“, в холивудски блокбъстър или в рекламите за диетични зърнени закуски. Полюшващ се гордо под ритъма на ориенталската музика, това беше корем, който обикновено се криеше засрамено под ластични колани и дрехи. Покрит със стрии. И *целулит*.

Грейс беше хипнотизирана. Седнала на масата в претъпкания ресторант, тя съзерцаваше кючекчийката със смесица от изумление и благоговение. Отраснала с диетите на Памела Андерсън, Кейт Мос и Кайли, да не споменаваме наказателния режим от фитнес тренировки три пъти седмично, откакто стана на осемнайсет, тя осъзнаваше смаяно, че тази доста обикновена четирийсет и няколко годишна жена с изкуствени мигли и горнище от бански с проскубани пайети притежаваше най-сексапилния, най-желания корем, който някога беше виждала. И съдейки по лицата на посетителите, не беше единствената, поразена от това откровение. И ако жените, пристегнати в тесните си дънки, бяха хипнотизирани, то мъжете определено точеха лиги.

Включително Спенсър.

— Фантастична е, нали? — Грейс се пресегна през масата, осеяна с трохи от фелафел и преполовени купички с разни мезета, и го погали по ръката, за да привлече вниманието му.

— Какво? О, да... — Спенсър кимна и се изчерви сконфузено, посегна към чашата с вино и отпи жадно. — Макар че предпочитам да

гледам теб по бикини — прошепна той. Прокара палец по бузата ѝ и се наведе да я целуне.

Грейс се усмихна щастливо. Обикновено не се радваше да залови Спенсър да зяпа други жени, но в този случай тя искрено се развесели, наблюдавайки как лицето му пламва като домати. Въпреки прошарените слепоочия и излъчването на спокойна увереност, плюс атлетична фигура и позицията на партньор в една от най-добрите адвокатски кантори в Ковънт Гардън, Спенсър добиваше вид на непослушен хлапак, когато беше сконфузен.

— Как мислиш, дали е трудно? — попита Риан, седнала точно отсреща, опитвайки се да поведе някакъв разговор с кавалера ѝ Ноел.

Поразително красива тази вечер, с големите си очи на кошута, пригладена къса коса с цвят на узрял патладжан и извивки, които можеха да засрамят всеки сексимвол на петдесетте, външно Риан изглеждаше невероятно уверена, привлекателна, сексапилна жена. Но вътре в нея притеснението, непохватността и неувереността вряха и кипяха като джакузи.

— Явно всичко се свежда до ритъма. — Като видя, че приятелката ѝ не получава отговор от Ноел, Грейс опита да ѝ се притече на помощ.

— Както всичко останало, не е ли така? — изчурулика блондинката в края на масата.

Това беше Тамсин. За онези, които не я познаваха, тя можеше да се обобщи в три думи: „Работи като пиар“. Стара приятелка на Спенсър от университета и архетип на самодоволно омъжената жена, тя насочваше всеки един разговор към нейната „изумителна“ сватбена церемония на брега на океана в Барбадос и започваше да проповядва назидателно на другите „неслучили в живота“, че бракът е най-хубавото нещо на света и че те нямат представа какво изпускат. Изявление, което тя обикновено адресираше към Грейс с изражение на съжаление и съболезнование.

По дефиниция, мъжът ѝ Мат би трябвало да бъде също толкова непоносим, но учудващо, той беше душичка. Собственик на природосъобразно кафене в Шепърдс Буш, той беше забавен, предан, мил и грижовен... всъщност, Мат имаше само един недостатък.

И той, за жалост, беше проклетата му жена.

— Не мислиш ли така, скъпи. — Улавяйки погледа на съпруга си, Тамсин се усмихна съзаклятнически и обходи с пръхащи мигли масата, за да е сигурна, че всички са я видели. Нямаше как да остане незабелязана, помисли си Грейс. Тамсин не спираше да опява колко често го правят тя и Мат, колко страхотен е сексуалният им живот и как тя му вика галено „Маратонеца“.

А както знаем, куче, което лае не хапе, смяташе Грейс.

— Всъщност веднъж гледах много готин документален филм за една жена, която тръгнала на уроци по белиденсинг — обади се плахо Мат, очевидно имунизиран към опитите на Тамсин да придаде сексуален оттенък на разговора. — За шест седмици тя се превърна от буржоазна съпруга в някаква Мата Хари.

— Да, и аз съм го гледал — изстреля Ноел в паузата между две хапки пържено сирене халуми. Това беше първата му реплика за вечерта. Ако не броим „За мен бира.“

— *Настина ли?* — Прилив надежда заля съвършено гримираното лице на Риан.

Грейс прочете мислите ѝ, понеже и тя си помисли същото. *Той гледа документални филми.*

— Ау, сигурно е било много интересно — побърза да добави Риан, като измъкна крадешком едно листо бяла маруля изпод фалафелите и го загриза. Не беше докоснала нито един от ордъворите, отчасти от нерви, отчасти заради последната диета и най-вече заради роклята, която беше изровила от дъното на гардероба си и която беше толкова тясна, че се пръскаше по шевовете.

— Ами, беше доста досадно — изломоти Ноел, без да вдига очи от едрия залък пита, с който се мъчеше да обърше чинията си. — Превключих на Бионсе по MTV.

— Дали от мен би излязла добра кючекчийка? — изкиска се Тамсин и отметна гланцираната си коса, просейки си комплименти. Грейс се престори, че не я е чула. Тамсин имаше отвратителния навик да се опитва да насочи всеки разговор към нейната любима тема за разговор, която беше самата тя.

Още по-вбесяващо беше, че само на жените им правеше впечатление. Мъжете я намираха за „много сладка“. Беше колкото вбесяващо, толкова и разстройващо.

— Защото винаги тайничко съм си мечтала да опитам — продължи Тамсин, решена да изтръгне някое и друго ласкателство, пък било то с цената на живота си.

— Аз също — обади се Риан, като неволно отмъкна вниманието на сътрапезниците си. Тя погледна плахо Ноел. Беше доста по-млад и смущаващо по-наконтен, отколкото си го спомняше от миналата седмица в пъба, но както сподели с Грейс по-рано в дамската тоалетна, какво пък, че беше само на двайсет и шест? На теория, отговаряше на всички изисквания. Необвързан. Привлекателен. Работещ. Свободен.

Не можеше да е чак толкова лош. Нали?

— *Ти?* Да танцуваш кючек? — Последва подигравателно пръхтене. — Е, определено имаш подходящ ханш за тая работа — пошегува се Ноел, като намигна игриво на Риан и ѝ изпрати въздушна целувка. Тя се засмя добродушно. Какво пък, пълните хора винаги се смеят над себе си, нали, помисли си тя. Бедрата ѝ наистина бяха широки. Но лицето ѝ видимо посърна.

От другата страна на масата Грейс долови огорчението ѝ и метна яростен поглед към Ноел. Е, тази реплика даде отговор на въпроса, нали?

Можеше да е чак толкова, че и по-лош.

Вечеряха в „Загора“, марокански ресторант, сгушен в една пряка на „Елефант енд Касъл“. На пръв поглед изглеждаше странен избор за посрещане на рожден ден. Не се намираше в модерен район на града и не се славеше с препоръка от „Тайм Аут“, никога не бяха виждали Мадона да влиза вътре и единственият знак за съществуването му беше примигващата неонова реклама на витрината, при това увиснала малко накриво. Всъщност, за да сме брутално честни, със своето студено и неласкателно осветление, очукан бял плот за готова храна и изпъстрените с правописни грешки стикери, които обещаваха „безплатен чили сос“ и „панирани лучени кръгчета“ на задната стена, ресторанчето приличаше на място, където човек влиза само когато всичко друго наоколо е затворено.

Но първите впечатления винаги бяха подвеждащи, помисли си Грейс по-рано, когато отвори вратата и влезе смело вътре. Което беше голям срам, понеже във вътрешността на заведението се криеше свод с

кадифена завеса с пискюли, за който знаеха само шепа посветени, а другите сигурно никога нямаше да научат, защото прекрачването през него беше все едно да се озовеш в Нарния.

Всъщност от другата страна имаше оживен ресторант със стени в цвят на сепия и горящи фенери, пълен с хора и музика, и с най-удивителното ухание на екзотични подправки.

Вдишвайки вкусните аромати, Грейс обходи с поглед приятелите си. Спенсър се беше постарал да компенсира липсата на подарък и липсата на секс не само запазвайки маса в любимия ѝ ресторант, но и като се беше сетил да покани приятелите ѝ, вместо както обикновено да забрави за тях, докато не пристигнеха в ресторанта и не осъзнаеха, че там няма никого, след което започваше френетично звънене по телефона. В очакване на вечерта, Грейс цял ден прехвърля наум какво щеше да облече. Решена да го шашне с толкова убийствен тоалет, че повече никога да не се осмели да ѝ предлага да носи ужасната, вехта черна рокля, Грейс беше планирала всичко. Щеше да се накипри в нещо тясно и секси, да се опита да изправи чупливата си коса, да си лакира ноктите в златно и да обуе обувки с умопомрачително високи токчета.

За жалост се забави в службата и се прибра къщи, колкото да си вземе един душ, да нахлузи дънките и да остави косата си да изсъхне от *само себе си*. Което не беше добре.

Героините в романите може и да изглеждаха супер само с гланц за устни и шарени чехли, но в истинския живот се искаше време, усилия и стряскащо количество козметични продукти. Факт, който беше любезно изтъкнат от Тамсин, която се появи в ресторанта с полюшваща се грива от изкуствени кичури, нова рокля на Даян фон Фюрстенберг^[1] и фантастичен изкуствен тен. Поздрави я със скована парфюмирана прегръдка, гукайки, „О, май грънджът се е върнал на мода?“

— ... и, значи старчокът влиза в кабинета ми и казва, „Искам да осъдя жена ми за нанесени щети, искам да я заключат“. — Мерлото беше размахало вълшебната си пръчица и оживеният Спенсър вече разказваше една от своите истории, приковал вниманието на всички. Включително и на Грейс, нищо, че вече я бе слушала.

— Когато го попитах защо, той призна: Имам любовница и когато жена ми разбра, ме напусна...

— Ти да видиш — възкликна Риан и отпи глътка водка с тоник.

— ... обаче преди това заля мерцедеса ми с блажна боя, отрязва ръкавите на всичките ми костюми, скри кесия замразени скариди под матрака — продължаваше Спенсър, а гласът му се извисяваше и маниерите му ставаха все по-театрални. — Аз го питам: „От колко време сте женени?“ А той отговаря: „От двацет и пет години.“ — Спенсър пресуши чашата на един дъх и я напълни щедро с червено вино.

Грейс се разтревожи. Беше му четвъртата чаша вино, а бяха пристигнали преди по-малко от час.

— Значи, този мъж е пълно кубе, страшно дебел и воня като пор. В този момент моят партньор Рупърт влиза в кабинета ми, поглежда го и казва... — Спенсър се изправи на крака, изкриви физиономията си в груба гримаса и изрева: „Честно казано, драги приятелю, ако аз бях съдията, нямаше да я хвърля в затвора, ами щях да ѝ връча медал.“

Последва взрив от одобрителен смях от сътрапезниците, като, най-високият залп учудващо дойде от Ноел, който ревеше като магаре. За щастие в този момент пристигна храната и той си запуши фустата с голяма хапка агнешки тажин^[2], а сосът потече по брадата му като разтопен восък.

— Ммм, това място наистина е страхотно — възхити се Риан, уловила притесненото изражение на Грейс, като я стисна окуражително за рамото. — Храната изглежда божествено.

— Срамота за виното — отвърна Спенсър и гаврътна чашата си. — Наистина трябва да си набавят сваятна винена листа.

— Май не ти пречи да пиеш — обади се Грейс, стараейки се да звучи весело, а не заядливо, но опитът ѝ се провали. Не можеше да бъде иначе.

Когато Спенсър пиеше, цялата му личност се променяше. Отначало ставаше щастлив и приветлив, душата на компанията, най-големият купонджия. Но за съжаление той си знаеше мярката и неизбежно преминаваше към фазата на обидчивост, ирационалност и заядливост. Грейс го погледна — лицето му вече беше зачервено, движенията по-отривисти, изражението изкривено — и почувства как стомахът ѝ се стегна на възел. Не можеше ли поне веднъж да не се натръска като хамалин. Не и тази вечер. Не и навръх рождения ѝ ден.

Спенсър предизвикателно напълни отново чашата си.

— Сръбнах няколко глътки — възрази той, въпреки че беше очевидно за всички, че беше изпил доста повече. Ръката му беше несигурна и той преля чашата. Голяма алена локва плъзна по снежнобялата покривка.

— Спенс... — ахна Грейс и започна да попива петното със салфетката си.

— Не се паникьосвай, това е най-обикновена покривка — отвърна спокойно той и вдигна бутилката.

Тя продължи да попива.

— Грейс, престани.

— Ще остане петно.

— Това е ресторант. Сигурен съм, че могат да преживеят няколко петна от вино.

Грейс посегна към солницата и се зае да посипва петното със сол.

— *За бога, престани да се излагаш.*

Разговорите на масата замряха.

Грейс погледна настрана с пламтящо лице. Вече се усещаше, алкохолът се отразяваше на характера му. Зейна неловка пропаст, която Риан незабавно се опита да запълни.

— О, това ли е пилешкият кебап? Изглежда толкова апетитно. — Тя се наведе напред и помириxa храната, поднесена в красиви керамични съдове.

— Да поръчам ли още една бутилка? — И като изцеди последните няколко капки в чашата си, Спенсър огледа с очакване гостите.

— Мен не ме брой. Аз продължавам на водка — обади се Риан.

— А аз продължавам с теб — ухили се Ноел, пресегна се под масата и палаво стисна бедрото ѝ. Отвикнала от мъжко внимание — Риан се изчерви силно.

— Знаеш ли, трябва да изпробваш детокс програмата, която правя, изумителна е — възкликна Тамсин, като се усмихна подкупващо на Спенсър и се наведе към него. — Ще се почувстваш като чисто нов мъж.

Само че Спенсър не я слушаше.

— Грейс? — продължи той, улавяйки погледа ѝ, докато Тамсин бърбореше.

— Не, благодаря. — Тя поклати глава и посегна към чашата си с вода.

— Стига, де, мило, днес трябва да празнуваш — смекчи тона той, отпи жадно и чукна шумно чашата си в нейната. — Съжалявам — промълви безгласно той, докосна ръката ѝ и се усмихна, а иначе белите му зъби проблеснаха в пурпурно.

Пръстите му се преплетоха в нейните и Грейс се взря в кръвясалите му очи. Познаваше този поглед. Беше го виждала неведнъж. Породено от алкохола обожание. Виното плъзваше по вените му като упойка, изтривайки виновната отбранителност и смущението, оставяйки само топла, сълзлива сантименталност.

— Добре съм, честно. Не поръчвай друга бутилка. Поне не още...

Но изричайки това тя знаеше, че Спенсър нямаше да се съобрази с молбата ѝ. И позна. Той хвана празната бутилка и я размаха във въздуха, вдигнал вежди към собственика Ахмед, който се беше развихрил на дансинга, пляскаше буйно и тикаше с ентусиазъм една десетачка в щедрото деколте на танцорката. Уловил погледа на клиента, той се откъсна неохотно от гърдите ѝ, повдигна панталоните си, за да скрие ерекцията си, и се затътри за още мерло. Макар и ревностен цицоман, Ахмед беше преди всичко бизнесмен.

А усмивката на Спенсър посърна, когато той зърна изражението на Грейс.

— Просто ми се допи още една чашка — сви рамене той.

Искаш да кажеш още шест, поправи го тя наум, като се помъчи да остане спокойна. Но гледайки как Ахмед му налива чашата, тя не можеше да не се възмути от егоизма му. За пиенето, за нехайството да не ѝ купи подарък за рождения ден, да се интересува повече от копчетата за ръкавели, отколкото от нея, да не определя дата.

Тя издърпа ръката си и забеляза пръстена, който продължаваше да си седи на пръста ѝ като мълчаливо напомняне. Грейс най-накрая осъзна, че повече нямаше смисъл да се преструва.

---

[1] Princess Diane of Ffirstenberg — белгийско-американска модна дизайнерка, най-известна като създателка на роклята тип „прегърни ме“. — Б.пр. ↑

[2] Берберско ястие, по името на специален конусовиден керамичен съд с гланцирана повърхност и удължена като комин дръжка. Използва се в мароканската кухня, ястията се сваряват бавно на ниска температура. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Джими потисна прозявката си и наля останалата бира в чашата си, накланяйки я внимателно, така че мехурчетата да се изстрелят на повърхността и да изригнат в бяла пяна, преди да се стопят в нея.

После се върна в реалността.

Боже, другите сигурно го мислеха за отрязан. Всъщност не би имал нищо против да се беше отрязал. Отпи една глътка. Бирата беше топла и блудкава. Той я повъртя в устата си, за да вкуси горчивината ѝ, като същевременно оглеждаше обстановката.

Никога повече.

Според Клайв ресторантът беше една от най-добре пазените тайни на Лондон. Според Джими, който горещо се надяваше на бар в Нотинг Хил или ресторант в Уест Енд, това беше неофициалната Лондонска тъмница^[1]. Беше място, където Джими никога не би влязъл трезвен. Нямаше си портиер, нямаше опашка от чакащи да влязат, нямаше списък с гости, в който да ги потърсят. Вместо това имаше ярко осветен плот за готова храна най-отпред, с мумифицирани пилета, които се въртяха на шишове, и един агнешки бут, от който капеше мазнина върху поставката за кебап.

Изпита разочарование, когато слезе от таксито и се озова в топлия вонящ въздух. Не беше сноб, просто харесваше „градски“ стил, падаше си по диви местенца. Но когато се спъна в един заспал скитник на улицата, Джими неволно си помисли, че това място май беше прекалено диво. Западналите барове може и да изглеждаха готини на черно-белите снимки в списание „Айди“^[2], но не бяха желания мизансцен за неговото ергенско парти. Джими искаше да изкара вечерта на някое наистина готино място.

А и каква беше тази миризма?

С влизането вътре му се насълзиха очите. Дишайки през устата, той последва тайфата в задушния ресторант. Тук всичко беше обида за сетивата му. Освен задушливата миризма, колоните бълваха високо

ритмична музика с натрапчиви тарамбуки, а наред залата се кълчеше някаква жена на средна възраст, *по бански*.

Джими остави бирата да се плъзне го гърлото му. През последния един час полагаше неимоверни усилия да се забавлява, проваляйки се тотално. Беше отегчен, разочарован и отвратен. Всъщност нямаше нищо против да се прибере вкъщи.

Навръх ергенската си вечер.

Той побърза да прогони осенилата го мисъл и се насили да отпие още една глътка бира. Обаче за Клайв не можеше да се твърди същото.

— *Прой'се*. — Той се върна от тоалетната с леко залитане, облегна се на масата и заломоти нещо в лицето на Джими. Дъхът му вонеше на бира и пикантна храна.

— Какво? — изкрещя Джими, като се опитваше да надвика шумотевицата.

Убеден, че проблемът е височината на музиката, а не неговата нечленоразделност, Клайв се надвеси още по-близо. Заломоти отново. Този път още по-високо.

— *Прой'се*.

Джими поклати глава. Безполезно беше.

Но Клайв не се отказваше лесно. С опасно залюляване в древните маратонки „Конвърс“, които му бяха верни още от университета, той се помъчи да го фиксира със замъглен поглед. Затрудняваше се да фокусира. Със сбръчкано чело и вдигнати вежди, той замига бързо, като същевременно отваряше и затваряше уста.

Отне му страшно много усилия и безкрайно дълго време, преди най-сетне да успее да артикулира една дума.

— Кючек... — настъпи пауза, докато мозъкът му си проправяше път през алкохолната мъгла. — Защо не... — последва бирено хълцукане — ... се пробваш да... извъртиш... един кючек — обяви накрая той, а на лицето му се разля триумфална усмивка.

Джими се засмя. Знаеше, че Клайв му мисли доброто, но нямаше по-голямо наказание от това да си трезвен сред пияни приятели.

— Тук съм си добре, мерси.

— Нееее, не може така — останалите трима членове на ергенското парти се включиха като бек вокалисти от другият край на масата.

— Неее, не може така — припяха те в гръцки хор, над своите бири.

— Ще се обзаложим ли? — Засмя се Джими, седна на мястото си и се утеши с глътка бира.

— Но това е ергенската ти нощ! — Като негови най-стари приятели Анди, Стю и Кев бяха били път чак от Манчестър, специално за случая. И при никакви обстоятелства нямаше да се приберат вкъщи без сочна плячка.

— Никога не съм мислил, че ще доживея деня... — започна Кев.

Все едно настъпва краят на една ера.

— Но кой може да му се сърди, че иска да живее с прекрасната Кайли до края на дните си? — заплете език Клайв мечтателно. Като безнадежден и неосъществен романтик, той изживяваше задочно чуждите връзки и любовни истории. — Кой не му завижда, че ще се жени за такава невероятна жена, която ще споделя живота му, душата му, тялото му... — Лелееееее! — Речта му беше прекъсната от взрив от двусмислени овации, които разгневиха оратора. — Джентълмени, моля ви, трябва ли да сте толкова първични?

Хорът отговори утвърдително, а Клайв се засмя добросърдечно и гаврътна бирата си в знак на поражение.

— Това е последната нощ свобода на Джими, няма да го оставим да зачезне в Канада без нещо паметно, нали, момчета? — обяви Стю, като пое щафетата от Клайв. — Не, със сигурност няма да го оставим — повтори той, в традицията на онези подгряващи актьори, които подгряваха публиката, преди да започне основното представление.

— Нали няма да... — подхвана колебливо Джими. Посрещна го трио кимащи глави.

— ... не, няма. Да не мислиш, че ще те оставим да седиш тук цяла вечер?

— Ами, не, аз си мислех да продължим в Нотинг Хил — предложи обнадежден Джими. — Имам клубна карта за „Електрик“, така че няма проблем да ви вкарам... — Гласът му заглъхна, заглушен от бурния бирен смях на приятелите му.

— Кое е толкова смешно?

— Ти — отвърна гръцкият хор.

Джими почувства пристъп на паника. Обикновено той беше шегаджията, обаче тази вечер вземаха него на подбив и преди да

разбере какво точно ставаше, го изтикаха иззад масата, прехвърлиха го през празните бирени бутилки и чинии с недоядена храна и го помъкнаха към дансинга. Едва по-късно, като връщаше лентата назад, Джими осъзна, че е трябвало да впрегне повече сили в съпротивата. За съжаление всичко се случи толкова бързо, че той не разбра как и какво точно стана. В един момент си пиеше бирата, а в следващия танцуваше бавно с жената по бански.

— О, боже, това май е ергенско парти — запелтечи Спенсър и си наля пълна чаша, загледан в шумната групичка мъже, които измъкнаха приятеля си иззад сигурния пристан на масата и го забутаха ентусиазирано към виещата се танцорка.

Облечен в кожено яке и нахлузил вълнена шапка чак до очите в безплоден опит да скрие лицето си, бъдещият младоженец се подрусваше на дансинга под добродушното пляскане на гостите в заведението. Кючекчийката, очарована от своя красив кавалер, взе да се увива около него под похвалите на Ахмед и да го загръща и придърпва с блестящите си воали, като се гънеше и подскачаше край него.

— Спенсър още ли не е определил дата за неговото ергенско парти? — изчурулика Тамсин, почувствала се изключена от разговора. — Или вие двамата все още държите на дълъг годеж? — И като вдигна многозначително вежди към Грейс, тя прие изражението на „загрижена приятелка“. Грейс настръхна и се приготвила й отговори, когато за нещастие — или пък за щастие — един от ергенското парти, червенокос мъж с тениска от турнето на REM се надигна от мястото си, загуби равновесие и залитна към тяхната маса.

— *Какво, по...?*

Спенсър изруга високо, защото масата се разтресе силно, наоколо полетяха чинии като на гръцка сватба, на пода се посипаха прибори, а поредната бутилка мерло се катурна в скута му. Той се изправи с олюляване, но вече беше късно. Алкохолът беше притъпил реакциите му и червеното вино вече беше заляло ризата му. Голямо червено петно се разля по чатала му, в тон с буреносното изражение на лицето му. Както можеше да се очаква, купонджиите от ергенското парти решиха, че това е най-смешното нещо на света. Разгорещени от алкохола и неприличните шегички, те избухнаха в див смях и възгласи, докато Ахмед и неговият батальон от келнери се втурнаха към масата.

С ругатни на арабски, те започнаха да почистват бъркотията; подпомагани от Риан, която незабавно грабна четката и лопатката и коленичи, докато Спенсър и Тамсин се редуваха да се жалват и окайват гласовито.

— Това е скандално, вижте обувките ми на „Джими Чу“, чисто нови са...

— Мили боже, каква сбирщина от идиоти...

Грейс погледна Спенсър. Със зачервено лице и залян с вино, той стоеше с разкрачени крака и вдигнати ръце, докато Ахмед го поля с бяло вино и взе са го бърше смутено. Тя отмести поглед и реши, че сега беше идеалният момент да отиде до тоалетната. Мина покрай Ноел и Мат, които си пиеха кротко бирата и си говореха за футбол, заобиколи танцьорката и пое към дъното на ресторанта.

И тогава го забеляза.

Мъжът от дансинга. Събличайки коженото си яке, той оправи яката на ярката си флорална риза. Грейс проследи движенията му. Нещо в тях докосна позната струна. Той ѝ напомняше смътно за някого. Но не, не можеше да бъде. Въобразяваше си.

Тя не забави крачка и тогава той се обърна към нея. Лицето му бе отчасти скрито от глупавата вълнена шапка, която беше нахлузил. За част от секундата Грейс си помисли, примоли се да се е припознала, да е сгрешила. Все пак беше толкова отдавна — умът ѝ отскочи към миналото, — сякаш оттогава беше изтекъл цял един живот. Тя се закова на място.

Мъжът свали шапката и прокара длан по обръснатия си скалп, с леко наведена глава, лицето му скрито в сенките. Докато не вдигна глава.

И всичко изплува, сякаш се беше случило вчера.

КОГА ЩЕ СТАНА ИЗВЕСТЕН?

Манчестър, 1988 г.

Той караше форд капри.

Оранжев с черни ивици и огромни блестящи халогенни фарове, той влиташе в училищния паркинг всяка сутрин със свалени стъкла и усилен до дупка касетофон, а от колонките гърмеше хитът на „Брос“ „Кога ще стана известен“.

И всичко живо застиваше да го гледа. Да зяпа завистливо десетокласника, който със своите авиаторски очила и тясна бяла тениска се мислеше за местната версия на Джордж Майкъл, пригладил с гел вълнистата си тъмна коса, захапал небрежно цигара.

Името на шофьора беше Джими Малик. Нахакан, уверен и вбесяващо привлекателен, той беше вокалистът на бандата „Карнъл Ноулидж“^[3], имаше татуиран орел на рамото, истинска набола брада, която засрамваше жалките вълма мъх под носовете на всички други момчета и не стига, че беше издържал шофьорските изпити, ми имаше и кола.

Нямаше как да си по-готин. Всички момчета в Грейнджвил Комп тайничко искаха да са Джими Малик. Всички момичета тайничко искаха да са с Джими Малик.

Освен Грейс.

Грейс не можеше да го понася. Смяташе го за пълен идиот. Мислеше го за суетен, сексист, тъпанар, бездарник — и всяка друга дума, която можеше да намери в джобния си речник. Ненавиждаше маниера му постоянно да пуска шеги, мразеше навика му да се разхожда важно по коридорите, следван от свита седмокласници, които ходеха по петите му, презираше навика му да носи постоянно слънчеви очила и да размята микрофона като някакъв несбъднат Боно, когато беше на сцената със своята банда. Всички други може да бяха заплени от обаянието на Джими Малик, но тя го виждаше в истинската му светлина. През стратегически съдраните дънки, през черното рокерско яке с вдигнати до лактите ръкави, през превръзката на червени и бели райета на челото му.

Джими Малик, от своя страна, също не можеше да понася Грейс. Когато не минаваше с мръсна газ близо до тротоара на спирката, за да опръска новото ѝ бяло дънково яке с кал, той се подиграваше на музикалния ѝ вкус — голяма работа, че тя знаеше наизуст текста на всяка песен на *Everything But The Girl*?

Но най-гадни бяха подмятанията му, когато тя минаваше покрай него. С цъкане и намигане, той с огромно удоволствие ѝ подхвърляше „Още ли си девствена?“ и наблюдаваше как тя поаленяваше като божур, хвърляше му най-мръсния си поглед и хукваше в противоположна посока.

Това продължи цели две години. Чак до първия срок на единайсети клас те бяха заклет и врагове, съперници на живот и смърт, до милостивия 15 юни 1988 година, когато най-сетне завършиха. След последната матура Грейс прекоси тържествената зала, мина по коридора и излезе през аварийния изход. Навън валеше, но нищо не можеше да сломи възторга ѝ, когато видя Джими да се качва в колата си, да надува касетофона и да отпрашва с пълна газ и свистящи гуми, пред възхитените погледи на седмокласниците на паркинга.

Той напускаше живота ѝ. Веднъж завинаги.

Последваха два божествени месеца на нищо правене. Вече нямаше нужда да стои до среднощ и да подчертава Шекспирови сонети със зелен маркер. Не трябваше да преговаря таблици и задачи като лунатичка. Не се налагаше да пропуска епизоди на „Ийстендърс“, за да заучава датите от външната политика на Томас Уолси^[4]. Беше истинско блаженство. Разходки с приятелки в парка, шопинг набези в местния мол, където се купуваха най-различни неща от черна ликра, петъчни вечери в клуб „Тифани“, облечена в гореспоменатите най-различни неща от ликра.

Гимназията се превърна в далечен спомен. Минал живот, който избледня бързо, докато бъдещето гореше ярко с трескаво Очакване.

Мисли за университета, раздялата с родния дом, новите хора и новите места изпълваха всеки миг от будните часове на Грейс, която навърши осемнайсет, изкара шофьорска книжка, откри първата си банкова сметка и се напи законно с ром Малибу и сок от ананас. За тези два месеца тя съвсем буквално порасна.

Именно тази нова пораснала Грейс през една задушна августовска сряда се сля с потока развълнувани зрелостници, които се спуснаха за последен път по стълбището на масивната викторианска тухлена сграда, за да получат дългоочакваните резултати от матурата и след това да поемат към пъба, за да отпразнуват или да оплачат оценките си. Когато отвори кафявия плик и видя, че е изкарала отличен по рисуване, но са я скъсали по всички други предмети, първата ѝ реакция беше да се разплаче с глас, но втората беше да скрие болезненото си разочарование и да се присъедини към останалите си приятели в лятната градина на бирарията.

Още щом седна на издрасканата с графити дървена пейка, тя осъзна грешката си. Не стига, че беше заобиколена от всички страни от

единайсетокласници, заети да сравняват оценки и да обсъждат университети, ами на всичкото отгоре беше седнала точно до бригадата на зубрачите, които не спираха да се фукат и да хвалят достойнствата на Оксфорд и Кеймбридж. За човек, на който му предстоеше да изчака второ класиране, за да се докопа до място в някой забравен от бога технически колеж накрай света или примерно в овънтри — *при това ако имаше късмет* — това беше цяло мъчение. Отегчена, нещастна и питайки се колко дълго трябваше да седи тук от учтивост, преди да може да се измъкне, Грейс се утешаваше с бутилка сайдер и пакетче фъстъци, когато ѝ се стори, че чува музика. Идваше от касетофона на някаква лека кола. До ушите ѝ долетя припев на Брос, последван от ръмжането на двигател на форд капри, свистенето на гуми по асфалта и съкрушителен полъх на афършейв „Курос“. Просто супер.

Само това ѝ липсваше.

Нямаше нужда да се обръща. Знаеше, че е Джими Малик. Решително, тя продължи да слуша разговора за първата седмица в колежа, докато отпиваше от топлия, блудкав сайдер. Но изгаряше от любопитство. Представяше си как всички се бяха скупчили около Джими, когато бе слязъл от колата си.

Представяше си го как се перчи, пъчи и надува, докато отпива от бирата, подадена му от някой от неговите приближени. Още по-оскърбително беше да го чува да се смее и шегува, да си разменя бабайтски поздравии с другите и да се фука със „скапаните“ си оценки. Егото ѝ се наежи. Какво им беше скапаното? Какви точно бяха? Дали бяха по-високи от нейните? Същите като нейните? Почувства познатото раздразнение. И тогава. Съвсем неочаквано. Тя чу нещо друго.

— Ой, паки^[5]. — Думите отекнаха през оживеното жужене в градината. Изведнъж всички притихнаха, чуха се само няколко хихикания и нечие нервно покашляне. — Ти да не си глух? На теб говоря. Да, на теб, *шибано паки*.

Въпреки непоносимата жегата Грейс замръзна вътрешно. Обърна се. Само на няколко крачки от входа на паркинга стояха група хулигани от покрайнините на града. Май бяха шестима, всичките облечени в униформа от мърляви футболни фланелки, кубинки „Док Мартенс“ с метални носове и груби сини татуировки по ръцете. Всичките с кенове

високоалкохолна бира от супермаркета. Беше ги виждала и преди. Безработни, преживяващи от социални помощи, те обвиняваха за всичко азиатската общност — за боклука по улиците, за безработицата, за недостига на общински жилища, за цената на бирата. Обзети от скука и огорчение, те се събираха на малки банди и така разнообразяваха живота си.

Викаха му „отупване на пакитата“.

И днес жертвата беше Джими.

Страхът стегна гърлото ѝ на възел. Грейс погледна Джими. Седнал с разкрасени крака на една от дървените маси, със задължителната бира „Гролш“ в едната ръка, със задължителната цигара в другата, той изглеждаше както винаги. Същата вълниста коса, израсла достатъчно, за да я връзва на рошава конска опашка, същото рокерско яке, същата набола брада. Но все пак изглеждаше различен. Струваше ѝ се някак различен. Той си дръпна от цигарата, тялото му се стегна, устата замръзна. Грейс забеляза, че ръцете му лекичко потрепераха. И в този момент Грейс осъзна причината с пълна, непредсказуема, неочаквана яснота.

Джими изглеждаше различен, защото тя го гледаше по друг начин.

Виждаше един различен Джими. Той вече не беше врагът.

Те бяха врагът.

— Защо не си вървите по пътя и не ни оставите на мира.

Грейс изпита сюрреалистичното изживяване да чуе глас, който звучеше съвсем като нейния собствен, да се огледа да види, откъде идва и тогава да осъзнае, че беше нейният собствен.

— Какво каза?

За част от секундата си помисли да онемее, да се обърне на другата страна, да не си търси белята. Но тя никога не беше бягала от неприятностите.

— Да не си глух? — отвърна тя. — Защо не си вървите по пътя и не ни оставите на мира. — Вярно, тя не беше Арнолд Шварценегер в уличните схватки, но не ѝ липсваше смелост. И макар да прозвуча пискливо, гласът ѝ не трепна.

— Грейс, не се меси. — Джими се беше изправил и я гледаше от упор. Очаквайки да види признателност, тя с изненада откри само гневна гордост.

— А ти коя си, малката? — обади се някакъв жилав тип, блед двойник на Джак Ръсел. С издадена напред челюст, свити юмруци и стегнато тяло, готово за бой.

Изражението на Джими разколеба Грейс за миг. Наистина трябваше да замълчи. Да не си навира носа. Само че не можеше. Двата с Джими вече бяха от същата страна на барикадата и изведнъж тя се изплаши за него, твърдо решена да го защити, без да й мигне окото. И като заби нокти в дланите си, тя събра цялата си юношеска дързост.

— Аз съм приятелката му. *А ти кой си?*

Бог знае какво я прихвана да изтърси това. Откъде й хрумна? Никога не разбра. Дори години по-късно, когато Грейс си припомняше онзи момент, тя пак не можеше да реши защо се беше изправила пред целия випуск и пред банда расисти и се беше обявила за приятелката на Джими Малик. Не знаеше кой остана по-слисан. Те или тя.

Или Джими Малик.

Той я изгледа сконфузено, но не можа нищо да каже, понеже в този момент се появи собственикът на кръчмата, огромен мъжага, който слезе тромаво по стъпалата, облечен в овехтяла, омаляла спортна фланелка.

— Изчезвайте — изръмжа той и тръгна към скинарите. — Омитайте се оттука — повтори провлачено, а стоманените пръстени проблеснаха заплашително на слънцето. Кръчмарят Боб беше доста известен състезател по борба от близкото минало и макар че дните на славата му бяха отминали, фигурата и мускулите му все още вдъхваха респект. Като видяха, че няма да могат да се позабавляват, скинарите офейкаха. Разпиляха се като зайци, ругаейки ядно, като се закачаха помежду си и драскаха с ключове по вратите на паркираните нови коли.

Какво пък, пак си беше един вид забавление.

— Защо ти трябваше да казваш това, по дяволите?

— Кое? — Грейс се изчерви от срам, но се престори на невинна. След избухването ѝ и последвалото раздвижване, тя реши, че е време да си върви и когато никой не я гледаше, се изниза от градината и се шмугна под навеса на автобусната спирка от другата страна на улицата. Прекара последните десет минути в горещи молитви да

пристигне автобуса за центъра. За съжаление единственото, което пристигна, беше Джими Малик в неговото капри. И то бесен.

— Не ми се прави на луда, много добре знаеш за какво говоря.

Той спря до тротоара, изключи двигателя и сега крещеше.

— Мога и сам да се грижа за себе си. Не ми трябва някакво момиче да ме спасява. Направи ме за смях пред онези простаци!

— Това и сам го постигаш — процеди през зъби Грейс.

— Какво каза?

— Нищо. — Тя погледна часовника си, после пътя, типично. Проклетите автобуси никакви ги нямаше, когато ти трябваша.

Той пое рязко дъх.

— Какво ти става, по дяволите?

Грейс пристъпи от крак на крак. Новите ѝ каубойски ботуши ѝ убиваха. Тя го изгледа презрително.

— На мен ли какво ми става? — изсъска тя с присвити очи, молейки се отчаяно автобусът най-после да дойде. — На мен нищо ми няма. Опитвах се да ти направя услуга. Опитвах се да ти спася кожата. Край, не можеше да издържи повече. И като седна на тротоара, тя събу единия ботуш, смъкна тънкия чорап и размърда голите си, леко почернели от слънцето пръсти. Какво облекчение. — Макар че и аз не знам защо го направих. Честно казано, предпочитам да не го бях правила, защото ти не го заслужаваш, неблагодарен задник такъв — изсумтя шумно тя, без да пуска ботуша, и взе да разтрива яростно пръстите на крака си.

Джими я наблюдаваше от безопасния бункер на колата си. Облегната на преградата на автобусната спирка, тя се открояваше с мършавата си фигура. Изгорял до наситен хавайски тропически тен, върхът на носа ѝ, който изглеждаше твърде голям за мъничкото ѝ луничаво лице, беше розов и се белеше, ситно накъдрената ѝ коса беше бухнала като глухарче от влагата, а синята очна линия се беше размазала около очите като неумела детска рисунка. Носеше избелели дънки Ливайс, пристегнати високо на талията и някаква блуза, толкова плътно прилепнала по ребрата ѝ, че привличаше вниманието към плоските ѝ гърди. Забеляза, че не носеше сутиен и мъничките зърна се открояваха под тънката материя. Джими не откъсваше поглед от нея. Въпреки решителното изражение, тя изглеждаше очарователно уязвима.

Грейс вдигна глава и видя, че Джими я гледа особено. Очевидно измисляше някаква много гадна обида, помисли си тя, и зачака невъзмутимо лавината от подигравки.

Такава не последва.

Онова, което се случи беше напълно неочаквано. Като се надвеси над свободната седалка, той пусна уловката. — Гладна ли си? Нагоре по улицата отвориха нов Макдоналдс.

Слисана, тя го изгледа подозрително. Дали не беше някаква шега? Тя притегли кльощавите колене към гърдите си и отговори предпазливо.

— Аз съм вегетарианка.

Това не го стресна.

— Ще ти взема чийзбургер без бургера.

Колкото и да се стараеше, Грейс не можа да сдържи усмивката си.

— Ами пържени картопки?

— И картопки. — Той се усмихна мрачно.

Тя се поколеба, кракът я болеше, стомахът къркореше, гордостта омекваше. По дяволите. Грейс грабна чисто новия каубойски ботуш и заподскача на куц крак, като едва не се плъосна на знаменитата предна седалка. Седалката, за която другите момичета се съревноваваха и за която тя се бе клела, че за нищо на света няма да докосне. Потъна в меката, фина кожа. Оказа се неподозирано удобна. Прекалено удобна. И като се препаса с колана, Грейс се обърна да го погледне.

— Преди да си въобразиш разни неща, Джими Малик, за нищо на света не бих ти станала гадже.

Той смъкна очилата си „Рейбан“ и я погледна.

— Преди да си въобразиш разни неща, Грейс Феърли, за нищо на света не бих искал ти да си моето гадже.

ВЯРА

Джъстин, пъпчивият помощник в Макдоналдс, беше слисан от поръчката на Джими.

— Моля? — изгрухтя той, бледото мазно чело се набръчка изпод шапката.

— Един Биг Мак без Мака.

Джими и Грейс се спогледаха с усмивка.

— Ъ... — Джъстин се помая над касовия апарат. Не знаеше кое копче да натисне. Нямаше такъв артикул на осветеното меню зад него. Нямаше спомен да са споменавали нещо подобно на сутрешната оперативка. — Искате Биг Мак — започна той колебливо, като изучаваше лицата им в търсене на някакъв жокер.

— Да. — Джими кимна, без да му мигне окото.

— Без двете кюфтета от говеждо месо... — кимна Джъстин, копирайки изражението на Джими.

— Точно така. — Грейс се ухили и облегна ръце на плота, вторачена в Джъстин. — Какъв е проблемът?

— Ъ, не... няма проблем — отговори той предпазливо. И като си припомни трите златни стъпки на фирмената им политика, усмивка, бързина и обслужване, Джъстин ги озари с крива усмивка. — Биг Мак без големия Мак пристига веднага — съобщи той. И добави шепнешком: — Няма да се бавя, само да попитам управителя.

След цяла вечност Грейс и Джими напуснаха закусвалнята, като се тъпчеха със съдържанието на жълтите пликове. Пълен с орди изтормозени купувачи, търговският център „Арндейл“ беше меката за всички майки, които бутаха с едната ръка детската количка с пискащото бебе и маневрираха натоварената пазарска количка с другата. Групи ученици се бутаха на площадката с ескалаторите, пушеха цигари и се оглеждаха за охраната, докато възрастни пенсионери седяха по пейките около декоративния фонтан, разтриваха отеклите си глезени и похапваха сладкиши от пекарната на ъгъла.

Проправяйки си път покрай тях на път за многоетажния паркинг, Грейс дъвчеше своя бургер без месо и разсъждаваше над събитията от този следобед. Ревностна вегетарианка, това беше нейният първи досег с Биг Мак и въпреки че на практика представляваше няколко тънки филийки топено сирене върху сладко хлебче, малко кетчуп и ситно нарязано листо айсберг, за нейна изненада сандвичът беше доста вкусен.

По-голямата изненада беше Джими.

Отначало тя съжали за решението да се качи в колата му. Всъщност още щом влезе вътре, вече ѝ се прииска да слезе. Грейс закопча колана и се прокле наум. Какво си беше въобразила? Дватамата не си бяха разменили нито една човешка дума, откакто се познаваха — за какво щяха да си говорят докато обядваха? Колко време му

трябваше на човек да излапа един чийзбургер и шепа пържени Картофи? Пет минути? Три минути? Две и половина, ако не предъвкваше всяка хапка толкова дълго, колкото настояваше майка ѝ. Обзета от лек пристъп на паника, докато се носеха към центъра на града, Грейс реши, че не ѝ оставаше нищо друго освен да планира бягството си при първия удобен момент.

Но тогава се случи нещо странно. Очаквайки дълго и неловко мълчание, тя с удивление откри, че само след броени минути двамата си бърбяха сладко. Бог знае как стана или кой какво каза, но преди да има време да се опомни, Джими и тя скачаха от тема на — тема, например дали „Дърти Ден“ трябва да зареже Анджи, дали учителката по математика, госпожа Колинс, трябва да избърсне или да изруси мустаците си, като стигнаха дори до препирня за най-страхотният вкус на чипсовете: за сведение, Джими обичаше сирене и лук, докато тя се придържаше към скаридения коктейл.

Още по-удивително беше откритието, че споделяха еднакво чувство за хумор, помисли си Грейс и наклони глава, за да погледне крадешком Джими на минаване покрай магазина на „Итъм“, покрай група тийнейджърки, които се смушкаха яростно и го изпроводиха с похотливи погледи. Не беше за вярване. След всичките тези години упорито пренебрежение към Джими Малик, тя бе прекара последния един час в унес от неговите остроумни шеги, смеейки се до сълзи на неговата съвършена имитация на Джъстин, който им подава поръчката с объркано изражение, сваля шапката си и се чеше по главата.

Нещото, което обаче не споделяха, беше вкусът към музиката и докато се изкачваха с ескалатора, Джими възкликна одобрително.

— *NMV*^[6]. Бинго — каза той и прескочи последните няколко стъпала, когато музикалният магазин изплува пред тях. — Я да видим дали имат новия албум на Джордж Майкъл, навсякъде другаде са го свършили.

NMV? Бинго? Грейс изглежда печално розово-синята неонова табелка. Ненавиждаше музикалните магазини. Бяха толкова плашещи с гърмящата вътре музика, облечени по последна мода продавачи и озадачаващи лабиринти от музикални секции. Мразеше дори да се опитва да се ориентира в тях, покрай хардкор меломаните, които прехвърляха свойски тавите в стил рок, инди, пънк и акустик, клатейки глави под звуците, долитащи от слушалките на уокмените. Както и

ултраготините диджей, които избираха дисковете с дузини, поздравяваха се с шумно пляскане на длани с други побратими, блуждаещи в съседната секция за хаус ремикси. Беше прекалено за човек, чиято музикална колекция се състоеше от албум на АББА, датиращ приблизително от Коледа 1980-а, сингъла на „Бенд Ейд“, старите записи на Бийтълс на мама и татко и около стотина лично записани касети с хитовете от топ 40, всичките с разменени кутийки. Лутайки се нервно в непознатата обстановка, Грейс никога не знаеше със сигурност накъде да поеме, как да намери нещо, какво да търси и накрая изтърсваше някоя глупост на свръхготините продавачки, които въздъхваха с досада и посочваха неопределено към дъното на магазина.

Но с Джими беше различно. Момчето беше професионалист. Посрещнат с уважителни кимвания от продавачите, той се устреми с ентузиазъм в пулсиращите, кънтящи дълбини на магазина. Грейс засмука шумно последните глътки шоколадов млечен шейк и го последва неохотно покрай стелажите в азбучен ред. Беше истинска магия да го наблюдава. Той взе да вади сръчно обложките на разни албуми, да дава отзиви, да коментира, да пуска любопитни новини и впечатления.

— ... знаеш ли, че Ю Ту вече са продал половин милион копия от „Дървото на Джошуа“? О, виж, прочетох размазващи отзиви за този албум в „ММЕ“... Боже, колко обичам Принс. „Алфabet Стрийт“ — слушала ли си беквокалите? Те са нещо друго... Гледала ли си тая банда в нета? Тия момчета направиха фантастично шоу...

Грейс се мъкнеше след него, клатеше мъдро глава, вдигаше вежди, за да покаже интерес, съгласяваше се с нечленоразделни звуци, сумтене и възклицания. Всичко това беше параван, за да остави Джими с впечатлението, че има известна представа за какво й говорят. Беше се случвало да попадне случайно на групата в интернет, но веднага превключваше на нещо друго, а колкото до списание „НМЕ“^[7] — то не беше ли само за хората, които се заливаха с етерично масло от пачули и се увиваха в карирани шалове с пискюли, като че ли бяха излезли от филма за Лорънс Арабски?

Накрая, след като висяха цяла вечност, той откри скъпоценната тава на Джордж Майкъл. Притискайки я победоносно към гърдите си, той се обърна към нея, сияещ.

— Ти какво ще си вземеш? — попита с неподправен интерес.

— Да купувам? — Грейс замръзна на място, както ровеше в купа черно-бели плакати. Нямаше никакво намерение да купува, макар че не би възразила да окачи мъжа с автомобилните гуми и коремните плочки на стената в стаята си, помисли си, като стреснато прегледа предложенията в топ десет. Вниманието ѝ беше привлечено от една жизнерадостна обложка. — Ами, мислех да взема това. — Тя сви рамене с престорено безразличие.

— „Пърфект“? На „Феърграунд Атракшън“? — Джими едва прикриваше презрението си.

По дяволите. Грешен отговор. Прииска ѝ се да беше избрала нещо друго. Примерно Ю Ту или онзи с особеното име, Терънс трент някой си.

— Какво им е на „Феърграунд Атракшън“? — попита намусено Грейс, наежена, навирала войнствено брадичка.

Джими изруга наум. По дяволите. Защо го направи? Не можеше ли просто да се усмихне одобрително, да излъже, да се престори, че са му любимци? Той наистина харесваше Грейс. Не можеше да повярва, че се разбираха толкова добре, а ето, че сега сам провали всичко. Погледна отново лицето ѝ. Ако не побързаше да замаже положението, рискуваше тя да го намрази отново, а той не искаше това. Голяма работа, че имаше ужасен музикален вкус. И Като мина тутакси в отстъпление, Джими пусна усмивка.

— Нищо им няма. Страхотен сингъл. — Той праметна ръка през рамото ѝ, притисна устни до ухото ѝ и затананика припева.

Първоначалната реакция на Грейс беше да го избута, да му каже да се разкара, да върне нещата в изходна позиция, но почувствала топлия му дъх на шията си, се отпусна неохотно. Свита в гъвката на рамото му, тя се почувства съвсем уютно. Нямаше голям опит с гаджетата, но никоя от оскъдните ѝ срещи не беше минавала толкова естествено, толкова леко, толкова приятно. Грейс трябваше да признае, че усещането беше неочаквано свършено. С изключение на едно нещо. Тя закрачи към касата, като се опитваше безуспешно да потисне смеха си.

— Какво? — Джими намръщено отдръпна ръката си.

— Нищо — изписка Грейс и запуши с ръка устата си.

Джими може и да знаеше всичко за музиката, но пееше адски фалшиво.

* * *

Следобедът се изниза неусетно и когато успяха да намерят колата в лабиринта на обществения паркинг, вече беше настъпил час пик. Джими се включи в колоната от коли, опитващи се да се измъкнат от задръстването в центъра, и погледна Грейс. Подпряла брадичка на коленете си, лицето ѝ скрито изпод къдрици огрява от слънцето коса, тя изучаваше внимателно обложката на новата си придобивка, като си представяше как щеше да се откроява гордо на етажерката в стаята ѝ. Отбеляза си наум да се отърве от албума на АББА. Един бог знае какво щеше да си помисли Джими, ако го видеше.

— Извинявай...

Изненадана, тя вдигна глава и го погледна озадачено.

— За какво?

Той се поколеба, опитвайки се да подбере внимателно думите си. Отказа се и изтърси:

— Ами, ти знаеш, за по-рано... в пъба... не исках да се държа грубо.

— А... това ли. — Тя вдигна рамена и се изчерви от неудобство.

— Няма нищо. Май постъпих глупаво, въобще не помислих. Онези идиоти така ме ядосаха. — Когато сцената се повтори в главата ѝ като видеозапис на забавен кадър, тя почувства как пръстите на краката ѝ се сгърчиха. Олеле, Джими сигурно мислеше, че тя е идиотът. Да се изтъпанчи пред всички като някаква Жана Д'Арк. Да се втурне да го спасява. Колко смешно. Колко наивно.

— Да знаеш, че си доста страшна, когато се ядосаш.

— Така ли?

— Напълно ужасяваща. — Той се обърна към нея, голямата му ленива уста разтеглена в шеговита усмивка.

— В такъв случай избягвай да ме ядосваш, чу ли? — отвърна тя, престорено сериозна.

— Ще се постарая — съгласи се Джими с проблясващи очи.

След няколко минути колоната запълзя полека напред, отваряйки малки пролуки свободно пространство. С прецизността на ортодонт, Джими се впусна ловко в движението, докато накрая напуснаха центъра, прелетяха покрай грозните бетонни жилищни блокове, сбутани и намусени в покрайнините на Манчестър, покрай просторния кампус на университета, където се мотаеха студенти в размъкнати пуловери и пресякоха мрачните редици порутени викториански къщи.

Това беше Северна Англия в края на осемдесетте. Недокосната от финансовия бум и подмината от победния поход на юпитата, тя беше на светлинни години от заможния юг. Тук нямаше богати градски момчета, нямаше изобилие от поршета, нямаше мания по мобилните телефони, нямаше бум в строителството и търговията с недвижими имоти.

Тук нищо не се променяше. Животът тук беше като текст от песен на „Толкинг Хедс“, мислеше си Джими, като настъпи педала на газта покрай обществената пералня, зърнал състарените лица на Жените вътре, които вадеха дрехите от сушилните, сгъваха чаршафи и чорапи. Едно и също откакто свят светува. Един пътен знак се изправи пред тях. Право напред към дома на Грейс, наляво към дома на Джими. Той спря на светофара и се обърна към нея.

— Бързаш ли да се прибереш у вас?

Грейс се сети за оценките си и поклати глава.

— Не. Ако се прибера, ще трябва да кажа на нашите, че няма да се класирам в университета. — Докато изричаше тези думи, тя си спомни съкрушителното разочарование, изгубените надежди да замине оттук, да постигне нещо, макар че все още не знаеше точно какво, но *нещо*. Само преди няколко часа ѝ се струваше, че целият и свят се бе сринал, ала сега, с Джими, нещата не изглеждаха толкова безнадеждни.

— Нормално, става въпрос за живота ти, остави ги да се разбеснеят.

Грейс се усмихна тъжно.

— Те няма да се разбеснеят.

— Тогава какъв е проблемът?

— Това е проблемът.

— Ъ? — Джими се обърка.

Грейс въздъхна със смесица от неудовлетворение и възмущение.

— Аз искам те да се ядосат. Искам да се вбесят, да се разстроят, да се огорчат. Но те ще останат невъзмутими. Не очакват пълно отличие или Оксфорд, нито успешна кариера. Очакват да си намеря стабилна работа, нещо с хубава униформа и добра пенсия. Няма големи очаквания и от това ме боли най-много.

Докато говореше, Грейс си представи как баща ѝ щеше да остави вестника, да я потупа по рамото и да каже, че е направила каквото е могла, а майка ѝ щеше да сложи чайника на печката и да подхвърли тромави намеци как е чула, че в „WH Smith“ търсят стажант помощник управител. О, боже, нямаше да го понесе.

— Не, изобщо не бързам да се прибера вкъщи. — Тя се обърна да погледне Джими и тогава в нея се зароди малка надежда. — Защо? — добави тя заговорнически.

— Защото и аз не бързам да се прибера вкъщи и да се хвърля в музиката. Имам същия проблем, но с обратен знак. Баща ми мисли, че отивам в Оксфорд да следвам медицина.

Грейс се усмихна. Каква ирония.

— И ти ли изкара ниски оценки? — предположи тя. С нещо като надежда.

Джими поклати глава.

— О, не. Оценките са добри.

Надеждата ѝ повехна.

— Тогава защо? — Тя се помъчи да скрие завистта си.

— Защото няма да отида в Оксфорд. — Брадичката му вироглаво щръкна напред. — Ще пътувам. От цяла вечност спестявам пари и вече съм си купил билета. Просто още не съм казал на нашите. Мама няма да писка. Тя е ирландка и все още си пада хипарка. Пропътувала е света през шейсетте. Така се е запознала с баща ми, в един ресторант в Делхи.

Грейс се заинтригува.

— Майка ти е ирландка? Значи ти не си... — тя замълча.

— ... паки? — довърши изречението Джими.

— Да не ме наричаш расистка? — отвърна разпалено тя.

— Не, разбира се — усмихна се той, развеселен от възмущението ѝ. — Нито за миг. Пошегувах се.

— Недей — рече намусено тя, като обърна глава към прозореца. — Освен това ти каза, че майка ти и баща ти са се запознали в Делхи.

Това е в Индия, а не в Пакистан.

— Повечето хора не правят разлика — сви рамене Джими.

Грейс се обърна да го погледне.

— Но аз не съм повечето хора — промълви тихо тя.

Двамата се спогледаха. Очите на никой не трепваха.

Докато една кола не профуча покрай тях и не ги извади от унеса.

Джими извърна поглед, даде газ и зави вдясно.

ПЕРФЕКТНО

Когато прехвърлиха билото на хълма, бледият скелет на порутеното абатство се очерта на фона на речния бряг и гъстата гора, която се простираше отзад като фон от смарагдовозелен китеник. Фордът се насочи с подрусване към оградата за добитъка и пое към прашния селски път, който криволичеше надолу към паркинга. Обикновено там имаше десетки коли, каравани и туристи, но сега вече се свечеряваше. Освен няколко окъснели любители на излетите сред природата, повечето хора си бяха тръгнали.

— Къде другаде ще отидеш?

Разговаряха за планираното пътуване на Джими през целия път. Грейс го разпитваше за местата, които смяташе да посети. Нетърпелив да сподели плановете си след като толкова дълго ги беше пазил в тайна, той с радост разказваше.

— Четох за един удивителен остров до Тайланд, казва се Кок Самуи.

— Косамуи — повтори Грейс, въртейки странната дума в устата си. Звучеше екзотично и вълнуващо. — И къде другаде? — настоя тя.

— В Австралия. Това е мечтата ми. Да отида в австралийската пустош. Да прекося пустинята. Да видя Улуру, това е аборигенското име на Айерс Рок — обясняваше Джими с блеснали очи, като дръпна ръчната спирачка и закова колата на паркинга. Не можеше да устои. Сигурно се запали като малък, докато гледаше „Професионалистите“. Той изключи двигателя и посегна към жабката, взе двете кутийки кола, които бяха купили пътом и отвори вратата. — Най-страхотното е да обикаляш на Харли Дейвидсън.

— Така ли? — Грейс не разбираше какво беше толкова вълнуващо в обикалянето на някаква грамадна скала на мотор, но се опита да се престори на впечатлена.

— Защо не дойдеш с мен? Можеш да се возиш зад мен — предложи ентусиазирано той.

— Какво? Ти и аз? — изкиска се Грейс. — Да обиколим света заедно?

— Защо не? — Май се беше увлякъл прекалено много.

— Защото... — започна Грейс — защото... — Тя замълча.

Всъщност, не можеше, да измисли никаква причина да не го направят. В този момент Джими извади едната кола от найлоновата торбичка и я разклати.

— Ако не дойдеш с мен, горчиво ще съжаляваш — заплаши на шега той.

— Вярвам ти — извика Грейс, изпищя и побягна, когато той издърпа халката за отваряне на кутийката и хукна след нея, пръскайки я с изригващата отвътре кока-кола.

Минаха през старинното гробище около абатството, стъпвайки между чепати, обрасли с мъх камъни, които стърчаха от земята, криви и очукани като зъби на старец. За разлика от Джими, Грейс винаги бе намирала гробищата за притегателни. Тя обичате да чете надписите и епитафиите по надгробните плочи и да си представя лицата на хората, погребани някога там, да проследява с пръст полузаличените букви. На Джими това му се струваше страховито, затова избърза напред, към реката, мина по широките издадени камъни над водата и се озова сред горичката, където намери малка скътана полянка.

Грейс го настигна, просна се на земята и събу с облекчение каубойските ботуши. Останала без дъх, тя зарови босите си крака в меката земя и се загледа към абатството, към последните ивици залязващо слънце. Небето обгръщаше всичко в кехлибарена мъгла. Сякаш отново беше малко дете, вдигнало бежовите листове оризова хартия от кутия с карамелени бонбони, за да гледа света през тях.

— Не е ли прекрасно? — Тя се обърна към Джими, който се беше разположил до нея и ровеше в найлоновата торба.

— Ъхъ, става — измънка равнодушно той, намерил онова, което търсеше. И го извади победоносно. — Пушиш ли?

— Какво? Ъ, да, понякога — кимна Грейс, като се стараяше да изглежда уверена, докато вътрешно се мъчеше да заличи спомена как едва не повърна и не се задави до смърт единствения път, когато си

беше дръпнала от цигара. — Ако са леки — добави тя с надеждата да покаже познания.

Джими избухна в смях и я погледна развеселен.

— Не, имах предвид джойнт, дечко. Нали знаеш какво е джойнт, марихуана, луличка.

— О — ахна Грейс, чувствайки се ужасно глупаво. — Не — поклати глава тя. Какъв смисъл имаше да се преструва? Вече се беше издънила. Първо сингълът, сега цигарата.

Проследи с любопитство как Джими извади малък син пакет, измъкна отвътре две малки листчета паус, прокара език по краищата и ги залепи. След това поръси малко тютюн, извади малко пресовано кубче, което приличаше на кубче бульон, и го запали по края с клечка кибрит. Разнесе се мек, сладникав аромат и Джими поръси върху тютюна с трохите от кубчето. Накрая сви цигара, откъсна малко парченце от пакета, сви го на фуния и напъха цигарата вътре.

— Не се получи много красиво, но става.

Грейс го погледна объркано.

— *Уитнейл и аз?* — помъчи се да я подсети Джими.

Тя се намръщи. Изобщо не разбираше за какво ѝ говореше. Джими се предаде.

— Това е от един филм — обясни той. — Трябва да го гледаш. Много е смешен.

— А, ясно промълви отчаяно тя. Как така тази сутрин, когато стана от сън, се чувстваше толкова пораснала и добре информирана, а сега се чувстваше като хлапе с огромни дупки в знанията си? Грейс погледна Джими, който уверено завиваше края на пауса, запали цигарата с клечка кибрит и духна обгорелите краища. Той, от друга страна, като че ли разбираше от всичко. Музика, филми, пътувания, пушене на марихуана. Изведнъж тя разбра защо всички момичета го зяпаха като кумир. Толкова силно стискаше коленете си, че ръцете я заболяха.

— Твой ред е. — Той изпусна струйка дим и ѝ подаде тъничката цигара. Изглеждаше съвършено невинна. Грейс преглътна мъчително, решена да не се изложи като пълна новачка и я пое колебливо от него. — Давай, няма да те ухапе.

Грейс се усмихна притеснено и като постави цигарата между устните си, вдиша дълбоко. Когато пушекът влетя в дробовите ѝ,

първата ѝ реакция беше да се закашля и да кашля до примаяване, но тя успя да я потисне. Почувства някакъв прилив, сякаш се беше гмурнала в морето и сега изплуваше на повърхността. Усети сърбеж по пръстите на ръцете, които ѝ се сториха безкрайно далеч от китките ѝ. Сви ги и чу, че се кикоти. Хм, беше доста приятно.

— Знаеш ли, последните две години бях толкова заета да те мразя — изтърси тя, преди да може да се сдържи. Сконфузена, тя запуши устата си с ръка.

Джими се усмихна.

— Знам, повярвай ми. И аз последните две години бях зает да те мразя.

— Обаче ти изобщо не си такъв, за какъвто те мислех — побърза а добави Грейс.

— Нито пък ти.

Известно време си подаваха цигарата в мълчание.

— Помниш ли, когато минах през локвите и те опръсках с кал? — попита той със смутено изражение.

— Как бих могла да забравя? — отвърна тя, като се мъчеше да изглежда сериозна. Дръпна си от джойнта и му го подаде обратно. — Лекетата така и не се изпраха от дънковото ми яке. — Устата и заигра. — Ама то беше наистина ужасно, нали? — Неспособна да сдържа смеха повече, тя избухна в диво кикотене.

По лицето на Джими се разля облекчение.

— Все пак стоях на първия ред на един от твоите концерти и виках — призна тя.

— Знам. Идеше ми да те убия — засмя се той и поклати глава, а през отворените му ноздри излязоха тънички струйки дим. — Стоя си аз и си мисля, че изглеждам адски готин, напъвам се да имитирам Боно и изведнъж те чувам да крещиш в публиката, „Скапаняк, разкарайте го!“ — Очите му се напълниха със сълзи от заразителния смях и той се закашля. — Джими се просна по гръб, мъчейки се да си поеме дъх. — „Разкарайте го.“ — Той изхриптя тихичко, стиснал основата на носа си, а очите му се смееха весело.

Смехът му беше толкова заразителен, че скоро и Грейс взе да се тресе от гъделичкащ, немирен кикот, който я караше да се превива като някаква бяла памучна хармоника.

— Ох, моля те, престани, коремът ме заболя от смях — протестираше тя, прихванала стомаха си с две ръце, като стискаше с всички сили.

— Раз... карайте... го — проточи Джими и цялото му тяло се разтърси от пристъпа смях, докато се опитваше да поднесе цигарата към устните си. Не успя, подхванат от поредната вълна смях. И като се търколи на една страна, той избърса очи с ръкава на коженото си яке. — Боже, надрусах се — успя да промълви накрая той, с разтегната в широка усмивка уста.

— И аз — изгрухтя Грейс щастливо, без да откъсва очи от него. Зъбите му бяха толкова бели. Големи, квадратни бели зъби, които се открояваха в две равни редици на фона на кожата му с цвят на карамел. Досега не ги беше забелязвала, нито пък очите му, които смяташе, че са най-обикновени, скучни кафяви очи, а те се оказаха с цвят на кестени, с кехлибарени точки по ръба на ирисите. Олеле. Изведнъж тя почувства как главата ѝ се замая. Веднъж, два пъти, след това се завъртя като въртележка, която се впусна в ленив танц. Само дето Грейс не можеше да слезе от нея. Решена да се отдаде на непознатото изживяване, тя се отпусна по гръб на топлия килим на земята и затвори очи. — Няма ме... — промълви тя, а гласът ѝ изтъня, изгубен в дълбоките вълни горски въздух.

Грейс затвори очи и почувства как се носи и рее, усещайки единствено тялото си и мекия кадифен мъх под босите си крака, уханието на листата, дънерите и пръстта, ритъмът на дишането ѝ, който постепенно започна да се успокоява.

И тогава се случи.

По-късно, когато легеше будна в леглото си и се взираше в тавана, Грейс не можеше да си припомни подробностите, бяха мъгливи и размазани, все едно да не знаеш всичките думи на някоя песен, но да си спомняш припева. Целувката на Джими, мускусното ухание на голото му тяло, усещането на топлата гола кожа до нейната топла, гола кожа.

И възбудата.

Всички твърдяха, че първият път бил разочароващ, но това преживяване беше по-хубаво от всичко, което си бе представляла. По-

плашещо, по-тромаво, по-смущаващо, по-вълнуващо, по-естествено. Тя не можеше да го опише. Просто беше по-хубаво.

След това двамата се кикотиха и прегръщаха и се гледаха с щастливи усмивки. Не говореха, защото нямаше нужда. Нямаше нито миг на неловкост или съжаление, само щастливо, трептящо сияние. Онова сияние, което се излъчва отвътре. Те намъкнаха разхвърляните си дрехи, върнаха се в колата, Джими прехвърлил ръка през раменете ѝ, тя обвила ръка около кръста му и той я закара вкъщи, стисна ръката ѝ, целуна я по бузата, погали ямката на врата ѝ.

И обеща да се обади.

На другия ден Грейс не спря да се разтакава по коридора, пречкайки се в краката на майка си, която чистеше с прахосмукачката, примиряваше се с подигравките на братята си, които моментално доловиха с тийнейджърската си интуиция, че тя очакваше обаждане от момче. Но Грейс беше невъзмутима. Не я интересуваше нищо друго освен Джими. Беше влюбена. Влюбена до уши, което се оказа по-хубаво, отколкото някога си беше представляла. Беше освобождаващо, фантастично и окриляващо. Най-сетне всичко придоби смисъл. Най-сетне тя разбра каква бе голямата ѝ мечта. Всяка частица от тази мечта принадлежеше на Джими.

Грейс седя в коридора две седмици. Цели две седмици.

Гледа. Чака. Надява се.

Цели две седмици, през които сърцето ѝ се разби на хиляди малки парченца.

Джими Малик така и не се обади.

А тя не го видя никога повече. Никога.

---

[1] London Dungeon е музей на ужаса от миналото, широко популяризирана туристическа атракция. — Б.пр. ↑

[2] ID е британско списание, посветено на модата, музиката, изкуството и младежката култура. Основано е през 1980 г. — Б.пр. ↑

[3] Carnal Knowledge (англ.) — плътско познание. — Б.пр. ↑

[4] Кардинал Томас Уолси (роден ок. 1470–1471 — починал 1530 г.), влиятелен английски държавник и кардинал на Римокатолическата църква. — Б.пр. ↑

[5] Наричателното „паки“ придобива обидни расистки конотации през 60-те, когато британските таблоиди наричат така хората от

някогашните колонии на империята. Днес „паки“ е типично пренебрежителен етикет, използван за всички южноазиатци, включително индийци, афганистанци и хора от Бангладеш. — Б.пр. ↑

[6] His Master's Voice (англ.) — Гласът на господаря му — търговска марка в музикалния бизнес — Б.пр. ↑

[7] The New Musical Express е британско седмично издание за поп и рок музика — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

До днес. Тринайсет години по-късно, той се появи ей така, първият мъж, с когото бе спала, първият мъж, в когото се беше влюбила, първият мъж, на когото беше повярвала. Беше ѝ обещал да ѝ се обади и тя му беше повярвала. Напълно, изцяло, безвъзвратно. Това, че той не удържа обещанието си, ѝ разби сърцето. На осемнайсет години Грейс си мислеше, че никога нямаше да го преживее. Но го преживя, разбира се, и после се влюби в най-различни мъже, някои от тях свестни, някои не дотам свестни, а някои — като гръцкият келнер на Корфу — откровено отвратителни.

И въпреки това сега, в ресторанта, лице в лице с Джими Малик, спомените изплуваха. За миг, един изпълнен с надежда миг, на Грейс ѝ хрумна, че може да се е припознала. Нали всички си имаха двойници? Съвършен двойник някъде по света, когото някой ден срещате. Като в онзи френски филм, който беше гледала по времето на своя период на изискано европейско кино. Как се казваше? А, да. *Двойният живот на Вероника*^[1]. В този случай животът може и имитираше изкуството. Това тук можеше да е двойният живот а Джими Малик.

Само че в секундата, която ѝ беше нужна, за да прелети отчаяно през тези мъчителни мисли, тя чу гласа.

— Много съжалявам, нещата май излязоха от контрол...

Онзи глас. Той я запрати в миналото. Въпреки че акцентът се беше смекчил през годините, той пак издаваше детство, прекарано отвъд Средна Англия и Пенините^[2].

И беше невъзможно да го сбъркаш.

— Приятелите ми май си пийнаха повече, аз естествено ще заплатя всички щети... — Все така чаровен, той подаде кредитната си карта и се усмихна на Ахмед, който тутакси забрави яда си. — ... и трябва да ви призная, че ресторантът ви е чудесен, много жалко, че се налага да си тръгнем толкова рано... — Съдейки по физиономията на неговите приятели, това беше неочаквана новина, но преди да имат време да се опомнят и да възразят, Джими Малик откопчи рижия си

приятел от бирата му като палто от закачалка и го изведе от ресторанта, последван от останалите членове на посърналата ергенска група.

Грейс го проследи с горчива ирония. Сякаш пак беше 1988-а. Джими пак беше лидерът, следван от неизменната свита верни фенове. С една-единствена разлика. Тя вече не беше същото уязвимо, неуверено девствено момиче, което даваше мъката си в ябълков сайдер, изправено пред въпросителните на бъдещето. Беше пораснала, имаше си живот и увереността, която го съпътстваше. Имаше си кариера, сексуален живот, *годеник*.

— Масата ви е готова. — Ахмед изникна отнякъде, прекъсвайки мислите ѝ, взе да тупа всички по гърба и да ги настанява по местата им. — Моля, ще изпратя още вино. От заведението. Няма проблем.

— Не се тревожете, добре сме, честно. — Грейс се усмихна любезно.

— Говори за себе си. — Спенсър приглади разрошената си коса, грабна една от чашите с вино, които Ахмед сръчно наливаше, и гаврътна половината. — Я ме виж. Целият съм залян с червено вино.

Грейс го погледна невъзмутимо.

— Моля ти се, престани да се вайкаш. Голяма работа, една риза — не се сдържа тя.

Компанията се върна на масата, хората започнаха да се настаняват, но Грейс се забави нарочно. Хвърли поглед към Джими, който извеждаше приятелите си като Вълшебният свирач. Изпита огромно облекчение, когато го видя да се сбогува с Ахмед на вратата. Тръгваше си. Какъв късмет, че напук на цялото притеснение, Джими не я позна. Облекчението беше примесено с наранена гордост. Нима беше толкова невзрачна, че да я е забравил? Грейс изпита смътно огорчение и точно в този момент Джими се обърна и я улови да го гледа.

Погледите им се срещнаха.

Той се усмихна.

Тя се ядоса.

Защото щом Грейс зърна онази арогантна, самодоволна, нахална усмивчица, я връхлетяха всичките стари емоции. Изведнъж престана да бъде трийсет и една годишна зряла жена. Тя изгледа Джими Малик с най-мръсния си поглед, отметна коса и закричи устремено — което

не беше лесно на чехли с висок ток — към масата, отново онова стеснително, непохватно осемнайсетгодишно момиче. Мразеше го задето я накара да се почувства така.

Тръгнаха си от ресторанта към полунощ. Последна излезе Риан. Изостана под предлог, че трябва да облече пелерината си, червена с качулка, сякаш взета назаем от Червената шапчица, която беше изровила при един от редовните си набези в кварталния магазин за дрехи втора ръка, и дръпна Грейс настрана.

— Как ти се струва Ноел? — прошепна обнадеждено тя.

— Всъщност, нямах възможност да разговарям с него. — Грейс се усмихна тактично. Искаше да добави, че нямаше как да проведе разговор с него, понеже цяла вечер се тъпка като невидял, но не го направи. Това беше първата среща на Риан, трябваше да бъде внимателна.

— Не, той е от мълчаливите — прошепна възторжено Риан, ровейки в чантичката от крокодилска кожа. Извади цигара, стисна я между бисерните си зъби и я запали. Със запалката на Ноел, както забеляза Грейс. Риан изпусна кълбо дим и се усмихна развълнувано. — Поканих го да пием кафе у нас.

— Така ли? — стресна се Грейс.

Риан присви очи и се нацупи.

— Не ме гледай така.

— Как?

— Укорително. — Тя извади червило, махна капачето и нанесе мъничко с решително потупване. — Не помня кога за последен път правих секс.

Грейс се смути. През цялото си познанство с Риан не я беше чула нито веднъж да говори за сексуалния си живот. Обсъждаха всичко друго в най-малки подробности, но щом се споменеше думата „секс“, Риан се изчервяваше от неудобство и сменяше темата с приказки за хороскопи или оризови кексчета с карамел, или комплектите изрязани бикини в „Маркс и Спенсър“ по десет лири дузината. Каквито тя не носеше.

— Стига, де, не може да е толкова отдавна...

— Петнайсет месеца, една седмица и три дни — изтърси спокойно Риан.

— Петнайсет месеца? — Грейс сбърчи чело, сконфузена. — Мислех, че се разделихте с Фил преди осемнайсет месеца?

— Така е — кимна Риан. — Но два пъти го направихме, когато идваше да си събере нещата, преди да замине за Щатите — призна смутено тя и си дръпна от цигарата. — Не съм ти казвала, защото знаех, че няма да го одобриш, но ти нямаш представа какво е, ти си обвързана.

Грейс не каза нищо. Защо хората смятаха, че двойките непрекъснато правеха секс? Че обвързаните се радваха на любовно изобилие, когато всъщност беше тъкмо обратното? Сигурно защото никой не искаше да си го признае, предположи Грейс, като си спомни как тази сутрин Спенсър избяга от спалнята и реши да се присъедини към мълчаливото съзаклятие по отношение на собствения си не дотам удовлетворителен сексуален живот.

Тълкувайки мълчанието ѝ като съгласие, Риан продължи.

— Оставих Джак при моята съседка Джорджи за цялата нощ. Не мога да си позволя да изпусна такава възможност.

— Каква възможност? — Грейс кимна към Ноел, който стоеше под уличната лампа и играеше на някаква електронна игра на телефона си.

Риан продължи да пуши.

— Ако ти беше сама, щеше да знаеш за какво говоря. За безводната пустиня.

— А Ноел е оазис, така ли? — пошегува се Грейс.

— Нещо такова — засмя се Риан, хвърли угарката на паважа и го смачка изцяло с високия тънък ток на обувката си. Поколеба се и погледна замислено Грейс. — Когато Фил си тръгна, мислех, че ще умра от разбито сърце. Но не умрях. Още съм тук. Е, сега имам дете и стрии за спомен, но съм само на трийсет и пет и все още имам надежда. Всеки си има сродна душа, Грейс, искрено вярвам в това. Просто трябва да я намериш.

Грейс погледна безмълвно приятелката си. С червената пелерина, небесносините обувки на висок ток и чантичката от крокодилска кожа под лакът Риан приличаше на някаква съвременна Мери Попинз. Ако някой друг беше изнесъл подобна реч за сродните души и истинската

любов, щеше да отвърне с цинизъм, но Риан изрече тези думи толкова искрено и без никаква следа от ирония, че Грейс се трогна. След всичко преживяно, след всички гадости, с които я беше засипал животът, никой нямаше право да я обвинява, ако е отчаяна, огорчена и негативна. Но вместо това Риан излизаше от своя тунел с надежда и позитивност. Розовите ѝ очила бяха очукани, но тя все още отказваше да ги сваля.

Но явно нямаше нищо против да сваля всичко останало.

— Докато чакам моята сродна душа, нищо не пречи да се позабавлявам — прошепна тя с палава усмивка.

— Приятно прекарване — отговори Грейс, усмихна се и целуна приятелката си по бузите. — Внимавай да не измориш момчето — подкачи я тя и кимна към Ноел, който в своя анорак изглеждаше дори по-млад от своите двайсет и шест години.

Риан се изкиска.

— Ще ти се обадя — смигна тя, улови Ноел под ръка и заситни на високите си токове към близката станция на метрото. Грейс я проследи с поглед. Риан ненавиждаше градския транспорт. Дори сега, когато едва свързваше двата края, тя упорито продължаваше да кара малката си количка смарт, която ѝ бяха подарили родителите ѝ, дори когато отиваше за шише препарат за миене на съдове от съседната бакалия. После погледна Ноел, който ровеше усърдно в джобовете на панталона си, докато намери картата си за градски транспорт, когато я осени една депресираща мисъл. Приказките за сродните души бяха прекрасни и романтични, но какво се случваше, ако не можеш да намериш своята?

Последва друга, още по-лоша мисъл.

Ами ако някои хора си нямаха сродни души?

Ами ако нейната сродна душа не съществуваше?

— Грейс?

Тя се обърна и видя Спенсър. На няколко крачки пред нея, той търсеше из джобовете на самото си ключовете от колата. Намери ги в горния джоб, извади ги и натисна бутона на алармата. Няколко крачки по-нататък джипът „Чероки“ примигна с фарове и изписка.

— Нали не мислиш да караш? — попита тя, приближи се до него и обви ръце около кръста му.

— Че защо да не карам? — отвърна той гузно.

Грейс почувства как тялото му се стегна, сякаш се готвеше за отбрана.

— Например защото си пил — подразни го тя, престори се, че не е чула заядливата нотка в гласа му и го целуна по устните.

— Изпих две чаши вино. *С вечерята*. И като се отдръпна от нея, той се доближи до колата, улови дръжката и отвори вратата.

— Беше малко повече. — Тя се усмихна, като се опита да запази спокойствие и да го вразуми. Веселото настроение отпреди малко се разпиля и на негово място се появи познатият възел в стомаха ѝ.

— Не беше — отговори той, като упорито продължи да отрича. Грейс не се отказваше.

— Стига, Спенс, изпи почти две бутилки вино, след което завърши с бренди. Отдавна прехвърли мярката. — Ето, каза го.

— Боже, Грейс, това ли си правила цяла вечер? Броила си ми чашите? — Подразнен, той я изгледа свирепо.

Лицето му се беше изопнало в намусена физиономия. Наистина беше удивително, помисли си Грейс. Как бе възможно да изминеш пътя от любовта до омразата към един и същи човек за по-малко от трийсет секунди? А тя обичаше Спенсър, въпреки всичките трудности във връзката им, наистина го обичаше. Тя вдиша дълбоко.

— Не искам да спорим, Спенс, наистина. Аз съм изморена, ти си изморен... — искаше да каже пиян, но се удържа. — Защо не си вземем такси? — Беше късно и тя копнееше да се прибере вкъщи. Вечерта беше твърде дълга.

— Какво? И да оставя колата тук?

— Защо не?

— Защото ще я откраднат, ето защо — отговори намусено той. — Освен това нищо ми няма, достатъчно съм трезвен да карам. — Той седна в колата, постави ключа в стартера и включи двигателя. Изглежда Грейс предизвикателно. — Идваш ли или не?

Грейс се поколеба. Този сценарий се беше разигравал твърде често и всеки път тя беше отстъпвала мълчаливо. Заглушаваше страховете си, сядаше в колата, закопчаваше колана и гледаше през прозореца, докато пътуваха към дома в мълчание.

Но не и този път.

Грейс го погледна. От алкохола устата му беше провиснала, сините му очи бяха мътни и потъмнели. Той не приличаше на онзи Спенсър, който я беше събудил сутринта с пожелания за честит рожден ден. Сигурно защото не беше същият човек, помисли си тъжно тя. Онзи Спенсър си беше отишъл след първата бутилка мерло.

Тя поклати глава.

— Не.

И да беше шокиран, Спенсър не го показва. Вместо това вдигна равнодушно рамене.

— Както искаш — каза той. Затръшна вратата и даде газ. Стъпила на тротоара, Грейс се вгледа в профила му и видя как едно мускулче на лицето му играе от ярост и раздразнение. Чу рева на двигателя и я прониза съмнение. Не беше възможно Спенсър да потегли и да я остави сама. Нямаше да я остави сама. Не можеше да я остави сама.

Или можеше?

Все още се питаше, когато джипът се стопи в мрака.

---

[1] La Double Vie de Veronique, 1991, филм на Кшищоф Кешловски, копродукция на Франция, Полша и Норвегия. — Б.пр. ↑

[2] Планинската верига Пенини се издига подобно на гръбнак и разделя Северозападна от Североизточна Англия и Йоркшир, съответно на няколко диалектни зони. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Чакалнята на „Такситата на Тери“ беше претъпкана с хора, с каквито Грейс нямаше никакво желание да се бута в дванайсет без четвърт, в петък вечер. Кръвясали очи, златни пръстени, размъкнати анцузи, предимно мъже, пиещи евтина бира и оглеждащи я цинично.

Тя се спря до нашарената с графити врата, полагайки неимоверни усилия да запази самообладание. Докато не си припомни алтернативата — нощният автобус — и реши, че колкото и да беше страшно в чакалнята, не беше по-страшно от перспективата да прекара следващите два часа под кръстосан огън от кръв, урина и повръщане. Грейс събра цялата си смелост, благодари на Бог, че е облечена с дънки и тениска, а не с рокля и обувки на високи токчета, както възнамеряваше, тя погледна право напред и влезе с шляпащи чехли вътре.

Вътре беше светло. Убийствено светло. Грейс почувства как кожата ѝ избледня до сиво под безмилостния блясък на флуоресцентните лампи на тавана и привлечаха молци и нощни пеперуди да се присъединят към плесенясалата влада на вече уловените вътре побратими. В отдалечения ъгъл недобре настроено радио бълваше шумно, раздрънкано реге, а иззад скритото зад гъста метална решетка гише се носеше силна воня на марихуана.

Изведнъж си припомни всички зловеци вестникарски заглавия за нападнати сами жени. Опитва се да се абстрахира от тях. При никакви обстоятелства нямаше да се разплаче. Сълзите вече напиреха в очите ѝ и заплашваха да потекат по лицето ѝ, затова Грейс наведе глава и с шумно подсмърчане прошепна през решетката.

— Ъ, извинете, ще ми трябва такси до Уандсуърт.

Това не се случва наистина, писукаше едно мъничко гласче в главата ѝ. Това е някакъв ужасен кошмар. Дели ме петнайсетминутно пътуване с такси до сгушването в леглото под новата карирана завивка, която ми изпрати мама за рождения ден, в комплект със същите калъфки и долен чаршаф от сватбения чеиз. Умът ѝ се опитваше да

игнорира заобикалящата я среда, като се концентрира върху манията на майка ѝ да ѝ приготвя чеиз. Госпожа Феърли вече беше успяла да напълни цяла ракла, един скрин и стенния гардероб, главно за сметка на Спенсър, който неотдавна откри любимата си тенис ракета затрупана под едно декоративно шалте и капитонирана кувертюра на ситни цветчета. В изблик на дива ярост, на който Джон Макенроу би завидял, той кръстосваше сприхаво апартамента по къси бели гащета и крещеше:

— За бога, Грейс, следващия път когато се чуеш с майка ти, би ли ѝ напомнила най-любезно, че имаме само едно легло, по дяволите!

— Къде искаш да отидеш, сладурче? — една плешива глава, лъсната и кръгла като топка за боулинг, се появи изпод гишето.

— Ами, Уандсуърт, точно до кръстовището — избъбри Грейс, опитвайки се да не мисли за Спенсър. Кое то беше невъзможно. Как можа да ѝ причини това? Вярно, не бяха от онези съвършено хармонични двойки. През годините бяха имали множество караници, сръдни и пререкания — той вече я беше зарязвал сама веднъж, когато се спречкаха в ИКЕА по повод покупката на кухненски плот. Беше неделя сутрин и доколкото си спомняше, Спенсър пак беше махмурлия, което обясняваше раздразнителността му. Но накрая винаги се сдобряваха.

Сега обаче беше различно. Не беше неделя сутрин в ИКЕА, а петък вечер в опасен квартал. Грейс беше сама. *И се случваше навръх рождения ѝ ден.* Тя измъкна телефона от джоба си и погледна екрана. Нямаше пропуснати повиквания. Разочарованието беше смазващо. Налегна я съжаление. Може би не трябваше да упорства толкова. Спенсър непрекъснато караше пиян. Какво беше толкова различно тази вечер? Защо тази вечер беше решила да не отстъпи? Ако просто си беше замълчала и се беше качила в колата, сега щеше да си е вкъщи, в леглото. *А не тук.*

Грейс погледна главата зад гишето.

— Ако може... ако обичате... благодаря. — Тя се насили да се усмихне. С малко късмет може би щеше да изпревари опашката. Първо дамите и прочие.

Да, ама не.

— Ще трябва да почакаш.

Надеждата за бързо избавление повехна. Избягвайки да поглежда в очите другите чакащи, които бяха прекъснали пианското бърбене и я зяпаха с любопитство от дървените скамейки покрай очуканите стени, тя скръсти плътно ръце през гърдите си като египетска мумия и се наведе към решетката.

— Колко време? — Въпреки отчаянието си, Грейс се помъчи да вложи нотка на оптимизъм в гласа си. Може би щеше да ѝ помогне.

Главата зад гишето си дръпна яко от джойнта. Сякаш след цяла вечност последва шумно издишане и през решетката плъзна димна завеса.

— По-добре вземи да седнеш, сладурче... Няма да стане скоро.

Което означаваше часове, помисли си мрачно Грейс, усещайки десетки очи в тила си. Ако иска да седне, трябваше да се обърне към сбирщината, да помоли някой да се помръдне и да се смести до него. Плътно.

Тя се поколеба — по дяволите, нямаше как да стане по-лошо — и се обърна.

* * *

Боже, тя изобщо не се бе променила.

Седнал в другия край на чакалнята, сбутан на пейка сред компания, сякаш излязла от „Обичайните заподозрени“, Джими наблюдаваше неволите на Грейс. Достигнал до по-раншното заключение, че ергенските купони са пълна идиотщина и решен да не позволи приятелите му да го съблекат чисто гол, да го завържат на някой уличен стълб на площад Трафалгар и да го напръскат с пяна за бръснене, той скочи от лимузината на първия червен светофар, като остави Клайв и компания да продължат към нощния клуб със странното име „Спеърминт Рино“, а той пое към „Такситата на Тери“.

Киснеше тук от половин час, затворил очи, полузадрямал, полузаслушан в някакво глупаво реге, когато долови преминаването на вълна тестостерон и отвори очи, за да потърси причината. Грейс Феърли.

Джими още не беше преглътнал шока от това, че я видя в ресторанта. Макар да си въобразяваше, че нищо не беше в състояние

да наруши самообладанието му, след всичките тези години срещата с Грейс го разтърси с цялата сила на миналото. Моментално я позна, дори без ситно накъдрената коса а ла „Мръсни танци“, размазания син молив около очите и онова ужасно бяло дънково яке. Нямаше как да сбърка онази наперена походка, нахаканото отмятане на косата, презрителният поглед. Не, че тя ме позна, помисли си той. Всъщност Грейс явно ме е забравила, заключи той, подразнен, четази мисъл го е подразнила.

Обзе го загриженост, докато я гледаше как търси къде да седне. Искаше му се да ѝ се обади в ресторанта, но му се стори неуместно, тя беше с нейни приятели, той беше с неговите пияни приятели — така че моментът не беше особено подходящ за припомняне на стари познанства.

Но сега, като я видя толкова уязвима, в него изплува споменът за нещо забравено. Джими не помнеше точно датата или името на пъба, нито имената на повечето свои съученици, но помнеше скинарите, помнеше как Грейс седеше съвсем сама на автобусната спирка, помнеше как тя се беше развикала с цялата си разгневена гордост, как му се беше притекла на помощ. С крайчеца на очите си видя как някакъв тип в ъгъла спря да преживя кебапа си, за да се ухили цинично на стегнатото ѝ малко дупе и изведнъж в него се надигна желание да я защити. Ето че беше негов ред да ѝ се притече на помощ.

— Грейс?

Чула името си и очаквайки да види Спенсър на вратата с виновна физиономия, Грейс вече репетираше с какви гневни думи щеше да отвърне на извинението му, когато се обърна и зърна някакво лице в ъгъла. Джими Малик. Присъствието му я порази. Откъде се беше взел, по дяволите? Умът ѝ направи обратен завой и взе да я обстрелва с въпроси. Първо с объркване: Какво правеше той тук? Къде бяха приятелите му? Защо беше сам? Последвано от унижение, осъзнавайки, че той сигурно се питаше същото: Какво прави тя тук? Къде са приятелите ѝ? *Защо е сама?*

Грейс усети как се изчервява. В стомаха ѝ се затегна възел от неловкост, неувереност и смущение. Защо, защо трябваше да налети на Джими отново тук? Сега? Точно тук? Защо не можеше да изглежда спокойна и красива? Защо не го срещнеше в някой готин бар, уловила в едната ръка фантастичен и скъп коктейл, другата, промушена под

лакътя на Спенсър, облечен в прекрасната риза на „Прада“, която му купи за рождения ден, и той да я гледа с копнеж? И да я целува по ухото, примерно. Или да се смее развеселен на някоя ужасно остроумна реплика, която му е подшушнала.

Грейс се стегна.

— О, здравей — подхвърли небрежно тя с тон, който трябваше да излъчва увереност и безразличие, за да не издава, че всъщност се чувстваше непривлекателна, сконфузена и ужасно смутена. За разлика от Джими, който изглеждаше готин, спокоен и удивително красив, помисли си Грейс с раздражение.

— Здравей, радвам се, че те виждам тук — възкликна той, обзет от неочаквано притеснение, което се опита да скрие зад ентусиазирано изправяне и широка усмивка.

Грейс се изненада от поздрава му. Очакваше да е доста по-наперен, но неговата непринуденост разби равнодушието ѝ на пух и прах. През последните десет години си беше представяла неведнъж какво щеше да каже, ако случайно налетеше на Джими. Сега, когато това се случваше, всичките отработени словесни крошета излетяха от главата ѝ.

— Да, чудесно. Любовен пасианс — отвърна тя. И трепна. Защо, по дяволите, ѝ трябваше да изтърсва това?

Засрамена от нескопосната си реплика, Грейс се усмихна сковано, изправи рамене и напъха ръце в задните джобове на дънките си, за да престане да се гърчи от притеснение.

— Стори ми се, че те видях в онази... — Джими се поколеба, търсейки учтиво определение, след което се отказа и завърши — ... мароканска дупка.

Мъжът в отсрещния ъгъл на чакалнята го прониза заплашително с тъмните си бадемовидни очи и изръмжа недоволно иззад дюнера с агнешки кебап.

— Имаш предвид „Загора“ — уточни отбранително Грейс.

— Нещо такова — Джими сви рамене равнодушно. — Честно казано, колкото по-скоро забравя това изпълнение, толкова по-добре, продължи той, без да забелязва каменното ѝ изражение. Не стига това, ами дори се опита да ѝ подхвърли някакъв тъп комплимент.

— Но теб, теб никога не можах да забравя...

О, боже, изобщо не се беше променил, изохка наум Грейс. Все същият ласкател.

— Сигурно са минали десет години...

— Тринайсет — поправи го тя, преди да успее да си прехапе езика. По дяволите.

Той вдигна вежди учудено.

— Да, права си.

Естествено, че съм права, искаше да изсъска Грейс злобно, но вместо това призова цялата си зрялост на трийсетгодишна жена и се усмихна учтиво, питайки се как щеше да завърши тази нелепа среща.

Публиката в чакалнята, която поради липса на телевизор; се изтягаше по скамейките и следеше разговора между двамата непознати, сякаш бяха герои в някакво риалити шоу, недоволстваше от мудността на действието и очакваше с нетърпение да се скарат.

За тяхно съжаление, надеждите им бяха попарени от главата зад гишето. Диспечерът се надигна и гласът му се понесе над регето като някакъв оракул.

— Господин Малик? Девети западен район?

— Вече живееш в Лондон? — попита Грейс, засегната по някаква необяснима причина. Погледна Джими. Беше се сдобил с няколко бръчки около очите, беше заменил конската опашка с късо подстригана коса, а прокъсаните „Ливайс“ със стари торбести дънки „Дизел“, но пак си беше Джими от Манчестър. Винаги щеше да си остане Джими от Манчестър.

В представите си Грейс го беше мумифицирала във времето, очакваше да е съвсем същият; въпреки че тя се беше променила, но реалността беше друга, естествено. Сега беше господин Малик от Лондон, беше друг човек и тя всъщност не знаеше нищо за работата му, не знаеше каква музика слушаше или какво беше правил през последните тринайсет години. Вече не знаеше нищо за него.

— Да, преместих се през 1991-а. Смятах да остана само една-две години, но нали знаеш как е. Намерих си работа, апартамент, живот... — той се засмя сърдечно. — Ами ти?

— През 1993-а — отвърна Грейс, ядосана, че прозвуча като някакво състезание. В което тя пак беше загубила.

— Странно, че досега не сме се засичали, нали?

— Да, странно — каза тя. Голям смях, помисли си.

— Господин Малик, таксито ви е отвън. — Произнесла пророчеството, главата се скри в опушените дълбини на бърлогата си.

— Виж, трябва да тръгвам...

— Да, хубаво е, че те видях — изтърси Грейс и протегна ръка. Изобщо не беше хубаво. Смущаващо, може би. Неловко, със сигурност.

Но хубаво?

Джими се вторачи в протегнатата ръка. Тази официалност го слиса. Тъкмо щеше да ѝ предложи да си разменят телефонните номера, може би да поддържат връзка, но сега размисли. Грейс явно още му имаше зъб. Дори след всичките тези години. Боже, жените помнеха като слонове.

— Да, и аз се радвам. — Той пое механично дланта ѝ. За тази игра трябваха двама. — Може пак да се видим.

— Може — изрече Грейс, стремейки се да уцели баланса между безразличие и нахаканост. Боже, след толкова години се проваляше трагично. Но необходимо, добави упоритата ѝ гордост. Тя не искаше Джими да остане с погрешни впечатления. Като познаваше арогантността му, сигурно си въобразяваше, че тя все още си пада по него. Тази мисъл я подразни. Никога не си беше падала по Джими Малик, просто се беше влюбила в него безумно.

Имаше разлика.

Последва момент на неловкост, настани се конфузно мълчание.

— Ами, тогава... довиждане. — Без да изчака, той да ѝ обърне гръб пръв — което показва, че беше научила поне един мъдър урок през годините, Грейс се обърна, устреми се към тясното пространство между мъжа с дюнера и един възрастен господин, заспал с килната назад глава, отворена уста и проточена лига от ъгъла на устата, и седна. Почувства се притисната, но тържествуваща. Голяма работа, че щеше да почака още един час, докато той щеше да пътува към дома си, на топло и сигурно.

— Искаш ли да те откарам?

Дали не беше чувала тази реплика и преди? Грейс вдигна глава и го прониза с присвити очи.

— Не, благодаря — отговори любезно тя. Беше решена да не губи самообладание. Нямаше да приеме никакви услуги от Джими — извинете, от господин Малик, и определено не искаше да я откарват

където и да било. След онова, което се случи последният път? Не, мерси. Канеше се да поклати глава, да пусне царствена неразгадаема усмивка а ла Мона Лиза и да каже любезно „не“, да изчака пристигането на нейното собствено такси, и толкова. Изпълнена със сила и решимост, тя погледна окачения накриво часовник на стената. Полунощ. За един жалък момент ѝ се прииска да се мушне в пижамата си.

— Сигурна ли си?

С разколебано равнодушие, тя го измери с очи. Стоеше на вратата в очакване. Грейс чу работещия двигател на таксито отвън.

— Хайде, не е проблем.

Грейс понечи да откаже, когато заспалият до нея мъж избра точно този момент, за да пръдне гръмко и миризливо. Стреснат в съня си, той се надигна и я срази с презрителен поглед, сякаш тя беше извършителят на деянието.

— Ще прощавате — изсъска възмутено той. Сразена, Грейс се помъчи да измисли някаква вледеняваща забележка, когато зърна Джими на вратата да се тресе от безмълвен смях. Колкото и да се стараше, смехът му беше заразителен. Грейс потисна кикота си.

— Всъщност, като се замисля...

ГЛАВА 10

— Е, как си?

— Супер — излъга тя. — Ами ти?

— И аз така.

Като двама боксьори, седнали в противоположните ъгли на ринга, Грейс и Джими се преценяваха с очи над междинната облегалка на задната седалка на таксито. Иронията на ситуацията не остана незабелязана за никой от тях. Да се возиш сам в икономично малко такси, което още не се бе разделило с найлоновите покривала на седалките, поставени от производителя, не пасваше съвсем точно на определението „супер“ в оксфордския речник на английския език.

Естествено, никой нямаше да си го признае.

— Чие беше ергенското изпращане? — Притисната до пепелника, отрупан със стари дъвки и фасове, Грейс поддържаше преструвката за учтив разговор. Но ако трябва да бъдем честни, искаше да го прикове към найлоновата обвивка на седалката и да процеди: „Защо не ми се обади, по дяволите?“

— Мое — отговори спокойно той.

— Твое? — повтори скептично Грейс. — Ти ще се жениш?

Джими кимна и голяма ленива усмивка се разля по лицето му.

— Да, разбира се.

Грейс поклати глава.

— Не мога да повярвам — засмя се тя.

— Какво е толкова смешно? — попита Джими, без да изневерява на шеговития тон. Това беше битка. Защо Грейс продължаваше да я играе, запита се той, вече леко ядосан. Какво толкова смешно имаше в желанието му да се задоми? Всички го правеха, рано или късно. По един или друг начин. — С всички се случва, както знаеш — добави той и нахлупи плетената шапка почти до очите си.

— Знам, но ти... — гласът ѝ изтъня, за момент Грейс забрави за всичко и отново се разсмя.

Слушайки гърления ѝ смях, Джими се почувства някак засегнат.

— Ами ти? — побърза да насочи светлината на прожектора към нея.

— Аз ли? — Смахът на Грейс секна рязко. — О, сгодена съм.

— Поздравления — каза той.

Със сарказъм, помисли си Грейс.

Настъпи напрегнато мълчание. Вътрешно Грейс се молеше колата да тръгне, но попадна в задръстване, дори в този час на нощта: Джими обърна глава към прозореца. Тя веднага направи същото, преструвайки се на погълната от случващото се навън, но всъщност се съсредоточи върху онова, което ставаше вътре. И поточно върху Джими или неговото отражение върху стъклото.

Окъпан в оранжева светлина от уличните лампи, той се беше отпуснал на задната седалка, разтворил широко крака, скръстил ръце и облегнал глава на стъклото. Излъчваше все същата арогантност. Дори след всичките тези години продължаваше да я дразни.

— Е, кога е големият ден? — попита Грейс, по-скоро за да каже нещо, отколкото от искрен интерес.

— Следващият уикенд — отговори небрежно той. *Десет дни, дванайсет часа и около четирийсет и пет минути, уточни нервно наум.*

— В Манчестър?

— Не, Кайли е канадка, затова ще се оженим в една ловна хижа в Рокис — оживи се Джими, а в ума му изникна образът на романтична вила, осветена от трепкащите пламъци на свещите, където той щеше да пие ледено шампанско пред бумтящата камина, а Кайли щеше да изглежда зашеметяващо в плътно прилепналата си рокля.

— Еха, късметлия си. — Реакцията на Грейс скри собственото ѝ съкрушително разочарование. Разговорите на сватби винаги я изпълваха с копнеж.

— Ами своята? — След като откри, че разговорът за сватбата му е доста приятен, Джими вече беше искрено заинтригуван. — Ти кога ще минеш под венчилото?

— Ами, ние избрахме по-дълъг годеж — побърза да отговори тя.

— Какво? — Джими се обърка. Като мъж, за него изразите, с които си служеха жените като част от техния всекидневен речник, бяха равностойни на чужд език. Фобия към обвързване, преходни връзки, предани ергени, всичко това беше адски объркващо.

— Означава, че още не сме определяли дата — обясни тя.

— С други думи, шубе ви е.

— Не. — Тълкуванието му я изпълни с възмущение. — Не ни е шубе. Просто е малко по-сложно — добави вяло тя.

— Няма нищо по-просто от това — възрази Джими. — Той ти предлага, ти приемащ и се жените. Не е ядрена физика.

Грейс го изглежда гневно. Не знаеше как точно, но нещо в него вбесяваше до полуда.

Усетил, че е прекрачил границата, Джими се опита да замаже положението.

— Кога се сгодихте?

— Преди две години. Грейс долови отбранителния си тон.

Джими зяпна от учудване.

— Стига, моля те, сигурно се шегуваш — засмя се той.

— Защо да се шегувам? — отвърна разпалено тя.

Май наистина говореше сериозно. Лицето му застина.

— Тогава какво чакате?

Грейс се впусна в своята добре отрепетирана реч.

— И двамата много държим на кариерата и наскоро обзаведохме наново апартамента, а нали знаеш колко са скъпи сватбите... — Тя отрони обичайната въздишка и погледна Джими.

Но неговото изражение показваше недвусмислено, че не вярва а нито една нейна дума. И аз не вярвам на нито една моя дума, помисли си Грейс, осъзнавайки наскоро своята реч, наскоро Клапъм Хай Стрийт, че всъщност не можеше да заблуди никого. В действителност единственият човек, когото залъгваше, беше самата себе си.

— Не сме се оженили понеже Спенсър не иска — изтърси тя.

О, не. Ето. Каза го. Грейс беше потресена.

Но още по-потресен беше Джими. По дяволите, нещата наистина загрубяха. За момент му хрумна да промени бързо темата за цените на къщите или за спортните резултати на Манчестър Юнайтед. Все пак това не му влизаше в работата, двамата не бяха приятели, а по-скоро познати. Само че не му идваше отвътре. Погледна Грейс. Тя беше видимо разстроена. Тук не ставаше въпрос само за предложение за женитба.

— Искаш ли да ми разкажеш какво стана?

Въпросът му я завари неподготвена.

— Какво?

— За скандала. — Той се обърна към нея. — Защо иначе ще се редиш на стоянката за таксита сама? — добави тихо той.

Все още объркана от признанието си, Грейс понечи да отрече. На крачка да му каже да се разкара и да си гледа работата, тя го погледна, срещна очите му и нещо я накара да постъпи другояче. Тя замълча, сви рамене и после отвори уста.

И думите потекоха като порой.

— Днес е рожденият ми ден, а той се отрязва като каруцар. — Изстреля това, а като видя, че на Джими не му направи особено впечатление, тя взе да се оправдава: — Знам, че според теб сигурно не е кой знае какъв повод за скарване...

— О, напротив... — Джими кимна, като зачеркна спомените за случаите, когато той самият се бе отрязвал.

— Но повечето хора не мислят така — продължи Грейс, виждайки Джими в нова, по-благоприятна светлина. — Повечето хора го смятат за страхотен, понеже след няколко чашки става душата на компанията, винаги той черпи, винаги разказва забавни анекдоти, но когато пие, той не знае къде да спре и накрая всичко завършва със скандал...

— Така ли? — Опитът му да изрази симпатия прозвуча като обвинение. Джими трепна. — Искам да кажа... по дяволите, това е гадно.

— ... и той знае, че мразя това, но въпреки това се натръска, а после когато си тръгнахме от ресторанта, настоя да се качи в колата и да се приберем с нея, въпреки че беше прехвърлил мярката...

— Грейс с ужас почувства, че от очите ѝ потичат сълзи. — И обикновено аз не казвам нищо, обикновено се примирявам. — Чувствайки се неопишимо глупаво, тя потисна задавящите я ридания, избърса потеклия нос с опакото на ръкава, като омаза дънковото си яке с дълга сребриста линия сополи и сълзи. — Но тази вечер не се съдържах. Отказах да се кача в колата. И знаеш ли какво направи той?

Джими имаше доста добра представа, но се престори, че не знае.

— Не, какво направи? — попита послушно той.

— Остави ме и си тръгна! — изхлипа възмутено Грейс. — Качи се в колата и си замина. — Гневът ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появил, ѝ на негово място дойдоха сълзите.

Седнал сковано на седалката до нея, напъхал ръце дълбоко в джобовите си, наклонил глава настрана, Джими се чувстваше ужасно объркан. Изви врат леко. Под този ъгъл можеше да види как сълзите се стичат по лицето ѝ. Какво се очакваше да направи сега, по дяволите?

И без сам да знае как, той се пресегна, отметна нежно полепналия по мократа ѝ буза кичур коса, прегърна я през рамената и каза:

— Ела, поплачи си на рамото ми. — И Грейс се разплака с глас, положила буза до меката кожа на якето му, затворила очи.

Когато почувства топлината на лицето ѝ до гърдите си, Джими се стегна, тялото му се долепи до найлоновата покривка върху седалката. Докато бавно и постепенно си позволи да се отпусне. За човек, свикнал да проявява съчувствие и нежност с единствената цел да вкара жената в леглото, това беше свършено ново изживяване, при това не чак толкова лошо. Всъщност беше доста приятно, помисли си той и погали покровителствено нейната вълниста коса, вдишвайки нейния нежен, сладко мускусен парфюм. Усети приятно раздвижване в боксерките си.

Какво?

Сърцето на Джими подскочи в гърлото му. Не... не беше възможно... той не можеше... Но пенисът му твърдеше точно обратното. И още как.

Джими беше получил ерекция.

По дяволите.

Вече нямаше капка съмнение. Грамадната ерекция се мъчеше да му пръсне ципа. Какво ставаше? Щеше да се жени след седмица и все пак седеше тук с гигантска ерекция и се чувстваше силно, неочаквано и необяснимо възбуден.

Грейс помръдва.

Джими се стресна. Стисна бедрата си и стегна таза си. Нямаше за какво да се притеснява. Това беше най-обикновен физически рефлекс, като премигването, когато нещо ти влезе в окото. Да, така беше. Грейс беше просто прашинка, мигла, надраскана контактна леща или нещо такова. Да не споменаваме факта, че Кайли много му липсваше, липсваше му физическият контакт, а мъжете много се влияеха от тези неща, нали? Затворите не бяха ли пълни със стотици яки мъжаги, които обръщаха резбата, така да се каже, понеже имаха

отчаяна нужда от физически контакт? Но ерекцията оставаше непреклонна. Отказваше да спадне. Умът му можеше да разсъждава колкото си иска, но неговият първичен инстинкт беше да сграбчи Грейс, да ѝ разкъса дрехите и да я чука до прималяване.

Джими се паникьоса. Тази работа не му харесваше. Опита се да диша дълбоко и с цялата сила на волята да се съсредоточи върху най-противните неща на света, като например необходимостта да отпусни канала или да изчисти парченцата храна, които попадаха в сифона или да целуне Ан Робинсън...

Е, това само показваше колко погрешни впечатления за хората си създаваме, помисли си Грейс, сгушена удобно върху рамото на Джими. Чувстваше се виновна, но радостна. Имаше доказателство, че хората наистина се променяха. Джими беше живото доказателство. Вече не беше сексуален маниак или подлец или глупак. Напротив, беше грижовен, щеше да се жени и може би щеше да остане верен и моногамен до края на живота си. А щом тази трансформация бе възможна, кой казваше, че Спенсър не можеше да се промени.

Тя затвори очи и се отпусна. Не говореше, той също мълчеше. Нямаше нужда от думи. Долитаха само неясни звуци от радиото, нейното успокоено дишане, тихото туптене на сърцето му. Беше странно умиротворяващо. Имаше нещо познато в близостта с Джими, той ѝ напомняше за дома, за детството. Все едно бе намерила старо плюшено мече, с което си е играла като дете. Само че плюшеното мече нямаше как да е спало с нея и после да е разбило сърцето ѝ.

Грейс се изправи рязко.

— Къде сме? — Грейс се надвеси над Джими, за да надзърне през прозореца. Пътуваха покрай затворени магазини, с витрини, скрити зад железни решетки, тук-там неоновата табелка на някоя окъсняла лавка за китайска храна хвърляше призрачни светлини върху почернелите от смог и сажди викториански сгради.

— Ъ, недалеч — каза Джими и побърза да кръстоса крака и да покрие слабините с якето си. Изправи се, ужасно смутен.

Задната седалка беше клаустрофобично тясна. Той се наведе напред и заговори шофьора.

— Извинете, дали може да пуснете някаква музика?

Таксиджията изсумтя нещо под носа си и включи радиото, после завъртя копчето малко наляво, малко надясно. Същинска хирургическа

операция. И накрая...

— ... за всички слушатели, които търсят своята половинка, търсенето приключи. Трябва само да пишете до редакцията на „Любовен пасианс“ и ние ще открием вашата сродна душа...

— Какво е това, по дяволите? — измърмори Джими.

— А... много е хубаво. Чудесно предаване. — Таксиджията се беше оживил. Това беше любимата му програма. И като взе погрешно въпроса на Джими за интерес, той увеличи силата на звука.

— ... Само си помислете, този специален човек може да е точно тук сега, да слуша това предаване и да очаква да чуе гласа ви...

— Лекуват разбити сърца — добави шофьорът, като улови погледа на Грейс в огледалото и кимна многозначително. Тя се усмихна признателно и погледна през прозореца — познатите, обрасли със зеленина улици, кръстовището, автобусната спирка на ъгъла, колата на Спенсър, паркирана по-нагоре по улицата. Изпита смесица от гняв и облекчение. Поне се беше прибрал жив и здрав.

— Спрете тук, благодаря.

Таксиметровият шофьор спря и долавяйки хладния прием на любимата му радиостанция, намали звука.

Грейс зарови във велурената си чанта, за да извади портмонето си, но Джими я спря.

— Не се притеснявай, аз ще платя. — Той се усмихна. — Приеми го като изненада за рождения ден.

— Благодаря. — Грейс се усмихна и изведнъж се зарадва, че се натъкна на Джими. Нещата се бяха променили, те бяха се променили, бяха пораснали и помъдрели, но беше като да слушаш стари записи и да откриваш, че все още знаеш думите. След всичките тези години връзката още я имаше.

Настъпи пауза. Беше време да се сбогуват, но и двамата изчакаха другият да направи първата стъпка. Грейс заговори първа.

— Хайде, чао. — Тя понечи да го целуне по бузата, точно когато той обърна лицето си леко и като приземяване на парашутист, Грейс осъзна, че се е отклонила от правия път още преди да се е случило. И го целуна право по устните. Джими изглеждаше изненадан, но нищо не можеше да се мери с нейната изненада от вълната сексуална енергия, която протече от устните директно към слабините ѝ.

И всичкото това за част от секундата.

Откъде дойде това, за бога? Стъписана, Грейс се отдръпна от Джими с пламнали бузи, световъртеж и сърцебиене. Какво се беше случило? Дали просто беше разстроена, изморена, ядосана или бе почувствала нещо друго? И той ли го беше почувствал? Двамата се гледаха във вцепенено мълчание. Беше момент, когато всеки от тях можеше да каже нещо и да насочи нещата в съвършено различна посока. Но мигът се изплъзна и на негово място дойде забързаното и неловко сбогуване.

— Е, надявам се да живееш щастливо до дълбока старост — пошегува се тя тромаво.

— Ъ, ти също — кимаше Джими. — Може да се видим...

— Да, може — съгласи се тя, но и двамата знаеха, че повече никога нямаше да се видят, че след тази вечер и двамата щяха да потънат в своя живот и да забравят за преживяването, но по някаква причина се чувстваха принудени да го кажат.

И тогава, преди някой да има време да се замисли за това, Грейс затръшна вратата на таксито. Чу как то потегли зад нея, задавеното пърпорене на двигателя, когато превключваше скоростите и в последния момент Грейс изпита желание да се обърне. Бог знае защо. Заради едно време? Може би. От сантименталност? Сигурно. Защото Джими така ѝ не ѝ каза защо не ѝ се обади навремето? Определено.

Каквито и да бяха причините, Грейс се обърна. Не знаеше какво очакваше, но ако нейната носталгична страна се надяваше на нещо, то тя остана разочарована. Това беше истинският живот, а не кино. Нямаше дълги погледи, трескави очи или многозначителни махания с ръка. Вместо това тя видя задницата на ръждясалия нисан микра да се отдалечава по улицата, бълвайки пушек от ауспуха.

Загледана в тях, Грейс вдигна разсеяно пръст към устните си. Те още носеха спомена за целувката.

ГЛАВА 11

От дъното на тигана се надигна ухание на цвъртящ бекон. Ммм. С шпатула в едната ръка и хванала дръжката на тигана в другата, Риан затвори очи и вдиша дълбоко и сладно божествения аромат. Ммммм.

„Обсешън“ на Келвин Клайн да има да взема, това беше най-прекрасното благоухание в целия свят. Тя доближи лице до тигана, навря нос на сантиметри от ивиците месо, които вече започваха да се къдрят и да хващат златистокафява коричка и вдиша премаляла. Боже, този бекон миришеше толкова хубаво, че можеше да ти докара оргазъм. Устата ѝ се напълни със слюнка.

Решимостта ѝ се сломи.

Усещайки надигането на неумолима вълна от гузно очакване, Риан надзърна изпод мигли. Цвъртящите, съскащи тънки ивици бекон сякаш се облизваха насреща ѝ. О, боже, изстена наум тя, защо е толкова трудно. Веднага запя своята мантра. *„Един миг в устата, цял живот на бедрата, един миг в устата, цял живот на бедрата...“*, но това беше само беквокалът на водещия глас в главата ѝ, който пееше с пълно гърло: *„Нищо няма да ти стане, ако си гризнеш съвсем мъничко. Колкото да го опиташ. Ей онова мъничко загоряло, хрупкаво парченце, дето се е сгушило в ъгъла“*. Докато в ума ѝ звучеше този дует, тялото се мяташе в колебание, умоляваше, агонизираше.

После всичко се завъртя в шеметен вихър като в анимационен филм. Ръката ѝ се стрелна светкавично, грабна парченце бекон и го напъха в устата ѝ. За един божествен миг Риан застина напълно неподвижна, гузната тайна се топеше върху небцето ѝ, а след това, неспособна да удържи възторга си, езикът ѝ се уви около месцето, прегръщайки го като отдавна изгубен любовник. Ммм, *по дяволите*.

— Хей, какво правиш там? — провикна се мъжки глас.

Беше Ноел. В другия край на коридора, в спалнята, той лежеше разперил ръце, чисто гол върху капитонираната сатенена кувертюра. Гладен като вълк, той очакваше с нетърпение обещаната топла закуска.

Риан побърза да преглътне и едва не се задави.

— Ъ, нищо... скъпи — изфъфли тя, пламнала от срам. Ужасена, тя се залута из кухнята и отвори вратата на хладилника. Беше покрита с ярки буквички и няколко карирани листчета от бележник, надраскани с маркери и пастели.

За неопитното око те може да бяха най-обикновени драсканици. Но за Риан смешната синя цапаница несъмнено бе къща, оранжевата завъртулка с отпечатък от пръстче приличаше точно на нея, а жълтата мацаница с пастел беше точно копие на Джак. Когато ги погледнеше, неизменно я заливаше вълна гордост. Не защото тя беше негова майка, а защото тригодишният Джак беше талантлив художник. Може би дори следващият Деймиън Хърст, помисли си, като взе картонената кутия с яйца от свободни кокошки, която се мъдреше на иначе празния рафт.

— Как искаш яйцата — на очи или бъркани? — изгука тя, като ги чукна сръчно в тигана.

Ноел се облегна на опасаната с декоративни лампички бяла рамка от ковано желязо, пресегна се към пакета и си запали една посткоитална цигара. Обрамчен от съзвездие разноцветни светлинки, той си дръпна дълбоко и се почеса доволно по бедрата, ана лицето му се разля ленива усмивка.

— На очи.

О! С палци в черупката на третото яйце, Риан погледна с тревога бързо втвърдяващите се белтъци. Те съскаха и я пръскаха, сякаш бяха отгатнали съдбата си преди нея. Поколеба се, борейки се със сянката на раздразнение, която заплашваше да помрачи настроението ѝ, но после я прогони. Той нямаше да се държи като гадняр, нали така? Риан изсипа жълтыците и белтъците в канала на мивката и отвърна весело:

— Идват веднага.

Беше на другата сутрин и въпреки тъпата болка от махмурлука в главата ѝ, Риан се чувстваше изкусително щастлива. Слънцето струеше през гирляндите розово-лилави пластмасови цветя, които се спускаха като транспарант през отворения прозорец и изпращаха танцуващи цветни отблясъци върху безупречно чистите плотове, рафтовете с излъскани до блясък винени чаши и прилежно подредените бурканчета с чай, кафе и подсладител. Навън се простираше обичайната суетня на Лондон — по натоварената главна улица профучаваха автобуси, едно

куче джафкаше в градината на съседите, алармата на нечия кола виеше жално на улицата. Но тази сутрин шумовете се сливаха в мек неутрален фон, сякаш от далечен телевизор.

Риан вдигна капака на кремавата емаилирана кутия за хляб и извади пълнозърнестото хлебче. Хич не я интересуваха всички онези статии в списанията, които превъзнасяха прелестите на женската самостоятелност, независимост и възползването от радостите на живота, нямаше нищо по-хубаво от това да се събудиш в събота сутрин в обятията на мъж. Абсолютно нищо не можеше да се мери с това, помисли си Риан, и затупурка през кухнята в пухкавите си розови чехли на токчета, увита в новия халат от кремав сатен, прехвърляйки наум епизоди от изминалата нощ.

Страните ѝ пламнаха при спомена. След цялото чакане и въздържание, сексът с Ноел не можеше да се нарече точно фантастичен. Честно казано, въпреки нейния трепет и въпреки неговото перчене и увереност, той се оказа доста несръчен, грабеше и мляскаше каквото му падне като пощръкляло момченце в сладкарница, осмука гърдите ѝ, облиза лицето ѝ, подъвка ухото ѝ, но за нейно разочарование предпочете да не опита нищо от „деликатесите“, както се изразяваше баба ѝ Джоунс.

Но тя не можеше да му се сърди за несръчността, нали? Защото именно тя настоя да спуснат завесите и да изключат осветлението напълно. Потънал в непрогледен мрак, Ноел се залута с напиреща ерекция, настъпи едно парченце от Легото на Джак, за малко не си счупи пръста на велоаргометъра и взе да ругае гръмогласно. Накрая успя да налучка леглото, където тя лежеше скрита под катове сатенени нощници и пухен юрган, завита до брадичката.

Риан беше твърдо решена да не позволи Ноел да я види гола. Въпреки че по природа не беше от онези високи, кльощави момичета, навремето тя се гордееше с дребните си кости и пищни извивки. Само че след раждането на Джак тялото ѝ се промени до неузнаваемост. Тънката талия се разшири и наедря, закръгленото, стегнато дупе надебеля и увисна, а чувствените гърди сега бяха просто огромни. Честно казано, тя беше огромна.

Риан знаеше, че се е „запуснала“. Знаеше, че хората просто се опитваха да се държат мило, когато я описваха като закръглена. Всъщност имаха предвид дебела. Беше чисто и просто дебела. Понеже

не издържаше да се оглежда в огледало в цял ръст, тя го набути зад гардероба заедно с коледната украса. Не можеше да влезе в някогашните си ярки, пъстри, лъскави тоалети. Те бяха като метафора за нейния някогашен цветен, бликаш от енергия живот. И тоалетите, и животът от онова време вече не ѝ бяха по мярка.

Но тази сутрин ѝ се удаде да зърне какъв можеше да бъде животът — да приготвя закуска за мъжа в живота си, да се излежава до късно, да прави секс. Риан пусна радиото. Прозвуча Арета Франклин и тя си затананика. Топлата закуска беше цяло изкуство, помисли си тя няколко минути по-късно, когато подреди храната в чинията и изключи газа. Доволна от своята кулинарна вещина, тя погледна отражението си върху стъклените чаши, отметна коса и се върна в спалнята.

— Ммм, каква прелест — възкликна Ноел с широка усмивка.

За момент Риан се поколеба дали имаше предвид нея или закуската. Усмихна се неуверено. Снощи се представи добре в тъмното, но на ярката дневна светлина се чувстваше уязвима и смутена.

— Умирам от глад.

Второто.

Тя му подаде голямата чиния със завити нагоре ръбове, отрупана с храна и видя как очите му се разшириха от лакома наслада. Той я положи върху коленете си, дръпна си за последно от цигарата и я угаси в чашата върху дървената ракла до леглото. Риан трепна. Това беше любимата ѝ ръчно изрисувана чаша от костен порцелан, която беше намерила в един антикварен пазар в Париж и за която се беше пазарила на развален френски. Но не каза нищо. В края на краищата той нямаше как да знае, нали?

Без дори да я погледне, Ноел започна да се тъпче. Риан се намести на ръба на леглото и се опита да се примъкне към него, като същевременно придържаше края на сатенената роба, която по някаква причина упорито пълзеше нагоре по краката ѝ.

— Рий...?

Ноел я погледна с някак помръкнали бебешко сини очи. Заля я вълна от срам. О, боже, само това не. Боже, моля те, нека да не е видял. Дори на нея ѝ прилошаваше от гледката на ужасния целулит отзад по бедрата ѝ. Тя бързо ги мушна под кувертюрата и я издърпа чак до талията си.

— Ъ... да, скъпи? — измърка тя. Боже, чувстваше се комично. Тя не беше и никога нямаше да бъде изкусителка. Не и с тези бедра.

— Няма ли да получа пържени филийки?

— Какво?

Той гледаше чинията нацупено. Приличаше на Джак, когато не му разрешаваше да гледа „Телетъбис“.

— О... съжалявам — започна да се извинява Риан, а вътрешно се проклинаше. — Вместо това ти препекох филийки — добави с надежда, но изражението му не се промени. — Мога да отида да ти изпържа няколко, ако искаш.

— Не, няма проблем — изсумтя той и въздъхна като мъченик. — Бобът ще изстине докато чакам.

Продължи да се тъпче и за няколко минути омете чинията, попи последните остатъци жълтък и сос от печения боб с препечената филийка, която изяде до последната коричка. Като закрепил на косъм чинията върху порцелановата чаша и се оригнал доволно, той посегнал към цигарите си. Едва тогава забелязал седналата до него Риан и на лицето му се изписал учудване.

— Ти нищо ли няма да ядеш? — попита той, прокарайки пръсти през косата ѝ.

— Не, аз не съм гладна — излъга тя, напук на протестите на стомаха си.

Ноел запали цигарата си, протегнала се лениво на леглото и загледала с обожание пениса си. Лъскав, розов и обрязан, той беше гладък и слаб като всичко останало по тялото му, гордо положен в своето русоляво гнездо. Ноел се пресегнала, взе ръката ѝ и я положи отгоре. Риан почувства как нещо зашава под дланта ѝ, когато той се наведе да я целуне.

Езикът му обходи устата ѝ. Имаше вкус на пържен бекон и цигари. Както беше изгладняла, ѝ се стори безумно вкусен. Риан отвърна на целувката, докато ръцете му се плъзгаха под сатенения халат, уловиха бедрата и взеха да месят дупето ѝ. Когато продължиха нагоре, тя глътна стомаха си и затаи дъх.

— Знаеш ли какво имаш ти, Рий?

— Не — какво? — В нея припламна плахо пламъче на увереност. Е, какво пък, не беше Кейт Мос, но размерът няма значение.

Ноел стисна ентусиазирано гърдата ѝ и изгрухтя:

— Май се казваше бавен метаболизъм.

Смазващо разочарование.

— Да... възможно е — прошепна едва чуто тя и се почувства ужасно глупаво.

Естествено, че размерът имаше значение. Той беше всичко.

ГЛАВА 12

— Сигурно още си ми сърдита.

Свита в ъгъла на кварталната сладкарница, между стъклената витрина, отрупана с прескъпи десерти, и гигантска двойна детска количка, Грейс вдигна поглед и видя Спенсър, който се промъкваше тромаво към нея. Омачкан и раздърпан, той беше с дрехите от вчера, които воняха на алкохол, подправки и цигарен дим. Снощи коктейлът от аромати изглеждаше неустойимо опияняващ, тази сутрин беше смрадлива смесица от застояло и вкиснало. Той свали омазаните си очила и потърка грубо очи с опакото на ръката си, като прокара палец по наболата русолява брада. Отново сложи очилата си и я погледна сънено.

Грейс отвърна на погледа му. От един час седеше сама, цедеше през зъби някакво капучино, прелистваше вестниците, но всъщност правеше равностметка на изминалата нощ. А сега Спенсър се появяваше с извинение. Поне така ѝ се струваше. Удивителна беше тази способност да направи така, че извинението да прозвучи като обвинение. Как след всичко, което се беше случило, Спенсър успя да превърне нея в агресора. *Дали още му е сърдита?* А какво стана с причината, поради която *той* беше сърдит на Грейс? Толкова сърдит и ядосан, че да се качи в колата и да я зареже наред улицата.

— Не извъртай нещата, Спенс.

— Какво извъртам?

Спенсър беше олицетворение на невинността. Потърпевшият.

Нищо чудно, че никога не беше губил дело. Кой съдебен състав би дръзнал да го разочарова?

— Онова, което се случи снощи. Моят рожден ден — добави тя.

В случай, че беше забравил.

Лицето му се сгърчи.

— Наистина съжалявам, мило. Ще ти се реванширам, обещавам — примоли се тихичко той, като седна до нея.

Грейс не отговори. Лесно се обещаваеше на трезво, трудно се спазваше дадената дума на пияна глава.

— Бях страшно стресиран — продължи забързано той. — Затрупан съм с работа, на всичкото отгоре поех този глупав развод за един милион лири. Не знам какво ме прихвана снощи.

— Сигурно защото беше прекалено пиян, за да помниш — не се сдържа Грейс.

Челюстта му се стегна.

— Права си, знам. Напоследък прекалявам с пиенето, трябва да спра... — Той увеси глава и потърси съчувствие в погледа ѝ. — Още един такъв махмурлук ще ме довърши.

Но не намери съчувствие.

— Ако не е махмурлукът, ще те убия аз — процеди ядосано Грейс.

Беше малко след девет часа. Осем часа след като Грейс се прибра вкъщи, отключи си и се озова след гръмогласните арии на някаква опера, която гърмеше от стереоуредбата, а Спенсър бе прострян на дивана. С повесени ръце и крака, крачолите му се бяха набрали нагоре и откриваха косматите му мускулисти прасци, устата му зееше отворена. Хъркаше здраво. Не с обичайното хъркане, а гръмко, задавено, пиянско, пушаческо хъркане.

Тя изключи уредбата, погледна го и вместо да се ядоса, почувства само тъга. Тъга, задето беше свикнала да гледа как Спенсър се прибираше вкъщи пиян, да го наблюдава как вади бутилката уиски за „едно малко преди лягане“, да избира диск от колекцията любими опери, да усилва звука до степен чаените свещи на етажерката да се тресат в стъклените си поставки. Беше свикнала с будуването в полусънно състояние, когато Спенсър киснеше в хола, ръкомахаше като диригент, пееше с пълно гърло като Павароти, преди да се срине върху дивана.

После настъпваше тишината. Тежкото дишане. Тя осъзнаваше, че е изгубил съзнание. Тя трябваше да се опита да го събуди, да го замъкне със залитане и влачене в спалнята, където той се плъосваше по корем на леглото, а тя се залавяше с дългата процедура по събличането му. Първо обувките, после чорапите, измъкването на

ръцете от ръкавите, изхлузването на краката от панталоните, след това го завиваше под юргана, покатерваше се до него и лягаше с отворени очи, вторачена в черния таван, докато накрая заспиваше.

Но този път не го направи. Този път го остави там, където беше припаднал, отиде в спалнята и се простря в смълчания, просторен лукс на огромното легло. Спа непробудно. Повечето хора биха лежали будни часове наред, прехвърляйки през ума си случилото се, но умът на Грейс изключи автоматично веднага щом се добра до възглавницата.

Когато се събуди тази сутрин, стана и излезе. По някакви неведоми пътища се озова в кафенето и се настани на столчето до витрината, откъдето съзерцаваше разсеяно нашествието на бебешки колички, надзърташе през прозореца и прелистваше неделните вестници. Не можеше да се концентрира. Целият ѝ свят беше преобърнат с краката нагоре.

— Ти дори не се обади да провериш дали съм добре — изрече Грейс и прикова Спенсър с обвинителен поглед.

— Потърсих те на мобилния, но беше изключен. Затова излязох да те търся — моментално възрази той.

— Не говоря за тази сутрин — срязва го Грейс.

— О, да... — измънка той и приглади с пръсти разрошената си коса. Погледна я и вдигна разкаяно рамена. — Не те виня, че се сърдиш.

Това е, помисли си Грейс, изпълнена с всичко друго, но не и гняв. Вгледа се в Спенсър. Нима бяха минали само четири години, откакто го видя за първи път? Седеше до нея в някакъв бар и когато я заговори и я покани на среща, тя се съгласи. Когато шест месеца по-късно я покани да се премести в неговия апартамент в Уандсуърт, тя прие. И когато осемнайсет месеца по-късно я помоли да се ожени за него, това беше логичен завършек. Обичайно така се развиват връзките, нали?

Само че тази връзка вече не се развиваше, помисли си Грейс, без да откъсва очи от Спенсър. Седнал насреща ѝ, той кривеше врат, опитвайки да прочете на обратно спортните заглавия във вестника, който лежеше на масата пред нея.

— Трябва да поговорим. — Гласът ѝ бе тих, но решителен. Спенсър вдигна очи.

— За снощи, виж, знам...

Но този път Грейс нямаше да позволи да я прекъсват.

— Не, не за снощи.

— Така ли?

Колкото и да беше невероятно, Спенсър наистина изглеждаше учуден.

— За много неща. — Тя замълча, питайки се откъде да започне. Реши да започне от най-очевидното. — Например защо, след като сме сгодени от две години, все още не сме женени.

За част от секундата той се поколеба. Само за миг. За един удар на сърцето. Едно вдишване. Едно трепване на клепачите. За повечето хора би останало незабелязано, но Грейс не беше повечето хора. Тя забеляза.

— Ти знаеш защо — подхвана той, навлизайки в добре познатата реч. — Защото бяхме заети и понеже искахме да завършим обзавеждането на апартамента, преустройство ще струва цяло състояние...

— Спенс, разговаряш с мен — прекъсна го Грейс. Знаеше тази реч наизуст, нали самата тя я беше написала. — Какво чакаме, Спенс? Зарежи глупостите, защо просто не подпишем? Можем да се качим на самолета за Лас Вегас следващия уикенд и да си направим сватба в стил Елвис или да отскочим до Барбадос и да се оженим боси на плажа. — Тя говореше оживено, сякаш изричането на брачния обет беше някаква магическа фраза, нещо като размахване на вълшебната пръчица, след което всички гнетящи съмнения щяха да изчезнат. Гласът ѝ пресекна, когато улови изражението на Спенсър. Той я гледаше втренчено, стъписан от предложението ѝ за нещо толкова спонтанно. Приведе се напред, прегърна я и допря чело до нейното.

— И така сме си добре, нали? — прошепна той и я целуна нежно, наболата брада одраска лекичко горната ѝ устна.

Уловена в прегръдката, с лице в шията ѝ, всичките несгоди, тревоги, гневът и страхът избледняха. Усещането беше уютно и познато. Грейс затвори очи и долепи буза до меките му къдрици. Беше толкова лесно да забрави за снощи, да изтрие преживяването като несполучлива цифрова снимка. Но този път нямаше да стане така.

— Не сме си добре. На мен не ми е добре. — Тя се отдръпна и поклати глава. Защото не ставаше дума за снощи, за рождения ѝ ден, за това, че той се напи и я остави сама. Не ставаше въпрос дори за годеежа им. А за всичко. За черната рокля, която ѝ беше „предложил“ да

облече, за пиянските шеги, които беше чувала вече стотици пъти, за честите разходки до контейнера за стъклен амбалаж, където изхвърляше празните бутилки, за снимката в стъкленото снежно кълбо на двойката, която караше зимни кънки в Сентрал Парк. Двойката, в която тя вече не се разпознаваше. — Не е това, което аз искам — призна тъжно тя.

Спенсър се намръщи. Успокоен, че всичко беше забравено, че са му простили и всичко ще си продължи постарому, той се стресна. И подразни.

— Това ултиматум ли е?

Ултиматум ли беше? Грейс се подвоуми. Ако наистина поставяше на Спенсър ултиматум, тя трябваше да го иска, а тя не беше сигурна. Защото това беше същността на проблема. Вече нищо не знаеше със сигурност.

Мълчанието ѝ разпали неговото възмущение.

— Е, какво казваш? Че ако не ти дам отговор за сватбата и не определя дата точно на минутата, ти ще ме напуснеш, така ли? — поиска да знае той.

Ето, пак започваше. Извърташе ситуацията.

— Е, щом поставяш въпроса по този начин, да, правилно си ме разбрал — отсече тя. И прехапа езика си. О, боже, какво говореше? Не трябваше да става така. Въпреки смелостта си, изведнъж Грейс се изплаши. Едно беше да заплашва Спенсър, че ще го напусне, но дали би го направила наистина? Можеше ли да живее без него? Да бъде отново сама?

Мисълта не беше приятна. Тя беше на трийсет и една, не на двайсет и една. Много добре знаеше каква участ я очакваше. Участ, описана черно на бяло. Грейс беше чела „Дневникът на Бриджет Джоунс“, беше гледала филма и имаше достатъчно необвързани приятелки, които си бяха купили тематични тениски и ѝ бяха разправяли приказки за „пустинята“ и „хватката на отчаянието“. Спенсър може и да не беше идеален, но тя също не бе свършена, а връзките се градяха на взаимни компромиси, преодоляване на трудностите, даване и вземане, нали така? Нали на това му се казваше да се задомиш?

Всичките тези мисли и страхове бучаха в ума ѝ, когато погледна Спенсър. Стиснал в ръце раздираната си от болка глава, той сръбна

глътка горчиво еспресо. Накланяйки глава настрана, той срещна погледа ѝ.

— За бога, Грейс, не мислиш ли, че този разговор е малко тежичък за девет и половина в събота сутринта? — въздъхна уморено той.

Изглеждаше толкова красив, толкова разкаян, толкова близък, че гневът ѝ се стопи.

— Не е нужно да отговаряш веднага — усмихна се тя, като съжали за избухването си и се помъчи да го обърне на шега. — Обмисли го през уикенда — добави Грейс. Пресегна се през масата и вплете пръсти в неговите.

— *Супер*, подложен съм на такъв стрес в работата, в понеделник трябва да се явявам на дело, а сега трябва да добавя и стреса да обмислям идеите ти през уикенда — изръмжа Спенсър. Той издърпа ръката си, притисна палци до слепоочията си и взе да ги масажира грубо.

За момент Грейс го погледна. После се изправи и без да каже нито една дума, се отправи към вратата покрай детски колички, маси, малки деца и родители. Спря се, погледна Спенсър, но той вече се беше навел над спортните страници и не я видя. „Няма да ти се наложи да мислиш за това“, каза си наум.

ГЛАВА 13

— Ъъъъъх.

Нечовешки раздиращ звук долетя откъм банята. Неприлично висок и гърлен, той звучеше като вой на ранено животно. Като се замислиш, повече приличаше на болезнения вой на някой вълколак — рече си Джими и натъпка цедката на кафе машината с кафе „Лаваца“. После се заслуша внимателно.

— Ъъъъxxxъъъxxx.

Ето, пак.

Клатейки глава, Джими затегна цедката, хвана металната ръчка и леко я натисна. Това беше професионална, истинска италианска кафемашина от неръждаема стомана, снабдена с всички необходими копчета и ръчки. Джими обожаваше уредите и джаджите, затова кафемашината се открояваше гордо на гранитния плот, наред с професионалната стоманена кафемелачка, кухненския блендер в стил 50-те и фантастичната сокоизстисквачка.

Домакинските уреди от неръждаема стомана бяха бойните доспехи на Джими, които го хранеха, вдъхваха му сили, свидетелстваха какво е постигнал. Само преди десет години той се беше завърнал от своето околосветско пътешествие, за да открие, че на двайсет и една е без пукната пара, без работа и без дом. Тарик Малик така и не можа да преглътне отказа на сина си да следва медицина и въпреки молбите на жена си Колийн, изхвърли Джими от родния дом с толкова емоция, колкото влагаше в изхвърлянето на боклука.

Джими бързо се окопоти, отупа праха от раницата си и се премести в Лондон, където си намери работа като майстор на бургери на Тотнъм Корт Роуд и стая под наем в Сохо. Първите няколко месеци бяха мрачни и неведнъж му се искаше да зареже всичко и да се прибере с наведена глава в комфортната еднофамилна къща на родителите си в Манчестър, на позната територия, при старите приятели. Но не го направи. Също като баща си, той беше твърде горд, прекалено твърдоглав и доста амбициозен. Какво толкова, че нямаше

да стане лекар? Щеше да стане журналист. И така, дни наред той будуваше до среднощ, попълваше молби за свободни работни места в „Гардиън“, изхранваше се с варени яйца, слушаше през мърлявите, тънки като картон стени как комшиите правят секс и очакваше своя голям шанс.

Шансът се появи във вид на голям кафяв канцеларски плик. Вътре имаше писмо, с което го канеха на събеседване за една позиция, за която беше кандидатствал, помощник-редактор в търговско списание. Парите бяха нищожни, работното време беше безкрайно и за същото място кандидатстваха още двеста човека, но все пак беше начало и Джими го искаше повече от всичко на света.

На прощалното събиране две години по-късно редакторката му каза, че бил толкова чаровен, че го избрала за асистент още щом прекрачил прага на кабинета ѝ. Това беше обичайната му практика — постъпваше на нова работа, бързо овладяваше тънкостите, после напускаше. От помощник-редактор в списание за тийнейджъри, през автор в мъжко високотиражно списание, до редактор на „Гийзър“, едно от най-продаваните списания за мъже в Кралството. И заедно с репутацията му на забавен, остроумен, безкомпромисен журналист, нарастваше и успехът му сред жените и не след дълго Джими се озова сред „стоте най-желани ергени на 2000 г.“ на списание „Татлър“. Беше лудешко начало на новото хилядолетие със страхотна работа, красив нов апартамент, фантастична заплата и безкрайна върволица от сексапилни гаджета, и той реши, че е постигнал всичките си желания.

Освен едно. Той искаше да напише роман. Искаше да е следващият Ник Хорнби, да види името си върху дебела книга, да вижда хора в метрото, забили носове в написаните от него страници, да влезе в класацията на десетте най-четени автори в „Съндей Таймс“. *Джими искаше баща му да се гордее с него.* Връзката с майка му беше здрава както винаги, той ѝ се обаждаше редовно да си побъбрят, тя често му гостуваше в Лондон и щеше да присъства на сватбата в Канада. Но баща му оставаше непреклонен. Не се бяха виждали и не бяха разменили дума от почти десет години, от срина в отношенията им през 1991-а. Не беше нарочно, гневът им отмина, но вече се беше натрупало твърде много негодувание, болката ги беше втвърдила като цимент и преди да се усетят между тях се беше издигнала непреодолима стена.

Бяха изминали шест месеца, откакто Джими беше подал молба за напускане, беше излязъл на свободна практика и поръчките валяха: коментари за „Телеграф“, пътеписи за „Chic Traveller“, статии — представящи мъжката гледна точка за луксозни дамски списания. И така, Джими си купи тузарско бюро със стъклен плот, страхотен лаптоп, приказен въртящ се кожен стол и се залови на работа. Планът беше да раздели времето между поръчките и писането на романа. Засега всичко вървеше по ноти. Напук на страховитите истории за творчески засечки, предупрежденията за съкрушителни откази и други песимистични прогнози, сюжетът се лееше, героите бързо оживяха и Джими вече хранеше надежди за своя бъдещ бестселър.

Джими наблюдаваше как гъстата, плътна черна течност струеше в малката стъклена чаша и слушаше със задоволство нежното съскане на кафемашината. За съжаление приятният звук се примесваше с отчаяното дране в банята. Горкият стар Клайв. Махмурлукът му беше зловещ. Джими пусна ръчката и посегна към захарницата. Все се опитваше да се откаже за захарта. Но за негово собствено неудовлетворение, това се оказваше невъзможно. Джими беше пристрастен към сладкото, благодарение на детството и юношеството, захранвани с чай с две бучки захар.

Той прекоси бос кухнята и се облегна на тухлената стена, за да гледа студиото. Роб на минимализма, жилището му обикновено беше окъпано в светлина й почти нищо друго. Но сега излъсканите дъбови дъски на пода бяха отрупани с разхвърляни спални чували, тела в безсъзнание, купища нахвърляни дрехи и смачкани кутийки от бира.

Момчетата. Джими ги огледа със съчувствие и истинска обич. Чувстваше се виновен задето ги изостави снощи и искаше да се реваншира. Снощи се беше опитал да ги дочака да се приберат, но накрая се отказа и си легна. Бог знае по кое време бяха допълзели до спалните си чували и изгубили съзнание на пода. Бог знае в какво състояние щяха да се събудят. Засега само Клайв се беше вдигнал от постелята и съдейки по звуците, не беше никак добре. Нещо се раздвижи в тъмносините найлонови дълбини.

Ууууууххх... — Едно от телата се размърда.

— Ъхъх? — Последва го още едно.

— Въъхххх. — И още едно.

Явно ще се вдигнат от мъртвите, каза си Джими, наблюдавайки мъчителното събуждане на приятелите си. Не беше за вярване, че тези чешещи се, хращещи неандерталци бяха същите мъже, които само преди няколко часа бяха най-безупречно облечените и спретнати ергени в града.

— Някой да иска кафе? — попита той приповдигнато.

— Цигари... — чу се немощен глас. — Трябват ми цигари...

Пакет „Марлборо Лайт“ прелетя през помещението като ракета.

— Мляко... две захарчета — долетя жаловито стенание.

— Нямах ли поркане? — изплака немощен глас.

Един по един трупове в спалните чували взеха да се надигат. Изгледаха сънено току-що изкъпани, преоблечен, бодър Джими.

— Какво е станало с теб? — попитаха укорително.

— Уф, по дяволите, съжалявам, момчета, просто не можах да ви издържа на ритъма. — Той се усмихна виновно. — Но обещавам да ви се реванширам. Искате ли топла закуска? — предложи ведро той и се впусна в подробно описание, докато по лицата им се появи някакво оживление. В този миг Клайв се появи и отново изчезна в банята. — Мога да метна в тигана няколко гъбки и лук.

За щастие реалистичното описание беше прекъснато от пронизителен звън. Какво беше това? Джими се огледа. Всички изглеждаха объркани като него — извърнати глави, опулени очи, сбръчкани чела, свъсени вежди. Като че ли беше някаква електронна мелодия, едва разпознаваема, но приличаше на...

— Рубарб и Къстърд — авторитетно се произнесе Клайв някъде от дълбините на тоалетната чиния.

Всички глави се обърнаха в посока на банята.

— Сещате ли се, онова детско анимационно филмче. От седемдесетте — обясни той, връщайки се в хола, тържествуващ от необятните си познания по всякакви тривиални теми, макар и засрамен, че е разпознал точно тази мелодия.

— Аха, това е някаква модерна мелодия за телефон — присмя се Джими, готов да ги дразни. Но никой не реагира. Всъщност, всеки оглеждаше другите и се опитваше да открие източника на звука. Джими тръгна да го търси по слух. Като че ли идваше от якето, метнато на кожения стол.

Неговото яке, което беше метнато на кожения стол.

— По дяволите, моят е. Кайли избра тая мелодия — побърза да обясни той. — За майтап — добави той. С доста ирония, помисли си, понеже той единствен не се смееше.

Хайката в спални чували избухна в шумен смях.

— Ха-ха, с възрастта си взел да се разкисваш — ревяха подигравателно те.

— За бога, няма ли да пораснете! — Все още никой не беше отговорил на обаждането.

Изгубил търпение, Клайв стигна до стола, бръкна в джоба на якето и измъкна вредителя.

— Да? — изръмжа той. — О, Кайли. Здравей.

Гласът му моментално се повиши с две октави и затрептя с необичайна лекота и ведрост. Клайв харесваше, даже малко си падаше по Кайли.

По лицето на Джими се разля широка усмивка.

— Сигурно вече й липсвам — заяви той, вътрешно ликувайки.

Той махна нетърпеливо към Клайв да му подаде телефона. Клайв не му обърна внимание. — Хей, приятел, тя вече е заета — намигна Джими и протегна ръка. Отново без резултат. — За бога, Клайв... — вече ядосан, Джими му измъкна телефона, доближи го до ухото си, отвори уста да заговори. И толкова. Връзката беше прекъснала.

— *Прекъснал си разговора* — възкликна той, недоумяващ. — За бога, Клайв, понякога прекаляваш.

— Тя затвори.

— Какво?

— Кайли каза, че не иска да разговаря с теб.

— Какви глупости дрънкаш? — възрази Джими. Изпълненията от снощи бяха едно, но тази сутрин ергенското парти беше приключило и номерата не бяха забавни. Искаше му се да си поговори с Кайли. Бяха минали само двайсет и четири часа, но тя му липсваше. Знаем, че традицията повелява младоженецът да не вижда булката преди сватбата, но си мислех, че може да си говорят — добави с усмивка той, но като видя физиономията на Клайв, смехът му пресекна.

— Край.

— Какъв край? — попита той и погледна приятеля си. Не беше в настроение за игрички.

Впоследствие съжаляваше за този момент. Защото ако беше в настроение за шеги, щеше да прекара още няколко минути, може би дори половин час от живота си такъв, какъвто го помнеше.

А Клайв само сви рамене.

— Няма да има сватба.

ГЛАВА 14

— Е, аз ще изчезвам. — Ноел навлече сивия суитшърт с грамаден тъмносин надпис GAP и грабна ключовете и телефона си от шкафа до леглото.

Риан се спря на вратата, с по една чаша прясно запарен чай „Ърл Грей“ във всяка ръка. На връщане от кухнята очакваше да намери Ноел все още гол под завивките и се изненада, когато го видя станал и напълно облечен.

— Вече? — попита тя и веднага съжали, че го каза.

— Минава единайсет — отвърна равнодушно той.

— Мислех си, че може да излезем на разходка в парка — предложи бодро тя. Джак все още беше при съседката, не беше нужно да бърза да го прибира. Което означаваше, че разполагаше с цял свободен ден, ако пожелаеше. — Или да отидем да обядваме край реката?

— Да обядваме? — повтори Ноел, сбърчил учудено чело. — Не, не мога — добави клатейки глава, като в същото време включи телефона си и сръчно взе да набира текстово съобщение.

Пренебрегната, Риан се повъртя неловко в коридора, съжалявайки задето не беше облякла нещо по-съществено от оскъдната нощница. Като го гледаше как бързо натиска бутоните, отворил съсредоточено уста, в стомаха ѝ се загнезди растяща несигурност. На кого пишеше есемес? На някоя слаба жена с тънки бедра без стрии?

Ноел изпрати съобщението напъха телефона в задния джоб на широкия камуфлажен панталон и улови погледа на Риан.

— Виж к'во Рий, някои от нас се грижат за фигурата си.

Ноел се разбърза да си върви. Мина набързо през банята, за да „пусне една вода“, целуна я по челото, разроши косата ѝ и когато Риан се опита да го прегърне, той се изхили непохватно и се отдръпна,

посочвайки суитшърта си, сякаш за да ѝ напомни да не „забравя разликата“^[1]. Ноел не признаваше проявите на нежност, не виждаше смисъл от тях — освен ако не бяха любовна игра, защото тогава имаха смисъл и цел. Излезе, съпроводен от звука на ново входящо съобщение, и закрачи по улицата наперено, дъвчейки неизменната дъвка.

За момент Риан остана до вратата, без да знае какво да направи, преди накрая да се отдаде на своето обичайно занимание, когато се чувстваше изгубена. Всеки път едно и също — докато някои хора посягаха към бутилката, Риан посягаше към прахосмукачката.

Риан обожаваше домакинската работа. Беше пристрастена към нея, така както някои жени бяха пристрастени към обувки, млечен шоколад или „Зара“. На нея ѝ дайте кърпа и почистващ препарат и тя беше на седмото небе. В съчетание с кулинарно предаване по телевизията, за предпочитане Найджела с нейното изобилие от сметана и маслени пудинги, и Риан попадеше в друга галактика.

Домакинската работа беше нейната утеха. Чистенето с прахосмукачка, бърсането на прах, миенето на пода, лъскането, търкането — това бяха все дейности, които всяваха страх в сърцата на жени като Грейс, но Риан ги прегръщаше с религиозен плам. Тя обожаваше да почиства готварската печка, да изстъргва с домакинска тел почернелите места около газовите котлони. Изпитваше прилив на задоволство, когато обливаше ръба на тоалетната чиния с белина и премахваше котления камък в канала. Превръщаше се в пантера, докато обикаляше апартамента с прахосмукачката, сменяше накрайниците като истински професионалист и осмукваше труднодостъпните ъгли с тръбата, изпълнена с удовлетворено сияние, наблюдавайки как трохите по дивана от зърнената закуска някак изчезваха магически за секунди.

Чистата къща е условие за чист ум, гласеше мотото на Риан и тя се придържаше към него. Налагаше се. Когато поддържаше всичко край себе си чисто, спретнато и подредено, това по някакъв начин облекчаваше вината ѝ за безпорядъка, който бе сътворила в живота си. Отвътре може да тънеше в хаос, но отвън Риан беше блестящ, образцов пример.

След като привърши с прахосмукачката, Риан пристъпи към миенето. На влизане в кухнята я удари миризмата на пържен бекон,

която още не се беше разнесла. Стомахът ѝ изкъркори мъчително, тя не му обърна внимание, а напълни мивката, добави щедро количество препарат и взе розовите гумени ръкавици, които висяха по мивката.

Сграбчи тигана и натисна педала на кофата за боклук с носа на розовите си сатенени чехли. Капакът се отвори послушно и тя избута боба в найлоновата торба. Изстинал и втвърден, печеният об с доматен сос се плъосна на дъното, образувайки солидна буца. Уф, че гадост, помисли си тя и сбърчи нос срещу остатъците, полепнали по дървената лъжица. Продължи да обира дъното. Уф, че отвратително. Събирай, обирай, остъргвай. Колко отвратително.

Но колко вкусно.

Преди да се усети какво става, езикът ѝ облизваше лъжицата със същото възторжено мляскане, което навремето беше запазено а сладоледа Магnum с бял шоколад. Зъбите ѝ отхапаха полепналите бобени зърна, устните ѝ обвиха дръжката на лъжицата, притиснаха я плътно. Това сигурно беше най-доброто фелацио, което беше правила някога, помисли си Риан, а от устните ѝ се отрони тихо стенание на желание, докато смучеше страстно. Риан беше гладна. Адски гладна. Всъщност тя не беше просто гладна.

Умираще от глад.

О, боже. Веднъж разпален, апетитът ѝ изригна във всемогъщо желание. Тя се помъчи да се пребори с него. Не, не, не. Стройната жена вътре в нея пицеше. *Да, да, да*, крещеше яката дебелана, която я буташе към пропастта. Вече нямаше удържане и като захвърли лъжицата като омръзнал любовник, Риан се устреми към тигана, който си почиваше на плота до мивката и проблясваше на слънцето. Тя го сграбчи за дръжката, притисна го до гърдите си и прокара пръст по мазните му стени. Беше грешно, Риан знаеше това, но беше толкова прекрасно. Тя облиза пръстите си, остърга влезлите трошици под ноктите си, облиза с език незалепващата повърхност, отдаде му цялата си преданост.

Докато не улови с периферното зрение хляба.

Ръката ѝ се стрелна към него на автопилот. Нямаше време за усуканата телена скоба, с която го беше затворила. Риан скъса найлона и измъкна една филия, разчупи я на две с мазни пръсти и я пусна в тигана, като започна да обира ревностно солената мазнина, загорелите парченца бекон, остатъците от гъби. Натъпка напоения пълнозърнест

хляб в устата си. После още една филийка, и още една, докато тиганът не заблестя като излизан. Но тя не беше удовлетворена.

Риан отвори вратата на хладилника с освирепял поглед и разтуптяно сърце. Белите стерилни рафтове бяха празни, ако не се брои храната на Джак. Тя нарочно не държеше там нищо, което можеше да я изкушава, но сега всичко беше изкушение: бебешкият оризов пудинг, наполовина изядена консерва с макаронени буквички, шест кофички бебешки йогурт, някакви органични кюфтета от пуешко...

Кюфтета от пуешко. Тя сграби едно от опаковката и го налапа цялото, а докато дъвчеше, умът ѝ се стрелна към йогурта. Обикновено на Риан ѝ бяха необходими десетина минути, докато реши кой вкус предпочита, да сравни калорийното съдържание, да претегли плюсовете и минусите на черешите срещу сините, сливи и ябълките, да обели полека капачето и да оближе внимателно капчиците по него, преди да загребе зажадняло с лъжицата и да се наслади на първата хапка.

Но не днес. Днес тя раздра опаковката и изпи млякото направо от опаковката. Ами какво стана с оризовия пудинг? Не трябваше да забравя и него. И като отвори консервата, тя загреба с пръсти сладкия крем.

Дззззззззъъъъъннн.

Стресната от звука на звънеца, Риан изпусна консервата. Кутията падна, съдържанието се разсипа на плочките, опръска излъсканите червени шкафове и покри с бисерни капки дори лакираните в лилаво нокти на краката ѝ. За момент Риан застина на място, наблюдавайки как бялата лава се лееше към пролуката под пералнята. И тогава чу нещо. Звучеше като запъхтяно дишане на куче, тежко, хриптящо, високо и шумно. Една капка оризов пудинг се търкулна по брадичката ѝ и падна на пода. И тогава Риан осъзна истината с гузен ужас. Пъхтенето не идваше от куче. А от нея.

Дззззззззъъъъъннн.

Изтръгната от трансa, Риан се залута из кухнята, тъпчейки празни кутии и опаковки в кофата. Сигурно беше Ноел, сигурно беше забравил нещо. Обзета от вина и ненавист към себе си, тя избърса лепкавата каша, преди да хукне през коридора. На минаване покрай спалнята тя бързо я огледа, но не видя нищо забравено. Натисна

копчето на домофона, с което се отключваше входната врата на сградата и побърза да се огледа в огледалото. Около устата ѝ лъщяха няколко мазни петна, които тя обърса и си пое дълбоко дъх, докато сваляше резето.

— Свърши се. — Застанала в коридора със скръстени ръце, скрила очи зад слънчевите очила, там стоеше позната фигура.

— *Грейс?*

— Да, аз съм.

Шокирана, Риан отстъпи назад.

— О, Грейси, миличка... Не те очаквах. — После надзърна в коридора и го огледа, за всеки случай. — Помислих си, че е... искам да кажа... какво се е случило? Добре ли си? — Докато говореше, умът ѝ внезапно осмисли думите на Грейс. — С какво се е свършило?

— С мен и Спенсър. С връзката ни — отвърна равнодушно Грейс и вдигна слънчевите очила на главата си, откривайки подозрително зачервените си очи.

Риан изглеждаше така сякаш беше видяла убийство. С отворена уста, тя премигна на парцали.

— Ти и Спенсър сте скъсали? — прошепна тя, останала без глас от шок и недоумение. — Но вие сте сгодени.

— Добре, че ми каза — изсумтя Грейс с немощна усмивка. Спокойствието ѝ разтърси Риан. Не трябваше ли да плаче и да ридае и да излива разбитото си сърце? Не правиш ли така, когато скъсаш с мъжа, с когото би трябвало да изживееш дните си? Или така е само когато той те зарязваше? Риан си задаваше тези въпроси, а погребаните спомени за Фил изплуваха на повърхността на ума ѝ като останки от корабокрушение. Осемнайсет месеца по-късно. А все още болеше.

Но сега не говорим за мен, напомни си Риан, а за Грейс. Тя протегна ръка и я придърпа състрадателно.

— Влизай и ми разкажи какво стана.

---

[1] Отпратка към фирмения надпис на суичъра GAP (англ.) — разлика, пропаст. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Откъде да започна? — Джими потърка върха на стика с малкото кубче тебешир, заобиколи билиардната маса и изглежда многоцветните топки, сякаш искаше да ги заличи от лицето на земята, а не да ги вкара в гнездата им.

Отпивайки от чашата си, Клайв се облегна на близкия флипер. Избелялата моряшка тениска висеше размъкната на мършавите му рамена, мърлявите дънки висяха, смъкнати ниско под кръста му, а клепачите се спускаха тежко над кръвясалите очи. Той сръбна още една лековита глътка сайдер и улови погледа на Джими. Многозначителен поглед. За какво говореха? А, да. За бомбата на Кайли.

— О, ъ... и тя ти каза, че отменя сватбата, така ли? — помъчи се да помогне той.

Тактичността не беше сред най-силните качества на Клайв.

Джими се начумери.

— Защо не вземеш да извикаш още по-високо, за да те чуят всички?

Клайв се озърна в мрачните дълбини на бара. Освен една двойка на средна възраст в ъгъла, нямаше никой друг. Нищо чудно, като имаш предвид, че беше събота следобед и времето навън беше топло и слънчево.

— Тук няма никой — прошепна невинно той.

— Това беше критика, а не наблюдение — изсумтя Джими, без да откъсва очи от зеленото платно, преценяващ различните варианти на удара си.

Клайв отпи кротко от сайдера.

— На твое място бих избрал жълтата.

— Само че ти не си аз, нали? — сръза го Джими и нарочно се насочи към зелената топка.

— Ясно, разбирам — отвърна Клайв, направи физиономия и се почеса по еднодневната си брада. Сърбеше влудяващо. — Разбирам те.

Разбий ме. Убий вестоносеца.

— Това пък какво трябва да означава? — наведен над билиардната маса, Джими размисли и се изправи. Зелената не беше толкова добра. Щеше да удари червената.

Клайв пристъпи неловко в развързаните си маратонки.

— Означава, че аз само ти казах, че сватбата се отменя, но не съм виновен за това. Вината не е моя. — Той погледна Джими, който се опитваше да скрие болката си зад защитна стена от гняв, питайки се докъде може да стигне. Какво пък, някой трябваше да му го каже. Не си го изкарвай на приятелите си, Джими. Ние не сме виновни, че Кайли отмени проклетата сватба — изтърси високо той.

Джими се закова на място, думите го цапардосаха по главата като дървена бухалка за крикет. Кой беше казал, че истината винаги боли? Това беше агония. Заля го самосъжаление и той понечи да си излее гнева върху Клайв. Но се спря.

— Абсолютно си прав — въздъхна печално той и се подпря на билиардната маса. — Съжалявам, брат, просто съм смазан — призна той, захвърляйки позата на силния мъж и давайки израз на емоциите си. — Просто не мога да повярвам, че всичко приключи. Тя не иска да бъде с мен, тя не иска да се омъжи за мен. — Той вдигна очи към Клайв. Изглеждаше съкрушен. — Заряза ме — прошепна жално Джими.

Клайв пресуши чашата и сви рамене съчувствено.

— На всеки се е случвало, стари ми приятелю.

— Но на мен никога не ми се беше случвало — призна Джими.

— Винаги има първи път — измърмори Клайв и поклати мъдро глава.

Вцепенен, Джими се обърна отново към билиардната маса, хвана стика и го плъзна назад. Топката се изстреля по зеленото зебло, удари се в ъгъла, полетя към дупката — и не влезе. Клайв въздъхна.

— Нямах късмет, братче — помъчи се да прояви съчувствие той.

Имаше предвид удара, но умът на Джими беше на съвсем друго място. По-точно в Канада. При Кайли. Той вдигна рамене примирено.

— Да, нямам късмет — призна тъжно той.

Бяха се сврели в потайните дълбини на „Дъ Ърл ъв Пърси“, един от последните пъбове в Западен Лондон, където човек все още можеше да намери отъркан мокет, билиардна маса и картонена поставка за свински пръжки до бара. Имаше дори палави барманки, които наричаха всички „миличък“ и пускаха двусмислени лафове покрай халбите с „Гинес“, вместо намръщените келнери в модерните кръчми, които маршируваха по голия дървен под и гледаха строго, ако човек събереше смелост да поръча две чаши чилийско бяло вино и купичка мариновани маслини. Дойдоха тук след Обаждането, окончателен трийсетминутен разговор, който Джими проведе с Кайли, след като Клайв хвърли бомбата. Наистина беше сюрреалистично. Животът му се свиваше пред очите му, но той беше останал удивително спокоен, беше намерил телефонния код на Канада, набрал номера, разговарял учтиво с майка ѝ: „Здравейте, госпожо Колинс, как сте? Как е времето? О, чудесно, правите барбекю? Това е прекрасно, дори фантастично“, преди да му дадат да говори с Кайли. Тя плачеше. Каква ирония. Щом той беше зарязаният, тогава защо тя ридаеше по телефона? Защо той трябваше да запази добрия тон, да остане непоклатим, силен, да прояви съчувствие? Изглеждаше толкова нереално. Сякаш се случваше на кино или по телевизията. Сякаш животът му се беше превърнал в някакъв ужасен сюжет от „Сексът и града“, достоен за нейния любим сериал.

И така, докато останалите ергени от партито бяха изпълзели от спалните си чували, тупаха го съчувствено по гърба и се измъкнаха, за да хванат влака за Манчестър, Джими седеше на кожения стол и слушаше как неговата бивша годеница му обяснява, че е размислила, че съжалява, но трябва да отмени сватбата и да остане в Канада.

— А после смени тона.

— Как така? — попита Клайв, отвори пакет пушени свински пръжки и ги засмука като прахосмукачка.

— Да, както беше разстроена и виновна, изведнъж стана студена и критична.

— *Кайли? Студена и критична?* — повтори Клайв, с полепнали по брадата мазни трохи. — Но тя не изглежда способна на такова нещо.

— Тя е жена. Те са способни на всичко. — Джими се беше вкопчил здраво в женомразиято като класически изоставен жених.

Гаврътна питието си и кимна към билиардната маса. — Твой ред е.

— О... да. — Клайв вдигна провисналите дънки и взе стика.

— Но това не е всичко — продължи Джими с болка. — Тя ми каза, че не знам какво означава да си влюбен.

— Така ли? — Клайв плъзна майсторски стика — Дявол да го вземе. Ти и принц Чарлз.

— Какво? — Джими се намръщи объркано и проследи с поглед Клайв, който разбиваше топките със смущаваща лекота...

— Нали помниш онова интервю по ВВС с Лейди Даяна, когато обявиха годежа. — Още една топка се плъзна грациозно, докато Клайв прехвърляше любопитни факти и светски клюки и ловко намери 1981-а. — Разправят колко са щастливи и репортерът добавя „И сигурно сте влюбени?“ Даяна казва „Разбира се“, а Чарли — чакай, той направи нещо такова. — Подготвен за някоя от потресаващите персонификации на Клайв, Джими се слиса от удивителното превъплъщение в образа на принц Чарлз, с увиснала челюст, дигнати вежди и комична непохватност. Въртейки въображаемия пръстен с монограм; той измънка пренебрежително: — Каквото и да означава „влюбени“.

— Но аз знам какво означава да си влюбен — възрази Джими. — Аз бях влюбен в Кайли. Още съм влюбен в нея — добави отчаяно той.

Клайв неохотно излезе от образа и се посвети на питието си.

— Знам, просто казвам...

— По-добре си трай — сръза го Джими. — Ти си моят кум, аз съм зарязаният младоженец, твой дълг е да ме разведряваш. — Той въздъхна, чувстваше се ужасно потиснат. — Твоята задача е да ми кажеш, че съм извадил голям късмет, като съм се отървал.

— Искаш да те излъжа — поправи го Клайв.

— Ако се налага, да — каза Джими с горчива усмивка. — Трябва да ме подкрепяш и да ми съчувстваш — добави той и посочи празната си чаша. Бяха дошли тук под предлог, че ще играят билиард, но и двамата знаеха, че истинската мисия беше Джими да удави мъката си. — За мен водка с редбул. Голяма.

Клайв взе чашата му.

— И една цигара.

— Ти не пушиш — напомни му Клайв. — Ти мразиш пушачите. Смяташ, че пушенето е загубена работа — добави с каменна

физиономия, повтаряйки любимата му мантра, но дори тя мина край ушите на Джими, който тръгна из бара да си изпроси цигара от някого.

Той се огледа и набеляза единствените други посетители, двойка на средна възраст, които седяха плътно един до друг на канапето от изкуствена кожа в ъгъла и разглеждаха някакви брошури. Прошареният мъж пиеше тъмна бира, а жената, накипрена с розов тюрбан, обясняваше оживено и си играеше с нещо, което подозрително много приличаше на запалка.

— ... главата ми казва да избира тази, градската къща в покрайнините на Аликанте. По-голяма е, винаги можем да я дадем под наем, ако се наложи, и ще сме близо до сестра ти Вероника... — Маги взе визитката на агента, който им беше предложил въпросната къща в Испания и я размаха под носа на Сони. Така откри пакета цигари, който беше оставила на масата. — Макар че като се замисля, не е толкова добра идея.

Тя беше прекарала сутринта на гости у Вероника. Преживяването не се вписваше в представата ѝ за приятна визита. Строга католичка, Вероника я беше почерпила със слаб чай и изсъхнали кифли, поднесени върху дантелени покривчици, а свещеникът отец О'Рейли им разказваше за първородния грях и изкуплението. Ако религията не успя да убие Маги, то кифлите едва не я довършиха и двацет минути по-късно тя си тръгна, подгонена от отчаяната нужда от цигара и джин тоник в пъба на ъгъла.

— ... обаче сърцето ми подсказва да купим красивата стара къща в Херез де ла Фронтера — тя замълча многозначително и посочи снимката. — Толкова е красиво — погледни само бугенвилиите...

— Здравейте — Джими включи най-чаровната си усмивка и зачака пауза. Такава не настъпи.

— Имам чувството, че това е тя. Нашата къща. — Маги озари Сони с тържествуваща усмивка.

— Извинете, че ви прекъсвам — намеси се Джими. — Бихте ли ми заели една цигара?

— А? — Сони се откъсна от бирата си.

Намръщена, Маги вдигна очи. Моментално ъгълчетата на устата ѝ се изтеглиха нагоре, челото ѝ се отпусна и яростният поглед беше заменен с ведра усмивка. Охо, *я виж ти*. Един много екзотичен, много красив млад мъж я гледаше умоляващо. Прилича на Омар Шариф на

млади години, помисли си тя, а раздразнението ѝ се стопи като ледените кубчета в джина ѝ.

— Няма проблем — подхвърли весело тя с порозовели бузи под бронзовия тен. — Пушач в нужда се познава... — Сони я изгледа потресен. Нима това беше същата жена, която убиваше човек за цигарите си?

— Благодаря — Джими кимна и взе цигарата.

— Вземи си две — покани го Маги.

Сони едва не се задави с бирата си.

— Магс — процеди той.

Джими се подчини, би било нелюбезно да откаже и побърза да се измъкне от заформящия се семеен скандал, отправяйки се към билиардната маса, където Клайв подреждаше топките за следващата игра.

Джими се отказа от идеята да излезе навън и да изпуши цигарата, а вместо това взе стика и се насочи към масата.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Извадих късмет. Бракът е самоубийство. Защо според теб се нарича брак? — обяви решително той. — По-рано не виждах нещата в истинската им светлина, но сега пелената пред очите ми падна. Кайли всъщност ми направи услуга. Какво си мислех? Да се задомя? Да обещаая да спя с една-единствена жена до края на живота си?

— Мен ли се опитваш да убедиш или себе си? — попита Кларв, имунизиран към перченето му.

Но Джими се направи, че не го е чул.

— Ако се бях оженил за Кайли, сигурно никога повече нямаше да правя секс. Знаеш ли, че женените двойки не правят секс? Вярно е. Статистиката го доказва. Вместо това ходят в IKEA. — Клатейки глава, той се приведе към масата. — Боже, какво си въобразявах? Трябва да съм бил луд.

— Не беше луд — поправи го Клайв. Жалката реч на приятеля му не го заблуди нито за миг. — Сам го каза. Ти беше влюбен.

Със силен пукот стикът на Джими удари бялата топка, като разби подредения триъгълник от разноцветни топки и ги запрати по зеленото зебло.

— Е, слава на бога, вече не съм — заяви решително той.

ГЛАВА 16

Окъпан в брилянтна слънчева светлина, тучен и раззеленен, Хайд Парк се пръскаше по шевовете. По дървените пейки бяха насядали туристи, с пътеводители и фунии разтопен сладолед в ръце, деца с охлузени колене се тълпяха на площадките, орди потни бегачи, решителни бързоходци и нелегални велосипедисти се придвижваха зигзагообразно през множеството полуголи тела.

Изтегнати докъдето ти стигат очите, от Бейсуотър Роуд до Хайд Парк Сентър, професионалните ловци на тен по бански излагаха бронзови бедра и шоколадови кореми редом до белезникави аматьори, разсъблечени кой както дойде по разноцветно бельо, изпънали белезникави ръце и крака, които бързо изгаряха на петна под лъчите на силното обедно слънце.

Беше краят на септември, но Лондон се задъхваше в потната прегръдка на циганското лято. Беше горещо и душно. Окачен високо на обраслата с бръшлян стена на двореца Кенсингтън, живачната сърцевина на лъскавия меден термометър пълзеше към трийсет градуса. Един кафяв лабрадор се отказа от гонитбата на някаква досадна оса и се просна запъхтян под сянката, наострил уши за ленивата глъч наоколо. Изблици детски смях, спокойно бърбене, мекото тупкане на футболна топка, смътното жужене на радио, примесено с ритмичното търкаляне на ролкови кърки покрай редици пластмасови чаши. В небето един самолет на „Върджин“ пореше лазурната безоблачна синева. За пасажерите на борда, които надзъртаха през илюминаторите на път към Хийтроу паркът беше само една пъстроцветна мацаница от фигури, зелени петна и златни проблясъци. Но когато самолетът започна да се снишава за кацане, зеленото се превърна в градините Кенсингтън, златното петно се открие като Албърт Мемориал, в шаренията започнаха да се очертават човешки фигури. Две жени, тригодишно момченце и детска количка вървяха към езерото Сърпентин, потънали в своя разговор.

— Чакай да видим дали съм разбрала правилно. Той се напива и те изоставя посред нощ наред улицата, после *ти* подивяваш и го караш да се ожени в Лае Вегас, след което *той* се вбесява и ти отказва. — Опитвайки се да схване ситуацията, като същевременно едва удържаше Джак, който обстрелваше лебедите с трохи корав хляб, Риан погледна недоумяващо Грейс.

— Не, само толкова, той нищо не каза — обясни Грейс, примижа срещу слънцето и нахлупи слънчевите очила на носа си. Главата ѝ пулсираше от болка.

— Значи това е краят? Скъсахте ли? — Риан попи капчиците пот от челото си. Черните одежди може би скриваха греховете ѝ, но със същия успех можеше да се увие в алуминиево фолио и да се напъха във фурната. — Струва ми се толкова внезапно. Не мога да повярвам.

— Нито пък аз — прошепна Грейс, измъкна една филия от найлоновата торбичка и я накъса на бели, порести ивици. След толкова години да приключат така. Все пак част от нея като че ли очакваше подобна развързка. — Но нещата не вървяха от доста време, а аз се самозалъгах като всички останали. — Тя вдигна рамене примирено.

— Не можеш да скъсаш със Спенсър — възрази Риан. Тя отказваше да го приеме. Знаеше, че двамата имаха проблеми напоследък, но не очакваше раздяла. — Слушай, двамата сте заедно от толкова време — настоя тя. — Сгодени сте. — Ето, пак започваше.

Грейс се обърна към нея.

— А да ни виждаш да планираме сватба? — попита многозначително тя.

Мълчание.

— Именно. Когато Спенсър ми предложи, аз бях най-щастливото момиче на света. Представях си цялото ни бъдеще заедно, с кучета, бебета, розите около вратата и всичко останало... — Гласът ѝ изтъня и тя се усмихна тъжно. — Макар че не мисля, че съм готова за бебе на момента, честно казано, не смятам, че някога ще бъда готова, но като те погледна теб с Джак и... — Грейс сви рамене.

Тя се извърна, обходи с очи езерото и въздъхна тежко.

— Време е да приема истината. Спенсър се промени. Той не иска да се ожени. — След месеци на отричане, когато се чу да изрича тези думи на глас, те ѝ се сториха най-очевидното нещо на света.

Риан бе шокирана. Собственият ѝ живот не се беше развил според желанията ѝ, но тя винаги приемаше Грейс и Спенсър като доказателство, че все пак има щастлив край.

— Вината не е твоя — каза тя, клатейки глава. — Той вече се е развеждал веднъж, сигурно се бои да се обвърже отново.

— Но кое му е толкова страшното да се обвърже с мен? — възмути се Грейс, а гневното негодувание всеки момент заплашваше да разлее в сълзи. Спенсър беше пълен негодник, но беше нейният негодник и въпреки всичко станало, тя не го мразеше, обичаше го. — Ако искаш мъж за обвързване, отиди в някоя клиника за душевноболни — пошегува се Риан, като се мъчеше да спаси положението. — Мей Уест^[1] — добави тя вместо обяснение.

— Е, Мей Уест е била дяволски права — съгласи се Грейс. — Спенсър просто иска да запази нещата такива каквито са.

— Защото това е неговата зона на комфорта.

— Каква зона?

— Имаше цяла дискусия по този въпрос в „Мари Клер“ — довери Риан. — Състоянието, когато мъжете имат всичко, което искат.

Спенсър има теб, но все пак си има и своята независимост. Защо да се жени за теб, щом може да живее с теб и да се ползва от всички други облаги. — Тя вдигна вежди толкова високо, че за малко да се изгубят в косата ѝ. — Това е същото като поговорката „Защо да купуваш кравата, щом можеш да я доиш безплатно?“

— А кой е кравата в този случай? — ахна слисано Грейс. — Аз ли? Беше прекарала последният един час сгушена в апартамента на Риан, пиейки чай, докато Риан изпробваше обичайните си методи за разведряване — терапия със спасителната смес на Бах^[2]? Ароматерапевтичен масаж? Релаксираща музика? — А накрая предложи разходка в парка. Грейс прие. Отчасти защото въпреки емоционалната криза, навън денят беше твърде прекрасен, за да го прекарат заврени вътре и главно защото след като прибраха Джак от съседите, той отказа да го инсталират пред телевизора и бързо пощръкля.

Освен това беше възможност да анализира и оправдае — пред себе си и Риан — решението да скъса със Спенсър. Не стига, че се напи и я изостави навръх рождения ѝ ден — сякаш това само по себе си не беше достатъчно основателна причина? — ами отгоре на това

липсата му на интерес към сватбата и още по-тревожната липса на интерес към секса през последните месеци.

— Да не изброявам всички други причини — продължи Грейс, която откриваше силата на катарзиса чрез изливане на душата си. Дотук беше говорила петнайсет минути без прекъсване. — Той мрази дънките ми и ме кара да нося рокли за погребение.

Риан я погледна с недоумение.

— ... не питай. И разказва едни и същи анекдоти, които изобщо не са смешни, постоянно е махмурлия и когато го посъветвам да не пие толкова, той се обижда и отговаря, че червеното вино е полезно за здравето и моментално обръща нещата и ми казва, че аз не водя здравословен живот, защото не спортувам достатъчно... — Грей се настани на тревата под сянката на големите дъбове и завърши възмутено: — И винаги успява да намери най-скучното нещо по телевизията и се запъва да го гледа.

— Всички мъже го правят — успокои я Риан, която най-сетне успя да се включи в монолога. — Ако давах документален филм за военните бойни кораби по някой загубен кабелен канал, повярвай ми, Фил успяваше да го намери. — Тя разгъна едно карирано одеяло за пикник и го постла внимателно на тревата. — Като Колдплей.

— Какво е това? — учуди се Грейс.

— Мъжете и Колдплей. Не си ли забелязала. Като че ли имат някакъв вграден радар. Например, когато Фил и аз се возехме в колата, той успяваше да елиминира всички други радиостанции и да рамери някоя, където са пуснали точно тях. После надуваше звука толкова силно, че жабката започваше да трака и правеше това... — И Риан започна да барабани като бясна, отворила широко уста в безмълвен рев, с изкривени от вътрешна болка черти.

Въпреки неволите си, Грейс се разсмя с глас.

— О, боже, все едно говориш за Спенсър. Той прави същото — изсумтя тя и отпи глътка минерална вода.

— Аз какво ти казвам — изкикоти Се Риан. — Мисълта ми е... — тя паркира Джак, заспа в детската количка, която отдавна беше надраснал, със стърчащи навън ръце и крака. — ... и какво стана с тъпите програми по телевизията?

— О, боже. — Грейс избърса сълзите от смях, които се стичаха по бузите ѝ. — Знам. И аз не разбирам.

Риан поклати глава.

— Казвам ти. Мъжка му работа.

— Ами склонността да се носи по течението? И тя ли е типична мъжка черта?

След въодушевлението на смеха Грейс бързо потъна в размишления.

— Не, тя е по-скоро функция на двойката — рече Риан, като измъкна куклата Барби от пухкавото юмруче на Джак и я напъха в издутата найлонова торба, пълна с бебешки влажни кърпички, играчки, елементи от Лего, корав хляб за патиците и шише с плодов сок. Отдавна бяха отминали дните, когато можеше да излезе от къщата само с една спирала за мигли. — Прочетох една статия на тази тема. Нарича се дрейфът на трийсетте. — Тя се намести до Грейс, легна по гръб, придърпвайки тениската, за да не ѝ се види корема.

— Има ли статия, която ти да не си прочела? — попита Грейс. Всеки месец Риан ревностно се сдобиваше с всички женски списания, след което изчиташе, осмисляше и цитираше статиите от тях.

— Не, сериозно — възрази Риан. — Това е ново явление. Описва моментът, когато увлечението се превръща в безразличие — продължи тя, цитирайки материала по памет.

— Аз не съм безразлична. Обичам Спенсър — изтъкна Грейс. — Просто... — Но не беше никак *просто*. Беше много по-сложно.

— Ти го обичаш, но сигурна ли си, че си *влюбена* в него?

— Да, разбира се — възкликна Грейс.

— Не си объркана.

— Разстроена съм.

— Примирена — поправи я тихо Риан. — Натъжена, разочарована изплашена.

— От какво? Вече съм голямо момиче — опроверга я Грейс. Вече не знаеш как ще завърши приказката. Вече не си част от двойка. *Че ще останеш сама* — Риан се опита да имитира Грета Гарбо с уелски акцент. — Повярвай ми, знам за какво говоря, минала съм по този път.

— Нима казваш, че ми трябва мъж, за да съм щастлива? Че животът ми ще спре, защото си нямам приятел? — възмути се Грейс, но дълбоко в себе си опитваше да убеди не друг, а самата себе си. Да си сама не е болест с фатален край.

Риан се изтегна, затвори очи и въздъхна.

— Това го кажи на майка ми.

Легнала по гръб на тревата, Грейс се загледа през пролуките на дъбовите листа. Вдиша и издиша. Външно беше спокойна и овладяна, но вътрешно се раздираше от противоречия. Емоциите ѝ бушуваха, мислите ѝ бяха объркани, сърцето ѝ се луташе.

Неочаквано, една сълза се отрони от миглите и се търколи с гъделичкане покрай носа ѝ. Тя я избърса отривисто.

— Постъпвам правилно, нали? — промълви тихо тя, като се обърна към Риан.

Риан се поколеба. Това беше нейната възможност да се намеси. Като най-добра приятелка на Грейс, нейната роля беше да остане безмълвен, подкрепящ, съчувстващ слушател, който тук-там да казва неща като „абсолютно“ и „не те виня“. Но като прехвърлила трийсетте сама жена тя считаше за своя отговорност, да не кажем за неин дълг да сграбчи Грейс за бронзовите рамене и да я разтърси с все сила, крещейки с пълно гърло: „Ти да не си полудяла? Не го пускай за нищо на света, нямаш представа какъв ад е да си сама.“ Вместо това тя избра компромиса.

— Мислили ли сте за почивка? — предложи тя.

— Ваканция? — Грейс се усмихна тъжно на наивността и оптимизма на приятелката си. — Две седмици на плажа няма да променят положението. Ако не се брой слънчевия загар.

Риан цъкна с език.

— Не, нямах предвид такава почивка, а временна раздяла. Така че Спенсър да усети липсата ти. Може би временната раздяла ще го разтърси, ще го накара да осъзнае какъв е животът без теб. Колко много те обича. И скоро ще те умолява да го приемеш обратно.

— Тя се усмихна мило.

Грейс изглеждаше безкрайно нещастна.

Риан се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Не забравяй, Грейс, тук не става дума само за Спенсър, а за теб, за твоя живот. Може би на теб ти трябва време да решиш дали Спенсър наистина е подходящият за теб мъж. Проблемът не е в неговото нежелание да се обвърже, а в много други неща, ти самата го каза. — Тъмните ѝ очи се зареяха в далечината, докато тя продължаваше да говори. — Може би неговата нагласа към сватбата е причината за всички твои съмнения, страхове и гневни чувства. Но

може и да не е. Може би не Спенсър се е изплашил... — Тя замълча. И като погледна Грейс в очите, изрече тихо, но решително:
— Може би ти се страхуваш.

---

[1] Мей Уест (1893–1980 г.), американска филмова и театрална актриса и певица. Известна с циничните си хумористични двусмислици. Една от култовите ѝ реплики е: „Това в джоба ти пистолет ли е или просто се радваш да ме видиш?“. — Б.пр. ↑

[2] Бах терапия — състои се в приложението на 38 цветни (направени от цветове на растения) есенции и на една допълнителна, универсална, създадена от самия Едуард Бах комбинация от пет от тях, предназначена за остри проблемни (дисхармонични) състояния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Следващата събота, в една спалня боядисана в бонбоненорозово и пълна със сатенени възглавници във формата на сърце и много плюшени играчки, една хубава блондинка се надигна в леглото.

— Трябва да отидеш на погребението на котарака на баба ти?

Тя придърпа чаршафа към навирените си гърди и нацупи колагеновите си устни като надуваема кукла.

— За съжаление да — потвърди Джими. Чисто гол, той подскачаше, проврял единия си крак в боксерките, като се опита да ги нахлузи, без да спира да търси останалите си дрехи. — В нашето семейство животните са на голяма почит. Феликс беше тринайсетгодишен. Як като сибиряк — той откри дънките си в долния край на чаршафите и ги измъкна с облекчение, — когато пощенският микробус го прегazi и... — С подобаващ звук Джими прокара пръст през гърлото си. — Всички са съкрушени.

— Обаче сега е седем и половина сутринта — възрази блондинката.

— Баба Малик обича да става рано — обясни той, отказа се да издирва чорапите си и нахлузи маратонките на бос крак. Грабна ключовете си и се наведе с намерение да я млясне за довиждане, но тогава планът за бягство се провали, защото преди да успее да подхвърли „Ще ти се обадя по-късно“, го уловиха в мъртва хватка и надуваемите устни го засмукаха...

Джими се беше запознал със Сами-Джо на някакво парти преди година. Беше пристигнала от Тексас, работеше по „промоции“ и имаше най-големите гърди, които той бе виждал някога. Излязоха на две срещи и отначало сякаш ги свързваха много общи неща — това беше жена, която искаше секс без обвързване, гледаше Скай спорт и държеше кутия от обувки до леглото си, пълна с презервативи за всякакви случаи. Докато не откри, че имаха прекалено много общи

Снощи Джими беше отишъл у Сами-Джо с една-единствена мисия: искаше хубав, старомоден секс без усложнения. Искаше да зарови лице в нейната буйна руса грива с изкуствени кичури и да забрави напълно за Кайли. Сексът щеше да издигне бариера, да тегли чертата под връзката им, да му помогне да преодолее катастрофата, която иначе би била сватбата му, да възстанови своето ego и да го накара да се почувства отново мъж, а не жертва. Или поне такъв беше планът.

След като той влезе в апартамента на Сами-Джо, те прескочиха излишните приказки, хвърлиха се на розовата кувертюра и ентусиазирано се заловиха да свалят дрехите си. Първоначално всичко вървеше по план — Стиви Уондър от уредбата, чаени свещи по перваза на прозореца, презервативи на нощната масичка. И тогава се случи нещо невъобразимо. Нещо, което никога не се беше случвало на Джими, дори в най-мрачните му кошмари.

Не може да го вдигне.

Дори сега, дванайсет часа по-късно, той нямаше сили да мисли за случилото се. Беше толкова мъчително и конфузно, особено на фона на усърдието на Сами-Джо да съживи неговия безжизнен пенис като парамедик от „Спешно отделение“. Тя опита всичко — буквално всичко — бебешко олио, шведско порно, дори костюм на медицинска, сестра, който вървеше заедно с тубичка водоразтворим овлажнител и термометър, който тя ловко приложи. Докато накрая, след четирийсет и пет изтощителни минути — всяка от които му се стори цяла вечност, тоест *четирийсет и пет* такива вечности — тя си изкълчи китката и трябваше да се признае за победена.

Джими едва не умря от срам. Освен душевната агония, той изпитваше физическо изтощение. Точно когато той реши, че положението нямаше как да стане по-лошо, Сами-Джо отиде някъде и се върна с вибратор, настоявайки и той да се включи в играта. Това беше мъжката представа за чистилицето на ада. Гола, прекрасна, сексуално неудовлетворена блондинка, един немощен пенис, който отказваше да се вдигне и твърдо като камък дилдо, което по всички показатели го биеше по мъжественост. И това не беше всичко. Защото, като че ли срамът не му стигаше, когато Сами-Джо натика черния латексов вибратор в ръката му, последните оцелели остатъци от егото му моментално умряха.

Беше огромен.

През годините Джими беше получавал не един комплимент за размера, но в сравнение с този Кинг Конг, неговата мъжественост беше отвратително неадекватна. Налегна го параноя. Дали не се беше самозалъгвал през всичките тези години? Дали жените не са били просто любезни? Наистина ли беше заменен от една покрита с латекс въртяща се мегабургия с батерии? При това ужасяващо реалистична. Той гледаше покрития с вени член в ръката си. Само като го гледаше и очите му се насълзяваха.

За разлика от Сами-Джо, която не споделяше неговите тревоги. Тя го смушка с лакът в ребрата и изръмжа нетърпеливо да се залавя за работа.

— По-добре да вървя — въздъхна Джими, който най-сетне успя да се изтръгне от Сами-Джо с маневра, с която Худини би се гордял. — Ще прочета стиха, който написах за случая и трябва да се поупражнявам. — Леле, колко съм добър, помисли си той, изненадан от себе си. Вече сам започваше да си вярва. Даже му се доплака.

Сами-Джо го изгледа заинтригувано.

— Знаеш ли, Джими, никога не бих те причислила към категорията сантиментални мъже.

— Така ли? — Той се усмихна, доста доволен от себе си.

— Не. Тя поклати глава. — Винаги си изглеждал някак си безсърдечен.

— Така ли? — В миналото подобна критика не би го засегнала, но сега го жегна. Още не беше преболедувал обвинението на Кайли, че не знаел какво означава да си влюбен. Въпреки цялото перчене, тези думи го изпълниха с необичайна за него чувствителност и сега, отгоре на всичко, Сами-Джо го наричаше безсърдечен негодник. Обзе го тревога. Започваше да се откроява една обща тема. И тя никак не му харесваше.

Джими се помъчи да възстанови равновесието.

— Когато ме опознаеш ще видиш, че съм чувствителен, помагам на възрастни дами да пресекат улицата, правя дарения за разни благотворителни каузи, гледам мелодраматични филми... ами да, сто пъти съм гледал „Титаник“.

— Така ли? — подхвърли подозрително Сами-Джо.

— О, да. — Той кимна, разпери широко ръце като разпънат на кръст и затананика песента на Селин Дион. — ... слънцето залязва, Леонардо е прегърнал Кейт, тя е на носа на кораба, океанът се простира до хоризонта... „Аз летя, Джак, аз летя“ — зашепна задъхано Джими, с висок и наситен с емоция глас, след което излезе от образа, поклати глава и въздъхна: — Боже, всеки път ме разтърсва.

Погледна Сами-Джо. В очите ѝ имаше сълзи.

Олеле, Джими, това е толкова красиво — пошепна тя. — Нямах представа.

— Повечето хора не подозират. — Той сви рамена, изумен, че тя, наистина се беше хванала на подобен изтъркан номер. — Мек съм като памук, така да знаеш.

Моментално съжали за избора си на думи.

Без да ѝ мигне окото, Сами-Джо побърза да го върне на земята.

— О, това вече го знам — ухили се пакостливо тя.

Той си тръгна с обещанието да се обади и с ясното съзнание, че няма да го направи. Отказът на пениса му да атакува беше факт, но истинската причина беше, че Джими не искаше да се връща назад. Той не желаше да се върне към навиците си преди Кайли, да продължи ергенския си живот, пък и физически явно не можеше да го направи.

Крепейки смазаното си его, той се прибра в апартамента си, седна на бюрото и докосна клавиатурата на лаптопа. Цяла седмица се беше опитвал да работи върху своя остроумен, хумористичен роман, но след месеци на изобилно творческо вдъхновение, сега Джими беше зациклил.

С дълбока въздишка той се вторачи печално в екрана. Завиждаше за дните, когато журналистите бяха използвали пишещи машини. Поне тогава са имали лукса да пишат заобиколени от топки смачкани листове, да късат страници с драматична решителност, да ги мачат на топка и да целят кошчето за отпадъци. Сега беше достатъчно да натиснеш едно копче и всичко изчезваше. Изтрито. Заличено. Също като Кайли, помисли си жално той.

Прииска му се животът му да беше качен на този лаптоп. Тогава поне можеше да натисне бутона „изтрий“, да се отърве от изминалата седмица, от последните няколко месеца и да заличи спомена за Кайли, Вместо това трябваше да понася болката, защото наистина болеше. Никога досега не се беше чувствал така. Вместо да излезе, да се

развихри по заведенията, да сваля мадами, откакто Кайли беше хвърлила бомбата, той си стоеше повечето вечери вкъщи, ядеше готова храна и пиеше уиски, приспиван от някой телевизионен сериал. Беше адски депресиращо. Едно беше да те зарежат, друго — да седиш пред телевизора в очакване на повторението на „Приятели“.

Някаква гадна миризма проникна през душевния мрак и Джими сбърчи нос. Каква беше тази смрад? Беше отвратителна. Застояла. Гранясала. Откъде идваше, по дяволите? И тогава му просветна. Идваше от неговия апартамент.

Жилището вонеше. Смърдеше непоносимо. Съседите щяха да повикат полицията всеки момент, да разбият вратата, очаквайки да открият гниещ труп. И вместо това ще намерят мен; помисли си Джими и скочи от стола. Какво му ставаше? Обикновено той беше въплъщение на реда, чистотата и действието. Беше се запуснал, трябваше да се съвземе и да се сложи в ред. И трябваше да започне с апартамента.

Джими отиде до шкафа, извади прахосмукачката и тутакси се отказа, като видя какъв къртовски труд го очакваше. Да не забравяме, каза си той, докато търсеше страницата с обяви във вестника, че наскоро беше зарязан от годеницата си, изоставен от мъжествеността си и със сринато самочувствие, следователно последното нещо, от което имаше нужда, беше да чисти и да подрежда. Набра бързо телефона на някаква компания за почистване по домовете.

Няколко минути по-късно затвори, остави четирийсет лири на масата за чистачката и като взе кредитната си карта, хлопна вратата и остави ключа под изтривалката. Опита да лежи в летаргия на дивана и да гледа сериали, опита да се отреже с „Джак Даниелс“, опита дори да прави секс със старо гадже. Нищо не беше помогнало. Което означаваше, че му оставаше още само един вариант.

Шопинг терапия.

ГЛАВА 18

Почивка (*съществително име*).

Пауза, скъсване, пукнатина, прелом, пробив, отсрочка, антракт, прекъсване, пропуск, разделяне, отделяне, временно преустановяване, спиране, прекратяване, скъсване, разкъсване, скарване, пропаст, бездна, отчуждаване, разделяне, раздяла.

Имаше много начини да го кажеш, но нямаше лесни начини да го направиш, мислеше си Грейс, докато се провираше между стелажите със списания в книжарницата, покрай навалищата от жени покрай изданията за живота на знаменитостите. Който беше казал, че една седмица в политиката е много дълго време, очевидно никога не е развалял годеж. Никога не се беше прибирал в дома, който беше делил с някого три и половина години, при човека, с когото беше споделял живота си четири години, при бъдещето, което щяха да споделят завинаги, и беше събирал смелостта или безразсъдството да каже, че иска почивка, че двамата имат нужда да се разделят за известно време и че той се изнася.

Но тя го направи.

Грейс взе един брой на „Лут“, отгърна тайничко обявите за търсене на съквартиранти и взе да ги преглежда. Това беше едно от най-големите, най-страшните, най-паметните решения в живота ѝ. След натрупването на стаен гняв, агонията, съмненията, страховете, когато накрая Грейс изригна и заяви намерението си, нямаше оркестър, който да свири туш, боговете не поразиха земята с някакъв катаклизъм, нямаше театрални етюди, никой не раздра дрехата си и не посипа главата си с пепел. Вместо това Спенсър спокойно продължи да отваря бутилка вино, прибра разперените сребърни крачета на тирбушона и с обигран жест на китката извади тапата с едва чуто „плъок“.

Звукът беше тъжно ироничен. Годежът им беше оповестен от ликуващата експлозия на тапите шампанско, а смъртта му се

съпровождаше от безцеремонното плъокване на пластмасовата тапа от бутилка евтино вино.

— Нищо ли няма да кажеш? — Тя погледна към Спенсър. Току-що прибрал се от вечерния крос, той беше обут в шорти на „Адидас“ и тениска, залепнала за рамената му на влажни потни петна. С гръб към нея, той си наля щедра чаша вино, отпи една голяма глътка и се обърна към Грейс. Облегна се и въздъхна примирено.

— Какво искаш да кажа?

Не си отивай. Можем да се справим. Искam да прекарам живота си с теб. Какво чакаме? Да избягаме утре в Гретна Грийн. Обичам те. Съжалявам.

Очевидните възможни отговори кънтяха високо и яростно в главата на Грейс. Всеки един от тях би свършил работа, ако Спенсър беше изрекъл само един от тях, щеше да я накара да се разколебае, да размисли, да разсъди. Може би дори да промени решението си и да остане. Но той замълча.

Както и тя.

— Ще остана при Риан за няколко дни, докато си намеря квартира под наем.

— За колко дълго?

— Не знам. Колкото е необходимо, за да сложим нещата в ред. Или не... — добави тя, а гласът ѝ потрепери, смразен от студената реалност. Не беше за вярване, че го правеше. В моментите на най-голям страх, Грейс си беше представяла този миг стотици пъти и той винаги беше наситен със сълзи, крясъци и емоции, но сега се случваше съвсем прозаично. Толкова спокойно. Толкова скучно. Тя поклати лава. — Аз не съм човекът с готовите отговори — добави тихо тя.

— Не е нужно да правиш това — отвърна Спенсър, отклонявайки въпроса ѝ.

— Напротив, налага се. — Беше чакала, искала, беше да надявала на някаква реакция. За бога, направи нещо, Спенсър, кажи нещо, каквото и да е, молеше се отчаяно наум тя. Убеди ме, че греша, защитавай твоята теза, бъди големият, смел, убедителен адвокат, който печели всички дела. Бори се за мен, по дяволите, бори се за мен, бори се за нас, *бори се за нашата връзка.*

Но той само я гледаше тъжно.

— Щом това е, което ти искаш, не мога да те спра.

Искаш да кажеш, че няма да опиташ, помисли си тя, пронизана от убийствено разочарование, докато той безмълвно напълни отново чашата си, взе бутилката и изчезна в хола, където взе да превключва телевизионните канали.

Реакцията му затвърди решимостта ѝ. Спенсър даде грешният отговор. С което засили страховете ѝ, че той не беше подходящият мъж. Подходящият мъж щеше да я умолява да остане, да каже колко много я обича, да направи всичко по силите си, за да не я загуби. Щеше да има реакция. Сълзи. Гняв. Отчаяние. Страст. И любов. Много, много любов. Но вместо това тя получи няколко насила измъкнати вяли думи. Равнодушно свиване на раменете. Студен, безстрастен стоицизъм.

Класическо измъкване.

Неочаквано, Грейс се разгневи. Почувства се измамена. Това беше най-доброто, на което Спенсър беше способен. Четири години заедно и в крайна сметка тя не означаваше нищо за него? Изведнъж се сети за Сам, неговата бивша жена. Грейс никога не я беше виждала, но знаеше, че го беше напуснала преди първата годишнина от сватбата им и че сега беше омъжена за някакъв лекар, имаше две деца и живееше край морето. Когато Спенсър ѝ разказа тази история, Грейс не проумяваше как така някоя жена би могла да го напусне, но какво пък, една жена го губи, друга го печели, мислеше си тя, прекалено влюбена и увлечена, за да прояви предпазливост. Но сега тя го напускаше и за първи път виждаше нещата в друга светлина. Мислейки за първата му съпруга, сега Грейс не беше толкова сигурна кой е изгубил и кой е спечелил.

Силен смях, коментар на футболен мач, свистене и рев на колите във „Формула 1“ долитаха от коридора, като звуков фон на стъпките ѝ до спалнята, където тя смъкна един денк от най-горния рафт на гардероба от ИКЕА, за който навремето бяха спорили. Сега тези караници ѝ се струаха толкова дребнави, помисли си, а гневът отстъпи място на мъката, докато умът ѝ прехвърляше дузини щастливи спомени: топлината на пръстите му, които стискаха премръзналите, напъхани в ръкавици пръсти на Грейс, докато се пързалиха в Централ Парк; соленото ухание на обраслата му брада, когато се беше върнал от едноседмично плаване с платноходка; вълнуващото опиянение, когато за първи път ѝ беше казал, че е красива.

Паниката я стисна за гърлото и Грейс се поколеба. Ами ако допускам ужасна грешка? Ами ако загубя най-добрия мъж, когото съм срещала някога? Ами ако повече никой не ми каже, че съм красива? И тогава нещо я накара да спре. Да преосмисли току-що изреченото. *Да си спомни.* Нещо привлече погледа ѝ. В ъгъла, под радиатора се подаваше кифлата с шоколад, която Спенсър ѝ беше поднесъл на рождения ѝ ден. Съвсем беше забравила за нея, но сега коравият сладкиш извика спомени за вечерта в „Загора“, как седеше сама в чакалнята на „Такситата на Тери“, за следващата сутрин в кафенето, извиквайки чувства на болка, разочарование, гняв и отхвърленост. И осъзнаване. Действията на Спенсър говореха по-красноречиво от всякакви думи. Дори онези, с които ѝ казваше, че е красива.

Грейс отвори бежовата врата на гардероба, грабна напосоки няколко чифта дрехи и смъкна ципа на денка. Ето, готово... Спря се. Реалността на действията ѝ я стисна за гърлото и тя загледа празния денк, запита се как от бляскавата, приказна идилия животът ѝ се превърна в прозаична кухненска мелодрама и обзета от самосъжаление си даде сметка колко много обичаше Спенсър. Една огромна, ядна, обидена, огорчена, изплашена до смърт сълза се отрони от миглите ѝ, търколи се по бузата ѝ и тупна безцеремонно върху черния найлон.

Тази сълза беше първото нещо, което Грейс сложи в багажа си.

* * *

Грейс плати списанието и излезе през автоматичните плъзгащи врати на книжарница „Бардърс“, за да се озове на Кенсингтън Хай Стрийт. На тротоара гъмжеше от съботно-неделни купувачи и за момент тя се спря, наблюдавайки тяхното зигзагообразно лутане в мъгла от найлонови торби и звънящи телефони, изумена от абсурдността на ситуацията. Нищо не се беше променило и все пак всичко беше различно. Тя и Спенсър бяха разделени. Тя се беше изнесла. Беше напуснала апартамента им в Уандсуърт, обичайните им, животът си такъв какъвто го познаваше. Толкова дълго се беше носила по течението във връзката си и въпреки всичките ѝ недостатъци, тя беше уютна, стабилна и сигурна.

Но сега? Може би Риан беше права, може би раздялата щеше да укрепи връзката им, да изглади различията им, да изтрие съмненията ѝ.

Или може би нямаше.

Грейс знаеше, че поема голям риск. Какво щеше да се случи? Нямаше нищо сигурно, нямаше гаранции, нямаше как да знае как щеше да завърши историята. Само едно беше сигурно: животът ѝ вече не беше на изчакване.

Тази мисъл задвижи неочаквана вълна на освобождение, вълнение и волност и вдишвайки с пълни гърди градския въздух, Грейс се огледа наоколо. Това беше един съвсем нов свят. Хиляди хора. Милиони непознати. Въпреки непоносимата жегата, ръцете ѝ настръхнаха. И тя почувства нещо друго.

Безмерен страх.

ГЛАВА 19

Не беше единствената.

Предишния ден, в облицованата с дървена ламперия спалня на четиринайсетия етаж в Стрийтъм, Маги откри нещо, което щеше да промени живота ѝ завинаги.

Минаваше осем часа. Епизодът на „Коронейшън Стрийн“ тъкмо беше свършил и тя чуваше финалната музикална тема от хола, където Сони лежеше по гръб на дивана в стил Зестърфийлд. Слухът му отслабваше, но той отказваше да го признае, затова увеличаваше звука толкова, че порцелановите фигурки над камината вибрираха.

Сърцето ѝ тупкаше в тон с познатата мелодия. По челото ѝ бяха избили капчици пот. Приготвяше се за ежегодната томбола на Есенния фестивал в голф клуба и докато си „правеше лицето“, тя се подпря на ръба на викторианската мивка. Вземи се в ръце, момиче, сгълча се наум Маги, подостри чевръсто черния молив и очерта очите си. Ръката ѝ трепереше. Цъкна с език и избърса размазаното с малко тоалетна хартия, преди да посегне към спиралата за мигли.

С наведена глава и отворена уста, тя нанесе два слоя, след което взе червилото и очерта два доматеночервени полукръга.

Ето. Готово. Тя се усмихна на отражението си и изтри с пръст червилото от зъбите си. Като нова.

Дали?

Умът ѝ се върна няколко часа назад. След като си беше тръгнала по-рано от службата, Маги се беше изтегнала на балкона, слушаше радио и пушеше с наслада, обмисляйки какво да облече вечерта и напомняйки си да нагласи видеото на запис за филма по Канал 4. Беше много горещо. Толкова горещо, че виждаше как краката ѝ почерняват и как по линията на бикините ѝ се появява разлика. Маги се гордееше с факта, че все още можеше да носи бански от две части. Малко жени на нейната възраст бяха в състояние да се напъхат в роклите си от тийнейджърските години, но тя се поддържаше във форма с желязна воля. Да не споменаваме навика да пуши по трийсет цигари на ден,

каза си тя, загаси цигарата и изстиска няколко струи слънцезащитен крем върху голите места и го размаза енергично.

След това сигурно беше заспала, защото когато се събуди беше шест и половина, потна и лепкава, така че трябваше да вземе душ. Маги беше маниачка на тема точност и винаги си отделяше един час, за да се приготви, затова извади две полуготови пици от фризера, остави Сони да се излежава на дивана и влезе в банята. Стоеше под топлия душ, миеше косата си и си мислеше за предстоящата вечер. Нямаше търпение да се види с приятелките си и да облече полата, която тъкмо си беше купила. Следваше привичната рутина: подсушаване, малко парфюм, малко талк, малко дезодорант.

И тогава я напипа.

Хората разправяха как времето застивало и тя винаги беше омаловажавала тяхната мелодрама. Времето не спря да тече. Времето никога не изневеряваше на обичайния си ритъм, не спираше за никого и за нищо. Но се оказа, че е грешала. Времето наистина застина. Всичко наоколо спря своя ход. Всичко вътре в нея замръзна. Стомахът ѝ се сви на топка, устата ѝ пресъхна, целият ѝ живот затаи дъх. Беше твърда и гладка като зрънце замразен грах. Малка и незначителна, мъничка и безобидна. И въпреки това по-ужасяваща, отколкото някога си беше представила. Маги пусна гърдата си като опарена и грабва дрехите от шкафа, облече се на автопилот, действаше механично, търсеше убежище в рутината. Първо бикините, после сутиена, закопча го на талията, извъртя го и нахлузи презрамките. Ако не ѝ обръщаше внимание, тя щеше да се стопи, да изчезне. Беше се объркала, не беше нищо сериозно.

Но сега, като се гледаше в огледалото, страхът се завърна с пълна сила. Всички онези истории, които беше чела за прочути хора, всички онези кутии с розови панделки, които беше виждала по щандовете в магазините, всички онези пъти, когато се беше преглеждала и не беше откривала нищо. Тя пъкна плахо ръка под блузата, отдръпна нежната дантела на сутиена и докосна топлата гладка кожа. Пръстите ѝ интуитивно напипаха бучката. Странно, как само преди няколко минути я нямаше, а сега се открояваше, сякаш винаги е била там.

— Магс? — Леко почукване на вратата на банята.

Маги се усмихна на старомодната вежливост на Сони. Бяха детска любов, неразделни от почти четирийсет години, а той все ще

чукаше на вратата преди да влезе.

— Отворено е — отвърна тя, стегна се и смъкна хавлията от главата си. Разтърси коса и прокара пръсти през дългата кестенява грива. Сони се усмихна, когато я видя.

— Кой е късметлията?

Маги се засмя добросърдечно и посегна към сребърната гривна с висулки, която беше оставила в сапунерката. Преметна я върху китката си и се опита да я закопчае. Беше правила това милион пъти, но сега беше непохватна. Опита още веднъж. Забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Дай на мен. — Сони се наведе и улови внимателно малката закопчалка с палец и показалец, нагласи гривната и я закопча с прецизността на хирург. — Ето. Готова си — кимна той и се изправи.

— Благодаря, скъпи — усмихна се Маги.

Но нещо в усмивката ѝ накара Сони да смръщи чело, а навремето гъстите, гарваново черни къдрици, които сега бяха изтънели до посивели кичури, които той настояваше да сресва напред, паднаха над очите му. Той ги отметна с опакото на ръката си, преди Маги да забележи и да му се скара, че пак е забравил да се подстриже.

— Добре ли си, миличка?

Маги съзря тревогата в обрмените с торбички очи и се поколеба. За толкова години никога не бяха имали тайни един от друг. Милият, добрият, прекрасният Сони. Оплешивял, загубил почти всичките си зъби и пуснал малко шкембе, за нея той си оставаше същото онова момче, което беше вървяло седем километра под проливния дъжд, държейки спортното си яке над главата ѝ. Седем километра. Протегнал ръце над главата ѝ, с подгизнала риза, която се беше вдигнала над почти залепналия за гърба му корем, издишващ бели облачета пара в сковаващия студ. После беше прекарал две седмици на легло, с жестока простуда. Само защото искаше да я защити, да е сигурен, че се е прибрала въпреки жива и здрава.

— Аз ли? Аз съм екстра — подхвърли шеговито Маги и го целуна по устните. Таймерът на фурната изписка.

— Звънецът ме спаси — смигна Сони и я тупна по дупето. — Ммм, тази пица мирише вкусно.

Маги го видя как влезе в малката кухня и изведнъж се почувства ужасно сама.

Не можеше да му каже. Не можеше да му каже, че този път няма да успее да я защити.

Този път якето му нямаше да може да я опази.

ГЛАВА 20

Грейс седеше до витрината на „Прет–а–Манже“ с абсурдно скъп портокалов сок, писалка и телефон и изучаваше обявите, набелязани с дузина черни кръстчета. Очите я боляха. Духът ѝ беше посърнал.

От два часа звънеше по телефона, но всичко вече беше заето. Уютно настанена в комфортния апартамент на Спенсър, тя беше забравила какъв беше животът в квартира под наем. Там царяха законите на джунглата. За момента тя се беше приютила при Риан. При други обстоятелства Грейс не би изместила тригодишно дете от детската му стая, но тя беше отчаяна и мъничката стая с тапети, светещи в тъмното звезди на тавана и кош с плюшени играчки ѝ се виждаше приказна. Пък макар и само за няколко дни, докато сложеше живота си в ред, беше си обещала тя, прегръщайки Риан и Джак, който се кикотеше очарован и ѝ предложи едно кубче от Лего.

За да си почине от „млад, готин професионалист, с чувство за хумор, да харесва среднощни купони и чистене“, тя се загледа разсеяно през прозореца към излязлата на пазар тълпа, майките с бебешки колички, пътният полицаи, който пишеше акт на някого. Пристегнат в своята униформа и шапка с козирка, той с наслада записваше номера на някакъв бял ситроен, паркиран от другата страна на улицата.

Грейс се усмихна. Големият бял ситроен се разпростираше до тротоара като затънал в плитчините лайнер и нямаше как да остане незабелязан. Виждаше се от километър. Дори без включените аварийни светлини. Дали собственикът на автомобила наистина смяташе, че подобно нарушение щеше да му се размине без глоба? Този човек беше или пълен идиот, или страшно арогантен, реши тя, със събуден интерес, виждайки как измежду плъзгащите врати на магазина излязоха чифт крака и се устремиха към ситроена. С лице и тяло скрити зад най-големия кашон, който човек може да си представи, краката се опитаха да прекосят паважа, носейки, поне според надписа на кашона, плазмен телевизор „Сони“. Една ръка се подаде и затърси

нещо в джоба на дънките. Ключовете за автомобила. Ситроенът изписука два пъти, аварийните светлини проблеснаха.

Сега предстои най-интересната част, каза си Грейс, която наблюдаваше как собственикът се опитваше да напъха новата покупка в багажника на колата. Полунаведен, полуклекнал той се зае да намества внимателно картоненото чудовище.

Докато накрая мисията беше осъществена и капакът на багажника хлопна.

Тогава той видя фиша с глобата.

А тя видя лицето му.

Джими Малик! За бога, какво правеше той тук? Не трябваше ли да е в Канада? На друг континент? На хиляди километри оттук, не трябваше ли да се жени? С онзи особен вид ужас, който изпитва само човек, който не иска да вижда някого, Грейс го проследи как сграбчи фиша, хвърли го в канавката и после, оставяйки предизвикателно колата там където си беше, показа среден пръст на пътния полицаи, преди да пресече улицата.

Към мен. Седнала до витрината, Грейс изведнъж се почувства като сеирджия. Тя бързо вдигна списанието в отчаян опит да се крие и се сниши зад него. Скрита зад малките обяви, тя зачака.

Чувстваше се меко казано абсурдно. Какво правеше, по дяволите? Джими не беше чак толкова лош, онази вечер в таксито си бяха поговорили доста приятно, бяха изгладили старите разногласия, посмяха се, целунаха се. Споменът изникна ненадейно и тя го блокира също толкова ненадейно. По един странен начин, двамата се бяха разделили като приятели.

Като приятели от едно време. Тя изпищя вътрешно, след което взе да се успокоява, че след няколко минути от него няма да има и следа. Не я беше видял. И тя щеше да се измъкне незабелязано и да се прибере у Риан.

— Негодник.

Гласът зад гърба ѝ я накара да подскочи. Хартиената преграда се срина и Грейс се обърна, за да се озове лице в лице с Джими, който ругаеше яростно. Той я видя и се закова на място.

— Грейс.

— Джими — усмихна се Грейс и се престори на изненадана.

— Слушай, трябва да престанем да се срещаме по този начин — засмя се той и чертите му се отпуснаха. Неочаквано му стана приятно.

— Знам. Ама че странно съвпадение — съгласи се тя.

Джими я погледна многозначително.

— Не можеш да ме заблудиш, знам, че аз съм последният човек, когото искаш да срещнеш случайно — отвърна той и струпва връзка ключове, мобилен телефон и портфейл на масата пред нея.

Грейс потъна вдън земя от смущение. Не я биваше да лъже. Канеше се да възрази, когато Джими намигна.

— Пошегувах се — усмихна се той и си взе сандвич от хладилната витрина. Остави парите на касата и обели фолиото. Грейс надзърна да види с какво е сандвичът. Яйце и майонеза. Гадост. Най-отвратителният пълнеж на света. Кой би ял сандвич с миризлива яйчена салата, когато можеше да си избере някой от прекрасните сандвичи с козе сирене и сушени домати, пармска шунка и авокадо или пък с пушена съомга и сини боровинки? Този мъж нямаше капчица вкус.

— Искаш ли да опиташ? — С пълна уста, Джими ѝ предложи сандвича.

— Не, благодаря — каза Грейс и поклати категорично глава. Приповдигнатата дружелюбност на Джими я дразнеше. Защо трябваше да стои толкова близо до нея? Всъщност, защо изобщо трябваше да се доближава до нея? Не можеше ли просто да си тръгне и да я остави на мира?

Очевидно не.

Той невъзмутимо отхапа още една грамадна хапка.

— Е, как си? Онази вечер ми се стори малко... — той потърси някое по-неутрално прилагателно — ... разстроена.

— О, да. Сега съм добре — заяви бодро Грейс. — Не съм била по-добре. — Тя се усмихна ентусиазирано. *Прекалено* ентусиазирано.

— А защо четеш това списание? — Той посочи с брада списанието, което тя се опитваше да скрие под лакътя си.

— А, това ли? — По дяволите. Грейс се престори на изненадана, сякаш нямаше представа, че някакво дебело, тъмножълто издание подпираше десния ѝ лакът. — Ами... аз... разглеждах колите.

— О, така ли? Я дай да видим...

— Ами, всъщност...

Но вече беше късно. Преди да може да го спре, той измъкна списанието изпод нея като фокусник, който изпълнява коронния си номер и лакътят ѝ се озова на плота, без тя да разбере как е станало.

Джими прегледа страниците и изумено повдигна вежда.

— Е, каква кола си търсиш? Такава, която е на пет минути пеш от метрото? Или такава за сто и петдесет кинта седмично? Или някоя за предпочитане гей?

Страните ѝ пламнаха.

— Спенсър и аз решихме да си дадем почивка.

— Искаш да кажеш, че ти си го зарязала.

Грейс се намръщи.

— Не, почивка не означава скъсване.

— Напротив, точно скъсване означава. — Джими придърпа едно високо столче и се намести до нея.

Без дори да ме попита дали може, подразни се Грейс.

— Всеки знае, че почивката е просто евфемизъм за край. Все едно да кажеш, че някой е починал, когато той всъщност е мъртъв.

Грейс зяпна.

— Ти си невероятен. Кажи ми, какво е усещането да си такъв веселяк?

Джими не обърна внимание на сарказма.

— Ако беше временна раздяла, ти щеше още да носиш пръстена. Той кимна към лявата ѝ ръка.

Вярно. Не го носеше. И Джими естествено забеляза, ядоса се Грейс и побърза да скрие ръката си между кръстосаните си крака. Свали пръстена тази сутрин и го прибра в резбованата дървена кутия за бижута. Заболя я сърцето, когато го свали. Без него се чувстваше непълноценна. Гола. Уязвима. *Сама*.

Джими не спираше да дъвче.

— Да, точно както си мислех.

Заклати глава като онези грозни пластмасови кучета, дето ги слагат на задното стъкло на колите.

— Какво имаш предвид? — процеди тя.

— Скъсали сте. Никой не връща пръстена, ако раздялата е временна.

— Не съм го върнала — срязва го Грейс. Това беше самата истина, нали, побърза да убеди самата себе си тя. — Ами ти откога стана такъв

експерт по връзките? — подхвана го разпалено тя. — Само защото си подлъгал някаква нещастна, нищо неподозираща жена, да мине с теб под венчилото, не те прави гуру по любовните дела. Нищо подобно. Просто си извадил късмет. Невероятен, страхотен късмет. Което — тя повдигна вежда и го изгледа презрително — не може да се каже за съпругата ти.

Настъпи мълчание.

Грейс не знаеше кой беше по-слисан от избухването ѝ, тя или Джими. Той я гледаше безмълвно. Тя сияеше, опиянена от победата. Ха, затворих ти устата, мислеше си тя, долавяйки леко сконфузване. И тогава ѝ просветна.

— Чакай малко, ти какво правиш тук, в магазина за телевизори, щом се местиш на друг континент?

— Всъщност това е DVD и видео с допълнителен плазмен екран.

— Джими се опита да приложи тактика на отклоняване на вниманието. Но Грейс вече пресмяташе наум датите.

— Сега не трябваше ли да си в Канада? — тя го прикова с поглед.

— Днес не е ли денят на сватбата ти?

Нямаше измъкване.

— Беше — сви рамене той и се стегна.

— Искаш да кажеш, че сватбата е *отменена*? — ахна Грейс, осъзнавайки смисъла на думите му. Само че го разбра погрешно. — Знаех си. Знаех си, че ти не си способен да се обвържеш. Затова бях толкова учудела, когато ми каза, че ще се жениш. Не можех да повярвам. Казах си, Джими Малик? Съпруг? *Няма начин!* Минаха тринайсет години, но хората не променят същността си. — Грейс се облегна назад и погледна Джими, спомняйки си неговия форд „Капри“ и нескончаемият поток от различни момичета на седалката до шофьора. Цъкна с език. — Горката ти годеница. Как можа? Да я зарежеш дни преди сватбата. — Клатейки глава, тя го прикова с обвинителен поглед. — Разбиването на женски сърца да не ти е някакво хоби?

— Наистина те жегнах, нали? — Джими наклони глава на една страна и я погледна развеселено.

Вбесена, Грейс запрехвърля наум всички обидни думи, които знаеше. Но се спря, когато видя усмивката му. Застина. И му се

усмихна. Само бог знае защо, но усмивката му беше заразителна.

— Имаш късмет, че въобще разговарям с теб — не сдържа яда си тя.

— А защо разговаряш с мен?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да, наистина искам да знам.

Грейс замълча.

— Защото мъж, способен да танцува кючек под звуците на „Брулени хълмове“ на Кейт Буш, не може да е толкова лош. — Усмивката ѝ разцъфна още по-широко, когато Джими завъртя очи при спомена и се усмихна унило.

— Знаеш ли какво? Това тук е доста гадно — призна той и посочи недоядения сандвич. Напъха го обратно в обвивката. — Искаш ли да си вземем нещо вкусно за обяд?

Грейс се поколеба и като си даде сметка, че няма нищо по-добро за правене, кимна.

— Стига да не е Биг Мак без Мака.

— О, боже. — Джими наведе засрамено глава. — Това го бях забравил.

— Не мисля, че някога ще забравя физиономията на горкия служител в „Макдоналдс“ — изкиска се Грейс.

— Или твоята — подкачи я Джими. — Това си бяха само две клисави хлебчета.

— ... и кетчуп — изсумтя тя, като избърса сълзите от смях от очите си. — Не забравяй кетчупа.

Смехът ги завари неподготвени и накара останалите клиенти в кафенето да ги изгледат странно. Високото, гърлено кискане на Джими идваше от дълбините на корема му, докато смехът на Грейс беше не само смущаващо писклив, ами най-лошото, изпъстрен с пронизително пръхтене. Тя погледна Джими. С издути ноздри, стиснати очи и широка усмивка, която разкриваше златните коронки на кътниците му, той открай време изглеждаше ужасно смешно, когато се смееше. Не беше от хората, които се подсмиваха възпитано и любезно: лицето му се изкривяваше в комична гримаса като някаква латексова кукла.

— О, между другото... — Джими прокара ръка по обръснатата си глава, попипа с длан наболите остри косъмчета, затаи дъх и погледна Грейс право в очите.

— Да? — Тя събираше нещата си, като гледаше разсеяно през прозореца.

— Само за сведение. Не аз заряхах Кайли. — Той натъпка ръце в джобовете си и завърши своята изповед. — Тя ме заряха.

Грейс беше поразена.

В отговор на мълчанието ѝ, Джими продължи:

— Няма проблем, не е нужно да казваш нищо. Знам какво си мислиш. Заслужавам го. Вината е моя. Тя е извадила късмет, че се е отървала.

Грейс поклати глава.

— Не, изобщо не си мисля това.

Джими изпита неочакван прилив на благодарност и облекчение.

— Така ли?

— Не — заяви спокойно тя.

Усмихна се и кимна към улицата. Където един бял ситроен се полюшваше на шест метра над земята, докато го натоварваха на паяка.

— Мисля си, че трябва да се научиш да паркираш.

ГЛАВА 21

— Най-странното нещо е готвенето.

Настаниха се в близкия суши ресторант, понеже беше любимият на Джими, макар че не му личеше да се забавлява особено. Кацнал на високия стол, предишният му черен хумор се беше изпарил безследно. Сега той пиеше саке и гледаше печално.

— Ти готвиш ли? — След като прецени внимателно всяко ястие, Грейс се спря на чиния спретнато подредени краставични рулца. Погледна го с изненада. Никога не би причислила Джими в категорията на домошарите.

— Отдава ми се. — Джими извади пръчките от хартиената обвивка и ги раздели. — Онази вечер приготвих фетучини карбонара. Когато бяхме двама, знаех точното количество паста, но сега приготвих повече, отколкото мога да изям. Още си стои на дъното на гевгира.

Грейс си гризна парченце розов джинджирил и изсумтя съчувствено.

— За мен най-трудното е подялбата на леглото.

— Не ми кавай. Ти си имаш страна — прекъсна я той и сграбчи едно сашими с риба тон като ловец, който се хвърля върху плячката си. — Това е нещо, което открих когато тръгнахме с Кайли. Щом една жена преспи в леглото ти повече от веднъж и — той щракна с пръсти — изведнъж се оказва, че си има нейна „страна“.

Грейс подмина явната горчицина в думите му.

— Не. — Тя поклати глава и размахна пръчките. — Моето беше един ръб. Спенсър се разпростираше толкова нашироко, че аз спях вкопчена в ъгъла на завивката като алпинист. — Тя загреба малко зелен хрян и го смеси със соев сос.

— По-полека с усабито, доста силно е — предупреди я Джими.

— Яла съм суши и преди — изпръхтя Грейс и нарочно добави още от лютата паста. Разбърка решително, мислейки си за Спенсър. — Сега поне цялото легло и цялата завивка са мои — добави тя, като се

помъчи да прозвучи доволна, макар че всъщност се чувстваше натъжена.

През последните няколко дни всеки път, когато се улавяше да тъгува по Спенсър, тя си припомняше епизоди от рождения ден. Какъв себиичен негодник беше Спенсър. Как тя беше взела правилното решение да развали годежа им. Но сега се оказваше все по-трудно да поддържа гнева, който отстъпваше място на нарастваща болка.

— Това е хубаво, нали?

— Ами, да, предполагам. — Тя намаза едно краставично руло с уасаби и го напъха в устата си. Устата ѝ тутакси пламна. Очите ѝ се насълзиха. По дяволите. Опитът ѝ със сушито се свеждаше до готовите порции от „Прет-а-Манже“, а това тук беше много, много по-силно. Грейс примигна яростно. Не искаше да се излага пред Джими Разбирача.

— Добре ли си?

— Екстра — успя да изсъска тя, преди да гаврътне огромна глътка вода. — Искях да кажа, че... — Езикът ѝ пламтеше, затова тя засмука едно кубче лед.

— Именно — кимна Джими. — Не знам защо двойките са толкова доволни от положението. Едно от първите неща, които човек губи във връзката, е пространството.

— Прав си. — Грейс се разведри от тази мисъл. — Мислех си, че няма да мога да спя сама, но знаеш ли какво? Започва да ми харесва. — Езикът ѝ започна да възвръща нормалната си чувствителност, затова тя насочи вниманието си към храната върху лентата и обзета от неподозирана смелост, реши да опита едно унаги. — Ами ти?

— Какво аз? — Джими си наля още една чашка саке. — О, аз изобщо не мога да спя в леглото, напомня ми за Кайли.

— Тогава къде спиш?

Джими гаврътна поредния шот саке и трясна чашката върху плота. Изостави перченето и призна мрачно.

— На дивана.

— Чувала ли си се със Спенсър? — Бяха изминали няколко дни от суши обяда и Джими си беше вкъщи, седеше на бюрото, вдигнал крака върху стъклената повърхност, с телефон в едната ръка и цигара в

другата. След като пропуши отново, в четири часа следобед вече беше изпушил една кутия.

— Два пъти. — Свита до престарял пенсионер в автобуса, с който се прибираше от работа, Грейс задържа мобилния телефон под брадичката си, докато търсеше монети за билет. — Първия път ми се обади той, за да ми каже, че са пристигнали контактните ми леци и ги е дал на секретарката си, за да ми ги донесе в обедната почивка, а втория път дами напомни, че имам записан час при зъболекаря... Тя млъкна, за да измъкне една монета от джоба си. — Знае каква забравана съм. Но нито веднъж не повдигна въпроса, за нас, не спомена как се чувства и не попита аз как се чувствам. Сякаш разговаряше с някой от своите клиенти, сякаш аз не означавам нищо, сякаш като съм го напуснала не съм променила с нищо живота му.

Грейс си спомни сухия му тон по телефона и отново се почувства наранена и засегната. — Беше най-обикновен делови разговор.

— А ти как очакваше да се държи? — попита рязко Джими, докато се опитваше да потуши изблика на емоции, които този разговор предизвикваше в него. През последната седмица не беше в състояние да говори за нищо, без да го свърже със себе си и собственото си положение. — Да признае, че е съсипан?

— Защо постоянно се засягаш? Не говоря за теб — смъмри го Грейс.

— Не се засягам — обиди се той.

— Напротив, засягаш се. Всеки път като кажа нещо за Спенсър, ти го приемаш лично. Държиш се като невротик.

— Аз? Невротик? Как можеш да ме наричаш невротик? Никога не съм бил невротик!

Последва пауза, в която Грейс постави монетата в задебелялата длан на шофьора и взе билета си.

— А какъв си сега? Уравновесен, спокоен и невъзмутим?

Джими се умълча. Грейс имаше право. Цял живот беше усъвършенствал изкуството да остава невъзмутим. Жените се оплакваха от неговата безчувственост, че нищо не го засягаше, а я го вижте сега. Всичко го засягаше. Либидото му беше унищожено, а най-лошото от всичко беше, че страдаше от жестоко творческо безсилие. Какво следваше?

Джими изтръска пепелта в новия стъклен пепелник. По цял ден седеше на бюрото си, в мъртва хватка с романа, който не вървеше. Отегчен и отчаян, през последния един час той прехвърляше контактите в телефона си — работейки от вкъщи, той можеше да се обажда на определени хора през деня, така че да не чувства напълно низвергнат от обществото, но днес светът и майка му бяха прехвърлени на гласова поща.

С празна глава, се взираше в мигащия курсор на лаптопа, докато умът му не се зарееше към Кайли. Улавяше се да репетира реплики, налегнат от носталгия. И тогава, точно когато пръстите му набираха кода за Канада, той се опомняше. Не, няма да го направиш. Няма да ти позволя това, по дяволите. За бога, човече, какво си въобразяваш? Къде ти е гордостта? Къде ти е достойнството? Къде ти е умът?

Джими прекъсваше обаждането и се взираше в телефона с намръщено чело, стисната челюст, разнебитен емоционално. Полудявам, мислеше си той, неописуемо нещастен. Сериозно, май наистина откачам, побърквам се. Палеше си цигара, дръпваше мрачно и се терзаше. Никога не се беше чувствал по този начин. Никога не беше обичал и губил жена, нито пък знаеше какво е да се чувстваш отхвърлен или да тъгуваш по някого и да си абсолютно безсилен, затова не знаеше как да се справи. Не можеше да сподели с приятелите си за това. С изключение на Клайв, те всички смятаха, че вече е преодолял случилото се и се е върнал към своя стар щастлив, необвързан живот.

Само че той не беше.

Не беше.

Джими прехвърляше имената, докато не намери номера, който търсеше, и го набра. Не можеше да разговаря с Кайли, но можеше да говори за нея с единствения човек, който щеше да разбере какво е изведнъж да останеш сам и необвързан.

— Грейс?

За негов късмет тя се обади и от двайсет минути изпълняваше ролята на рамото, на което той да изплаче мъката си.

— Да? — подкани го тя.

— Извинявай, чувствам се скапан. — Предаде се. — Сигурно има някакъв вирус. — Но нямаше да се разкисне съвсем.

Да, знам го този вирус, казва се любов, помисли си Грейс, но си замълча. Вместо това се намести на ръба на седалката.

— А ти обади ли се на Кайли?

— Нещо такова.

— Как така нещо такова?

Последва пауза, в която Джими освободи лоста на въртящия стол и се наклони още повече назад.

— Ами, не знам дали се брои за обаждане, когато затваряш, преди от другата страна да ти вдигнат?

— Здравей, аз съм. Обаждам се да ти продиктувам моя нов телефон...

Заобиколена от празни кашони, Грейс седеше по турски на голите дъски и оставяше съобщение на гласовата поща на Джими. След като изчете всички обяви, понесе присмеха на разни префърцунени агенти на недвижими имоти, когато ги информираше чистосърдечно, че си търси обзаведен апартамент за няколко месеца за по-малко от хилядарка на месец, когато почти беше изгубила надежда, една жена на детската площадка на Риан спомена за свой приятел, който работел в чужбина и искал да даде под наем апартамента си.

Беше малко студио, но наемът не беше висок, беше в центъра и й даде така необходимото й пространство и време да подреди мислите си.

— ... 7895 — завърши Грейс, диктувайки записания на опакото на ръката й номер. — Поне така ми се струва, че завършва на пет — добави тя, като се опитваше да разчете размазаната цифра. — Отбеляза си наум, че е време да започне да използва хартиеното блокче, което разнасяше със себе. — Така че ако искаш да поздравиш новодомката, знаеш къде съм — завърши ведро тя.

Затвори и огледа празния, притихнал, чужд апартамент. Собственикът явно се беше опитал да пресъздаде стила на мексиканска селска къща и беше боядисал стените в ярка охра, бе построил стълба, която водеше към нивото на мецанина, който служеше като спалня, и беше окачил мексикански фенери, дървен скелет за Деня на мъртвите и поставен в рамка костюм на мариачи на стената.

От едната страна раираните дървени врати водеха към малка кухня, облицована с разноцветни керамични плочки, и към още помъничка баня с душ, докато от другата страна френските прозорци се отваряха към прекрасен балкон. Но това не променяше факта, че апартаментът беше голям, колкото хола на Спенсър, помисли си Грейс.

Техният хол.

Изведнъж Грейс се разплака.

Риданията ѝ бяха прекъснати от звъна на телефона. Тя избърса носа си с опакото на ръката си и вдигна слушалката.

— Ало? — изхълца тихичко тя.

— Извинявай, не съм чул телефона. Бях на мотора. — В другия край на Лондон в Сохо, Джими откопча каската и слезе от сребристата веспа.

Грейс тутакси падна в капана.

— Какъв мотор?

— Не съм ли ти казал? — попита невинно Джими, с ясното съзнание, че не ѝ е казал. Беше купил лъскавата си нова играчка тази сутрин, но моментално се възползва от възможността да се похвали с нея. — Мислех да полудувам наоколо, да раздвижа пътните полицаи — пошегува се той, защото кредитната му карта още пареше от глобата, която плати за освобождаването на ситроена.

Седнал странично на скутера, той забеляза един дебнещ пътен полицаи. Сега вече се водеше открита война на стражари и апаша, затова Джими го погледна предизвикателно и се зае да наглася страничните огледала, сякаш се готвеше за битка.

— Е, кога се нанесе? — попита той.

— Вчера.

— И как е?

— Ако бях агент на недвижими имоти, щях да го нарека компактен.

— Не говорех за апартамента.

— О! — Грейс избърса мократа си бузи и се помъчи да прозвучи бодро. — Добре.

— Лъжеш.

Тя въздъхна примирено.

— Добре, ужасно. Всичко е ужасно. Съсипана съм. Той ми липсва адски много. Сега доволен ли си?

— Не, това е нещо нормално — отвърна съчувствено Джими. Знаеше как се чувстваше Грейс. И на него му липсваше Кайли.

— Но е гадно — ядоса се Грейс. — Мъчно ми е за Спенсър, мъчно ми е за моя апартамент, мъчно ми е за моя дом, мъчно ми е за моя живот... — Спря, преди да се е разстроила и да се разплаче отново.

— Знаеш ли какво, Джими?

— Какво?

— На трийсет и една години съм и за първи път ще живея сама. Дори да е само за малко — добави с надежда тя, а гласът ѝ изтъня пред перспективата за бъдещето. Дали беше само за малко? Или щеше да се окаже перманентно? — И мисля, че няма да ми хареса — реши мрачно Грейс, като се огледа наоколо.

— Всичко ще се нареди.

— Дали? — Въпросът се отнасяше за много повече от апартамента. Дали беше постъпила правилно, като се изнесе? Може би беше твърде прибързана. Прекалено взискателна. Неразумна. Твърде импулсивна. Може би трябваше да изчака още малко. Но колко малко? Шест месеца? Една година? Пет години? Докато стане на четирийсет? Като се изнесе, Грейс постави ултиматум във връзката им. Тя или щеше да се удави, или щеше да изплува на повърхността.

За съжаление в този момент изглеждаше така сякаш потъваше. Безследно.

— Той не се обажда.

Като се има предвид, че Грейс го държеше в течение на всяка подробност, Джими беше наясно с този факт.

— Дай ми време. Ще се обади — успокои я той компетентно. Напъха каската под мишницата си и влезе в бар „Италия“, където си поръча макиато. — Запомни го от мен, мъжете обичат нещата да се случват в техния ритъм. Мъжете не обичат да ги пришпорват.

— Да го пришпорвам? Ние сме заедно от четири години.

— Разделени сте само от две седмици и половина — напомни ѝ Джими. Колкото и да се преструваше, той също броеше дните. — Рано е.

Грейс не знаеше дали да се почувства поласкана или натъжена.

— Боже, само толкова ли? На мен ми се видяха месеци — изохка тя, приседна на страничната облегалка на дивана и огледа купищата

дрехи по пода. — Защо никой не ми каза, че „временната раздяла“ е толкова тежка? Изглеждаше толкова лесно. Изтощена съм.

Грейс погледна бъркотията и въздъхна дълбоко. Твърде много филми ѝ бяха създали представата, че ще тъгува с шардоне и марлборо лайтс, съчувстващи приятелки ще ѝ подават носни кърпички, ще гледа „Четири сватби и едно погребение“, ще танцува под звуците на „Ще оцелея“ и ще провежда пиански, разплакани, изпъстрени с извинения и угризения телефонни разговори в три часа през нощта. Пълни глупости. Нищо подобно. Като изключим обаждането на някоя и друга стара приятелка и двете вечери, когато ядоха готова храна у Риан, изобщо не и оставаше време за самосъжаление. Беше твърде заета да купува найлонови чували, в които да опакова чупливите вещи, да взема назаем куфари в които да пренесе дрехите си, да пренасочва пощата и да изпраща имейли, с които да информира хората за новия си телефонен номер.

— При това не само емоционално, а и физически.

— Защо, какво правиш? — попита Джими и се сети за срещата със Сами-Джо, след което моментално се помъчи да прогони мисълта от главата си. Искаше да забрави този случай, но той се оказваше вбесяващо паметен. И то по крайно неприятни причини.

— Не онова, което си мислиш — възмути се Грейс, клатейки глава. Дори в момент на криза, на Джими само сексът му беше в главата. — Някой трябва да предупреждава жените.

— За кое? — Джими набеляза една маса отвън, издърпа стол и се настани да се наслади на кафето и на паркирания отсреща мотоциклет.

— Какво е всъщност раздялата — каза тя. Стана, взе няколко черни найлонови торби за боклук и започна да ги пълни с вещи. — Трябва да ги предупредят, че раздялата с техния мъж не се свежда до филми с Хю Грант и ядене на шоколад. О, не. — Набрала скорост, Грейс грабна един кожен панталон, който ѝ беше любим през осемдесетте и тя чакаше да се върне на мода. Разгледа го. Не стига, че на талията имаше басти, ами на всичкото отгоре беше толкова дълбок, че ѝ стигаше до под мишниците. Натъпка го в чувала решително. — Не ти остава време да се разстроиш, защото си заета да бъдеш практична. Малко вероятно е да си останеш в своя апартамент, понеже си се нанесла в неговия апартамент, и макар сега да го чувстваш като

твой дом, той не е. Това си е неговият дом и ти трябва да се изнесеш на квартира...

Гласът ѝ се извисяваше, а меланхолията се превръщаше в гняв. Спенсър ѝ липсваше, беше му бясна. Как можа да ѝ причини това? Как така неговият живот продължи да тече в обичайното си русло, докато нейният се преобърна с главата надолу, опакован в торби за смет и преместен на другия край на града? Изглеждаше ужасно несправедливо.

— И трябва да опаковаш всичките си вещи, да разучиш как да стигаш с метрото на работа, да научиш къде е най-близкият супермаркет — оплака се тя, като натъпка в чувала един сутиен, подобен на уред за средновековни изтезания, и още един чорапогашник с бримки. За какво не ги беше изхвърлила досега? За спомен ли ги бе пазила? За банкови обири? За новогодишен карнавал? Раздялата е пълна с досадни детайли, които, ако животът ми беше епизод от някоя лъскава американска комедия, щяха да бъдат изрязани и редактирани. — Грейс изпуктя шумно и захвърли някакъв тесен панталон, в който краката ѝ приличаха на пищялки. — Всичко щеше да е замаскирано с подходящо озвучаване, а в следващия епизод щях да се появя с нови обувки на Маноло — завърши тя, опитвайки се да натъпче всичко в черния найлонов чувал. — И щях да изглеждам страхотно, като Сара Джесика Паркър. — Осъзнавайки, че чувалът е толкова пълен, че има опасност да се скъса, тя спря, отметна кичурите коса от лицето си и съзря отражението си в мексиканското огледало. Запъхтяна, потна и без никакъв грим, гледката не беше ласкателна. — А не отвратително.

Настъпи мълчание. В другия край на града Джими пиеше кафе и прелистваше списание „Метро“. Телефонът лежеше на масата пред него; беше го оставил там преди пет минути, когато Грейс подхвана излиянието. Сега, забелязвайки, че тъничкото гласче беше престанало да крещи от говорителя, той го взе и го доближи до ухото си. Чу се колеблив шепот.

— Джими? — Грейс стоеше наред бойното поле, с телефон в ръка. Дали беше затворил? Тя се начумери и се засрами от избухването си. — Там ли си?

Дочу се потракване на чаена чаша върху чинийката, последвало от гласа на Джими.

— Грейс, може ли да кажа нещо?
— Заповядай — процеди тя заядливо.
Последва пауза.
— Мисля, че трябва да излизаш повече.

ГЛАВА 22

Последните две седмици не бяха от най-добрите за Риан. Всъщност, в спокойния ход на живота ѝ, въпросните две седмици от юни 2000 година, които бяха започнали в спалнята ѝ с един панталон 46 размер, който отказваше да мине по-нагоре от коленете ѝ и бяха завършили четиринайсет дни по-късно със скъсан цип и купуването на ластичен клин за джогинг.

Джак се беше разболял от варицела. И то не някаква обикновена варицела, която можеше да се избута с малко лосион от лайка и анимационни филмчета. О, не, тази включваше няколко ужасяващи посещения на лекарския кабинет с опасения за менингит, преди да бъде произнесена благоприятната диагноза, последвани от десет дни грижи за болно, чешещо се до кръв и много сърдито дете.

Беше изтощително, защото когато започна да оздравява, Джак се запъна да яде само и единствено овчарски пай, при това не онзи от пакета, който можеше да се приготви за две минути в микровълновата фурна, а такъв, чието приготвяне отнемаше на Риан половин ден, с наkisнат от вечерта едър боб, изпържена кайма и намачкани картофи, докато накрая пръстите ѝ се покриха с мазоли. Макар да беше само на три години, вкусовите рецептори на Джак бяха изтънчени като на гурме готвач и всеки опит да го заблудят с колекцията деликатеси от „Маркс и Спенсър“ се посрещаше с рев, на който дори Елтън Джон можеше да завиди.

Нещо по-лошо, капризите не спираха с храната, а се простираха и до развлеченията. И за първи път в краткия му, недотам сложен живот той се отказа от телевизията и настоя да му се четат приказки. По двайсет и четири часа на ден. — ... И стъклената пантофка паснала на крака ѝ точно по мярка. Тогава прекрасният принц целунал Пепеляшка по устните... — Свита на кравай в леглото на Джак, Риан затвори орфаната детска книжка и погледна малката главица с лъскава черна коса, сгушена в свивката на ръката ѝ — ... и заедно, те заживели щастливо.

Джак се размърда доволно. Белезите от пъпките бяха избледнели до бледорозови петънца и вече му се спеше, но той се бореше с дрямката. Притиснал една обезглавена Барби до синята си тениска, той погледна невинно Риан с големите си лешникови очи.

— Татко ли е твоят принц?

Прониза я тъга. Джак рядко споменаваеше баща си и не изглеждаше особено разстроен, че откакто татко му се премести в Щатите, единственият контакт с него се свеждаше до някое писмо от дъжд на вятър или поздравителна картичка за рождения му ден. Но срещайки погледа му сега, Риан се почувства едновременно виновна за загубата му и решена да го брани със зъби и нокти.

— Не — отговори весело тя и го прегърна още по-силно, опитвайки се да не мисли за Фил.

Но Джак не се отказваше. Той се смръщи и на пухкавото му детско лице се изписа комична сериозност.

— Ти нямаш ли си принц, мамо?

— Шшшт, заспивай — прошепна Риан и отметна нежно къдриците от челото му. Принцове бяха дефицитни в Лондон, за разлика от любознателните тригодишни момченца, каза си тя, мислейки за флирта с Ноел.

След първата среща се видяха още два пъти, но Риан се съмняваше, че ще го види отново. За последно го беше чула преди няколко дни. Беше късно и тя вече си беше легнала, въртеше се и се мяташе в леглото, мъчейки се да заспи. И като не успя, включи лампата, взе едно списание, после угаси лампата, включи нощната лампа, изключи и нея и накрая, в пристъп на отчаяние, включи радиото. По радиовълните се разнесе познат глас.

— ... Добър вечер, вие слушате доктор Купидон от „Любовен пасианс“ — С приятен гъдел на удоволствие, Риан увеличи звука и се сгуши във възглавниците.

От раждането на Джак тя беше фен на това предаване. Една сутрин, когато беше станала да го кърми в ранните часове, тя пусна радиото и попадна случайно на тази програма. Темата я събуди. Всъщност Риан беше толкова погълната от историята на Анди от Брайтън, който търсеше своята идеална госпожица, която да споделя страстта му за скокове с парашути в тандем, че будуваше дълго след като Джак бе заспал, неспособна да изключи радиото.

Осемнайсет месеца по-късно когато си тръгна Фил, отново това предаване ѝ помогна да преживее безсънните нощи и дори сега тя го пускаше от време на време. Беше нещо като приспивна приказка за възрастни и колкото и смешно да звучеше, Риан чувстваше доктор Купидон като стар приятел. Тя не знаеше какво толкова имаше в него или в писмата, които четеше на глас или в слушателите, които се обаждат по телефона, но обожаваше да слуша за всичките онези хора и техните житейски истории. Беше колкото интересно, толкова и забавно и ѝ вдъхваше успокоението, че не беше сама. Че не беше единствената в света, която търсеше своята сродна душа. А едно нещо беше сигурно: Ноел определено не беше нейната сродна душа.

Риан знаеше това от първия момент, когато видя пиърсинга на веждата му и спортните обувки на „Найк“. И още от първата среща знаеше, че двамата нямаше да се влюбят и че той нямаше да бъде нищо сериозно, но той тъкмо заради това я привличаше. Ноел не ѝ предлагаше сигурност, обвързване или бъдеще — но Риан не искаше това, — тя искаше забавления, много секс или разтуха, и мъничко време за себе си.

На Риан ѝ беше омръзнало да бъде Риан изоставената любима, Риан самотната майка. Тя искаше за разнообразие да бъде само Риан. Искане да захвърли емоционалния товар, да загърби тревогите си и да се позабавлява. Също като Ноел. Ноел живееше със съквартиранти в Челси, но със същия успех можеше да обитава друга планета. Такава без отговорности и посветена на една-едничка цел, преследването на удоволствия. Но ако Риан беше самотна трийсет и няколко годишна майка, която си лягаше в полунощ и ставаше в шест сутринта, Ноел беше двайсет и няколко годишен пройдоха, който си лягаше на зазоряване и ставане по обяд. Неговият живот беше коренно различен, в коренно различен свят и за известно време, пътищата им се бяха пресекли. Под или над юргана.

И така, тази нощ след като слуша радиопредаването четирийсет минути, Риан най-накрая беше заспала — само за да я събуди Ноел в четири часа сутринта, с призив на телефонния секретар „вдигни, лисичке“. Завита презглава, с разрошена като таралеж коса, с лице, върху което се бяха отбелязали шарките на матрака, Риан по никакъв начин не се чувстваше изкусителна лисана.

Полуспяща, да. Съннена. Ядосана.

Тя седна в леглото. Това му ставаше навик. Ноел беше правил същото вече няколко пъти и досега тя ставаше от леглото, намацваше се с малко грим, обличаше копринения халат и палеше всичките ароматни свещи като прелюдия. Но тази нощ, докато го слушаше да я прикотква от задната седалка на таксито на прибиране от някакъв клуб, питайки дали би могъл „да се отбие да се позабавляват“, Риан си преведе езика на този двайсет и шест годишен хлапак като „искаш ли да се чукаем?“ и реши, че не, честно казано, нямаше такова желание. Вече не. И не по този начин.

Защото тогава Риан прозря истината. Тя вече не се забавляваше, а я вземаха за даденост. А в това няма нищо забавно, каза си тя, пресегна се към телефонния секретар, натисна бутона и изтри съобщението. После се облегна на възглавниците, обзета от опияняващо удовлетворение. Съвсем будна Риан побарабани с пръсти по завивката, прозя се, повъртя се, поколеба се и тогава, като се убеди, че никой не я гледа — дори тя самата — отвори тайно шкафчето до леглото.

Преди няколко седмици може и да я помолиха да напусне „Бельо за възрастни“, но никой не можеше да ѝ попречи да посети уебсайта им. И като извади Зайо, все още неразопакован, тя го разгледа с почуда. Отсъствието на Ноел не означаваше, че тя нямаше право да се позабавлява, нали? Риан се изкиска и угаси лампата.

* * *

Позвъни се по домофона.

— Някой на име Грейс! — гръмко се провикна от коридора детегледачката Хестър. — Каза, че е отвън в таксито.

Джак измрънка тихичко. Загубил битката със съня, устата му беше леко отворена и клепачите му се спускаха натежали. Риан го погледна и се възхити на гъстите черни мигли. Тя се откопчи полека от сънената прегръдка на сина си, остави „Пепеляшка“ на нощната масичка и изключи лампата с въртящи се динозаври. В стаята се възцари мрак, разсейван единствено от лунната светлина, която се процеждаше изпод щорите. Риан се спря, загледана в Джак, който моментално заспа под юргана. Сърцето ѝ се сви.

— Ти си моят принц — прошепна тя и го целуна нежно по бузата.

— ... И тя казва, че ако не побързаш, ще закъснеете за купона... — провикна се Хестър, а мутирацията тийнейджърски глас отекна в апартамента и наруши нежното обаяние на момента. Като едно от общо седем деца, тя беше свикнала да надвиква другите, ако искаше да я чуят.

Риан погледна стенния часовник, видя часа, стресна се, излетя от стаята на Джак, притича боса покрай шестнайсетгодишното момиче с расти, което стоеше до домофона и надуваше дъвката си в отровно зелени балони.

— Кажи й, че идвам след две секунди — нареди тя, втурна се в собствената си стая, където изхлузи верния клин и тениската и се вмъкна в тясна черна рокля. Телефонът й иззвъня. Без да му обръща внимание, Риан взе течната черна очна линия и изтегли една равна, гладка черта в основата на миглите си, мацна малко червено червило на устните си и отстъпи крачка назад, за да се огледа в огледалото на тоалетката. Лицето беше добре. Тя приглади с ръка лъскавата си къса прическа. И косата изглеждаше добре.

Оставаше само тялото. Риан присви колене, за да улови отражението на бюста, талията и корема си в тройното огледало. Направи физиономия. Без значение от какъв ъгъл се гледаше, пак изглеждаше огромна. Сигурно все още не беше късно да се откаже от излизането тази вечер. Да се престори, че не се чувства добре. Да каже, че детегледачката е трябвало да си тръгне в девет часа. В този момент на мобилния й телефон се получи някакво съобщение. Риан го отвори. Беше от Грейс.

„Изглеждаш страхотно. Идвай по-бързо в таксито.“

По лицето на Риан плъзна усмивка. Имаше две възможности: можеше да отпрати Хестър, да разочарова Грейс и да си остане вкъщи, потънала в самосъжаление или да излезе и да се опита да се позабавлява. И в двата случая бедрата й щяха да останат със същата обиколка. За момент тя размисли, след това взе чантата си, мина с потракване на токчетата си по коридора и подаде глава в хола.

— Ще се прибера преди полунощ — отсече решително тя. Хестър не реагира, но Риан си позволи още по-широка усмивка. Двете с Пепеляшка имаха много повече общи неща, отколкото й се струваше,

каза си тя, отвори вратата и излезе на стълбите. Какво пък, нейният принц може и да беше едва тригодишен и наскоро преболедувал варицела, а стъклените ѝ пантофки — златни сандали, изровени от някаква разпродажба и вместо на дворцов бал да отиваше на домашно парти в Айслингтън, но какво от това?

Усетила необичаен прилив на вълнение, Риан закрачи весело по стълбището. Крайно време беше да започне да гледа на нещата различно, реши тя. И да мисли за себе си. От една страна, можеше да се възприема като стока на рафта. От друга страна, каза си Риан, потропвайки по паважа и махайки лудо на Грейс, тя беше дива и свободна. И нейната каляска под формата на малко такси я очакваше.

ГЛАВА 23

След четирийсет и пет минути мъчително промъкване през задръстването по Мерилебон Роуд, те накрая пристигнаха пред голяма викторианска сграда и украсена с балони входна врата. Музика долиташе от отворените прозорци на партера. Риан изскочи от таксито и изприпка нетърпеливо по стълбите, докато Грейс плащаше шофьора, обзета от колебания. Бяха я налегнали съмнения. Много време беше изтекло, откакто бе ходила на парти без Спенсър, още по-малко на празненство, където не познаваше никого, и тя почваше да се пита дали е постъпила правилно, като прие поканата на Риан. Когато влезе в непознатото антре на внушителната сграда, стомахът ѝ се сви.

— Кои са домакините? — прошепна Грейс.

— Аманда Бартли — каза Риан. — Не съм я виждала от колежа, така че нямам представа с какво се занимава сега, но ме откри в социалната мрежа и ми изпрати имейл с покана за трийсет и петия си рожден ден. — Следвайки указанията на строга камериерка полякия, тя остави пончото си върху купчината палта в спалнята. — Но с каквото и да се занимава, очевидно се справя доста добре — добави тя, разглеждайки скъпите лампи, обширните вградени гардероби и двете бурканчета безбожно скъп крем за лице на тоалетката.

— Как изглежда? — попита Грейс, заинтригувана да разпознае домакинята. Веднъж беше отишла на парти със Спенсър и половин час се присмива на безвкусното обзавеждане заедно с някаква устатница на име Мелиса, за да установи впоследствие, че „устатницата“ е домакинята. После вече не ѝ беше смешно.

— Не съм сигурна. — Риан смътно си спомняше Аманда. — Помня само, че си беше накъдрила косата и си падаше по Нейтън от „Брадър Бийонд“...

Грейс я изгледа в недоумение.

— ... така поне си мисля. Или пък това беше Джоана Роуз.

Риан вдигна рамене и проследи с поглед минаващата покрай тях сервитьорка с поднос мини блини с пушена съомга. Това бяха

ордьоврите. Парти с кетъринг. На фона на обичайните недостатъчно изстудени бакарди, брийъри и няколко купи крекери, купонът започваше да изглежда обнадеждаващо.

Грейс съблече палтото си, което моментално беше отнесено в неизвестна посока. Почувства се някак уязвима.

— Оо, страхотна рокля — ахна Риан, обгръщайки я с възхитен поглед. В цвят на тъмна мед, роклята падаше тежко от раменете и беше доста секси. До нея собствената ѝ черна туника беше ужасно скучна. — Изглеждаш фантастично.

— Не се чувствам фантастично — призна Грейс, като улови отражението си в огледалото и приглади презрамките. Роклята не изглеждаше толкова прилепнала, когато я пробва в магазина. Сякаш се беше свила от само себе си в торбичката на път за вкъщи. Май трябваше да си обуя дънките. Чувствам се прекалено натруфена.

Не подбра точните думи.

— В този тоалет? — възкликна Риан, но като видя физиономията ѝ, я улови под ръка. — Виж, знам, че е трудно, но поне една нощ се опитай да не мислиш за Спенсър. Повярвай ми, нищо не изпускаш. Сигурно кисне в някой бар с колегите си, пие и им разказва досадните си изтъркани анекдоти... — Двете се спогледаха съучастнически и се усмихнаха. Това като че ли беше първата усмивка на Грейс от много време насам. — Гледай по-ведро на живота. — Риан взе две чаши шампанско от подноса на минаващия покрай тях сервитьор и подаде едната на Грейс. — Поне тази вечер.

Когато Риан ѝ беше споменала за партито по случай трийсет и петия рожден ден на приятелката си и я беше поканила, „защото имаше нужда от разведряване“, Грейс се беше съгласила на драго сърце. Първоначално тя се беше засегнала и нацупила, когато Джими ѝ каза да излиза повече. Какво искаше да ѝ каже? Тя излизаше предостатъчно. Всяка сутрин Грейс вземаше метрото и отиваше на работа, прекарваше целия ден в офиса и се прибираще у дома. Понякога, след работа ходеше на фитнес или отскачаше да напазарува или дори до деликатесния щанд, ако страдеше от среднощен глад за сладолед. До онази вечер седмица по-късно, когато седеше върху

овчата кожа пред телевизора, гризеше замръзналата портокалова глазура на сладоледа и осъзна, че Джими имаше право.

Чудесно, че се изнесе от апартамента на Спенсър, за да си „починат“, но като седеше всяка вечер на дивана и гледаше първия срещнат сериал, тя нямаше да разреши проблемите във връзката им, да намери отговорите, които търсеше, или да призове Спенсър да коленичи пред прага ѝ. И със сигурност нямаше да стане по-щастлива.

В повечето случаи безвкусицата беше крайно депресираща.

Но имаше още нещо.

Дали от арогантност, от наивна вяра или заблуда, но Грейс се беше надявала, че изправен пред ултиматум, Спенсър щеше да се втурне да спасява връзката им.

И това, че не го направи, беше голям шок.

В началото този шок възпираше сълзите и самотата. Грейс беше съобщила за решението си на своите приятелки и близки и през първите дни те реагираха драматично, възмутено и емоционално, но сега техният шок започна да отслабва, а телефонните обаждания да намаляват. Всички бяха приели реалността.

Нищо не се случваше.

И сега, независимо дали ѝ харесваше, Грейс трябваше да приеме истината, че тя беше сама и нямаше смисъл всяка вечер да си стои вкъщи и да се самосъжалява. Разделени временно или завинаги, тя и Спенсър вече не бяха двойка. Което означаваше, че тя отново беше свободна жена. И тук изникваше един проблем.

Грейс не искаше да бъде отново свободна. Не че навремето не ѝ беше харесвало да бъде свободна жена. Беше наистина страхотно когато беше на двайсет години. Тя обожаваше въртележката от пиене, обикаляне на клубовете, свалките с разни мъже в разни барове в Лондон. Всички го правеха. Беше забавно, вълнуващо, традиционно, беше норма на поведение.

Но вече не.

Сега тя искаше да е част от двойка. Напук на феминизма, напук на всички авторки на книги със заглавия като „Свободна и страхотна“, „Всички мъже са лекета“ и други подобни, Грейс не искаше да води война между половете. Физически може би искаше да спре часовника и да изглежда двайсетгодишна — в доказателство имаше цяло козметично шкафче с кремове против стареене и брошура, за

благотворното въздействие на ботокса, но душевно не желаше да се държи отново като дваистгодишна.

Само че не беше единствената. Като че ли всички дваистгодишни около нея прехвърляха трийсетте и се задомяваха, раждаха си деца, започваха да се хранят здравословно. Достатъчно бе да погледне вестниците и да види, че дори знаменитостите го правеха.

Грейс не разбираше. Тя беше пораснала с тези хора и те бяха уредили живота си, а ето, че тя стремглаво летеше назад. Сякаш малката количка, която трябваше да я отведе на нейното житейско пътуване, неочаквано се беше повредила и беше тръгнала на заден ход. Но от друга страна, както постоянно ѝ напомняше Риан, животът беше непредсказуем, нещата невинаги вървяха по план, а вселената беше прекрасно, непредсказуемо и мистериозно място.

Или както се изразяваше Джими: случват се и гадости.

— Мини тарталета? — предложи една сервитьорка и им набута подноса, докато двете обсъждаха гигантската папрат в антрето.

— Не, благодаря, вече хапнах — излъга Риан, усмихна се и потупа корема си, сякаш за да докаже колко е пълен. Отвътре се понесе изгладняло къркорене.

Риан и Грейс влязоха във вестибюла. Беше голям, много традиционен апартамент. Бяха отворили пространство, избутвайки двата четвъртити бели дивана до библиотеките, които покриваха цялата стена и бяха изпълнени с безчет луксозни издания, предимно биографии на политици. Нямаше женски романи в меки корици и списания „Тайм аут“. Отсреща имаше голяма камина с импозантна мраморна фасада, три големи прозореца с тежки драперии и завеси — явно нечия майка се беше потрудила здраво, отбеляза Грейс. А върху скъпия паркет от френски дъб пристъпваха хора, които пиеха коктейли и опитваха учтиво различните хапки.

Грейс се спря до вратата, очите ѝ обходиха залата за времето, което ѝ беше необходимо да отпие една глътка от чашата си. Това беше рефлекс. Но той я накара да осъзнае, че положението на свободна жена донякъде приличаше на карането на колело — огледът на стаята за привлекателни мъже на купона беше нещо, което не се забравяше. За момент тя изпита приятен гъдел. За първи път си позволяваше да види

ползите от новия си статус, но сега, накипена в нова рокля, тя се почувства уверена, независима и най-неочаквано малко развълнувана.

Партито се простираше пред нея, предлагайки безчет непознати хора. Кой знае кого можеше да срещне, за какво можеха да се заговорят и какво можеше да се случи. Беше точно както казваше Риан: тя вече не знаеше края на историята. И ако преди тази мисъл я ужасяваше, изпълваше я със страх и паника, сега най-неочаквано същата тази мисъл я зареди с подклаждана от адреналина свобода, която потече по вените ѝ.

Самото парти беше някаква необичайна смесица от парчета на Моби, кълбета цигарен дим и жужене на учтиви разговори. Грейс нетърпеливо последва Риан през множеството и се наслаждаваше, на деликатния вкус на шампанското, когато направи едно неочаквано откритие. Тя беше свободна сама жена, подобно на всички останали гости в салона.

— Къде са мъжете? — прошепна объркано тя. Също като газираните мехурчета по езика ѝ, гъделът на вълнението бързо се разсея.

— Аз какво ти казах? — Риан си запали цигара и я погледна многозначително. — Добре дошла в пустинята.

За човек, който откакто се помнеше беше едната половинка от двойка, това беше откровение. Едно беше да ти разказват за това, съвсем друго беше да видиш с очите си, че съществува. Като природоизследовател, който току-що беше открил един нов свят, Трейс се посвети на явлението. Пред нея се простираха групички атрактивни жени. До библиотеката имаше цяла бригада в кожени панталони, които разговаряха за поло и си играеха свенливо със златните верижки, които носеха върху леки плетени блузи. До стереоуредбата позираха и се цупеха, сравняваха обеци и изкуствен тен друга групички мацки, тип футболни съпруги и приятелки, се фукаха с тесните си дънки и пепеляворуси кичури. Блондинки или брюнетки, слаби или приятно закръглени, нахакани или скромни, е всички имаха една обща особеност.

Всички бяха сами, всички бяха привлекателни.

И всички бяха жени.

— Веднъж четох някаква статистика, че вероятността образована трийсетгодишна жена да се омъжи е двацет процента, а на четирийсет

има по-голям шанс да загине при терористична атака, отколкото да си намери съпруг и съобщи Риан ведро и побърза да подмине една купа със солени.

— Нали щеше да ме разведряваш? — изплака Грейс, припомняйки си обещанието на приятелката си. Риан завъртя очи и ѝ предложи цигара за утеха.

Грейс поклати глава.

— Не, благодаря, ще ми трябва нещо по-силно от никотина, за да преживея този купон — пошегува се тя, прикривайки разочарованието си, защото тайничко беше очаквала възможността за някой невинен флирт, за парти без Спенсър и без годежния си пръстен.

Тя отпи глътка шампанско и погледна голите си пръсти. Годежните пръсти бяха странно нещо: от романтична гледна точка, те бяха символ на любовта, но в действителност бяха модерната версия на колана на целомъдрието. Не че Грейс искаше да спи с друг мъж, но щеше да бъде приятно поне да си поговори с някой. За съжаление носенето на годежен пръстен беше аналогично на придружител върху пръста ѝ. Голям, лъскав камък на стойност пет хиляди лири, който плашеше и гонеше другите мъже.

Но сега мога да разговарям с когото си поискам, помисли си Грейс, която се опитваше да се наслади на своята преоткрита свобода и се сблъскваше с ироничната действителност, че всъщност не искаше да разговаря с никого. В действителност единственият човек, с когото искаше да разговарям, е Спенсър, осъзна тъжно тя, обзета от непреодолимото желание да му се обади. Устоя с огромно усилие. Толкова много пъти през последните седмици се беше изкушавала да му се обади, дори беше взимала телефона и беше започвала да набира номера, но винаги затваряше преди да се свърже. Не можеше да му позвъни сега. Въпреки огромното ѝ желание, очите ѝ се пълнеха със сълзи.

Господи, колко ѝ липсваше. Липсваше ѝ силната ръка върху рамото ѝ, намигването от другия край на претъпкания салон, усмивката, от която ѝ омекваха коленете. Липсваха ѝ галените имена и тайните закачки, бърканите яйца, които той приготвяше в неделя сутрин, и фантастичния масаж на рамената. Липсваше ѝ гушкането на дивана пред телевизора, липсваха ѝ разговорите с него, докато се киснеше във ваната, а той се бръснеше на мивката. И най-вече ѝ

липсваше спането, сгушена в неговото топло тяло, липсваше ѝ вярата и убеждението, че той никога, за нищо на света нямаше да я изостави.

Изплашена, че ще се разплаче на глас, Грейс подсмъркна рязко и гаврътна голяма глътка шампанско. Така не можеше. Не биваше да плаче на първото си парти. Трябваше да се забавлява. Трябваше да се наслаждава. Преглътна горчиво-сладката течност и се почувства по-нещастна от когато и да било.

Погледна към Риан, която черпеше с цигари кандидат футболните съпруги, измъкна се тихичко в коридора и се озова в кухнята. Какво се казваше за кухните на купоните, опита се да си припомни Грейс, докато триеше насълзените си очи с лист кухненска хартия. Положи усилия да си възвърне самообладанието, освежи гланца на устните си и допи последната глътка в чашата. Шампанското изобщо не ѝ действаше. Тя все още се чувстваше напълно трезва. Прекалено трезва, реши Грейс и отвори огромния хладилник в търсене на нещо по-силно. Шампанското беше вкусно и празнично, но само ѝ напомняше за момента, когато Спенсър ѝ беше предложил. Тя вече не беше годеница: беше сама и на парти. Случаят изискваше твърд алкохол.

Бутилка „Абсолют Цитрон“ ѝ помахаше от фризера. Грейс я взе, намери една тумбеста чаша и си наля щедро количество водка. Водка с тоник може би, каза си тя и взе да се оглежда за тоник. Или пък не, като се сети, че за първи път нямаше да прекара вечерта, наблюдавайки как Спенсър се напива. Тази вечер беше неин ред. Тази вечер тя щеше да се отреже диво, безразсъдно и умишлено.

В такъв случай не ми трябва тоник, ще я изпия чиста, реши Грейс. Обнадеждена, тя отпи една голяма, решителна, живителна глътка водка.

ГЛАВА 24

— Обличай си палтото. Излезе ти късметът.

Мъжкият глас зад гърба ѝ я стресна и водката ѝ влезе в носа. Синусите ѝ пламнаха и Грейс се обърна, за да види луничав мъж в розова риза на „Ралф Лорън“ и комична флиртаджийска усмивка. О, боже. Грейс потръпна. Съжали, че беше свалила годежния пръстен, който сега можеше да размаха и да пропъди нежеланото внимание на натрапника.

— Моля? — изрече тя, а гласът ѝ прозвуча рязко и благоприлично. Почувства как бузите ѝ пламнаха от коктейла от чиста водка и суета. Защо всяко подобие на увереност и самообладание ѝ убягваше точно когато ѝ беше най-необходимо? Почувства се вбесяващо притеснена.

— Ако бях казал, че имаш прекрасно тяло, щеше ли да го притиснеш до моето?

Сразена от потресаващите реплики и безспорната наглост, Грейс го изглежда развеселена. Това ли беше неговата представа за шега? Или ирония?

Не, за съжаление.

— Аз съм Рупърт — подсмихна се той и протегна дундестата си ръка с пръстен на малкия пръст.

Очевидно изтълкувал погрешно изчервяването и смущението ѝ като проява на поласкан интерес, мъжът пристъпи към второ действие. Запознанство.

Този защо не вземе да се разкара, помисли си Грейс. Очакваше с трепет това парти и нямаше да допусне някакъв нахалник с толкова ниско чело, че косата и веждите му се сливаха, да я вземе за заложница в кухнята, докато я опипва вербално.

— Аз съм Грейс — усмихна се учтиво тя, като забеляза, че вместо да я гледа в очите, той надзърташе в деколтето ѝ. Ръкува се. Дланта му беше потна.

— Удивителна. — Той ѝ смигна, без да пуска ръката ѝ.

О, боже, *моля те*, не. Първо тъпите лафове, а сега изтъркани комплименти, изохка наум тя и се огледа за път за измъкване. Обаче беше безполезно. Подпрян с една ръка на хладилника, разперил пръсти като кебапчета, Рупърт беше образувал бариера от живи тела.

Грейс изгълта останалата водка и се помъчи да измисли какво да каже. Нещо. Каквото и да е. Примерно нещо за времето. Или анекдотът, който ѝ разказа Стюарт в службата. Главата ѝ беше напълно празна. Нищо не ѝ идваше наум.

За щастие или за нещастие, Рупърт беше извор на красноречие.

— Нека да позная. — Той присви очи и насочи два пръста към нея, като дръпна въображаемия спусък с палец. — Бум. Ти си зодия Овен.

Грейс буквално остана без думи. Всемогъщи боже, този човек беше невероятен. А пък аз си пожелах да има мъже на партито, помисли си тя, убеждавайки се във верността на поговорката „Внимавай какво си пожелаваш“.

— Впечатляващо, нали? — усмихна се скромно Рупърт, убеден, че слисването на Грейс се дължи на дълбоко удивление. — Звездите са моето хоби — продължи весело той. — Работя в развлекателния бранш. Движа сред знаменитости, бръмча с Роби, обядвам с Бионсе...

Насърчен от погледа на Грейс, той продължи да се перчи.

— ... и винаги с подходяща тема за разговор. Предразполага хората. — Той отпи шампанско и се наведе към нея, сякаш да ѝ пошепне някоя тайна. — Дждъд беше страшно впечатлен. Сега сме първи приятели — той намигна, кръстоса шишката си пръсти и ги навря под носа ѝ.

Грейс се окопоти.

— Жалко, че съм Телец — затапи го тя.

— Сигурно си на границата — заяви Рупърт, без да му мигне окото. — Често срещано е — утеши я той, като използва възможността да погали голото ѝ рамо. — Страстта на Телеца в съчетание с издръжливостта на Овена. — Малките му очички проблеснаха.

— Втори Джонатан Кейнър^[1], а? — разсмя се тя, избягвайки погледа му на гладна богомолка.

За щастие разговорът беше прекъснат от звука на отваряща се врата и гръмки мъжки гласове.

— Е, благодаря за хороскопа — каза Грейс, представяйки си как щеше да развесели Риан с лафовете на Рупърт. Приятелката ѝ беше запалена по астрологията и щеше да оцени по достойнство глупостите за границата между Овен и Телец. — Сега смятам да се разходя и да си взема чаша шампанско; — Тя допи водката и размаха празната чаша. — Ако е останало.

— Е, сега извади късмет — намигна Рупърт и се почука по месестия нос. Отвори шкафа под мивката и посочи кофа с лед, в който проблясваха увитите в златен станиол глави на бутилките Дом Периньон. — Има колкото искаш.

При нормални обстоятелства откриването на таен запас от шампанско на някой купон би било повод за радост. Но при нормални обстоятелства аз нямаше да съм в кухнята с някакъв непознат с бял потник под ризата, помисли си тя, наблюдавайки как Рупърт взе една бутилка и свали алчно станиола. Била съм със Спенсър. И знам, че отварянето на бутилка шампанско нищо не струва, ако не е споделено с човек, на когото държиш, помисли си тъжно тя.

— Между другото, колко е часът? — изгрухтя доволно Рупърт при звука от излитането на тапата. Взе две високи чаши и ги напълни.

Надеждата полетя като балон с хелий.

— Девет и половина — каза тя, поглеждайки часовника си.

— Благодаря. — Той кимна и продължи да налива.

— Не ми кавай. — На устните ѝ плъзна немирна усмивка. — Трябва да тръгваш. Ще вечеряш с Джъд Лоу?

— Не. — Клатейки глава, Рупърт ѝ подаде чашата, чукна своята в нея и я погледна любовно. — Просто исках да знам точния момент на нашето запознанство, за да можем да разказваме на децата ни.

В хода Риан не си прекарваше по-добре. Опитваше се да разпознае някогашните си съученички сред гостите, но не успя да открие нито едно познато лице. Твърде стеснителна да попита и неспособна да изтананика класическото парче на „Брадър Бийонд“ „Колкото повече се опитвам“ с надеждата, че Аманда ще се включи в припева, тя се утеши със соленка със сирене. Грешка. Двайсет и пет соленки със сирене. Сега тя не само се чувстваше като голямо Прасе от

хиллядолистно тесто, но и се опитваше да пресметне колко дни трябваше да гладува, за да изкупи прегрешението си.

Риан беше прекарала целия си живот в събиране, изваждане, умножаване и делене на храните по точковата система. Тя гордо отказваше да изчислява калориите и вместо това беше измислила своя уникална система. Тя действаше на принципа на заместването. Например, едно парче пица = кафе + мляко + подсладител за закуска и една ябълка + нискомаслен йогурт за обяд. Без да забравяме големината и вида на парчето пица. Тънката, хрупкава пица не можеше да се мери с дебелата и обилно гарнирана капричоза, която можеше, да запрати цялата хранителна пирамида в бездната, а куатро формаджо носеше близо два пъти повече точки от неаполитанската, която позволяваше дори допълнителна купичка супа. Но все пак, цялата аритметика на света не можеше да заличи факта, че Риан така или иначе не биваше да яде пица.

— Вкусни са, нали?

Гласът я накара да се обърне, за да види прехвърлил шейсетте мъж, който и кимаше насърчително, дъвчейки една соленка. По-точно я смучеше, поправи се наум Риан, изправена пред съвършено бяла усмивка, която можеше да се дължи единствено на дентална протеза.

Мечтата ѝ да е Пепеляшка и да срещне своя принц избледня, засенчена от суровата действителност. Защото Риан не се намираше в приказка, а в пустинята. И в тази пустиня нямаше трийсет и няколко годишни интелигентни, красиви, свободни принцове. О, не, те всички бяха отдавна заграбени, помисли си тя, изправена пред опасността вечният огън на нейния оптимизъм да угасне безславно. Бяха останали само дваисет и няколко годишни хлапаци като Ноел или мъже в пенсионна възраст като този, който стоеше пред нея.

И флиртуваше.

— Видях ви да стоите сама. Изглеждахте доста самотна — заяви непознатият и продължи да преживя соленката.

— О, не, приятелката ми просто отиде до тоалетната — чу се да лъже Риан, тутакси обзета от чувство за вина заради своята неприязън към възрастните хора. Това беше ужасно. Какво от това, че можеше да ѝ бъде баща? Какво от това, че ушите му бяха станали слонски и че лицето му беше сбръчкано като стара ябълка? Той не флиртуваше, просто се държеше приятелски. Водеше светски разговор. Така, де,

това беше парти. — Казвам се Риан. — Тя подаде ръка и се усмихна сърдечно.

— Марвин. — Той пое ръката ѝ и ѝ се усмихна, откривайки неестествено розови венци с остатъци от сдъвкани соленки. — Приятно ми е.

Риан изпита задоволство. Какво пък. Сигурно беше някакъв симпатичен старец. Може би бащата на Аманда. Сигурно всеки момент щеше да я запознае със съпругата си.

Марвин дояде соленката, попи устата си с носна кърпа, която измъкна от ръкава си като фокусник и като я прикова с поглед, попита лукаво:

— Кажи ми сега, ти свободна ли си, Риан?

— Ето те къде си била! Чудех се къде изчезна — възкликна Риан, облегната на кухненската врата.

Като ангел пазител, помисли си Грейс и използва появата ѝ като възможност да изтръгне ръката си от лапите на Рупърт и да се шмугне под мишницата му.

Двете се спогледаха с усмивка. Трудно можеше да се каже коя изпитваше по-голямо облекчение.

— Трябваше да се досетя, че ще си в кухнята — продължи Риан и се усмихна невинно на Рупърт, който не виждаше потресаващата физиономия на Грейс. В сравнение с пенсионера, от който тя се беше измъкнала, Рупърт изглеждаше почти страхотно.

Извинявай, тъкмо си тръгвах — побърза да каже Грейс, улови Риан под ръка и се опита да я избута покрай хладилника.

— Къде отивате? — възмути се Рупърт и се нацупи сърдито. Грейс се обърна леко. Зърна облечения в розова риза корем, затъкнат в пристегнатия колан на панталона му. И я порази една мисъл. Това ли беше участта, която я очакваше, ако не се събереше отново със Спенсър? Мъже като Рупърт?

— Мисля, че да — отвърна Риан, сякаш отгатнала мислите ѝ.

След раздялата с Фил Риан вече беше преминала през церемонията на прехода на първото парти след дълга връзка и много добре знаеше какъв шок беше това. Затова побърза да се намесии да овладее ситуацията. Ако всичко друго пропаднеше, щеше да приложи

изпитаната стратегия за отърваване от нежелано внимание. Първия път тя изрече магическото заклинание напълно невинно, но след като видя ефекта му, то се беше превърнало в безотказен метод. Риан фиксира Рупърт с извинителен поглед и въздъхна високо.

— Знаеш какво е. Бавачката й няма да чака.

— Бавачката? — Челюстта му увисна.

— За тризнаците — заяви с ведра усмивка Риан.

— Тризнаците? — Този човек започваше да звучи като ехо. — Извинявай, нима съм забравила да спомена моите любими малки Уейн, Шейн и Дуейн? — включи се Грейс, едва сдържайки смеха си. — Смятах да ти кажа, но тъкмо се бяхме запознали и...

— Не се тревожи, няма съпруг — намигна му Риан и го смушка дружески в корема. — Разводът приключи още докато той беше в затвора.

— Затворът? — изграчи Рупърт.

— Петнайсет години — кимна Риан, полагайки неимоверни усилия да запази безизразно лицето си.

— ... за убийство — не се сдържа Грейс.

— О, аз не... — запелтечи Рупърт. — Не съм разтревожен. — Взе чаша шампанско и я пресуши на един дъх. — Всъщност се отбих в кухнята да взема една чаша за съпругата ми. — Той се засмя изкуствено, залепил фалшива усмивка на лицето си. — Е, време е да се връщам. Беше ми приятно да се запознаем... ъ...

— Грейс — подсети го Грейс и като се наслади на сконфузването му, завъртя ножа. — Удивителната Грейс, нали помниш? — добави тя със сладка усмивка.

Румените бузки на Рупърт побледнях, той притисна чашата до гърдите си и се помъчи да излезе на пръсти от кухнята.

— О, между другото... — застигна го Риан. Нямах да му позволи да се измъкне толкова лесно. — Да си виждал Аманда?

— Аманда? — повтори Рупърт. Изглеждаше объркан. — Коя Аманда?

— Аманда Бартли — цъкна Риан. — Както знаеш, тя е поводът да сме тук. Празнуваме трийсет и петия рожден ден на Аманда — добави тя, уж да го подсети.

Рупърт се почеса по ниското чело и я погледна подозрително.

— Искаш да кажеш четирийсетия рожден ден на Ръсел Бонингтън.

— Не, разбира се — възкликна Риан. — Не познавам никакъв Ръсел Бонингтън. Защо биха ме поканили на четирийсетия рожден ден на Ръсел Бонингтън, за бога? — Започваше да губи търпение. — Аманда и аз бяхме заедно в колежа, тя ми изпрати имейл и... — изведнъж Риан млъкна. — Това е Куинбъри Гардънс, нали?

— Не каза ли на шофьора Куинбъри Вилас? — обади се Грейс.

— Така ли? — Тя поклати глава. — Хич ме няма с адресите. — Засмя се, но бързо млъкна, усещайки погледите на Рупърт и Грейс. — О, не.

— О, да — кимна Грейс, защото на нея също ѝ просветна какво се бе случило.

— О, *наистина ли?* — възкликна злорадо Рупърт, когато и на него му просветна какво се бе случило. Овчата физиономия бързо отстъпи място на самодоволна усмивчица. — Колко интересно. Излиза, че разкрих две гратисчийки. — Сега, когато беше в по-изгодна позиция, той хвърли мазен поглед на Грейс. — Не се тревожи, ще проявя милост.

Грейс и Риан се спогледаха.

— Да не забравяме бавачката — обади се Риан.

— О, да — съгласи се Грейс. — Не бива да се бавим. — И с тези думи двете напуснаха кухнята, взеха спокойно палтата си, помахаха любезно на Рупърт за сбогом и се изнизаха през вратата.

— О, разкрих ви — провикна се той. — Скроихте ми номер, нали? Ах, вие, палавници такива — изкикоти се той, очаквайки ги да се върнат всеки момент.

Външната врата се затръшна.

Настъпи тишина.

И миг след това дълбок, кадифен смях, долетя през отворения прозорец. Рупърт подпря корема си на перваза и надникна навън.

Грейс и Риан, неспособни да се сдържат повече, бяха излезли на тротоара. Осветени от оранжевото сияние на уличната лампа, уловени под ръка, те се смееха неудържимо. Мъничките перлени обици на Риан танцуваха в мрака в ритъма на нейния кикот. Голото деколте на Грейс се надигаше и спускаше тежко, разтърсвано от вълните смях, тъничката материя на роклята се вълнуваше върху нейната кремаво

златиста кожа като шоколадов сос, излят върху две съвършено кръгли топки ванилов сладолед, които плачеха да бъдат облизани и осмукани и изядени...

— Рупс! — прогърмя женски глас в коридора.

Изтръгнат от похотливия блян, Рупърт осъзна, че малкият войник в гащите му се беше вдигнал на бойна нога.

— Ъ, ей сега идвам, скъпа... — изпелтечи той. Беше Вероника, съпругата му. Ерекцията му моментално спадна и с пламнали бузи, той побърза да достави шампанското. По дяволите. Беше пропуснал да попита Грейс коя беше любимата ѝ поза в извънбрачните афери. И като хвърли един последен похотлив поглед през прозореца, той се затътри към салона.

---

[1] Известен британски астролог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Е, ти какво мислиш? — попита Джими и се обърна към Грейс.

— Мисля, че съм влюбена — прошепна тя, потънала замечтано в двете най-прекрасни топли кафяви очи на света. — Ами ти?

Джими замълча, склочи вежди в дълбок размисъл, след което произнесе с равен тон.

— Не, не е мой тип.

Следващия уикенд, безбожно рано сутринта, Грейс беше събудена от пронизителния звън на телефона. Беше Джими, в отчаяна нужда от услуга. Дали би се съгласила да се срещнат в Приюта за кучета в Батърси?

— Защо? — изплака тя от тъмните дълбини на завивката, върху която гордо се простираше щампа на английското знаме. И се биеше по цвят и стил с мексиканските фенери.

— Ти как мислиш? — засмя се той.

— Какво? Ще си вземеш куче? — Трябваше й известно време, докато схване.

— Мисля си от известно време и сега си казах, защо не? — В действителност, въпросното „известно време“ започна вчера следобед, когато в опит да се излекува от клиничната липса на вдъхновение Джими отскочи с мотоциклета до Нотинг Хил и се настани пред едно кафене на Уестбърн Гроув, за да позяпа хората.

Нотинг Хил винаги предлагаше страхотна разтуха. Йогалити, хайлайф безделници, тръстафарианци^[1] и доморасли бохеми разиграваха цирк в реално време, а Джими, настанен на ключова позиция пред силното кафе лате, ги наблюдаваше как се шляят, превземат, позират, харчат и кипрят. Джими и Кайли често прекарваха тук съботните следобеди, след като бяха ходили на пазар в Портобело и през първите няколко минути той се почувства като в доброто старо

време. Но после реалността му нанесе съкрушителен удар в стомаха. Доброто старо време беше безвъзвратно отминало.

Той беше сам.

В море от двойки.

Ето, слабицката брюнетка хапеше ухото на приятеля си на съседната маса, съпруг и жена се прехласваха над облеченото си в дизайнерски ританки бебе от другата страна на улицата, а точно пред него, едно момиче, което за миг му заприлича точно на Кайли, прегръщаше нежно гаджето си.

Настроението му се изпари. По дяволите. Навремето му харесваше да бъде ерген, но сега се чувстваше като тъжен старец.

Джими остави кафето си недопито, стана и понечи да се качи на мотоциклета и да се прибере в своята чиста, модерна, самотна ергенска квартира, когато видя един далматинец, привързан на уличната лампа отсреща.

— Хей, приятелю — въздъхна Джими и посегна да погали кадифената му глава. Моментално го налетяха две много привлекателни жени.

— Ваше ли е кучето? Прекрасно е — ахкаха и охкаха те, докато към тях се присъедини още една жена. После още една. И още една, докато не го наобиколиха от всички страни. Джими открай време беше популярен сред женския пол, но дори по неговите стандарти подобно внимание беше удивително. Никога не беше привличал такъв интерес. Той беше магнит за мацки. Или по-точно кучето беше този магнит, защото щом на сцената се появи истинският стопанин, неговият женски фенклуб бързо смени гуруто си.

Но случката му даде идея. Може би трябваше да си вземе куче.

Може би това беше много добра идея. Всъщност, защо не се беше сетил по-рано? Кучетата бяха най-актуалният моден аксесоар. Те бяха другари. *Жените ги обожаваха*. Сега Джими се виждаше как се разхожда в парка, хвърля пръчки, привлича мадами.

— Реших, че отсега нататък ще бъдем мъжът и неговото куче — съобщи решително Джими.

— Е, в такъв случай аз не ти трябвавам — отсече Грейс. Налегната от тежка пост алкохолна депресия, тя се сви и се приготви да отмърка. Настъпи тишина.

От другия край на линията се понесе любопитно скимтене.

— Какъв е този шум? — попита тя, смятайки го за смущение във връзката.

— О, нищо особено. Само едно бедно бездомно улично кученце от приюта — проточи жално Джими. — Мислех, че ще отиде в нов, топъл, уютен дом, но сега ще трябва да си остане в клетката, съвсем само и тъжно и...

— Добре, ти печелиш — въздъхна с примирение Грейс.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. Ще мина да те взема след двайсет минути.

— *Двайсет минути?* Чакай... — Но той вече беше прекъснал разговора.

А сега трябва да стана, каза си Грейс. Остана сгушена на топло и преброи до десет, след което пое дълбоко дъх и се надигна рязко. Обаче забрави, че спеше под скосения таван, удари главата си и се тръшна обратно на възглавницата.

— Шестстотин лири на месец и при всяко ставане от леглото си удрям главата — оплакваше се Грейс и разтриваше слепоочията си. — Това не е студио, а зала за мъчения. Ако не тичам нагоре-надолу по проклетата стълба, пълзя на четири крака, за да се добера до матрака.

— Може би трябва да последваш моя пример и да спиш на дивана — предложи Джими, който все още не можеше да се придума да легне сам в собственото си легло. Пресегна се и докосна пурпурната цицина на челото на Грейс. — Лошо си се ударила.

— Ох, боли — изохка тя сърдито. Но като осмисли думите му, побърза да изрази съчувствие.

— Все още не спиш в леглото?

— Не и в моето — намигна ѝ той.

Грейс цъкна изумено. Не искаше да знае повече.

— Ами ти? Свали ли някой на партито миналия уикенд?

След като цяла седмица преди партито Грейс се беше фукала пред Джими каква страхотна нощ я очаква — с едничката цел да разбие мита за своето доброволно само заточение — тя посвети цялата седмица след него на ловко избягване на темата, тъй като беше твърде засрамена да признае истината.

— О, едва ги удържах на разстояние — подхвърли весело, като си играеше с кехлибарената висулка на колието си. Какво пък, донякъде беше вярно, утеши се тя, като се сети за Рупърт.

След което се помъчи да го забрави.

Тя се обърна и надзърна в клетката. Очарователен мелез с големи клепнали уши и къси тантурести крака, несъразмерни за тялото му. Върху табелката на вратата пишеше: Флоси.

— Ау, как може да не харесваш Флоси? Прекрасна е.

Грейс клекна и погали кучето по главата.

— Помияр е — отсече пренебрежително Джими. На път за приюта той си беше мечтал за своя бъдещ четириног другар, беше се вълнувал като малко момче представяйки си как огромен немски дог подтичва до него, чистокръвен Ваймарски птичар седи царствено на пътническата седалка в колата му или дори как хвърля пръчка на някоя великолепна персийска хрътка. Той погледна Грейс. — Освен това не мога да отглеждам куче на име Флоси. Така де, представяш ли си? Ела тук, Флоси^[2]. — Чувайки името си, кучето се вдигна на задните си крака и размаха дружелюбно опашка. — Ще приличам на кръгъл идиот — изсумтя той, отстъпи назад и напъха ръце в джобовете на камуфлажния панталон.

— Боже мой, не мога да повярвам. *Ти си сноб на тема кучета* — възкликна Грейс и се обърна да го погледне.

— *Не съм сноб на тема кучета* — защити се Джими. — Просто искам нещо по... — Той обходи с поглед клетките и откри точно каквото търсеше. Няколко метра по-нататък един боксер стоеше смело нащрек, с гордо напрегнати мускули на краката, наострени уши в идеален прав ъгъл, с лъскава тъмнобежова козина. Гледаше право напред като статуя. — Нещо такова — обяви Джими. — Ето това е моето куче.

— Но той изглежда толкова *сучно* — възрази Грейс, вярна на Флоси, която тутакси се обърна по гръб и размаха лапи във въздуха, показвайки гордо розовия белег от кастрация. — Докато Флосие съвсем щура, нали така, момиче? — изгука тя, пъхна пръсти през мрежата и погъделичка мекия розов корем.

— Щура! — изсумтя Джими. — *Аз не искам щури кучета.* — Изгледа Флоси, която изви глава на една страна, вдигна оръфано ляво ухо и го изгледа умолително. Той побърза да отклони поглед. Нямаше

да се предаде пред тези големи кафяви очи, които вървяха в комплект с някакъв изпаднал помияр. Джими знаеше точно какво искаше. И то стоеше точно зад него. — Не, определено — отсече решително той. — Не и когато мога да имам ето такова красиво куче. — Погледна боксера с възхищение. — Виж го само. Чистокръвен боец.

— Не го слушай, още не може да преглътне, че го зарязаха — пошушна Грейс в коприненото ухо на Флоси, гледайки как Джими крачи устремено към боксера! — В момента е женомразец. — Тя клекна до Флоси и зачака да видят великия момент на „мъжа и неговото куче“. После всичко се случи сякаш на забавен кадър. В един миг Джими, спокоен и уверен, цъка с език като истински разбирач и посяга да погали великолепия звяр, чийто господар скоро щеше да бъде. В следващия миг кучето разтваря своята черна, кадифена паст, оголва внушителен комплект остри бели зъби, настръхва страховито и се стрелва като ракета.

Към Джими.

— Аааааауууууу!

Смразяващ кръвта писък се понесе от клетката. Изведнъж цялото помещение изригна в какофония от лай, вой, джавкане и ръмжане.

— Мили боже, той ме нападна. *Опита се да ме убие.*

— О, боже, добре ли си? — извика Грейс, гледайки ужасено Джими, който се втурна към нея с разширени очи, но се спъна и се просна на пода. И повече не помръдна.

— Джими, добре ли си? Ухапа ли те? *Кървиш ли?* — Тя се завтече уплашено. Положението беше сериозно. Грейс вече съжаляваше за неуместните си шеги преди малко. Обзе я паника. Представяше си няколко отхапани пръста, обезобразено лице, може би дори пластична операция за пришиване на ушите. — *Джими, моля те, кажи нещо* — примоли се отчаяно тя.

Чуха се дрезгави стонове.

— Ъххх... ааххх... ооххх.

Грейс го наблюдаваше с потрес.

— ... Ох, мамка му... Ох, по дяволите... Ох, мътните да го вземат. — ... После ужасни клокоचेци звуци.

Грейс отстъпи крачка назад. С ужас гледаше как Джими се надига от земята, обръща се настрани и притиска ръце до лицето си.

Всичко свърши толкова внезапно колкото беше започнало, когато Джими осъзна, че всъщност по него нямаше нито една драскотина.

Той се изправи енергично.

— Добре съм, само малко се стреснах — призна той, чувствайки се като абсолютен страхливец. — Мисля да си взема едно кафе от автомата в приемната. Идваш ли? — предложи той, разтривайки челюстта си, която туптеше болезнено.

Без да чака отговор, той излезе накуцвайки. Може би кучето не беше толкова добра идея, размисли той, едва стъпвайки на навехнатия си глезен. Всъщност, като се замисли, наскоро беше чел статия, че златните рибки отново излизат на мода...

Пет минути по-късно двамата отпиваха нес кафе от пластмасови чашки и се наслаждаваха на рехавото слънце. Времето все още беше необичайно меко, но прогнозата предупреждаваше, че това беше последният ден с хубаво време преди да падне типичната ноемврийска мъгла.

— Поне така казаха по радиото — сви рамене Грейс, клатейки обути в чехли Биркенсток крака с медночервен лак на ноктите. Тя погледна Джими. Той не я слушаше, а се беше зареял в бъдещето с унесена физиономия.

— Какво са казали по радиото? — попита разсеяно той.

— А, нищо. — Грейс поклати глава. — Само предупредиха за ураган в Западен Лондон. Май ще удари най-силно в твоя квартал. Масови разрушения, приливни вълни, глобално затопляне... — Тя отново поклати глава. — Ти нали живееше в Кенсъл Грийн?

Зачака реакция.

Последва пауза.

— Ъ... да... — Той кимна бегло, зает да гризе пластмасовата чаша, оформяйки малки фигурки.

Грейс изгуби търпение.

— Какво ти става, по дяволите? — възкликна раздражено тя.

Джими откъсна със зъби едно голямо парче пластмаса, вследствие на което кафето прокапа. Той запрати с въздишка чашата в кофата за боклук. Не улучи.

— Нали помниш, че ти споменах за услуга — подхвана той, гледайки Грейс, събрал умотелно вежди.

Физиономията му я изпълни с подозрения. Приличаше на Флоси. А при нормални обстоятелства Джими въобще не приличаше на Флоси, каза си тя. Приличаше на боксьор Горд, арогантен и нахакан. Тя го изглежда предпазливо.

— Мислех, че това е услугата.

— Не точно... — Той замълча, чудейки се как да изплюе камъчето. — Виждаш ли, имам един проблем.

— Какъв проблем? — попита Грейс. Това можеше да означава само едно. Или трябваше да купи подарък за рождения ден на майка си или се нуждаеше от женски съвет за някакво заболяване. Мъжете очевидно смятаха жените за неосъществени медицински сестри.

За нейно учудване, не позна.

— Ами, работата е там, че главният редактор на „Chic Traveller“ ми се обади вчера — подхвана Джими. — Искаше да си поговорим, да обсъдим някои идеи за статията, която пиша за тях. — Това не беше толкова лъжа, колкото холивудската версия.

В действителност, предишния ден, по обяд, Джими седеше с крака върху бюрото и редеше пасианс на лаптопа, когато телефонът му иззвъня. Очаквайки да чуе Клайв в обедна почивка, той вдигна слушалката и изстреля насечено:

— Казвам се Майкъл Кейн^[3]. Това го знаят малцина. — Това беше стара шега между него и Кейн, непонятна за външни наблюдатели.

За негово съжаление редакторката беше точно от външните наблюдатели, така че излая в слушалката:

— Може ли да разговарям с господин Малик?

Джими свали краката си от бюрото като ужилен и едва не падна от стола.

— На телефона.

Последва напрегната пауза. Не беше нужно Джими да притежава телепатични способности, за да си я представи как се отдръпва от слушалката. След продължително, наситено с неприязън мълчание тя заговори.

— Вашата статия за Ню Йорк?

Това не беше въпрос, а по-скоро обвинение.

— О, да, тъкмо смятах да ви се обадя. — А това беше лъжа. Джими отлагаше разговора с Таня Стиф от „Chic Traveller“, откакто Кайли го беше зарязала. Бяха му възложили да напише статия за голямата ябълка, нещо леко и приятно за четене. Трябваше да прекара там две вечери, да обиколи най-добрите барове, да опита най-нашумелия нов коктейл, най-шантавия клуб и да опише какво е да прекараш уикенда от другата страна на Атлантика.

Имаше само един малък проблем. Начинанието не беше замислено просто като някакъв уикенд. Дори не беше просто някаква си ваканция. Беше замислено като меден месец.

Неговият меден месец.

— Трябва да предадете статията следващия петък. Уредили сме хотела, ресторантите, фотографът в Ийст Вилидж очаква обаждането ни, но не можем да ви издадем билетите, докато не ни кажете името на съпругата си — нареждаше гневно Таня Стив.

Джими заби поглед в нищото. По дяволите.

— Нали все още не сте забравили името на съпругата си, господин Малик?

— Забравил? Как, не, разбира се. — Той се засмя насила. По челото му избиха капчици пот. Ако сега се издънеше, повече никога нямаше да го ангажират от „Chic Traveller“. Нямаше да има петзвездни пътувания до Барбадос, за да провери кои са най-добрите спа хотели на Карибите, нямаше да има двуседмични командировки в Аризона, за да напише материал за каубоите, нямаше да има уикенди в Кан, за да пише остроумни коментари за странностите и лудориите на богатите и известните.

Накратко, той щеше да се сбогува със своята кариера на пътеписец, а и с половината от доходите си. Което означаваше, че щеше да умре като сиромас, освен ако не успееше да напише своя роман, а това изглеждаше крайно невероятно. Джими не беше световен литературен експерт, но несъмнено знаеше, че романите трябваше да имат начало, среда и край.

Накратко, този телефонен разговор щеше да има същия ефект върху кариерата му като челен удар със сто и шейсет километра в час, без оцелели, помисли си той. Чу тежкото дишане на Таня Стиф в

слушалката, всъщност, не, като се замисли, тежкото дишане беше негово.

— И затова — обясни Джими, погледна Грейс в очите и преглътна.

— Аз... ъ... — Замълча, спомняйки си момента, когато беше осъзнал, че ако искаше да се измъкне жив от тази ситуация, да запази кариерата си, апартамента си, живота си и някакво бъдеще, имаше само един изход. И се насочи към него.

— ... казах, че тя се казва Грейс Феърли.

На Грейс ѝ трябваха няколко секунди, за да осмисли чутото.

— Казал си, че аз съм твоя жена?

Джими преглътна.

— Тхъ.

— Че ти си мой съпруг?

— Ами... — Той се повъртя, сконфузен. — Май да.

— Че ние с теб сме *женени*? — кресна Грейс. Тя скочи, размаха ръце и опръска бялото си бродирано индийско елече с мънички точици кафе.

— *Че отиваме на меден месец?*

— В погледа на Джими се появи дълбоко разкаяние.

— Но ти не можеш да напишеш тази статия Джими, тя ще бъде пълна с лъжи.

— Нарича се журналистическа измислица — опита се да обясни той. — Нарича се измама — отсече Грейс.

— Но какво друго можех да направя?

— Защо не ѝ каза истината? — възкликна Грейс.

— Не можех.

— Естествено, че си можел. Просто не си искал. Предпочиташ да си спасиш задника и да ме заложиш мен на топа на устата — изкрещя тя. — Ти си себичен негодник, Джими Малик.

Край на първи рунд. Начало на втори рунд.

— Добре, щом това ме прави себичен, значи съм егоист. — Сега Джими повиши тона. — Егоист съм, защото някаква приятелка ме заряза и не отидохме на меден месец. Егоист съм, защото се опасявам, че ако Таня Стиф научи за това, ще престане да ми възлага материали.

Егоист съм, защото вдъхновението ми секна, защото не мога да напиша романа си, защото ако не спечеля малко пари скоро няма да мога да си плащам вноските по ипотеката. И защото единственият начин, който успях да измисля, за да разреша проблемите си, беше да кажа, че ти си моя жена. — Той спря внезапно, пое дълбоко дъх и погледна Грейс. — Е, доволна ли си?

Изглеждаше толкова отчаян и толкова ужасно унил, че Грейс изпита угризения.

— О, съжалявам, Джими. — Тя се наведе и стисна ръката му. — Реагирах така заради Ню Йорк. Била съм там със Спенсър... — Мислите й се върнаха четири години назад. — Просто не мога да се върна. — Грейс поклати виновно глава. — Ще бъде като зла орис — добави тя и погледна Джими. — Разбираш ме, нали?

Последва пауза, след това той се усмихна печално.

— Да, разбирам.

Грейс смачка пластмасовата чаша и скочи на земята.

— Хайде, дай да влезем вътре и да им кажем, че си тръгваме с празни ръце. Ако не се броят драскотините и цицините — добави палаво тя.

— Да, права си — каза Джими, надигна натъртените си задни части и я последва през летящите врати.

— Опасявам се, че Джоус^[4] е доста игрив. — Клои, тийнейджърката доброволка в приюта, погледна съчувствено Джими.

— Джоус?

— Боксерът — обясни тя. — Прякор, който му прилегна идеално.

— А, ясно — каза Джими сконфузено. — И без това не е мой тип. Скучен е.

Той избегна погледа на Грейс.

— Куче с характер, бих казала — усмихна се Клои, застанала до ситроена на Джими. — Но разбирам какво искаш да кажеш. — Тя му намигна съучастнически. — Все пак, ти направи перфектен избор. Убедена съм, че ви очаква дълъг и щастлив живот.

Грейс и Джими се спогледаха.

— Тя има предвид кучето — отбеляза многозначително Грейс.

— Знам — изсумтя Джими. Пое каишката от момичето и погледна ниския, клепоух мелез в краката си, който приличаше на вълмо вълна. Наведе се и вдигна кучето. — Хайде, Флоси, да си вървим вкъщи — изкомандва той и бързо отдръпна лице, опитвайки се да избегне топлото кучешко близване по бузата.

Грейс се разсмя когато Джими потупа седалката до шофьора. Флоси послушно скочи на нея, настани се удобно и се приготви да гледа през прозореца, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Джими седна зад волана. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

— Благодаря, но приятелката ми Маги е в Испания и ѝ обещах да се отбия да ѝ нахраня рибките. Тя живее недалеч от тук.

— Имах предвид Нью Йорк.

Грейс поклати глава.

— Не, благодаря.

— Окончателно?

— Сто процента. — Тя скръсти ръце решително. — Можеш да ме молиш, можеш да ме баламосваш, можеш да казваш каквото си искаш, но няма да ме разколебаеш. Отвори си ушите и ме чуй, веднъж завинаги. Няма да дойда в Нью Йорк.

---

[1] Модерен английски жаргон, думата е съставена от два корена, в превод попечителски фонд и растафарианец. Означава млад човек от богато семейство, който следва етно лайфстайл и живее в беден градски район. — Б.пр. ↑

[2] Името е производно на английската дума Floss — коса, сурова коприна. В свободен превод означава космарлана. — Б.пр. ↑

[3] Michael Caine е артистичен псевдоним на британския актьор сър Морис Милуайт Maurice Joseph Micklewhite. — Б.пр. ↑

[4] Jaws (англ.) — челюсти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

— Отивам в Ню Йорк.

— Ню Йорк, *Ню Йорк* — възкликна Риан.

— Толкова е хубав, че са му дали име два пъти^[1] — запя Грейс и пхна телефона под брадичката си, за да продължи да подрежда малкия сак. След като пет дни удържа на отчаяните телефонни обаждания на Джими, умолителни есемеси и сърцераздирателни съобщения на телефонния секретар — за един ден беше успял да запълни цялата лента с двайсет и шест молби, — я загризаха вината и съжалението. Беше ужасна приятелка. Беше ужасна егоистка. Щети е да изкупува лошата карма до края на живота си.

Но все пак продължи да отказва.

До онази сутрин в офиса. Разговаряше по телефона, когато чу сигнал за обаждане на изчакване, вдигна наивно и попадна на серенада с ужасяващ, фалшив кавър на „Ню Йорк, Ню Йорк“ на Синатра. Това беше съкрушителният удар. Неспособна да удържа повече атаките, тя се предаде и се съгласи на пътуването.

Но ако трябваше да бъде честна, имаше още една причина за промяната на решението ѝ. Ужасяваше се от перспективата да прекара още един уикенд в Лондон сама. Делниците ѝ бяха заети с работа, срещи с приятели, някоя тренировка във фитнес залата, но уикендите бяха посветени на Свещените двойки и тя обикновено, оставаше сама, потънала в мисли за Спенсър. Предстоящият уикенд в Ню Йорк с Джими щеше да бъде откачен, но тя тайно се радваше на разнообразието. И въпреки че за нищо на света не би го признала, от страх да не прозвучи като баба си — на компанията.

— Със Спенсър ли отиваш? — попита Риан, включи телефона на високоговорител и прекоси спалнята. Чувстваше се така, сякаш бе закъсняла за прожекцията, беше влязла в тъмния киносалон, беше изпуснала първите двайсет минути и сега се опитваше да разбере какво става.

— Не, разбира се — възмути се Грейс, ровейки в чекмеджето за чорапи. — Отивам с едно старо гадже.

Риан седна пред тоалетката, отви капачката на тубичка крем и намаза обилно челото и носа си.

— Да не е Мат Макендрюз? — ахна тя, размазвайки крема с усърдието на плувец, който прекосява Ламанша. — Божичко, той беше страхотен.

— И лъжлив негодник — напомни й сухо Грейс. — Последно чух, че е женен с две деца.

— Както и всички останали — изсумтя Риан, нави ръкавите си и намаза и лактите си със същия крем.

— Не, този ми беше гадже в гимназията, когато бях на осемнайсет и живеях в Манчестър. *Той ми беше първият* — добави Грейс със смешен американски акцент.

Аууу, това е толкова романтично — оживи се Риан.

— Ами... е... не точно — поправи я Грейс. — Джими Малик ми крадна девствеността, разби ми сърцето и повече никога не го видях. Допреди няколко седмици в „Загора“... — Съзряла раираните си чорапи в дъното на чекмеджето, тя ги измъкна победоносно.

Риан се чувстваше все по-объркана.

— Това никога не си ми го казвала.

— Така ли? — попита разсеяно Грейс.

— Не, никога — увери я Риан, засегната, че са я лишили от толкова интересна история. — Защо, какво се случи?

— Ами, всичко стана на моя рожден ден, когато Спенсър ме заряза на улицата. Получи се така, че се качихме в едно и също такси с този тип.

— Качила си се в такси с мъжа, който ти е откъснал розичката? Аз щях да му издера очите.

Грейс не можеше да си представи Риан да убие дори муха. При нея склонността към насилие не стигаше по-далеч от обирането на паяците с прахосмукачката.

— Някога случвало ли ти се е да попаднеш на стоянка за таксите посред нощ в петък? — попита многозначително тя.

Риан втри крема в кожата на лактите си и потръпна. Парализираше се от страх дори само при мисълта за това.

— Щях да се кача в таксито. И тогава щях да му издера очите.

— Казваш ми, че ще водиш тази Грейс чак в Ню Йорк за уикенда и не искаш да спиш с нея? — Клайв пое картонената купа с пържени картофи и се опита да ги удави в оцет. — Поне малко?

— Не — отсече Джими и пое парчето хрупкава, златиста риба, която му подаваше момичето зад щанда. Току-що извадено от фритюрника, рибното филе още цвърчеше с миниатюрни перлички мазнина. — Никак даже.

Беше мъртво време и Джими и Клайв се гощаваха в кварталното „Фиш енд Чипс“^[2] капанче. И разговаряха за Грейс.

След като цяла седмица я тормози без резултат, тази сутрин беше на ръба да позвъни на Таня Стив, да признае лъжата си и да съсипе кариерата си, когато телефонът му звънна. Беше Грейс. Каза да.

Беше един от онези редки моменти на абсолютен триумф. Скачайки от стола, Джими беше размахал юмруци във въздуха, крещейки с все гърло, след което се беше обадил на Клайв, за да го покани да полеят победата с бира. А не за да го разпитват, помисли си сърдито той.

— Че какво не ѝ е наред? — Клайв все още не можеше да се съвземе от откритието, че Джими не просто имаше приятелка жена, а на всичкото отгоре я канеше на звезден уикенд, за да напише някаква статия. Той остави оцета и взе да ръси щедро със сол.

— Защо трябва нещо да не ѝ е наред? — Джими изтръгна солницата от ръцете на приятеля си, преди да си е докарал запушване на коронарната артерия и изскочи навън, където Флоси ги чакаше търпеливо, положила глава на предните си лапи.

— Защото ако всичко ѝ беше наред, ти щеше да искаш да спиш с нея — отбеляза спокойно Клайв.

— В твоите очи аз явно съм някаква мъжка уличница. — Джими се наведе, закопча каишката на Флоси и тримата поеха по търговската улица.

— Защото ти си мъжка уличница — отвърна добросърдечно Клайв. Шегата беше примесена с мъничко завист. Бяха прекарали вечерта в „Q&K“, нов бар, рекламиран като идеалното място за срещи, но докато Джими се сля с навалицата без никакъв проблем, обслужиха го моментално, флиртуваше с няколко готини, привлекателни, жени,

Клайв вися на бара, потънал в забвение. — Или трябваше да кажа, че ти беше такъв, преди да срещнеш Кайли — поправи се той и хвърли един пържен картоф на Флоси, която го улови във въздуха с елегантно хлопване на челюстите.

Джими отключи входната врата на жилищната сграда и включи осветлението.

— Грейс се съгласи да дойде с мен, за да ми спаси кариерата. Тя ми прави услуга. — Той пусна Флоси да препуска по стълбите и се обърна към Клайв. — Освен това, за твоя информация, Грейс си има годеник.

— Нали каза, че го е напуснала.

— Временно са разделени.

— Така се казва, за да омекотиш удара — заяви компетентно Клайв и размахна подгизнал в оцет пържен картоф под носа му.

— Грещиш — отвърна Джими. Въпреки че самият той беше казал съвсем същото на Грейс неотдавна, сега като го чу от устата на Клайв, изведнъж се почувства жегнат. — Тя просто има нужда от малко време и пространство — обясни той и се намръщи. Откакто прекарваше голяма част от времето си с Грейс, започваше да говори като нея.

— А какво му е на горкия човечец, за когото тя смята да се омъжва? Той няма ли право да си каже думата? — възрази Клайв, като дояде последните картофи и смачка хартията на топка. — Според мен точно ти би трябвало да вземеш неговата страна.

— Тук не става въпрос за вземане на страна. — Джими се чувстваше все по-неудобно от посоката на разговора. — Нещата не са черни и бели. — По дяволите. Ето, пак го направи — повтаряше думите на Грейс. Но след като беше започнал, нямаше спиране. — *Горкият човечец* е имал две години да си каже думата. Сгодени са от цели две години, но той отказва да определи дата за сватбата. — Озари го слаб проблясък на гордост. *Да определи дата*. Ето, започваше да овладява сватбения жаргон.

— Аз какво ти казах? — възкликна победоносно Клайв. — Явно нещо не й е наред.

Джими започваше да губи търпение.

— Да, искам да кажа не, всичко й е наред. — Вече кипеше от яд. — Добре, де, тя е нетактична, но по един сладък, недразнещ начин,

освен това от опит знам колко е твърдоглава, но това е добре, показва, че познава себе си. — Той заизкачва стълбите към студиото си. — Освен това е забавна и интелигентна — знаеш ли кой е любимият ѝ филм? „Италианска афера“^[3]. — Той погледна през рамо приятеля си, който го следваше по стъпалата. Двамата размениха погледи на уважение и възхита.

— Но не ме разбирай погрешно, знам какво си мислиш. Мислиш си, че хваля характера ѝ понеже не става за гледане — призна Джими. — Обаче всъщност е много хубава, една такава дребничка, мургава... — той потърси точните думи и накрая открадна описанието на Грейс, но какво пък, ако щеше да ѝ подражава, поне нека да бъде качествено — ... и смахната.

Той отключи вратата и включи осветлението. Лента стратегически разположени спот лампи изпълни помещението с меко, приглушено сияние. Навремето дискретното осветление беше неговият таен коз пред мадамите, обаче сега му се струваше малко префърцунено.

— Свикнал съм на жени, облечени от главата до петите в черно, с обувки „Гучи“, кръстче с диаманти от „Тифани“, а не на чехли с цветя и късове кехлибар на кожена връв около шията, сякаш току-що е слязла от Гластънбъри. Но сега я намирам за готина — добави той и се усмихна мечтателно. Образът на Грейс оживя в ума му и стомахът му се преобърна, кожата му настръхна и отвътре го озари някакво необяснимо сияние.

Тогава улови изражението на Клайв.

И замръзна.

— Готина, но в никакъв случай секси, не, нищо подобно — поправи се той, клатейки отривисто глава. — Не, между нас няма нищо. Абсолютно нищо. Тя е само приятелка.

— Само приятелка? — повтори Клайв и изкриви устни.

— Виж, аз не искам да спя с нея, разбра ли? — настоя Джими. Но Клайв изглеждаше непреклонен. — Не искам — заяви той. — И знаеш ли защо? Защото вече сме спали заедно.

Клайв зяпна от удивление.

— Извинявай, но това какво общо има с предишния аргумент?

— Ами, като в онази поговорка, нали? — запелтечи Джими.

— Коя поговорка? — поиска да знае Клайв.

Джими се изчерви силно и отговори разпалено.
— Светкавицата не удря два пъти.

— На меден месец?

Когато научи истинската причина за пътуването, Риан беше поразена.

— *Ти заминаваш на меден месец.* — Тя повтори новината на глас, сякаш за да ѝ придаде малко здрав разум. Не се получи.

— Не точно — поправи я Грейс. — Просто се преструваме.

Риан започваше да се пита дали покрай годеника приятелката ѝ не се беше разделила и със здравия си разум.

— И предполагам, че той ще иска да се преструвате и че спите заедно, нали? — постави ребром въпроса тя. — Не бях чувала по-майсторски номер да вкараш някоя жена в леглото. А съм чувала доста, повярвай ми.

— Разбира се, че няма да спя с него — възрази Грейс. — Пък и кой казва, че той иска да спи с мен?

От другата страна се чу прелистване на страници.

— Когато мъжът види привлекателна жена, той си фантазира за секс. Когато жената види привлекателен мъж, тя си фантазира за връзка — прочете Риан цитат от някаква статия. — Вярно е. Ето го, — написано черно на бяло.

— Не ме интересува — сопна се Грейс. — Не е вярно. Не искам да имам връзка с Джими. В никакъв случай. Просто трябва да направим няколко снимки и да се престорим как се гледаме в очите с телешки възторг. — Избирайки между белите дънки или торбестия камуфлажен панталон, тя напъха и двата чифта в сака. — Хайде, стига, няма да е кой знае колко трудно, нали? Гледала съм „Зелена карта“. Аз ще се правя на луда. — През Грейс премина трепет на вълнение. Честно казано, вече очакваше с нетърпение пътуването. Такава луда, шантава, щура авантюра допадаше на импулсивната ѝ природа.

— Значи този мъж е свободен? — Риан тичаше по следата като хрътка.

— Технически да — каза Грейс и премина към обувките. Коленичи и взе да рови в кашоните. — Емоционално не. Смятам, че все още е влюбен в бившата си годеница, въпреки че отрича яростно.

— Така ли? Виж ти, какви хора — въздъхна Риан без капка ирония.

— Горкият, зарязала го на сутринта след ергенското парти. Бяха в „Загора“ на моя рожден ден — помниш ли?

— Искаш да кажеш, че той е бил с онези образи, които разляха виното на Спенсър? — Риан захвърли списанието и стисна слушалката, покатери се на леглото и се облегна на възглавниците.

— О, да, бях забравила за това — каза Грейс, припомняйки си разярената физиономия на Спенсър.

— Еха, това трябва да е съдба — ахна Риан.

— Не, просто беше съвпадение — прагматично отсъди Грейс. — Освен това не Джими заля Спенсър с вино, той по това време беше на дансинга...

— Няма значение — отсече Риан, повлечена от омайната вълна суеверия и неспособна повече да слуша внимателно. — Доколкото си спомням, той беше доста готин.

Грейс измъкна някакви сребърни обувки на висок тънък ток и се начумери.

— Така ли?

— А ти не помниш ли? — Стресната от къркоренето на стомаха си, Риан зърна пакета цигари на нощната масичка и ги изглежда стръвно.

— Ами, не бях се замисляла... — Мигновеният спомен за целувката в таксито изстреля тръпка по тялото ѝ, чак до петите. Грейс размърда пръстите на краката си, припомняйки си усещането на неговите устни до нейните, сърцето ѝ заби лудо, зави ѝ се свят, слабните ѝ пламнаха. — Той е само приятел — заяви твърдо тя.

— С когото си правила секс.

— Преди тринайсет години — припомни Грейс, облекчена, че усещането бързо. — Той вече не ме привлича и аз вече не го привличам. Честно казано, добре, че навремето сме спали заедно, понеже сега можем да бъдем приятели без сексът да застава на пътя ни.

— Мммм — съгласи се привидно Риан. Съдейки по своя опит, сексът винаги застава на пътя. Тя се наведе напред и включи радиобудилника.

— Какъв е този звук?

— О, това е радиото.

Грейс чуваше мазния глас на водещия.

— ... *добър вечер на всички слушатели и добре дошли в нашето предаване тази вечер. Ще започнем с писмото на Нина от Батърси, което ви прочетох миналата седмица...*

— О, прекрасно — изгука Риан, не устоя на изкушението и си запали цигара. По дяволите Дорис Дей, каза си тя и си дръпна. Самотна майка, която пуши в леглото. Какво биха казали по случая в „Дейли Мейл“?

— Какво е това предаване? — попита заинтригувана Грейс.

— „Любовен пасианс“.

— Съкровище, ти и Рупърт сте си lika-прилика — пошегува се тя. Още не можеше да забрави ужасните му реплики.

— Заглавието е иронично — засегна се Риан. — Хората пишат писма или се обаждат, за да си излеят сърцето и да им помогнат да намерят идеалната си половинка или да подредят любовния си живот.

— О, май съм слушала това предаване... — Грейс замълча, припомняйки си онази вечер в таксито. Като че ли нямаше измъкване от спомените за нея.

— Зарибяващо е. Включи радиото, ако не ми вярваш — прекъсна я Риан.

— Аз нямам радио — каза Грейс.

— Нямах ли уокмен?

Само заради Риан, тя го изрови и напъха едната слушалка в ухото си.

— На каква честота.

— Шшшшшт — сръза я Риан. — Ще изпусна най-интересното.

— Но аз не мога да го намеря — изропта Грейс, въртейки копчето напосоки... докато...

— ... *миналата седмица ви разказах за Нина, която е на трийсет и пет години, неомъжена — нареждаше водещият. — И бяхме засипани от обаждания. Пръв се обади Джон, който е на трийсет и шест и е пожарникар...*

— Ммм — припяваха в един глас Грейс и Риан.

— ... *и поиска да отведе Нина в неговата хижа в Шотландия, за да се опознаят пред бумтящата камина...*

— Аууу — въздъхнаха едновременно двете приятелките.

— ... а после ни се обади Гевин, който поиска да я покани на вечеря, както и Ръсел, който ни изпрати съобщение „Бъди моя“. Този мъж не е по приказките, нали? — Радиоводещият се засмя звънко.

— Аз бих избрала пожарникаря — заяви решително Риан.

— Аз също — съгласи се Грейс. — На пожарникар не се отказва, нали така?

— Хммммм. Не знам, Гевин също ми се стори доста симпатичен — размисли Риан.

— Шшшт, тихо — изсъска Грейс, вече уловена на въдицата.

— Но преди да ви кажа кого избра Нина да излекува разбитото ѝ сърце, чуите най-романтично парче на всички времена — Франк Синатра и „Някой ден“...

— Имам нужда от музика. — Джими пусна радиото в дома си. Гласът на Франк Синатра изпълни хола.

— А аз от цигара — изохка Клайв, тръшна се на дивана и извади цигарените хартийки и тютюна си.

— ... и така, драги слушатели, да се върнем при Нина от Батърси. След продължителни и нелеки колебания, тя реши, че пожарникарят Джон е мъжът за нея. Сега тя е на нашата отворена линия, за да ни сподели впечатленията си. Здравей, Нина?...

Когато песента заглъхна и заговори водещият, Джими се намръщи с недоумение. Той провери честотата. Чакай малко, това не беше честотата на Върджин.

— Ти ли си пипал радиото? — Той погледна обвинително Клайв.

— Не, изобщо не съм го пипал — възмути се приятелят му и размаха бялата цигарена хартийка в знак на примирие.

— ... Здравей, доктор Купидон! — По радиовълните се понесе бодър женски глас.

— Здравей, добре дошла в шоуто, Нина. Е, разкажи ни, какво те накара да осъзнаеш, че Джон е мъжът до теб? Вярно ли е, че жените не могат да устоят на мъж в униформа?

Последва висок смях.

— Вярно е, вярно е, но аз избрах Джон по друга причина. Избрах го, защото още щом чух гласа му по радиото миналата седмица,

разбрах, че той е единственият и неповторим. Звучеше толкова спокоен и уверен.

— Какви са тези глупости, по дяволите? — Сега Джими гледаше обвинително радиото.

— Всъщност, предаването не е толкова лошо — обади се Клайв и си дръпна с наслада. — В болницата сестрите го слушат, и аз съм го хващал няколко пъти. — Той си дръпна още веднъж и подаде бавно джойнта на Джими. — Миналата седмица се обади някакъв тип, Дерек, който беше влюбен в майката на приятелката си — поклати глава Клайв. — Наистина тъжен любовен триъгълник...

Джими си дръпна от джойнта.

— Много е силна! — Той погледна приятеля си изумен.

— Е, Нина, това е фантастично. Хайде, издай ни някоя тайна. Джон удържа ли на обещанието си да те заведе на неговата хижа в Шотландия? Или по-добре ни кажи дали се гушкахте пред камината...

— Хижа в Шотландия? Гушкане пред камината? Според теб жените наистина ли искат подобни неща? — Джими изгледа Клайв, който се беше изтегнал върху възглавниците със сантиментална усмивка на лицето.

— ... Гушнахме се и още нещо — изкиска се палаво Нина.

— Ха-ха-ха, това е страхотно, Нина. Радвам се да чуя, че сега звучиш много по-щастлива.

— О, така е, така е, не помня откога не съм била толкова щастлива. Благодаря, доктор Купидон.

— Моля те, не го споменавай, на мен това ми е работата! И така, драги слушатели, запомнете, ако имате любовни проблеми, ми напишете писмо — тук се включи дразнещото дрънкане — или пък ни се обадете на редакционните телефони на „Любовен пасианс“...

Джими се пресегна и изключи радиото с отвращение.

— Хей, на мен ми харесваше... — оплака се Клайв.

— Точно това ме тревожи — изръмжа Джими, като прокара палец по обложките на дисковете, подредени по азбучен ред. — Стига, моля ти се. Що за човек може да се обади в национална радиостанция, за да му помогнат да се запознае с някого? Трябва да си отчаян — той поклати глава невярващо — или жалък неудачник.

— Или някой, който по случайност заминава на собствения си меден месец със старо гадже от училище, понеже са го зарязали — измърмори Крайв със затворени очи.

Въпреки че беше с гръб към приятеля си, Джими усещаше как усмивката на Клайв изгаряше дупка между плешките му.

— Имаш право. — Той се изсмя пресилено и пусна диска с чувство на облекчение.

---

[1] Песента от филма „Ню Йорк, Ню Йорк“ бележи огромен успех, особено след като Франк Синатра я записва през 1980 г. Песента се превръща в един от символите на град Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Fish and Chips(анг.) е най-популярното ястие в английската кухня. Представлява пържена и панирана риба треска, която задължително се сервира с пържени картофи и пюре от грах. Яде се обилно поръсена с малцов оцет. — Б.пр. ↑

[3] Филм на Ф. Гари Гей, 2003г. Римейк на лента със същото име от 1969 г. с участието на Майкъл Кейн. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Хулиганско подсвиркване разцепи нежната песен на щурците.

— Ей, сеньорита, изглеждате фантастико.

— Ами, грасиас, сеньор Сони, вие също.

Маги се изчерви като ученичка в разголената си рокля, завъртя се и зашляпа боса по стъпалата на испанската вила. Тяхната испанска вила.

Пристигнаха в Малага преди една седмица, взеха кола под наем и отпрашиха на северозапад. По някое време слязоха от магистралата и поеха към възвишенията, часове наред се катериха и се спускаха по стръмни и опасни ветровити пътища. Накрая, когато опънатите нерви на Сони не можеха да издържат повече шофирането на Маги и навика ѝ да посочва някоя прекрасна гледка точно на влизане в остър завой, те я видяха в далечината.

Разхвърляни напосоки бели къщи и висока, горда църква, кацнали несигурно на ръба на склона. Това беше оживеното, кипящо от енергия село Херез де ла Фронтера. Живописна плетеница от няколко калдъръмени улици, възрастни жени в черно и пъстри средиземноморски пазари. Това беше техният нов дом.

— Хей, това е животът! — На терасата долу, отрупана с безчет саксии с мушкато, буганвиля и десетки писани чинии по стените, я очакваше Сони.

Свежо изкъпан и напръскан с одеколон, с открояваща се на тъмния тен почти бяла коса, той изглеждаше като негатив на снимка. Държеше леденостудена бутилка кава. Връщаха се в Лондон на другия ден, за да организират преместването — Маги трябваше да пусне предизвестие за напускане, Сони трябваше да предаде бръснарницата на нейния нов собственик и двамата трябваше да се сбогуват с приятелите си в Стрийтъм. Но макар все още да не бяха започнали официално новия си живот, той държеше ключовете за него в джоба си и искаше да празнуват.

— Така е, съкровище — усмихна се Маги и плъзна ръка през кръста му, по свежо изгладената хавайска риза. Той се извисяваше с цяла глава над нея и като се надигна на босите си пръсти, тя го целуна леко по устните, но мустаците му я убодоха. — Мислех, че ще се избъръснеш.

— Мислех да се слея с местните — ухили се Сони, придърпа я по-близо и като се наведе, потърка лице в нейното.

— Хей, разкарай се — възкликна Маги. — Ще ми развалиш грима.

— Но Маги се смееше, докато го буташе престорено, наслаждаваше се на усещането как силните му ръце се увиваха около голите ѝ рамене, така че да не може да избяга.

Не че искаше да избяга. Сони беше всичко, което Маги някога беше искала. От момента, в който го видя на дансинга в Хамърсмит Палъс, тя разбра, че той е мъжът за нея. Сони беше тръгнал право към нея, протегнал ръка и я беше поканил на танц. Толкова просто.

— Ами, да, погледни само гледката, цена няма — каза Сони и кимна с глава. Под тях се ширеше просторната равнина, осеяна с маслинени горички, селски имения и сребърната лента на реката. Тя беше окъпана в мекото сияние на залеза. Съвсем различен свят, в сравнение със сивата бетонна джунгла, която се виждаше от техния апартамент в Стрийтъм.

Той се обърна към Маги и погали нежно нейната влажна, току-що измита коса. Сони беше влюбен в косата ѝ. Повечето жени се подстригваха късо с напредването на възрастта, но косата на Маги се спускаше върху раменете ѝ като махагонова завеса, която достигаше до кръста в една права, плътна черта.

— Виждала ли си някога нещо толкова дяволски прекрасно?

— О, мислех си, че аз съм най-дяволски прекрасното нещо, което си виждал някога — подразни го Маги.

— Аз ли съм казал това? — Сони се намръщи. — Сигурно е било от сангрията — заяви той и вдигна шеговито вежда.

— Или от слънцето — включи се Маги и го чукна с пръст по обеления изгорял нос. Заля я вълна от щастие. Години наред бяха мечтали за този момент, как щяха да зарежат работата и да намерят своето местенце под слънцето и сега действително го изживяваха, я вдъхна топлия, уханен средиземноморски въздух, наситен с аромат на

лимон и орлови нокти, и се сгуши в Сони. Толкова дълго беше чакала този момент. Нищо не можеше да го развали.

Но дали?

Спотаеният страх надигна глава. Страх, пропъзлял в сърцето преди шест седмици. Беше се загнездил там. Посрещаше я всяка сутрин, когато се будеше, надзърташе през рамото ѝ през деня и ѝ пожелаваше лека нощ, когато угасваше лампата. Отначало Маги се беше опитала да игнорира страха, да го омаловажи, да се престори, че него го няма, но също като бучката в гърдата ѝ, той отказваше да изчезне.

Накрая тя събра смелост и отиде при личния си лекар, който я прегледа внимателно, каза ѝ да не се притеснява и веднага я изпрати в болницата „за изследвания“. Честно казано, макар да се страхуваше от резултата, Маги изпита известно облекчение.

Клиниката за лечение на рак на гърдата беше пълна с жени на всякакви възраст и Маги зае мястото си осъзнавайки, че тя не е специална, не е различна и не е единствената. После извикаха името ѝ и не остана време за самоанализ, веднага след като влезе в кабинета на специалиста, сякаш се завъртя някакво голямо колело и тя полетя по една стръмна учебна крива. Лекарят беше използвал думи, които тя не бе чувала — фиброаденома, лумпектомия, иглена биопсия и както и някои, които беше чувала — мастектомия, химиотерапия, тумор — и преди да се е усетила вече обикаляше от кабинет на кабинет, виждаше как на разни хора им правят изследване с мамограф, скенер и тънко иглена аспирационна биопсия. Процедурите бяха неприятни, но сравнително безболезнени и всичко се случи толкова бързо, че Маги се прибра вкъщи навреме за сериала. Обратно към нормалния живот. Сякаш почти нищо не се беше случило.

Почти.

Писмото от болницата беше пристигнало на сутринта, когато тръгнаха за Испания. Нейното бъдеще почиваше в малък кафяв плик, който се беше плъзнал през пощенския процеп на входната врата и беше паднал върху изтривалката. Беше девет часа сутринта. Маги знаеше часа с точност, защото тъкмо тръгваха за летището и тя прехвърляше щателно бойния списък със задачите — изключи самовара, превключи телевизора на стендбай, нагласи таймерите за

осветлението, — когато го беше видяла. Да си лежи на земята. В очакване да бъде отворено.

Но нямаше време. Вярна на своята точност, Маги бързо го вдигна, напъха го в чантата си при паспорта и заключи входната врата зад себе си. Трябваше да хване самолета, да купува къща, да урежда бъдещето, каза си Маги и побърза да слезе при Сони и куфарите в таксито.

Щеше да го прочете по-късно.

Само че това по-късно така и не настъпи.

Корковата тапа изскочи шумно от гърлото на бутилката.

— Не успях да намеря стъклени чаши — извини се Сони и побърза да налее пенливата кехлибарена течност в две очукани чаши за кафе, като й подаде едната.

— Не се тревожи, вкусът е все същият — каза Маги и веднага отпи, за да замаскира вкуса на страха в устата си.

— Хей, още не сме вдигнали тост — възропта Сони.

Той протегна своята чаша на цветя и я погледна в очите.

— Пия за останалата част от живота ни.

Маги се поколеба. Устата ѝ беше пресъхнала.

— За останалата част от живота ни — повтори тя, мъчейки се отвърне на усмивката му.

— В колко часа летим утре? — Неспособен да стои дълго на едно място, безчет задачи вече препускаха в главата на Сони. Да се приберат във Великобритания, да организира хамалите, да оформи последните подробности с адвокатите. Младите хора, които бяха купили техния апартамент, щяха да се нанесат след няколко седмици и той трябваше да подготви всичко.

— Ъ... в осем и половина, струва ми се — каза неуверено Маги.

Сони я погледна шокирано.

— Добре ли си?

Маги се напегна. От седмици криеше своята тайна от Сони, не искаше да го тревожи. Но дали той сам не беше открил?

— Да, разбира се — тросна се тя, засегната. — Защо?

— Защото за първи път от трийсет и седем години, струва ми се, ти не знаеш часа с точност до последната секунда — каза Сони и се

усмихна нежно.

— О... да... знам. — Паниката ѝ се уталожи.

— Сигурно е от слънцето — засмя се Сони и прокара грубия си палец по бузата ѝ.

Все още ядосана, Маги се отдръпна.

— Билетите са горе в дамската ми чанта. Ще отида да проверя... — започна тя и понечи да се върне във вилата, но Сони я спря.

— Не се впрягай, Магс, аз ще ги донеса, ти седни и си почини.

Той чевръсто примъкна един шезлонг и я настави на него.

— Така, цял ден си била на крак. Отпусни се — прошепна той и доля чашата ѝ. — И си пийни виното.

Заслушана в отдалечаващите се стъпки нагоре по стълбите, Маги затвори очи, вдиша топлия въздух и почувства как ударите на сърцето ѝ постепенно се върнаха към обичайния си ритъм. Тя се намести удобно на все още нагретия от слънцето шезлонг и отметна косата от лицето си. Сони имаше право. Тя просто имаше нужда да се отпусне.

— Магс?

Почти беше задрямала, когато гласът на Сони я сепна. Тя отлепи полека клепачи и видя фигурата му през мигли. Вървеше към нея, златният часовник улавяше последните слънчеви лъчи, набитите му прасци обути в чорапи, а те на свой ред обути в сандали. Трябваше да направи нещо по този въпрос, реши вътрешно Маги, отвори очи и се изправи. И тогава забеляза, че Сони държеше нещо.

Беше пощенски плик. Онзи пощенски плик. Всяка подробност се уголеми многократно. Намачканият ъгъл, където пликът се беше прегънал в чантата ѝ, черният печат с името на болницата, размазаното синьо мастило на името и адреса ѝ.

Маги вдигна очи и срещна погледа на Сони. Усмивката му беше изчезнала и той изглеждаше притихнал и изплашен.

— От болницата е — промълви едва чуто той.

— Знам. Не исках да те тревожа... — започна Маги, опитвайки се да обясни всичко.

Но Сони не я остави да довърши.

— Ще го отвориш ли?

Маги замълча. Нямаше нужда от обяснения. Съдейки по изражението на лицето му, Сони знаеше. След като беше потискала тайния си страх толкова дълго, сега една сълза се търкулна по лицето

й. В девет от десет случая беше фалшива надежда, но Маги се надяваше без да бъде наивна. Беше на петдесет и пет години. Пушеше по една кутия цигари на ден. Беше напипала бучка в гърдата си. Девет от десет случая означаваше, че тя можеше да е точно десетата. Тя ли беше? Погледна плика със страх. Тя не знаеше какво, пишеше вътре. Не искаше да знае. Гласът ѝ потрепери.

— Аз не смея. Ще го направиш ли ти?

Сони погледна Маги. Свита на шезлонга тя приличаше на малко, изплашено момиченце. Той се, доближи до нея, коленичи и нежно изтри сълзата, която се беше търколила по бузата ѝ.

— Не, Магс, няма — прошепва той. Постави писмото в скута ѝ и протегна ръка. Същата ръка, която ѝ беше предложил преди толкова години, когато я беше поканил на танц. И когато пръстите на Маги се преплетоха нежно в неговите, Сони я погледна с твърда, непоколебима решителност.

— Ще го направим така както винаги сме правили всичко. *Заедно.*

ГЛАВА 28

Гледката от Емпайър Стейт билдйнг беше изумителна. Или поне би трябвало да е изумителна, изруга Грейс, ако ѝ бяха позволили да я погледне, вместо да гледа в огромния обектив на фотоапарата, който ѝ навираха в носа.

— Хайде, влюбени пиленца. Доближете глави, усмихнете се поведро, обърнете тела към камерата. — Брейди, рейв маниак и нюйоркски фотограф, ги обстрелваше с команди, а Грейс и Джими се гушкаха вдървено на терасата, залепили изкуствени усмивки на лицата си, в отчаян опит да заприличат на новобрачна двойка.

— О, моля ви се, сладури. Мислете за Джоан Арматрейддинг. Мислете за любов и нежност. *Моля ви.*

Беше петък следобед и Грейс и Джими бяха в Ню Йорк от три часа. Трябваше да кацнат на летище „Джей Еф Кей“ на обед, но за съжаление самолетът им закъсня и пристигнаха късно. Прекалено късно, за да се настанят в хотелската стая, според изнервения представител, който ги посрещна в състояние на нервно изтощение, не спираше да опява за „графика“ и ги натовари в едно жълто такси. Закараха ги в града да се срещнат с фотографа и асистентката му и въпреки че бяха изтощени от седемчасовия полет и часовата разлика, те прекараха целия следобед опитвайки се да нагодят прилични като за меден месец пози на различни култови места в Ню Йорк.

Което беше срамно и унижително. Очевидно младоженците изпадаха във временно умопомрачение и вършеха позорни неща — да се катерят по гърбовете си на Таймс Скуеър, да хапват един хотдог от двата му края на 42-а улица, като бършат с умиление покапалия кетчуп и горчица от брадичките си — и чуйте само; римейк на „Спомен за една любов“ с Грейс в ролята на Дебора Кер и Джими като Кари Грант, на фона на неземния изглед към Ню Йорк Сити.

Поне такава беше идеята.

— Хайде, бе, хора, покажете малко нежност — проплака Брейди, дъвчейки трескаво дъвката и намествайки баретата си, кацнала на

главата му под безумен ъгъл. Тъй като беше от Бронкс, той даваше мило и драго да изглежда артистичен и креативен, по един аристократичен, бохемски начин. За съжаление, тъй като беше непознат със стила на класическата британска комедия от 70-те, Брейди приличаше по-скоро на Франк Спенсър.

— Вие, англичаните, сте толкова сковани. Отпуснете се. Отдайте се на емоцията. Двамата сте лудо и страстно влюбени, нали помните? — Той замени лещата с невероятно голям телеобектив и го насочи заплашително към тях като картелница. — Хайде, скъпа, размърдай се. Искam движение.

— Това да не е порнофилм? — изсъска Грейс под носа си. Наоколо се беше събрала тълпа любопитни туристи. Двойка японци снимаха като луди.

— Просто мисли за списание „ОК!“ — прошепна Джими през зъби. Той също се чувстваше глупаво и едва се сдържаше да не кресне на Брейди да се разкара, да спаси егото си и да се остави на милостта на някой добър нюйоркски барман и обилно количество бърбън. Само че залогът беше твърде голям. Щом се налагаше да се хили като треторазрядна звезда от сапунена опера на кориците на клюкарско списание, така да бъде, каза си той, със схваната от разтягане челюст.

— Ти каза услуга, а не самоубийство наред улицата — възропта Грейс и затъкна нейното крещящо раирано фишу, същото като на врата на Джими, символ на радостта и обвързването, поне според Брейди.

Грейс се чувстваше по-скоро удушена.

— Кога се срещнахте вие двамата? — попита асистентката, хубава азиатка, която кръжеше край тях и размахваше грамаден сребрист рефлексатор.

— Като тийнейджъри — каза Джими. — В училище.

— Аууу, детска любов — възкликна госпожицата и лицето ѝ засия в романтичен унес.

Джими и Грейс се усмихнаха сковано под шумното потракване на фотоапарата.

— Беше ли любов от пръв поглед?

С неловко смущаване, те се спогледаха под зоркия поглед на асистентката. Не искаха да я разочароват и да съсипят мечтите ѝ за семейно щастие.

— Ъ... каквото и да означава любовта — изтърси накрая Джими. Какво пък, щом Негово кралско височество си беше послужил с подобен израз, той имаше всички основания да го последва.

— Да, нещо такова — съгласи се Грейс, стрелкайки с очи Джими. Определено имахме силни чувства един към друг, нали, любими? Удовлетворена, асистентката засия.

— Толкова е хубаво, че има хора като вас. Вие сте доказателство, че любовта побеждава. Вдъхнахте ми надежда, че и аз мога да си намеря половинка.

— Да, както и аз, съкровище. — Все още съсипан от скорошната раздяла с приятеля си, Брейди кимна многострадално. — Ето ти поредно доказателство, че не всички мъже те съблазняват, за да ти разбият след това сърцето.

— О, не — съгласи се Грейс, на която посоката на разговора започваше да ѝ харесва. — Само дисфункционалните, емоционално нестабилните негодници, каквито не ти трябва. — Тя се усмихна, долавяйки как Джими се гърчи от неудобство.

Но трябваше да се сети, че Джими не оставаше длъжник никому.

— А ти несъмнено умееш да държиш негодниците на разстояние — каза той, засмя се и я прегърна. Прикова я с развеселен поглед и вдигна закачливо вежди. — Сега съм твой. Нали така, зайче пухкаво?

Зайче пухкаво? Грейс му хвърли убийствен поглед пред очите на Брейди и асистентката, които следяха като омагьосани тази проява на най-съкровени чувства.

— Точно така — усмихна се тя. — Мъниче — добави тя и размаха игриво кутрето си, като се наслади на промяната в цветовата гама на Джими.

Той я прониза с яростен поглед, след което се обърна към публиката. — Ръцете ми са малки — подсмихна се той и побърза да покаже ръцете си.

Нима се предаде? — учуди се Грейс, и отбеляза наум резултата, едно на нула за нея.

Фотосесията приключи в пет часа, когато започна да се свечерява и небето потъмня до пурпурно над проблясващите очертания на Манхатън. След като я снимаха в близък план около хиляда пъти, Грейс наивно заключи, че са свършили с работата и се сбoguва доста

сърдечно с Брейди, като го целуна по двете бузи, докато той подвикваше:

— Чао, ех, защо не бях на твое място.

Интересно как дори най-неприятните хора могат да ти се сторят почти симпатични когато знаеш, че повече няма да ги видиш, разсъждаваше ведро тя, наблюдавайки как Брейди намества баретата си и джвака шумно ментоловата дъвка, докато товари сребърните си куфари с техника в багажника на таксито, а после се намества на задната седалка до асистентката си. А после бързо размисли, когато таксито потегли и той свали прозореца, за да извика, че ще се видят утре за „гранд финале“.

— За какво говори? — поиска да знае Грейс, смъквайки сивата вълнена шапка и ръкавици, докато тя и Джими влизаха през въртящата се врата. Беше впечатлена от избора на хотел. Разположен в центъра, в най-модерната част на Сохо и заобиколен от десетки манияшки бутици, нашумели ресторанти и най-готините барове в града, Сохо Гранд сякаш беше излязъл от страниците на каталог за най-стилните хотели в света. Сигурно защото беше точно такъв, каза си тя, разглеждайки минималистичния вход на сградата, портиерът в дизайнерски костюм, който им кимна дискретно и си каза, че всичко в хотела, от страхотното местоположение до младите, артистични гости, които щъкаха нагоре-надолу, беше lika-прилика на Джими.

И толкова далеч от Спенсър.

Когато дойдоха в Ню Йорк със Спенсър, те бяха отседнали в Традиционния „Уолдорф-Астория“. Световноизвестният огромен петзвезден хотел се намиреше в ситито и пълен с богати, преуспели гости от средната класа. Със своите килими с монограми, класически орехови мебели и тържествени месингови полилеи, той беше изключително комфортен, но и мъничко скучен.

— Има предвид вечерята.

— Каква вечеря? — попита Грейс, изкачвайки стоманените стъпала към лобито.

— Вечерята на свещи за двама — обясни Джими, вдигнал вежди уж извинително, като пристъпи към рецепцията.

— О, не, какво още трябва да изтърпя? — С премалели крака във велурените боти, Грейс вече съжаляваше, че се съгласи на този маскарад. Отначало всичко изглеждаше толкова забавно — сложиха си

фалшиви брачни халки пред гишето за чекиране на Хийтроу, придумаха стюардесата от „Върджин Еървейз“ да ги настанят в бизнес класа, пиха шампанско, изтегнати на хоризонталните седалки. Сега, обаче шегата вече не беше толкова забавна и Грейс копнееше да се прибере в стаята, да изуе дънките, да свали плътния професионален грим, да се наслади на блажено разкисване във ваната и да се мушне в леглото.

— Господин и госпожа Малик, добре дошли в Сохо Гранд — поздрави ги консиержът и им наля шампанско, подарък от управата.

— Багажът ви вече е в стаята. Вярвам, че ще намерите всичко необходимо в апартамента за младоженци.

— Апартаментът за младоженци? — повтори ведро Грейс. Прекалено ведро.

— Да, апартаментът е обзаведен с кралско легло, вана за двама стангентор ѝ си позволихме волността да ви поръчаме една кошница ягоди в шоколадова глазура, масажно масло и селекция от романтични музикални дискове и филми.

Консиержът вече сияеше. Изглежда, че младоженците на меден месец оказваха същото въздействие върху хората като новородените бебета. Всички им се усмихваха замечтано, гукаха и се превъзнасяха. Добре поне, че все още никой не я беше пощипнал по бузката и не беше започнал да гука. Сигурно защото вече съм изкуфяла, помисли си Грейс, чувствайки се като кръгъл идиот. Това беше пълен шок. Тя защо нямаше представа, че щяха да ги настанят в апартамента за младоженци? Дали защото Джими цяла седмица я беше уверявал, че въпросът с настаняването и спането бил „уреден“? Тя се усмихна сладко и се опита да поправи щетите.

— Съжалявам, но сигурно е станала някаква грешка...

— Грешка? — В своята безупречна униформа на „Прада“ консиержът изглеждаше силно озадачен. — Не, няма никаква грешка.

Стига толкова. На Грейс ѝ дойде до гуша. Тя сграбчи Джими над лакътя и го дръпна настрана.

— Ти май каза, че ще спим в две отделни легла — изсъска тя, очаквайки някакво обяснение, решение, *изход*.

Вместо това той я погледна глупаво и каза:

— Излъгах.

Изведнъж всичките ѝ празнословни аргументи пред Риан, че преструвката щеше да е като на кино, някаква забавна шарада, как нямаше за какво да се притеснява, се върнаха и я захапаха по задника.

Изражението ѝ се вкамени.

— *Излъгал си ме?* — повтори невярващо тя. Наистина не беше за вярване. Как не се беше усъмнила. Как изобщо му беше повярвала? В случай, че беше забравила, това беше мъжът, който бе спал с нея, беше я поканил да обиколят света заедно и беше обещал да ѝ се обади по телефона. За него лъжата беше детска игра.

— Опасявах се, че нямаше да се съгласиш, ако ти бях казал истината — прошепна той, като се извърна от любопитните очи на консиержа, който се надигаше на пръсти и се напъваше да дочуе нещичко. — Пък и как можех да им кажа, че искаме отделни легла на медения ни месец?

Джими се опитваше да омиротвори взривоопасна ситуация. Въображението му рисуваше смразяващи кръвта видения как разговаря с Таня Стив, как тя го нарича лъжлива малка курва и му обещава повече никога да не си намери работа или дори обяд в този град. Тази жена не знаеше какво е съчувствие. Тя нямаше да се трогне от някаква си отменена сватба, интересуваше се единствено от материала, който му беше възложила.

— Хайде, Грейс, моля те, успокой се. — Джими го удари на молба.

Но Грейс нямаше намерение да се успокоява. Беше изморена, имаше мехур на палеца на крака, главоболие от коктейлите „Блъди Мери“ на борда на самолета и беше бясна. Джими може и да беше зарязал оранжевия форд и прическата от 1988-а, но не се беше разделил със своето арогантно самомнение, че всяка жена желаше — не, *по-точно* даваше мило и драго — да скочи в леглото с него.

— *Да се успокоя? Ти искаш аз да се успокоя?* — крещеше тя.

Джими беше побледнял като мъртвец и размахваше ръце в опит да я убеди да не вика. Кое то, както знае всяка жена, постига точно обратния ефект.

— Много си прав, по дяволите, нямаше да дойда с теб — подигра го на висок глас тя. — Защото няма начин да спя с теб, Джими Малик...

— Нямах предвид точно... — опита се да я прекъсна той.

Грешен ход.

— О! Смятам, че е съвсем очевидно какво имаш предвид — възкликна саркастично Грейс. — *Но си го избий от главата.* — Тя скръсти ръце и го изгледа презрително. — Не бих правила секс с теб дори да беше последният мъж на земята.

Консиержът точеше врат, опитвайки се да дочуе нещичко от случващото се. Вътрешно се усмихваше. Кавга между влюбени. Ах. Колко романтично.

Какво нахалство. Джими се олюля, изпълнен с яд и възмущение.

— А ти какво си въобразяваш? Че съм организирал някакъв сложен план, за да се опитам да се възползвам от теб сексуално ли? — изсъска разярено той, а вената в средата на челото му пулсираше.

— Не се заблуждавай, Грейс. Може и да са ме зарязали, но ти как ме виждаш? *Отчаян?*

О, не.

Едва когато беше изрекъл думите и видя как лицето на Грейс се сгърчи, а гневът ѝ се превърна в болка, той осъзна, че беше преминал границата.

— По дяволите... не исках да кажа... искам да кажа...

— Няма проблем — безцеремонно го сръза Грейс. — Няма нужда от повече обяснения. Мисля, че беше пределно ясен. — Тя отметна глава и се помъчи да събере останките от своето его, което лежеше размазано в локва кръв на мраморния под на хотелското лоби. Чувстваше се като кръгъл идиот — при това непривлекателен.

Що се отнася до нея, беше съвсем разбираемо, разумно и напълно очевидно защо тя не искаше да спи с Джими. Макар да беше красив, забавен и добър като приятел, беше и легендарен женкар, сърцеразбивач и играч. Джими мислеше единствено и само за секс и според собствените му признания той беше *спал* с много жени и искаше да *спи* с много жени, така че на теория, като жена, не можеше ли да предположи, че той би искал да спи с нея? И ако не искаше — защо не искаше?

Какво не ѝ беше наред?

Грейс положи усилия да си възвърне самообладанието и погледна Джими. Вследствие на тези доста сложни размишления, сега тя се беше озовала в странната ситуация да иска да прикове Джими до стената и да го попита защо не искаше да спи с нея.

— Заповядайте шампанско, да вдигнем тост за щастливата двойка.

Доловил затишие в любовното скарване, консиержът им подаде по една чаша Дом Периньон.

Грейс се поколеба. Половината от нея искаше да блисне шампанското в лицето на Джими, да му каже да се разкара заедно с медения си месец и да вземе първия самолет за Лондон.

Да се прибере в чуждото студио.

Да се върне да пере на ръка, да прекара съботната вечер на дивана и да дояжда останките от снощната паста с риба тон и царевица.

Какво пък.

Изправена пред реалността да прекара още един уикенд в света на двойките, Грейс направи обратен завой. Беше преживяла турбулентен полет над Атлантическия океан. Беше прекарала следобеда във всевъзможни ужасяващи романтични пози. Да прекара две нощи с Джими в апартамента за младоженци беше последната й тревога. Можеше да се смята за късметлийка. Поне нямаше да е за цял живот.

— Благодаря — усмихна се тя.

Надушил сигнал за прекратяване, на огъня, Джими вдигна маслиновата клонка под формата на чаша с шампанско. Той я чукна в тази на Грейс и се усмихна сковано. Нещо средно между усмивка и благодарност.

— За нас — вдигна тост той.

— За нас — повтори Грейс с широка усмивка.

Джими изпита облекчение, че са му простили и всичко си е както преди, затова плъзна ръка около талията на Грейс за успокоение на публиката и двамата поеха към асансьорите.

— Благодаря, Грейс. — Вратата на асансьора се отвори, той влезе вътре и се обърна към нея, възвърнал обичайната си уверена усмивка. — Ти си удивителна.

— Благодаря — отвърна тя и се наслади на вкуса на отлежало шампанско. — А ти ще спиш на дивана.

ГЛАВА 29

— Джими, какво точно правиш вътре? Фугираш плочките?

На другата сутрин пикочният мехур на Грейс беше на път да се пръсне. Загърната в хавлиения халат и с бели дунапренови чехли от хотела, тя пристъпяше от крак на крак пред вратата на банята с кръстосани крака, стиснати тазови мускули, и *чакаше*.

Чакаше вече повече от час.

Предишната нощ си бяха поръчали рум сървис, бяха се опитали да гледат „Когато Хари срещна Сали“ — един от „романтичните“ филми, с които ги бяха заредили — и си бяха легнали рано. Според уговорката, Грейс се настани на леглото, а за Джими остана дивана. За щастие той беше твърде изморен за препирни и се примири кротко с участта си, хвърли се сред възглавниците и за огромно удивление на Грейс след четирите години прекарани с кунгфу майстора на хъркането Спенсър, заспа като бебе.

Заради смяната на часовите пояси се събуди безбожно рано, в седем часа сутринта и като намери дивана празен, тя тръгна по следата от одеяла и чаршафи, която прекосяваше стаята и водеше към банята, където Джими се беше заключил. Отвътре се чуваше шум от течаща вода, пръскане на аерозоли и бръмчене на неидентифицирани електроуреди. Един час по-късно Джими все още не беше излязъл, пикочният мехур на Грейс се беше уголемил до размера на космически бункер, а раздразнението ѝ се беше превърнало в отчаяние. И така, с една-единствена мисъл в главата, не ѝ оставаше нищо друго освен да го умолява и притеснява пред вратата.

— Жив ли си още? — изсъска Грейс. Недоумяваше. Нали уж жените бяха обичайните узурпатори на банята? В това отношение Спенсър беше експедитивен и дисциплиниран — две минути под душа, две минути със самобръсначката и пет минути върху тоалетната чиния със смъкнати панталони, като междуременно четеше „Файненшъл Таймс“ или прехвърляше рекламните брошури на разни агенции за недвижими имоти. Дали склонността към продължително

седене на тоалетната чиния се коренеше в мъжката психика? Или в пещерния синдром? Или пък мъжете имаха по-лениви стомаси? Или това беше доказателство, че противно на общоприетото вярване, мъжете можеха да правят няколко неща едновременно? Теория, която Грейс беше формулирала в деня, когато неволно нахлу в банята и завари Спенсър да седи на тоалетната, да подновява застраховката на колата по телефона и да попълва чекове за кредитните си карти.

Ако случаят беше такъв, съдейки по продължителността на престоя, Джими явно попълваше данъчната си декларация в банята. Грейс изруга и почука на вратата.

— За бога, няма ли да ми отговориш? Какво правиш там? — повтори тя, само че този път викаше с пълно гърло и подскачаше от крак на крак в племенен танц на войната. Не последва отговор. Не че ми трябва отговор, помисли си ядно Грейс. Защото тя знаеше какво прави Джими в банята.

Връщаше ѝ го тъпкано.

Само ако тя знаеше.

От другата страна на вратата Джими беше плувнал в пот. Въоръжен с пълен набор от инструменти и електрически уреди, той беше затънал в продължителната и трудоемка операция, която се налагаше да провежда всяка сутрин в условия на пълно уединение в банята.

Окастриане на растителността.

Джими обърса студената пот по челото си, взе пияната за бръснене и взе да пръска щедро. Благодарение на индийските си предци, той имаше меко казано обилно окосмяване, което нощем растеше като морава и трябваше да се коси всяка сутрин, също като морава.

Гол до кръста, той се огледа в огледалото. Мътните да го вземат, изруга наум той. Приличаше на американски върколак. Пръска се, докато не се покри с броня от бяла пяна от главата до пъпа, после взе самобръсначката и се впусна в операция „Човекът вълк“. *Плъзгане на бръснача, плъзгане на бръснача, изплакване. Плъзгане, плъзгане, изплакване.* Водата в мивката почерня от косми и облаци пяна, които се носеха по повърхността като подгизнали айсберги. Жените нищо не

подозираха. Те си представяха, че мъжката грижа се свеждаше до чифт подмишници и няколко движения със самобръсначката веднъж седмично. За него беше робски труд.

Космите в носа трябваше да бъдат изтръгнати, космите в ушите изскубнати, веждите да бъдат почистени и оформени, бакенбардите да бъдат подрязани, брадата и бузите обръснати, гърлото също, а гърдите и плещите трябваше да бъдат подстригани и пригладени, за да не се сплъстяват в гъста рунтава яка около врата му. Всекидневният ритуал беше колкото изтощителен, толкова и неумолим, кипеше вътрешно Джими, докато подменяше затъпеното ножче на самобръсначката.

Плъзгане на бръснача, плъзгане на бръснача, изплакване. Плъзгане, плъзгане, изплакване. Беше като боядисването на моста Форт^[1]. Когато свършеше, на практика трябваше да започне отново.

Да не забравяме и гърба.

Той взе подвижния душ и се поля, като опръска всичко с вода, по плочките потекоха ручей и на пода се образуваха локви. Беше толкова несправедливо. Трийсетата годишнина задейства оредяването на косата по слепоочията му. Отначало беше едва забележимо. Но фоликул по фоликул, косата започна да изчезва, да се отдръпва в две малки дъги, които несъмнено щяха да се срещнат на четирийсетия му рожден ден и да му поднесат подарък: един малък остров коса точно отпред на челото а ла Дейвид Летърман^[2]. Беше толкова потискащо, че Джими моментално отиде в бръснарницата и поиска да му обръснат главата. Машинка с гребен номер три и десет минути по-късно всичко свърши. Оредяващата коса се превърна в модерна гологлава подстрижка — и проблемът беше решен.

Но на негово място веднага избуя друг. Само че този път се дължеше на поява, вместо на изчезване на косми. Всичко започна с един упорит косъм на лявото рамо. Джими го изскубна и забрави за него, но седмица по-късно той се появи отново, като този път си доведе приятел. После още един, и още един, космите плъзнаха като нелегални пришълци по рамената и гърба му. Докато за няколко месеца неговата някога гладка мургава кожа се покри с гъста, къдрава козина. Джими беше потресен. За една нощ се сдоби с космат гръб. В крак с гърдите, осъзна той, докато се въртеше като умопобъркан маниак пред огледалото в банята. Не беше за вярване. Вече не беше онзи Джими Малик, когото жените познаваха и обожаваша, а някакъв

черен мохерен пуловер. Сюжет, достоен за Кафка. Беше сексуално отблъскващо.

Така не можеше.

Така измина една година на неимоверни усилия на ръба с лека телесна повреда, докато развие техниката да достига с бръснача до средата на рамото си, докато Кайли не откри ужасната му тайна — благодарение на неприятни обриви по гърдите ѝ след нощно гушкане — и Джими беше посветен в тънкостите на кола маската. Кола маската промени живота му. Веднъж на всеки шест седмици той извършваше религиозното пътуване до един дискретен малък салон в Уест Енд, изтърпяваше половин часово изтезание, от което очите, му се пълнеха със сълзи и излизаше оттам нов човек като прясно остригана овца. Буквално му падна товар от плещите.

Ако и веждите бяха толкова лесни, пухтеше Джими, вторачен в острата растителност, избуяла като бурени върху челото му.

Чувайки воплите на Грейс пред вратата на банята, той набързо изскуба пътека по средата.

— Само секунда — успокои я той и включи тримера. Той вървеше с три приставки: първата за гладко, безупречно бръснене, втората оформяше модерна набола брада, а третата беше за подрязване на брада. Или, помисли си Джими и посегна към нея, идеална за рошави вежди. — Реших да си дръпна една контра... — И като включи тримера „Ремингтон“, той смело атакува веждите си.

* * *

— О, не знам, според мен изглеждаш някак... — Грейс размаха фунийката сладолед, търсейки точната дума, но гласът ѝ затрепери. О, Боже, нямаше измъкване. Не беше възможно. Тя не можеше да запази сериозно лицето си. Мъчейки се да потисне напирания кикот, тя погледна Джими. Беше толкова смешно. Там където доскоро имаше две вежди, сега бяха останали две голи, късави петна. — Изненадан — успя да изрече тя, преди да избухне в буен смях.

Джими се намръщи, а голото му чело се набръчка.

— Моля те. Не ме жали — подхвърли саркастично той и нахлупи черната плетена шапка чак до очите си. Все още не можеше да се

съвземе от шока, че беше взел погрешната приставка на тримера. Беше изумен от собствената си глупост. Как така вместо просто да подреже, той беше обръснал веждите си до голо. Изцяло. Бззззззз й от тях не остана нито следа.

Сега, вместо да изглежда наполовина нормален, той изглеждаше непрестанно стреснат, както любезно и деликатно се беше изразила Грейс.

— Не се тревожи за чувствата ми — добави хладно той.

— Не се притеснявай — изписка Грейс, която се превиваше от смях, а по бузите й се стичаха сълзи! — Няма.

Беше прекрасен есенен следобед и те се разхождаха в Батъри Парк, похапваха сладолед и обсъждаха бегачите, бързоходците и истинските семейни двойки, които бяха налягали по тревата. Цялото това гледане в очите, държане за ръцете и подхвърляне на интимни шеги заплашваше да запрати Грейс в тъжно, носталгично настроение, но за неин късмет — и за зла участ на Джими — веждите му предизвикаха такова раздвижване, че тя напълно забрави за любовните перипетии.

Веждите се превърнаха в неизчерпаем източник на остроумия. Когато Джими най-накрая събра смелост да отвори вратата на банята, а Грейс овладя лудешкия си смях, заради който едва не се напишка, двамата излязоха от хотела и прекараха утрото бродейки из дебрите на винтидж бутиците и музикалните магазини втора ръка в Сохо. Да не споменаваме бутика „Пинк Пусикет“, екстравагантен сексшоп в Гринуич Вилидж, където истинското откритие бяха не артикулите, а Джими, който вместо да заплува в свои води, взе да се върти като оципан, със скандализиран вид.

Грейс го компенсира за смущението, като го почерпи в „Кели енд Пинг“, кипяща от живот, шум и парата й лавка, където храната се готвеше пред очите им в гигантски тигани уок — супа гонтон, юфка рамен, зелено пилешко къри — и се ядеше от грамадни, вдигащи пара купи. След това взеха метрото, изгубиха се в малките улички на Бруклин, вмъкнаха се в евангелистка църква в Харлем и си направиха една бавна, лъкатушна разходка до брега, подминаха огромните опашки туристи, които чакаха ред на увеселителния кораб, качиха се заедно с редовите нийоркчани на ферибота до Статън Айлънд и минаха гратис покрай Статуята на свободата.

Грейс никога не беше допускала, че щеше да се забавлява толкова много. Страховете, че през цялото време щеше да тъгува за Спенсър, връхлитана от носталгични спомени, по някакво чудо не се случиха. Сякаш се намираше, в съвършено различен град. Това не беше Ню Йорк, който тя беше посетила със Спенсър. Лъскавият, бляскав, заможен Горен Манхатън се беше оказал средище на обичайните туристически дейности — представление на Бродуей, вечери в най-престижните ресторанти, пазаруване на Пето авеню, разглеждане на експозиция в Метрополитън.

Това беше съвършено различен град. Вместо галерии и представления на Бродуей Джими я посвети в радостите да гледаш хората в Ийст Вилидж, които бяха забавни и освободени и много по-пленителни. Почиваха си в разни оживени кафенета със силно „кауфи“^[3] — избор на Джими — и мощни коктейли в района на най-нашумелите барове — избор на Грейс и нейния вездесъщ пътеводител „Тайм Аут в Ню Йорк“. Обаче Джими ѝ измъкна книжката, захвърли я в една боклукчийска кофа и двамата вървяха и вървяха, докато останаха без крака.

И Грейс се смя.

Смя се докато я заболя устата. Но източникът на забавление не бяха само веждите на Джими, а самият Джими. Неговото комично мрачно чувство за хумор, ужасяващата ориентация по карта, склонността да завързва разговор с всеки срещнат, от келнера до бездомника в метрото.

Вманиачаването по Майкъл Кейн и „това го знаят малцина“, характерния навик да държи халбата с бира с вдигнато под прав ъгъл кутре, комично сериозния начин, по който избираше с часове храната си, а след това питаше дали биха могли да му добавят още малко лимонова трева, да не му слагат много галангал, да нарежат на ситно сушените чушлета чили, да заместят яйцето с тофу, докато накрая изгубилият търпение тай готвач го попита дали не предпочита да мине зад плота и да си сготви сам. Кое то Джими едва не направи, докато Грейс не му каза, че американците умеят да си служат и с ирония.

— Какво искаш да правим сега? — попита Джими, за да отклони вниманието от проклетите вежди. Грейс отхапа замислено върха на

вафлената фунийка и засмука ваниловия сладолед през дупката. Получи се висок, гъргорец звук.

Джими спря да ближе своята топка манго сорбет и я изгледа изумен.

— Какво е това?

— Кое?

— Това... — Той посочи нейната фунийка, от която се стичаха бледожълти капки и оставяха следа по пътеката.

— О, това ли... — Грейс се изчерви, осъзнавайки какво е направила. — Беше детски навик. Когато Спенсър я хвана да прави това с фунийка ягодов сладолед, той беше толкова потресен, че тя повече никога не повтори в присъствието на друг човек. Но с Джими се чувстваше толкова уютно, че напълно беше забравила. — Ох, извинявай, отвратително е, нали — извини се тя и побърза да увие отхапания връх със салфетката.

— Не. — Той поклати глава. — Не е отвратително. Това си ти.

— Аз? — Грейс го изгледа подозрително. — Това хубаво ли е?

Той се разсмя.

— Да, хубаво е. — Той се пресегна и избърса потеклия по брадичката ѝ сладолед. Палецът му докосна устната ѝ.

Какво беше това?

Беше най-обикновен жест, нещо толкова малко, толкова тривиално, а сякаш го удари електрически ток. Сърцето му заблъска лудо. Смехът замря в гърлото му. Побиха го едновременно горещи и студени тръпки. Очите му се заковаха върху Грейс. Тя го гледаше, сбърчила вежди в объркване, с леко разтворени устни от изненада.

Значи или тя чувства същото като мен, или ме гледа и ме мисли за кръгъл идиот, помисли си Джими, мъчейки се да разбере какво се беше случило.

— Пребледня. Добре ли си?

Беше второто.

— Ъхъ — кимна Джими, чувствайки се объркано, глупаво, неловко. — Май е от часовата разлика — изтърси той. Заля го вълна на облекчение. Ами, да. Разбира се. За всичко беше виновна часовата разлика. Нищо повече.

— Нали каза, че тя не ти влияе?

Хванаха го натясно. Да, така беше. Не му влияеше.

— Ами... ъ... така е... обаче за всяко нещо си има първи път. Объркването му беше тотално. — Обаче ти дължа подарък — усмихна се той, опитвайки се да смени темата.

— Така ли? — Очите ѝ грейнаха.

— Да, задето ми направи тази услуга и ми спаси задника — провлачи той. Недодялан нюйоркски акцент, но какво пък. Биваше го само да приказва глупости и да имитира разни хора. — Приеми го като сватбен подарък.

— Примерно като тостер? — Грейс се засмя.

— Всъщност, според мен е по-скоро сервиз от костен порцелан...

— Така ли? — Очите ѝ заблестяха. — Аз пък си мислех за нов тоалет...

— Хм, добре, но само ако е в тон с обстановката.

Грейс се разсмя и го удари на шегата.

— Довечера ни предстои гранд финале и ще ме снимат за „Chc Traveller“, така че ще ми трябва нещо много изискано.

— Ау... — извика Джими. — Не ти ли казах, че кожата ми е нежна като праскова, посинявам от най-малкото...

Тя го удари отново.

— Добре, добре, става — засмя се Джими и махна на едно жълто такси. Колата спря пред тях и той посегна да отвори вратата.

— Накъде?

— Ти как мислиш? — подхвърли шеговито тя. Грейс изхвърли сладоледа в кошчето за боклук и тръгна към таксито, като облизваше лепкавите ванилови петна по пръстите си. Мушна се под ръката на Джими и се настани на задната седалка. — В „Барнис“, естествено.

Джими изду бузи и издиша отривисто.

— Защо ми се струва, че кредитната ми карта ще се стопи? — проплака той и седна до нея.

— Кредитна карта? Да нямаш предвид *кредитните ти карти*? — подхвърли Грейс и му хвърли един от нейните погледи.

Джими се усмихна. Но по-скоро от облекчение. Слава богу. Особеното чувство, което го беше споходило преди малко, беше изчезнало. Нямахше защо да се притеснява. Нещата определено си бяха както обикновено.

Той се облегна, обели една дъвка, нави я на руло, пхна я в устата си и се загледа през прозореца. Ню Йорк прелиташе пред очите

му. Гледки, звуци, ухания. Джими не забелязваше. Вместо това дъвчеше замислено, затормозеният романист анализираше случилото се. Беше много странно. Как би могъл да го опише? Забавен обрат? Идиотски спазъм? Гръм от ясно небе?

Потривайки наболите си вежди, Джими прехвърли богатия си запас от изрази. И тогава, най-неочаквано, мъглата на пресъхналото вдъхновение се вдигна за първи път от седмици. Само че вместо да изпита въодушевление, той се вкамени от ужас. Беше намерил точния израз.

Стрелата на Амур.

---

[1] Гредово железопътно съоръжение над едноименния залив в източната част на Шотландия, на изток от пътния мост Форт и на 14 км западно от Единбург. Според легендата работниците трябвало да започват преобоядисването на забележителния викториански мост веднага след като завършат последното боядисване. — Б.пр. ↑

[2] Американски телевизионен водещ — „Късното шоу на Дейвид Летърман“. — Б.пр. ↑

[3] Sawfee (градски жаргон) — така нюйоркчаните произнасят думата кафе (coffee). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Вратата на „Нърчил Армс“ се отвори и висок, привлекателен мъж в небрежно-елегантни дизайнерски дрехи, праметнал през рамо черна чанта с лаптоп, се устреми уверено към бара. Пъбът беше сравнително празен — следобедния съботен наплив на туристи се беше оттеглил към Ковънт Гардън и Шейхтсбъри Авеню, за да се насладят на някое представление, докато редовните вечерни посетители още не бяха започнали да прииждат — и увереният ритъм на стъпките му, потропването на чифт елегантни обувки по боядисаните дъски, се открии сред приглушеното жужене на разговорите.

Няколко човека вдигнаха погледи. Жената, която чакаше приятелката си, го огледа с нескрит интерес, а групичка трийсетина годишни мъжкар прекъснаха за момент обсъждането на последния мач на Арсенал, за да огледат конкуренцията. Установявайки, че не са дорасли, един от тях подхвърли нещо пренебрежително и те продължиха да пушат и да се подхилкват над бирите си.

Зад полирания махагонов бар, барманът сгъна внимателно притурката на „Дейли Мейл Уиденд“ и тръгна между редовете бутилки. Когато стигна до изрядно подредените стелажи за вино, ръката му инстинктивно посегна към една определена бутилка чилийско мерло и без да чака да му се каже, измъкна тапата с тирбушона, постави една излъскана чаша върху плота и я напълни догоре с червено вино. Без да каже дума Спенсър придърпа един висок стол. Остави лаптопа на бара, разположи се върху кожената седалка и посегна към чашата. Залюля нежно балона, подпирайки столчето леко с кутре с майсторско движение от китката и пое с устни, наслаждавайки се на вкуса на топлата тъмночервена течност, която изпълни устата му.

Това беше добре отработена техника.

Между седем и осем вечерта, в зависимост от служебните ангажименти, Спенсър изключваше компютъра, излизаше от кабинета

си и влезаше в съседния, за да остави записките си върху бюрото на секретарката си, преди да се отправи към асансьора. Работеше на третия етаж, затова обикновено изчакваше няколко секунди до идването на асансьора — колкото да се огледа в металната платка с бутона, преди да поеме надолу към приемната, където кимваше на портиера на рецепцията, излизаше през въртящите се врати и пресичаше оживената улица, влизаше в бара за едно бързо питие, преди да се прибере вкъщи.

Но днес беше събота и вместо обичайната партия тенис, разходка до Хампстед за малко джогинг или приятен обяд в пъба край на реката, той прекара деня в офиса, опитвайки се да навакса с работата, преглеждайки делата си, проверявайки всички срокове и задачи. Тръгна си както обикновено, пресече оживената улица и влезе в бара за едно бързо питие. Какво толкова, че беше събота. Вечер като всички останали. Пък и тази вечер щеше да се прибере в един празен апартамент. Отново.

Спенсър отпи още една голяма глътка, разкопча самото си и вдигна нагоре ръкавите на пуловера си. Повече нямаше смисъл да се преструва, Грейс му липсваше. Откакто се беше изнесла преди четири седмици, той се опитваше да се убеди, че това беше най-обикновена любовна кавга, несполучлив опит да го стресне, мелодраматичен начин да бъде чута. А той беше отказал да реагира.

Дори когато Грейс му върна пръстена, когато си събра нещата и се приюти при Риан.

Спенсър никога не се беше поддавал на ултиматуми и нямаше да пристъпи това свое правило сега. Вместо това, неговата първосигнална реакция беше гняв, възмущение и раздразнение от постъпката ѝ. Добре, вярно, че беше прекалил с питиетата и се беше държал идиотски на рождения ѝ ден, но той се беше опитал да се извини. Беше инцидентна грешка, която нямаше да се повтори и той съжаляваше, наистина съжаляваше. Колкото до сватбата, нима Грейс наистина очакваше той да зареже по средата едно толкова важно дело и да хукне за Лас Вегас?

Но докато възмущението се вихреше в ума му, една дълбока и съкровена част от Спенсър беше признала, че беше изплашен и разстроен. Че той си намираше извинения. Че той грешеше. Че ако не

направеше нещо, щеше да загуби най-хубавото нещо, което му се беше случвало някога.

Спенсър отказа да я изслуша.

Вместо това вложи цялата си енергия в делото. Сутрин излизаше рано и бягаше километър и половина повече, а вечер прекарваше един час повече в бара. Казваше си, че не е имал избор, че проявата на емоции е изключена. Спенсър беше на трийсет и девет, партньор в адвокатска кантора, той беше мъж, който се хвалеше със стопроцентов успех и никога не беше губил дело. Той не разполагаше с лукса да си позволява объркване, съмнение в себе си или скръб. Той не можеше да седне при колегите в Кралския тенис клуб и да си излее душата. Не можеше да се изправи пред съдебните заседатели и да зариде пред пълната съдебна зала. В неговата професия основният закон се наричаше сдържаност.

А сдържаността си имаше цена. Понякога му се струваше, че цял живот се беше сдържал. Спенсър не бе плакал, когато го изпратиха в интернат едва седемгодишен, не беше трепнал, когато първата му жена го беше напуснала, сипейки укори и ядни сълзи, и беше запазил самообладание, когато баща му гаснеше пред очите му в болничното легло. Проявата на чувства беше признак на слабост. Знак, че се е провалил. А това беше нещо, което ужасяваше Спенсър повече от всичко друго. Нещо, което караше тъничкия му вътрешен глас да замлъкне. Нещо, което го караше да става всяка сутрин и да си ляга всяка вечер: страхът от провал.

Ето така, овладян и сдържан, той беше стоял бос в коридора, докато Грейс напусна апартамента, натовари найлоновите чували с вещите си в таксито пред вратата и се качи на задната седалка. Спенсър беше заключил всичките си емоции, сякаш ги беше увил във вестник, и докато я гледаше, се чувстваше вцепенен. Парализиран. Грейс наричаше това временна раздяла, но крайният резултат беше същият, тя го напускаше. И той нямаше представа дали тя щеше да се върне някога.

Спенсър пресуши чашата и я остави на бара, за да се напълни отново магически. Усещаше въздействието на виното. То вече започваше да заглажда ръбовете, да смекчава неравностите, да заглажда реалността.

— Как е? — подхвърли барманът.

За всичките години, откакто Спенсър посещаваше този пъб, това бяха първите думи на бармана Еди. Това не беше въпрос, той всъщност не искаше да знае. Сигурно би се потресъл, ако Спенсър му кажеше. Беше просто знак на почит към един от редовните клиенти.

И Спенсър отговори, както се полагаше.

— Добре, добре. — Той кимна и пое още една глътка. Какви ги говореше, по дяволите? Не беше добре. Изобщо не беше добре.

— Всъщност, не, взимам си думите назад. Не съм добре. Годеницата ми се изнесе и аз съм нещастен и самотен и... — Той допи втората чаша вино и я чукна шумно на плота. — ... и имам нужда от още едно питие.

Дружелюбното изражение на Еди изчезна. Не очакваше точно такъв отговор. Той се впусна да изпълнява задълженията си, за да прикрие смущението си, взе ловко бутилката и напълни чашата. Стрелна Спенсър с очи. Той беше редовен клиент, един от адвокатите, които работеха в кантората отсреща. Всяка вечер, от понеделник до петък през изминалите осем години, той беше идвал в пъба и Еди го беше обслужвал. Но нито веднъж през всичките осем години не беше идвал през уикенда.

Той го погледна. Превит над бара, широкоплещестото му тяло започваше да се прегърбва, широките му рамене бяха скършени от кашмирения пуловер. Очите на Еди пробягаха по лицето на Спенсър. То беше изгубило свежия си тен и беше започнало да подпухва и да се зачервява от алкохола. Еди въздъхна. Имаше само една причина мъжете да работят през почивните дни и тя нямаше нищо общо с крайните срокове.

— Обичаш ли я?

Спенсър вдигна стресната глава и погледна Еди право в очите.

— Да... — Той кимна. Разбира се, че обичаше Грейс. Нямаше две мнения по този въпрос. Той въздъхна. — Но...

— Какво но? Прекалено си горд, за да си я върнеш?

Спенсър изпита леко раздразнение. Не искаше никакъв барман да му дава тон в живота. Гордостта му отвори уста, за да изстреля, саркастична забележка и тогава нещо сякаш покълна и пое юздите в свои ръце. Беше неудобно да го признае, но това нещо приличаше на мъничко зрънце истина. Той затвори устата си и погледна встрани.

В другия край на пъба жената, която седеше в ъгъла, откъсна възхитен поглед от дрехите, които приятелката ѝ вадеше гордо от луксозна хартиена торба, като вълшебник с навързани разноцветни кърпички, и го стрелна с очи. Странно. Привлекателният мъж на бара все още бе сам. Тя го погледа как отпиваше от виното си, как силната линия на челюстта му се смекчаваше докато преглъщаше, след това извърна очи.

Но Спенсър изобщо не забеляза, а продължи да се взира в чашата си, съжалявайки, че не пуши и няма повод да излезе навън за една цигара. Така и не се беше отърсил от идеята, че пушенето е привлекателно. Още като тийнейджър беше видял как Стиф Макуин пуши в някакъв филм и беше толкова впечатлен от увереното му, спокойно излъчване. Дори двайсет и няколко години по-късно аз все още се опитвам да се правя на него, помисли си сухо Спенсър и отпи глътка вино. Прехвърли разсеяно мисълта в ума си. Все още се опитвам да бъда някой, който не съм.

Прониза го недоволство. Един уж тривиален спомен изведнъж се превърна в коментар на целия му характер. Спенсър погледна Еди, който забърсваше бара.

— Не е толкова просто — опита се да обясни той. Искаше да се оправдае. Замисли се за няколкото пъти, когато се беше обаждал на Грейс, мъчителните мълчания и тежките паузи, в които искаше да каже нещо съществено, а вместо това бе говорил за такива, тривиални неща като контактните лещи.

Еди спря да лъска плота и го погледна.

— Така е.

Спенсър се взря в него. Дребен мъж на средна възраст с малко шкембе и с подгизнал парцал в ръката. Изведнъж барманът Еди се беше превърнал в някакъв оракул.

Той опита отново.

— Слушай, знам, че просто се опитваш да помогнеш, но повярвай ми, ти не знаеш дори половината от историята. Пред теб стои адвокат по бракоразводни дела, който е разведен веднъж, подложен е на огромно напрежение в работата, разправя се с двойки, които навремето са били толкова лудо влюбени, че не са подписали най-елементарен предбрачен договор, а сега се мразят в червата и са готови да се избият заради микровълновата фурна, и в същото време този

приятел е подложен на натиск от своята годеница Грейс, която се сърди, че не са планирали сватба и заявява, че иска да се разделят за известно време — изстреля Спенсър. Извърши най-непростимия грях. Разкри твърде много лични подробности. Виното му беше развързало езика. Той прокара пръсти през косата си и се вторачи в чашата си. — Слушай, да кажем просто, че животът ми е объркан.

— Защото ти го объркваш. — Еди отказваше да бъде убеден от безполезни сълзливи истории. Той изгледа Спенсър с интерес.

— Мислиш си, че понеже сервирам питиета не знам нищо за живота...

Спенсър се помести сконфузено.

— ... Но тъкмо защото работя в този бар от трийсет години, аз знам за живота повече, отколкото ти можеш да научиш от който и да е университет, курс или библиотека. Слушал съм за толкова много проблеми, виждал съм началото и края на толкова много връзки ето тук, в този бар, наблюдавал съм толкова много човешки истории, изживявал съм толкова много емоции, колкото ти не можеш да си представиш. Може и да не съм психолог, да нямам засукани титли пред името си, обаче разбирам от хора. И ти си ми ясен. — Облегна се на бара и фиксира Спенсър с проницателен поглед. — Гледам те от доста време.

— Така ли? — Мили боже. Оракулът изведнъж се превърна в Биг Брадър, помисли си Спенсър леко изплашен, затова потърси опора във виното.

Но Еди нямаше спиране.

— И знаеш ли какво виждам?

— Адвокат — пошегува се Спенсър, опитвайки се да се измъкне от оформящата се ситуация. Обаче нямаше път за бягство. Бяха го хванали натясно.

— Виждам един изплашен човек.

Спенсър се наежи, егото му сви инстинктивно юмруци за бой. Точно така. Нямаше да седи тук цяла вечер и да слуша психарски дрънканици.

— Да, добре, благодаря за психотерапията, но май ми е време да тръгвам. — Спенсър извади портфейла си и подаде кредитната си карта.

Без да отрони дума, Еди взе картата и я постави в терминала, чу се познатото жужене и машинката изплю касовата бележка. Еди я подаде на Спенсър.

— Тя липсва ли ти?

Спенсър не му обърна внимание. Нямаше да отговаря повече на нахалните му въпроси, Той извади писалката „Монблан“, понечи да се подпише и тогава нещо го накара да омекне. Той вдигна очи.

— Да, много ми липсва.

— Искаш ли да бъдеш с нея?

Този път Спенсър забеляза, че тонът му беше мек, а не обвинителен. Той замълча, искаше да помисли. Като адвокат, Спенсър обмисляше внимателно всеки свой отговор. Спонтанността може би бе привлекателна, но можеше да ти струва живота. Внимателното обмисляне и стратегическата предвидливост бяха уменията, които ти набиваха в главата в юридическия факултет; и те се бяха разпрострели във всички области на живота му. Но това беше нещо добро, нали? Не подкопаваше увереността на отговора. Напротив, правеше го категоричен.

Накрая той кимна.

— Без капка съмнение.

— Тогава какво те спира?

Дотук Спенсър се беше представил много добре, но се препъна на финалната права. Можеше да изтъкне стотици причини. Можеше да обвини Грейс, че е неразумна, можеше да цитира своя отказ да го изнудват с ултиматуми, можеше да каже, че непрекъснато спорят или да признае, че го беше страх. Можеше да обясни, че е претоварен в службата, да разкаже как се бяха скарали за ремонта на апартамента, да изтъкне как като разведен му е трудно да се ожени в църква или дори да пледира, че бракът и без това е само една формалност. Можеше да каже всяко едно от тези неща и всяко едно щеше да прозвучи убедително — те бяха толкова убедителни, че дори той им беше повярвал, — но в крайна сметка бяха несъстоятелни извинения. Той се поколеба, пое си дълбоко дъх и накрая, след толкова години, го каза на глас.

— Страхът. Страхът от провал.

Спенсър се подписа в празното поле, вдигна глава и погледна Еди в очите. Погледът му беше непоколебим като отговора му.

— Но ако не опиташ, така или иначе си се провалил.

ГЛАВА 31

В другия край на Лондон никой не можеше да обвини кавалера на Риан в пасивност.

— Е, ще ти се обадя другата седмица, за да си уговорим още една среща. — Джеф, четирийсет и пет годишен, разведен, стоматолог, я заслепяваше със снежнобелите си порцеланови фасети, разположен удобно на задната седалка на таксито.

— Още една среща? — Принудена да сподели таксито защото имаше по-малко от пет лири в чантичката си, Риан седеше благовъзпитано срещу него на една от подвижните седалки. Настъпи неловка пауза. Те се спогледаха.

Той: разкрачил уверено крака, облегнал ръце върху облегалката на седалката, с вид на самодоволен бей в своя непромокаем шлифер, помисли си Риан.

Тя: кръстосала обутите във фин чорапогащник крака в коленете и глезените, кръстосала плътно ръце под пончото с кремави пискюли, помисли си Джеф, по един доста секси маниер, сякаш очакваше следващия му ход.

Той се хвърли напред.

Тя се дръпна встрани.

— Е, ще се чуем другата седмица — изчурулика Риан, спусна се към дръжката на вратата и се изплъзна на косъм от неговата прощална хватка, като излезе със залитане на бордюра.

Тя помахаше след отдалечаващото се такси, извади ключовете от чантичката си и изкачи стъпалата пред входната врата. Само през трупата ми, помисли си мрачно тя.

Риан се връщаше от нейната първа и последна среща с Джеф. Беше нагласена среща. Някаква далечна приятелка на друга приятелка се беше направила на сватовница и въпреки нейните резерви, самота, отегчение и вродения оптимизъм, че може би, *само може би* това

можеше да се окаже мъжът за нея, Риан се бе съгласила. И така, посредством няколко есемеса, двамата се уговориха да се видят.

В ретроспекция, тези две неща трябваше да ѝ послужат за предупредителни лампички. Риан по сърце беше старомодна романтичка и очакваше мъжът поне да намери време да ѝ позвъни, за да я покани на вечеря, вместо да ѝ изпраща съобщение гласящо „ОК ди си събота вечер?“ Но тя побърза да се утеши, че можеше да бъде и по-лошо, например с имейл, затова отговори с „Да“ и получи светкавично, пределно ясно послание „ОК, ПЖ в 7“.

Тук трябваше да ѝ светне втората предупредителна лампичка. „ПиДжей“ беше ресторант във Фулъм. Съществуваше от паметивека и Риан го избягваше също от паметивека. Посещаваха го футболни разбирачи в спортни якета с отличителни знаци и дами, които обядваха. На всичкото отгоре Джеф закъсня. Риан чака, кацнала на едно високо столче на бара, като се опитваше да пие безбожно скъпия бейлис с лед цяла вечност, докато се двоумеше дали да не зареже цялото начинание, да се прибере вкъщи и да прекара вечерта в друг вид ПЖ^[1]. Обаче тънкото гласче отново пошепна „ами ако“. Ами ако Пепеляшка никога не беше отишла на бала? Ами ако Хелън Хънт никога не беше погледнала Джак Никълсън и не беше осъзнала какво изпуска? Ами ако Джеф беше мъжът за нея?

Е, в такъв случай мога да се застрелям, каза си Риан, влезе в апартамента и събу черните лачени обувки. Подаде глава в хола. Хестър и един опърпан петнайсетина годишен младеж седяха изправени като бастуни на дивана и гледаха телевизия. Бяха олицетворение на невинността. Е, почти. Ципът на панталона му беше отворен, а тениската на Хестър беше облечена наопаки, забеляза Риан с лека завист. Дори нейната бавачка тийнейджърка водеше по-активен любовен живот от нея.

За да им спести тяхното, пък и собственото си неудобство, Риан ѝ плати и изпрати Хестър и приятеля ѝ до вратата, дочу ги да се кикотят по стълбите, улови ги да се целуват под уличната лампа, когато отиде да дръпне завесите. Проследи как тръгнаха по улицата, напъхали по една ръка в задния джоб на другия, плътно вплетени в ентузиазма на първата любов.

Боже, колко лесно изглеждаше всичко навремето, помисли си Риан и отиде да види Джак, който беше потънал в дълбок сън, после

нахлузи чехлите с пухчета и се отправи към кухнята, за да си свари чаша чай. Когато отвори шкафа и пред очите ѝ се изпречи пакет бисквити. Те бяха предназначени за Джак, но след вечерта с Джеф мама също имаше нужда от поощрение, каза си тя, и се върна в хола. Включи радиото, сви се на дивана, потопи една бисквита в чая и се залови с аутопсията на снощната среща.

А тя беше кошмарна.

Бейлисът и ледът отдавна се бяха превърнали в мътна вода, когато Джеф пристигна с двацет минути закъснение, извинение за голямо задръстване и ужасна обратна захапка. Риан обикновено не обръщаше внимание и не държеше на физическите качества на човека отсреща. Напротив, „важното е какво има отвътре“ гласеше нейната житейска философия, която важеше за всички други освен за самата нея. Но обратната захапка на Джеф беше наистина потресаваща. Като на Джей Лено. Като на Марлон Брандо в „Кръстникът“. А той е естетичен стоматолог, помисли си тя, без да може да откъсне очи от устата му, докато той не спираше да я обстрелва с въпроси. Джеф беше мъж с много динамичен лайфстайл, заключи Риан.

Толкова динамичен, че не искаше да губи ценно време в опознаване на хората по старомодния начин, ами предпочиташе да прескача представянето, учтивия разговор и опознавателните реплики, а направо се „впускаше в гонката“, както се изрази самият той. Впускането в гонката се изразяваше в поредица от въпроси с няколко възможни отговора.

Бързи срещи.

— Намирам, че са много удачни — сподели той, предъвквайки своите рибни кюфтета с пържени картофи. Бяха прескочили ордьовъра. Негово решение. — Така веднага можем да разберем дали сме съвместими.

Едва ли, помисли си Риан докато побутваше пилето „Дезар“ без дресинг. И тутакси се сгълча, че си вади прибързани изводи. Може би той просто беше срамежлив, реши тя, подреждайки сухи парченца маруля и пиле върху зъбите на вилицата. Може би така се опитваше да разчупи леда. Да прояви чувство за хумор. Да направи добро първо впечатление и прочие.

— Бали или Вал д'Изер?

— Моля?

— Кой курорт би избрала? — Гледаше я така, сякаш би трябвало да схване веднага какво я пита. — Представи си, че заминаваш на почивка. Бали или Вал д'Изер?

— О... ъ... — Риан побърза да преглътне. Нито един от отговорите не ѝ харесваше, нейният стил беше *долче вита*, две седмици във вила в Тоскана, окъпана в слънце, заобиколена от прекрасна архитектура, мода, *страст*. Тя се откъсна от мислите си и погледна Джеф. Той я наблюдаваше с вдигнати вежди и набраздено чело. После погледна часовника си. В ума ѝ се стрелна мисълта дали кавалерът ѝ не засичаше времето. — Ами, Бали? — промълви тя с обнадежден глас.

— По дяволите — цъкна разочаровано той. Набучи парче рибно кюфте и поклати шава. — Грешен отговор.

— Защо да е грешен отговор?

— Ти предпочиташ да се излежаваш на плажа, аз предпочитам да карам ски — той сви равнодушно рамена. — Пълна противоположност. Представяш ли си какви спорове ще водим, ако се опитаме да изберем заедно място за почивка.

Още не сме се запознали, а той обмисля почивка заедно, помисли си Риан, потресена. Е, поне в едно отношение той имаше право: не си губеше времето.

— О, разбирам — усмихна се сковано тя, като насочи вниманието си към храната.

— Не се тревожи. Имам още седем въпроса.

— Така ли? — Стараеше се да не звучи ужасена.

— Естествено. — Той кимна и отпи глътка минерална вода. Прескочиха и виното. — Освен това имаш право на три грешни отговори.

Той взе да се жабури с водата сякаш беше разтвор за уста.

— Извадих късмет — подхвърли ведро Риан.

Без да долови сарказма в думите ѝ, Джеф остави чашата и я изгледа напрегнато.

— Котка или куче?

Риан отчаяно искаше да откаже да играе на тази игра, но Джеф беше напорист като бик.

— Куче — отвърна разкаяно тя.

— Котка — заяви той и измъкна снимка от портфейла си. — Това е моята Тигър. Персийска синя. Хубавицата ми. — За пореден път тази вечер Риан остана без думи.

Джеф обаче не млъкваше:

— Плато със сирена или банофи пай^[2]?

Риан още не беше преполовила салатата, но сърцето ѝ се изпълни с надежда при обещанието за десерт и нормален разговор.

— Всъщност, бях хвърлила око на чийзкейка... — призна тя. И тогава улови погледа му. — О, ти имаш предвид... — С убийствено разочарование, тя осъзна, че не е разбрала въпроса. — Ами...

— Хайде, хайде — подкани я Джеф, като щракна с пръсти. — Отговаряй по-бързичко.

Състезателният дух на Риан се разпали. Тя мразеше да губи. Дори когато беше малка и играеше на „Не се сърди човече“.

— Банофи пай — заяви решително тя. От леко забавен разпитът се превръщаше в смъртна схватка.

— Подобно. — Джеф засия победоносно.

Странно, но Риан също ликуваше. Като похвалено от учителката дете, тя вдигна гордо глава и изправи гръб.

А Джеф набра инерция. Той размаха във въздуха омазан с кетчуп пържен картоф и продължи да я обстрелва с въпроси.

— Чай или кафе?

— Вино или бира?

— Злато или сребро?

Риан отговаряше като картечница.

— Чай. Вино. Злато. — И в този момент се чу отстрани и се овладя. Какво правеше, за бога? Това беше пълен абсурд. — Чакай малко.

— Тя захвърли салфетката и го погледна възмутено. — Дойдох тук да вечерям. Вместо това имам чувството, че ме разпитваш.

— Точно това правя.

Дойде сервитьорката, за да вдигне чиниите им. В ретроспекция Риан не знаеше защо не беше станала и не си беше тръгнала в този момент, вероятно поради смесица от учтивост, любопитство и гордост. Тя си поръча капучино, Джеф поиска чаша гореща вода и сметката.

— Любим филм?

— Мислех, че ще ми предложиш възможните отговори — изсумтя тя. Но се замисли и отговори честно. — „Отнесени от вихъра“.

Джеф кимна благосклонно.

— Сексуална поза?

— *Моля?* — Гласът ѝ се извиси звънко и се откри над всички останали шумове в ресторанта.

— Стига, де, не се прави на свенлива. — И бръкна дълбоко в джоба си.

О, боже. Сърцето на Риан се сви. Какво ли щеше да извади оттам? *Презерватив?* Оказа се пакетче ментов чай.

Тя не знаеше дали да се смее, или да плаче.

Джеф потопа пакетчето чай в чашата.

— Какво те смущава? И двамата сме възрастни хора.

— Може би. Но все пак ще пропусна — отвърна превзето Риан. И нямаше предвид само въпроса.

— С колко мъже излизаш в момента? — продължи Джеф, като взе сметката от сребърния поднос, който им тръснаха безцеремонно на масата.

Подвеждащ въпрос ли беше това?

— С нито един. Именно затова излязох да вечерям с теб — отговори съвсем честно тя.

— О. — Джеф изглеждаше изненадан. — Аз пък се виждам с още четири момичета.

— Четири? — Шокирана, Риан се опита да изрази присмех, но не успя и прозвуча възмутено.

— Но спя само с три от тях — усмихна се извинително Джеф и заби нос в сметката. Проучи я най-внимателно. Извади мобилния си телефон, избра функцията „калкулатор“ и се зае да събира цифрите. Риан едва не се задави с капучиното.

— Какво не ѝ е наред на четвъртата? — Не се сдържа тя. Беше положила огромни усилия тази вечер. Беше наела бавачка, беше се натъпкала в черна кадифена рокля и се беше затътрила чак до Фулъм с градския транспорт — само заради обещанието да вечеря с мъж, който би могъл да се окаже нейната сродна душа. А какво получи? Нямаше разговор. Нямаше вино. Нямаше флирт. Само осем въпроса и постна салата. За която тя трябваше да плати.

— Любимият ѝ филм беше „Четири сватби и едно погребение“ — довери той и завъртя очи.

— Това шега ли е? — Риан го погледна невярващо.

— Именно — изсумтя Джеф. И аз я попитах същото.

И точно в този момент розовите очила на Риан се разбиха на хиляди малки парченца. През цялата вечер тя се беше опитвала да ги опази на всяка цена, през всичките изминали осемнайсет месеца откакто Фил я беше напуснал, тя си повтаряше, че всяко зло е за добро, мъчеше се да гледа позитивно на случилото се, да бъде оптимистка. Всъщност през целия си живот Риан беше носила упорито проклетите очила, каквото и да ставаше, решена никога да не предава мечтите си, идеализма си, надеждите си. Но сега отговорът на Джеф най-сетне успя да ги свали от носа ѝ, да ги стъпче на пода и да я принуди да погледне грозната действителност в лицето.

Неговото лице. Обезсърчена, тя погледна самодоволната физиономия на Джеф. До това ли беше сведена романтиката? Въпроси с няколко възможни отговори и автоматична дисквалификация, ако харесваш филмите на Ричард Къртис? Това ли беше приготвило бъдещето за жените, отраснали с приказката за Пепеляшка и смели рицари в бяло? Прекарали тийнейджърските си години, гледайки филмите с Кари Грант и мечтаейки да преживеят незабравима любовна история? Посветили години на фантазии за страстни уикенди в Монте Карло, пръстен с брилянт и сватбена рокля на Вера Уанг?

Това ли беше реалността на трийсетгодишните?

Риан никога не ругаеше, но като гледаше Джеф, добрите обноски я напуснаха. Това ли беше то, мамка му, запита се отчаяно тя?

Изгубила дар слово, тя проследи как Джеф отвори портфейла си, порови в тлъстата пачка банкноти и измъкна една двайсетачка, с което закова последните пирони в ковчега на старомодната романтика.

— Платих за моите рибни кюфтета, минералната вода и обслужването, но са забравили да ми хванат горещата вода. — На лицето му се изписа задоволство. — Но твоята част е малко по-голяма, защото пи капучино и ликьор... — Той ловко набра цифрите. — Всъщност, още шест лири и осемдесет и пет шилинга.

Чук, чук, чук и пироните заковаха капака на ковчега, мислеше си Риан. Сразена, тя отвори клипса на избродираната с копринени пеперуди чантичка и се зае да отброява последните си пари върху подноса. И тогава изведнъж разочарованието ѝ се превърна в гняв. Чакай малко. За кой се мислеше Джеф. Как смееше да идва тук с отвратителния си шлифер, потресаваща обратна захапка и провален брак и да я събеседва?

— Всъщност, и аз имам един въпрос — каза тя и го погледна право в очите. Джеф сякаш се слиса и смути.

— Така ли?

Риан се изправи, облече палтото си, завърза колана и го прикова с поглед. — Задник или чекиджия?

— Хмммм. — Допрял показалец до върха на носа си, Джеф се поколеба. — Чекиджия — изрече накрая уверено той.

— Тук сме на едно мнение. — Риан отметна коса и му хвърли смразяваща усмивка. — Не бих могла да намеря по-точни думи.

---

[1] J PJ е както името на ресторанта, така и популярното съкращение за пижама — Б.пр. ↑

[2] Кафеено-карамелен пай с основа от мек карамел с топинг от бита сметана с вкус на кафе. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

За минувачите това сигурно беше най-романтичната сцена. Есенна съботна вечер. Сентрал Парк на здрачаване. Карета с конски впряг. Двама влюбени се гушкат под червено мохерно одеяло.

— Дай бюст, глътни корема, усмивки, моооляя.

Само че те не бяха влюбени и преживяването не беше никак романтично. Това беше гранд финале и под отблясъците на светкавицата Грейс и Джими се гърчеха от смущение. За разлика от фотографа Брейди, който яздеше до тях като някакъв разбойник папарак, поел юздите в едната ръка и професионалния фотоапарат в другата.

— Ще се получи страхотно. Изглежда толкова истинско, толкова спонтанно, толкова приказно, че ми разбива сърцето, мътните да го вземат. Боже. Загорял съм за една affaire du coeur^[1]. — Той пусна юздите и размаха ръка във въздуха с артистизъм достоен за телевизионна мелодрама. — Хей, миличка, казах усмивка, а не зъбене, излая високо той. — А ти, namorato^[2], трябва да си луд по тази жена. Луд, чуваш ли? Искам да видя тази лудост!

Грейс трепна. Този човек явно се беше родил без гена на неудобството. Натъпкан с адреналин и момчешки мечти за подвизи, излезли сякаш от спагети уестърн, той се беше появил на снимките с каубойска шапка и кожени гамаша, както тревожно забеляза Грейс. И се преобрази от нюйоркско конте в безмилостен каубой.

— Иии-хаааа.

Брейди препусна напред за панорамна снимка, а Джими се освободи от задушавачата хватка на вълненото одеяло и погледна Грейс със смесица от съжаление и страдание. Беше забелязал притихването ѝ.

— Сигурно замръзваш в тази рокля — каза съчувствено той и я зави с одеялото като бебе.

— И кой е виновен за това? — скара му се на шега тя и вдигна яката на коженото си манто.

Грейс все още тръпнеше от лудешкото пазаруване този следобед. Джими се оказа по-импулсивен дори от нея, като грабва една рокля на Диан фон Фюрстенберг и я натика в пробната. Грейс беше зашеметена от избора му. Асиметрична рокля с паднали рамене от златиста коприна с нежни шарки, тя беше набрана от едната страна и се спускаше елегантно до коленете. Беше много секси, много красива и създадена за някой плаж на Барбадос. Голите ѝ крака бяха настръхнали от студа. Грейс обаче не им обърна внимание.

— Ами, роклята ти отиваше — скромно вдигна рамена Джими. За човек, който се гордееше с богат речник, това беше необяснимо сух израз. Роклята не просто ѝ отиваше, тя я *преобразяваше*. Всички мъже в магазина се бяха обърнали, за да погледат стройната, грациозна, сексапилна жена, която беше излязла от пробната в „Барнис“ и се беше завъртяла пред него.

Захвърлила шапката с помпон, протритите дънки и мечешките ботуши, Грейс беше неузнаваема. Джими я беше огледал, после беше огледал изумените физиономии на мъжете наоколо и изведнъж се беше почувствал горд с Грейс. Неговата приятелка. Която, без да отменя приятелството му с Клайв и въпреки че беше жена, Джими приемаше за свой най-близък приятел. И тогава, най-неочаквано, той изпита още нещо.

Ревност.

— Спенсър, нали? — Джими се помъчи да се овладее. Боже, целият този маскарад с медения месец му беше влязъл под кожата. Къде му беше цинизмът? Прагматизмът? Реализмът? Правеше това само в името на Таня Стиф. За да спаси кариерата си, задника си, хляба си. Всичко беше наужким. Всичко беше лъжа. Въздух под налягане.

Той погледна Грейс. Тя изглеждаше все така изумително. Толкова изумително, че ако не внимаваше повече, Джими щеше да повярва в собствената си измишльотина.

Седнала до него, Грейс се намести смутено. Цели два дни се беше старала да не мисли за Спенсър и благодарение на Джими, това се беше оказало учудващо лесно. Но сега.

— Просто ми изплуваха разни спомени... — призна Грейс. Погледът ѝ се плъзна по меко осветената трева, виещите се пътеки, малкият гърбав мост, който приличаше на джудже на фона на небостъргачите. — Виждаш ли онова езеро там — тя кимна с глава. —

През зимата то замръзва и се превръща в ледена пързалка. Там карахме кънки — пошепна тихо тя.

Виждайки измъченото ѝ изражение, Джими се почувства като най-големия егоист и негодник. Почувства и нов пристъп на ревност, който се опита да потисне и игнорира.

— Боже мой, съжалявам, Грейс. За всичко съм виновен аз. Не трябваше да те карам да идваш в Ню Йорк.

— Не говори глупости. — Грейс се откъсна от спомена. — Прекарвам си страхотно. — И отметна кичур коса зад ухото си. — Хотелът е страхотен, коктейлите са първокласни, а ти... — тя се усмихна сърдечно, — ти ми отвори очите.

И двамата се засмяха.

— Просто като дойдохме тук в парка.

— Аз им предложих да заменим каретата с хеликоптер, но Брейди явно се страхува да лети.

— Още една причина да изберем хеликоптера — пошегува се Грейс.

И двамата се разсмяха, а настроението се разведри.

— Ами ти? — Прониза я чувство на вина. Вярно, че на нея не ѝ беше лесно, но какво да кажем за Джими. Това би трябвало да е меденият му месец, в края на краищата. Той трябваше да се наслаждава на чувствен уикенд с жената на мечтите си, а вместо това трябваше да се тътри с нея. И да понася грубите ѝ шеги за веждите му. — Страдаш ли по Кайли?

Джими не поддаде.

— Затворих спомените в кутия и запечатах капака.

С други думи, той сигурно дори не се беше сетил за нея, помисли си Грейс със смесица от учудване и завист. За нея последните няколко седмици бяха изминали под знака на опитите да разбере, да анализира и да проумее Спенсър, като преповтаряше наум подробности от тяхната връзка, тъй като смяташе, че ако съумееше да разбие объркващия шифър на този мъж, щеше да получи някакво просветление за *тяхната* връзка, за *нейните* чувства, за *неговите* съкровени мисли.

Джими, от друга страна, беше прекарал последните няколко седмици заговаряйки непознати жени, напивайки се по разни барове, пушейки джойнт и общо взето използвайки всякакви възможни

развлечения, за да не мисли за Кайли. Той не разбираше защо тя го беше зарязала и не искаше да разбира. Той искаше просто да загърби случилото се, надявайки се то да отmine.

И тогава я споходи една смуцаваща мисъл.

Дали Спенсър не постъпваше по същия начин спрямо нея?

След две питиета Грейс и Джими седяха уютно в ресторант, подобие на парижка брасерия, наред модерната част на града, някогашна транжорна. Покрай стената бяха наредени дебели самуни хляб с хрупкава коричка, сложните фигури на мозаечния под и огромните антични огледала се опитваха да пресъздадат атмосферата на шикозния Ляв бряг, докато сервитьори с класически профили разнасяха подноси със стриди и коктейли на изисканите посетители.

В Лондон да се наконтиш означаваше да се облечеш съвсем семпло, но тук се забелязваше завръщане на старомодния блясък, забеляза Грейс, докато ги отвеждаха до тяхната маса. Жените носеха диаманти, а мъжете не им отстъпваха, стегнати в скъпи костюми. Но Грейс и Джими също не им отстъпваха, накипрени за гранд финале.

— Виж ни какви сме джиджани — прошепна тя, когато седнаха един срещу друг на малката маса със свещи. След като облече бляскавата си рокля, тя успя да убеди Джими да захвърли вечните дънки и маратонки и да облече единствения си костюм — който по стечение на обстоятелствата си беше купил за сватбата.

— Какво пък, нищо не пречи да го облека — беше склонил той и облече самото в наситен патладжанен цвят.

— Ако това ще те утеши, моята сватбена рокля виси на вратата на спалнята ми — призна Грейс и махна внимателно един косъм от ревера му. Обикновено, когато се сецаше за сватбената рокля, която висеше отчаяно в целофановия си калъф, Грейс се давеше от сълзи и негодувание, но като погледна Джими в неговия костюм, положението изведнъж ѝ се видя трагикомично.

— Е, поне имаме нещо общо — пошегува се той и двамата избухнаха в смях.

— Ама добре сте се изтупали господин Малик — ухили се Грейс, като плъзна маслината от клечката, на която беше набучена, и я метна в устата си.

— И вие не сте за изхвърляне, госпожо Малик — засмя се Джими и чукна чаша в нейната. И поклати глава. — Леле, колко е шантаво — въздъхна той, увеси глава и прокара пръсти по веждите си, които почти бяха израснали.

— Шантаво, но забавно — поправи го Грейс. Беше твърдо решена да усвои неговия подход към живот. През последните няколко седмици тя не беше правила нищо друго, освен да мисли за Спенсър: сега беше време да помисли за себе си. И така, с помощта на два много силни коктейла на гладно, Грейс беше готова да запрати размислите за Спенсър в кутия, да запечата капака и да извлече максимална наслада от преживяването.

Джими вдигна глава и я погледна напрегнато, със сериозно изражение.

— Радвам се, че се съгласи да дойдеш в Ню Йорк.

Грейс проследи с поглед познатите контури на лицето му. Странно. Ако навремето споменът за това лице ѝ причиняваше само болка, гняв и раздразнение, сега я изпълваше с топлина и сигурност.

— Аз също.

— Мадам смята ли да поръча? — Сервитьорът, французин с бледо лице, се засуети около масата, взе да подрежда приборите, да размества подправките, да подрежда салфетките. И докато ръцете му сновяха пъргаво между тях, той ѝ хвърли ядосан поглед. Само келнерите в скъпите ресторанти притежаваха тази способност да обръщат ролите и да накарат клиента да се чувства така, сякаш той трябва да се съобразява с тях. Грейс бързо прегледа менюто.

— Ще взема стек, моля — каза тя почти извинително.

— А как го предпочита мадам? — попита той с тънка подигравателна усмивка. Като парижанин, работещ в Ню Йорк, свикнал с неандерталските хранителни навици на американците и тяхната представа за „добре изпечени“ пържоли, той беше подготвен да понесе поредното издевателство над кулинарното наследство на страната си.

Но Грейс го изненада.

— Алангле — каза тя и се усмихна, долавяйки промяна в атмосферата, когато келнерът я погледна с уважение. За разлика от

Джими, помисли си тя, съзирайки неговото неодобрение.

— Ти ядеш месо?

— А ти не ядеш ли? — попита тя със същата доза учудване. Това беше същият мъж, който на борда на самолета беше изял цялата си порция пуешко роле. Както и нейната.

След като си поръча стриди за ордъовър и камбала за основно, Джими подаде менюто на сервилния келнер и се обърна към Грейс, преструвайки се на потресен.

— За нищо на света. Аз съм вегетарианец.

— Който понякога яде суши, тай къри с пиле и носи кожено яке — не се сдържа тя.

Джими се намуси и подмина коментара ѝ.

— Червеното месо е вредно.

— А цигарите и алкохолът сигурно са пълни с витамини, нали?

Както отпиваше от мартинито, Джими се облегна назад и вдигна ръце в знак на поражение.

— Добре, ти печелиш — усмихна се добродушно той. — Просто не мога да си спомня кога за последен път съм излизал с момиче, което си е поръчало пържола.

— Защото излизаш с кльощави мацки тип манекенки, които цяла вечер съзерцават салатата си — ухили се Грейс и намаза дебело хлебчето си с масло. — А за десерт отпиват една глътка кола.

Този път Джими замълча. Тя току-що беше описала Кайли.

През следващия един час храната и напитките, както и разговора се лееха свободно. Докато похапваха стриди, те си разказваха анекдоти за Манчестър, вкусвайки насладата да бъдат с човек, който споделя същото детство, същите спомени, същия акцент. Докато очакваха основното ястие, размениха няколко вяли реплики за политика и религия, преди да си признаят, поръчвайки си по още едно мартини, че тези теми всъщност не ги интересуват. Алкохолът отключи отново спора за автентичността на кацането на Луната — Джими цинично настояваше, че всичко е постановка, докато Грейс възмутено защитаваше каузата. И двамата изпитаха истинско облекчение, когато чиниите с основните ястия пристигнаха, приканвайки ги да преминат бързо и ведро към по-интересна тема.

Секс.

— Сексът е просто секс, не е нужно да *означава* нещо — заяви Джими, като размаха вилицата си с набодено парче сочна пържола.

Една бутилка вино, четири мартинита и една миниатюрна порция камбала по-късно, всички страхове от вредата от червеното месо се бяха разсеяли и Джими поглъщаше недопечената пържола на Грейс, заедно с гарнитурата от пържени картофи. — Понякога сексът може, да бъде просто секс. — Умът му разгърна въображаемия фотоалбум на миналото му, сякаш за да докаже правотата на тезата му.

— За теб, може би — каза Грейс, като топна върха на един пържен картоф в майонеза. — Но за мен, сексът е следствие на влюбването. За мен сексът е *любене*. — Тя задъвка съсредоточено. Долавяше как разговорът всеки момент щеше да се превърне в разгорещен спор.

Джими вдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че никога не си правила секс, след който да кажеш: „ега, това беше страхотно чукане“.

— Знам какво е страхотно чукане — възрази високо Грейс. Прекалено високо. Целият ресторант се обърна да я погледне. — Но знам също така какво е да си влюбен — изсъска тя, извърщайки очи от любопитните погледи и забивайки глава в чинията си.

— Именно — вещо отвърна Джими.

И някак самодоволно, помисли си Грейс.

Междувременно оркестърът засвири началните акорди на „Мистър Боджангълс“. Хората наставаха от бара и се насочиха към малкия дансинг...

— Бъркаш двете неща. Любовта не е задължително обвързана с хубавия секс. Всъщност, когато си влюбен, често емоциите ти пречат — изтъкна Джими. Спомни си печалната случка със Сами-Джо и несбъднатата ерекция. Потисна Спомена. Тук не обсъждаха ситуацията да правиш секс с една жена докато си влюбен в друга.

— Сексът не е ментално упражнение, а чисто физическо.

— О, моля ти се — подхвърли подигравателно Грейс. — Не ми се прави на Дон Жуан.

— Ами ти на каква се правиш? На Майка Тереза?

— Това, че не спя с който ми падне не означава, че не знам какво е страхотен секс.

— Възможно е, но това означава, че никога не си правила секс заради самия секс.

— Докато ти само това правиш — сръза го Грейс, неспособна да сдържи сарказма си.

— Естествено — съгласи се Джими.

— И смяташ, че това ти дава правото да ми четеш лекции на тема що е то хубав секс? — Грейс се опитваше да остане обективна, но разговорът добиваше все по-личен характер.

Джими се облегна на стола си и я изгледа предизвикателно.

— Кажи ми, правила ли си някога секс за една нощ?

Усещайки как руменината плъзва от шията към страните ѝ, Грейс изправи рамене и го фиксира с очи.

— Веднъж — каза тя. — И не ми хареса.

— Ако беше с точния човек, щеше да ти хареса — смигна той.

— *Именно* — процеди саркастично тя.

— О, и какво трябва да означава това? — Джими изсумтя и захвърли салфетката си.

Грейс моментално направи същото.

— Означава, Джими Малик, че по някаква случайност ми се случи с *теб*.

Изведнъж неловкото мълчание се спусна като гилотина над масата.

О, боже. Май това беше удар под кръста, помисли си Грейс, без да сваля очи от Джими и червените петна, които бяха започнали да избиват по врата му.

Той взе чашата и я изпи до дъно в опит да се съвземе.

— Е, не съм получавал други оплаквания — пошегува се той в опит да спаси положението, както и егото си.

— И ти мислиш, че това те прави експерт?

— Самата ти ме нарече Дож Жуан — засмя се той. И замлъкна. Грейс го гледаше яростно.

— Ти няма да познаеш добрия секс, дори да ти извади очите — изрече високо тя.

— Ами ти? — изсумтя възмутено Джими. — Ти, жената, която през последната половин година е правила секс с годеника си веднъж месечно?

Грейс се почувства предадена.

— Ах, ти, самодоволен негоднико — изсъска тя. В този момент се появи келнерът, за да вдигне чиниите им и ги зяпна с отворена уста.

— Имаме много отворена връзка — пошегува се Джими и поръча две брендите, за да го умилюва.

Но не успя да умилюва Грейс.

— Как можа? Доверих ти това като на приятел — продължи тя, изпълнена с горчиво съжаление, задето беше разкрила тази тайна на Джими. — Освен това е важно качеството, а не количеството — добави превзето тя.

— Какво? Аз нямах ли качество? — На лицето му се изписа оскърбление. — И аз бях добър — заключи той.

— Глупости — сръза го Грейс. — Ти си цар на убежищата, еднократните, къркането и чуването. А това не е качество, а някаква жалка имитация. Може и да си жребец в леглото, но всичко е механично. Не става въпрос за това — тя размаха ръка в посока на чатала му. — А за това — тук. — Грейс посочи главата му. — И за това — тя се наведе над масата и постави длан върху сърцето му. — Ти не знаеш какво означава да правиш любов, защото знаеш ли какво? — Гласът ѝ се извиси и тя се облегна на стола, развълнувана. — *Не мисля, че някога си бил влюбен.*

Още докато изричаше тези думи, на Грейс ѝ идеше да си прехапе езика. Мътните да ме вземат, и мен, и глупавия ми кибритлийки нрав, изруга наум тя. Защо никога не мисля, преди да говоря? Но вече беше късно. Думите бяха изречени — и висяха над главата на Джими.

Грейс видя как се сгърчи лицето му.

— О, Джими, съжалявам. Много съм избухлива, не исках да кажа точно това... — тя се пресегна и го докосна по ръката.

— Не, може би си права — прекъсна я той, а умът му прехвърляше образи на Кайли и спомени от първоначалното му опустошение, когато тя го беше зарязала. След първоначалния шок, той постепенно осъзна, че всъщност беше пострадала само суетата, но не и сърцето му. — Мисля, че наистина никога не съм се влюбвал.

Досега.

Загледан в нежните бели пръсти на Грейс, разперени като морска звезда върху неговите, Джими полека вдигна глава. И в този момент, точно в девет без пет местно време, наред пълния ресторант в Манхатън, заобиколен от еkleктичната гълчава от нацупени френски

келнери, подрънкване на прибори, бърбрене на вечерящи хора и суинг оркестър с парчета от четирийсетте, върху бялата ленена покривка опръскана с кетчуп и майонеза и осеяна с трохи от френска франзела, Джими Малик погледна Грейс и за първи път в живота си се почувства напълно, изцяло и безпомощно влюбен.

Мътните да го вземат.

---

[1] Affaire du coeur (фр.) — любовна история. — Б.пр. ↑

[2] Namorato (ит.) — любовник, влюбен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Свита на дивана, Риан се събуди стресната от собственото си похъркване.

— Ох... — Тя отвори очи, леко дезориентирана. Явно беше задрямала. Беше тъмно. Кое време беше? Тя се надигна сънено и присви очи, за да види часовника на китката си. Беше спрял. Сигурно му трябва нова батерия, помисли си тя, разтърси го и го доближи до ухото си.

Единствените приглушени звуци долитаха от радиото. Тя различи гласа на доктор Купидон. Не чуваше какво казваше той, но разбра, че е станало късно. Сигурно приближаваше един часа, помисли си Риан, надигна се от дивана и тръгна към спалнята с леко потропване на розовите пухени чехли.

Тя се прозя, седна пред тоалетката, взе малко памук и го напои с бебешко олио. Зае се да почиства тежкия грим от очите си, мислейки си за Джеф. Защо, за бога, изобщо се съгласих да отида на тази глупава среща? Ами да, сериозно, какъв беше смисълът? С размазан туш около очите като китайска панда, Риан се обърна сърдито към отражението си. И най-неочаквано избухна в спонтанен гърлен смях.

— Бали или Вал д'Изер? — прошепна тя, обхванала лицето си, с длани. — Плато със сирена или... или... — едва успяваше да изрече думите, задавена от смях — *банофи пай* — изрече през неконтролируемите спазми на смеха. Вече не виждаше друго освен смешната страна на изминалата вечер, тя се кискаше истерично. — Имал котка на име Тигър... — Риан изсумтя високо. — ... и си носи пакетчета чай във вътрешния джоб... при това чай от *мента*... — Прихванала корема си, тя се разтресе в нов пристъп на смях. Беше неудържимо смешно. Беше като черна комедия. Беше толкова трагично, че беше комично, просто комично.

Накрая я заболя коремът от смях и пристъпите започнаха да отшумяват. Риан въздъхна, взе една тоалетна кърпичка и взе да попива черните сълзи, които се стичаха по лицето ѝ. Не помнеше откога не се

беше смяла толкова много. Беше прекрасно. На лицето ѝ грейна широка усмивка и гледайки отражението си, тя си пое дълбоко дъх.

— Риан Октавия Джоунс, какво правиш? — прошепна тя, поклати глава и се засмя още по-широко. — Стига, моля ти се, едно е да говориш за пътищата на съдбата и очакването на твоята сродна душа, но не можеш да прекараш живота си в очакване на принца, като запълваш времето си със срещи с мъже като Джеф... Мили боже, *представяш ли си?*

Само при мисълта за това, Риан изохка на глас.

— И какво ще стане, ако тази твоя сродна душа никога не се появи? Ами ако и той те търси под дърво и камък, но е изгубил адреса ти или не умее да се ориентира по карта или е объркал посоката? *Ами ако той не може да те намери?* — Тя си издуха носа шумно и хвърли кърпичката в ратановия кош. Погледна се в огледалото. И я озари една идея. Разтърси я. Облада я.

Риан знаеше точно какво щеше да направи.

Обхваната от непреклонна решителност, тя вдигна резбования капак на дървената кутия върху тоалетката и избра лист гланцирана хартия. Риан държеше там парфюмираната с лавандула хартия за писма и една стара писалка на баба ѝ, която намираще за много романтична, макар че с нея досега беше писала само пазарски списъци.

Досега.

Защото Грейс е права, реши Риан. Ще престана да разчитам на вселената, ще престана да умолявам звездите да побързат и да направят магия и повече няма да призовавам на помощ Венера. Ще изхвърля всички списания, ще спра да си чета хороскопа, повече — няма да чакам *di fulmine* — италианската мълния на любовта от пръв поглед да ме удари като гръм от ясно небе, докато аз се лутам през живота си.

Вместо да оставям всичко на случайността, аз ще направя първата крачка.

Моят принц е някъде там и щом той не може да ме намери, не ми остава нищо друго, освен аз да потърся него.

Риан потопи златния писец в мастилница с лилаво мастило и едрият красив почерк полетя по листа. И с надежда, оптимизъм и желязна решителност, тя започна писмото.

— Драги доктор Купидон...

ГЛАВА 34

Атмосферата беше толкова напрегната, че можеше да се реже с нож. Не, какъв ти нож, само тежкотоварен багер би могъл да премине през стената от мълчание, която разделяше Грейс и Джими, застанали на разстояние пред транспортната лента на летище Хийтроу. Беше сиво, дъждовно, типично английско понеделнишко утро и след ужасяващо турбулентния полет от „Джей Еф Кей“ двамата се прибираха с облекчение. И двамата бяха умърлушени от часовата разлика, махмурлука и друсането, така че едва стояха на краката си, камо ли да разговарят.

Или поне така се опитваха да убедят сами себе си.

Защото ако бяха честни, турбуленцията не беше виновна за това, че се чувстваха разтърсени, неспособни да разменят две думи или да се погледнат в очите. А случилото се в последната нощ в Ню Йорк.

— Да не е от стридите?

В неловката пауза след разгорещения дебат за секса, те седяха на масата, играеха си с приборите, взираха се в пространството и тогава Грейс забеляза с тревога, че Джими беше пребледнял като платно и беше придобил особено сковано изражение.

— Стридите? — Джими се върна в настоящето и се опита да заговори, но езикът му сякаш се беше превърнал в някакъв странен гумен предмет, който лежеше в устата му, но отказваше да артикулира. Значи това имат предвид, когато казват, че някой е онемял, помисли си той, загледан безизразно в Грейс.

— Джими? — Все още засрамена, задето го беше обвинила, че никога не се е влюбвал, Грейс стисна ръката му, за да изтръгне някаква реакция. Мълчанието му я влудяваше. Сигурно се готвеше да й отвърне със също толкова отровна нападка. Или, каза си тя, като се размърда на стола, всеки момент щеше да повърне.

Той не направи нито едно от двете.

Джими неочаквано избути стола си назад, изправи се и й протегна ръка.

— Ще танцуваме ли? — попита той.

Шокирана, сега Грейс го изгледа стреснато. Какво му ставаше? Джими се държеше изключително странно. Пиян ли беше, питаше се тя, а смущението й се превръщаше в наслада, проследявайки погледа му към малкия дансинг и танцуващите двойки, които се смееха и усмихваха, поклащаха и въртяха.

На лицето й се разля широка усмивка и като вдигна салфетката от скута си, Грейс стана на крака.

— Предупреждавам те, че имам два леви крака — призна тя и пое ръката му.

— Идеално, защото аз съм с два десни — пошегува се той, прикривайки с шега факта, че краката му бяха омекнали като желе. На челото му изби пот. В стомаха му нещо подскочи. Джими стисна зъби толкова силно, че мускулите на челюстта му застинаха в спазъм и заиграха. Това беше абсурдно.

Това беше Грейс.

Те бяха приятели. Тя си изстискваше черните точки пред него, той пърдеше пред нея, тя му беше признала, че скубе врасналите косми от зоната на бикините си и му беше доверила смущаващите си сексуални фантазии за Рос от „Приятели“, той й беше разкрил тайната за косматия си гръб и за неотдавнашния, безкрайно унизителен провал със Сами-Джо. Дори историята с гигантския вибратор. При което Грейс едва не беше паднала на земята от смях.

Спомени, доводи, разногласия. Разговори от миналото, споделени моменти, яростни препирни се трупаха в ума му пласт върху пласт като огромна лазаня. Джими погледна Грейс, видя я да му се усмихна и скри бързо истинските си чувства зад типичната си усмивка. И под ленивите звуци на музиката, той преплете пръсти в нейните и я поведе към дансинга.

Мили боже.

Още щом новите елегантни пантофки стъпиха на паркета, Грейс тутакси разбра в какво се беше забъркала.

Джими беше добър танцьор.

Наистина много, много добър танцьор. Танцьор, който като видиш в клуба, ти идва да си вземеш чантата, палтото и да пробуташ

някое жалко извинение да се прибереш вкъщи и да се скриеш в спалнята, където никой не те гледа. Само че сега всички ме гледат, завайка се наум Грейс, докато Джими я завърташе и подмяташе за кой ли път във въздуха и тя се озоваваше промушена през свивката на ръката му, оплела крака и неспособна да запази равновесие. Джими я прихвана здраво през кръста и ѝ се усмихна сърдечно. Грейс му отвърна с усмивка на признателност. Той имаше не само усет за ритъм, но и чувство за хумор.

— Знаеш ли, моята приятелка Риан се оказа права — започна Грейс, прибягвайки до изпитаната тактика на всички лоши танцьори, когато се чувстваха неуверени. Поведе разговор, за да отклони вниманието от хаотичните си стъпки и пълната липса на ритъм. — Тя е сама и винаги казва, че за жените на трийсет просто не са останали свестни мъже.

Грейс трябваше да надвиква музиката, но няколко тромпета нямаше да я спрат, след като веднъж беше започнала.

— Но ако си сам мъж, положението е съвсем различно. Огледай се само и виж какъв богат избор имаш. Трябва да знаеш, че си късметлия. — Тя настъпи Джими по крака и му се усмихна виновно. Това беше нейният мечешки начин да го развесели, да се извини за предишната си нетактичност, но забележката се оказа вярна. Заведението беше пълно с жени и доколкото виждаше Грейс, единственият друг мъж освен Джими беше един фотограф, при това гей.

Светкавицата проблесна. Грейс сгърчи лице сконфузена, докато Брейди насочваше обектива към нея и я обстрелваше със серия кадри. След като не успя да изкопчи телефонния номер на бармана, огорченият Брейди се посвети на финалните снимки, преди да се прибере вкъщи и да се замонаши.

Грейс се молеше този човек да побърза. Едно беше да осъзнае, че е абсолютно дърво на дансинга, друго беше да я увековечат завинаги в тази роля на страниците на „Chic Traveller“.

— Така ли, и как стигна до този извод? — попита Джими, като я завъртя около себе си.

— Защото, докато аз гина в пустинята, ти живееш в перманентен оазис. Заобиколен си от стотици жени, в които можеш да се влюбиш —

заяви тя, като зърна мимоходом една такава жена. Облегната изкусително на бара, тя не откъсваше поглед от Джими.

— Хайде, хора, това ми е последната снимка, да направим един едър план. — Брейди се хвърли към тях, навирайки обектива в лицата им.

— Стотици — повтори Грейс, а гласът ѝ изтъня, когато Джими обви плътно ръка около кръста ѝ. Уж възнамеряваше да го разведри, но на практика ѝ се искаше да го пази и защитава. Тя инстинктивно прониза червенокосата хубавица с поглед, очертаващ ясно границите на нейната територия. Дали това не беше собственическо чувство? Щом този въпрос изникна в ума ѝ, той побърза да се загнезди там. Изведнъж Грейс изпита изключително странно чувство. Сякаш се беше появил някой с гигантско дистанционно управление в ръка и беше настроил картината, беше намалил музиката и беше увеличил образите в едър план. Сега Грейс виждаше и усещаше само Джими. Натиска на гърдите му върху нейните, малкият триъгълник гола кожа там, където ризата му беше откопчана, лекия мирис на афършейв.

— Една целувка и изчезвам. — Някъде далеч, далеч встрани, неясните думи на Брейди прозвучаха като филмов дублаж.

Джими я притегли още по-близо.

— Но за какво са ми стотици жени? — попита тихо той, лицето му толкова близо до нейното, че Грейс почувства дъха му върху бузата си. Той наклони брадичката ѝ с пръст и сви рамене тъжно. — Когато искам само една?

И преди Грейс да разбере какво става, Джими я целуваше. И тя го целуваше. И двамата стояха наред дансинга, вкопчени един в друг като двойка ненаситни тийнейджъри. А в далечината Брейди викаше истерично като рефер.

— Добре, хора... получи се... можете да спрете сега... казах стига... край... по дяволите, *краааййй*.

В зоната за получаване на багажа се разнесе глухо бръмчене и лентата тръгна тромаво, транспортирайки първите извадени куфари. Джими съзря сака си и се вклини сред тълпата от пасажери, скупчени край транспортната лента, като го хвана за дръжката.

Метна черната кожена чанта, както каубой нарамва юница, а след това я стовари върху количката. В този момент малка кутийка кибрит изпадна от джоба му. Джими се наведе да я вдигне и видя, че беше кибрита от ресторанта. Мислите му отлетяха към съботната вечер. Когато целуна Грейс.

При спомена сърцето му прескочи един удар. Всъщност, то не беше толкова целувка, колкото един от онези моменти по филмите, когато камерата обикаля до безкрай и започва да звучи култовата мелодия. Докато накрая двамата се откъснаха от прегръдката, отвориха очи и саундтракът, който звучеше в главата му замлъкна, когато Грейс промълви: „Трябва да отида до тоалетната“. И изчезна.

Когато тя се върна, Джими вече се беше съвзел, платил сметката и си разменяше шеги с Брейди, сякаш всичко беше напълно нормално. Изпълнението му беше достойно за Оскар. Под непринудената усмивка и увереното държание, Джими не беше на себе си. От една страна, той все още усещаше в устата си вкуса на гланца за устни на Грейс, но от друга, тя току-що беше избягала от него, а на лицето ѝ беше изписан нескрит ужас.

Грейс повече не спомена за случилото се, както и той, разбира се, и двамата се престориха, че нищо не се е случило, сбогуваха се с Брейди, качиха се на едно такси и си бърбиха през целия път до хотела. И като изключим една-две смутени паузи, сякаш *наистина* нищо не се беше случило. Почти, но не съвсем, защото, когато бедрото на Грейс се докосна за малко до неговото, Джими почувства протичането на искра, която не се дължеше на статичното електричество, а когато тя се загърна плътно в палтото си и погледна подразнено през прозореца, той изпита нещо средно между надежда и подозрение, че тръпката е пронизала и нея.

Което само показва колко погрешни изводи може да си извади човек, помисли си Джими и погледна крадешком Грейс от другата страна на количката. Защото, когато я беше поканил да пийнат нещо за лека нощ в бара на хотела, тя му пробута извинението, че много ѝ се спи и побърза да се качи в стаята. Едва не побягна от мен, помисли си Джими и се запъти унило към сумрачния бар, седна на едно столче и убеден, че е пълен нещастник, си поръча уиски.

Голямо.

Облегната на количката, Грейс се стараеше да поддържа преструвката на сънено безразличие. Не ѝ се получаваше. Под претекста на една прозявка, тя не устоя и погледна през пръсти Джими. Толкова беше странно, помисли си тя, като го гледаше как разглежда замислено една кутийка кибрит, преди да я пхне в джоба си. Той изглеждаше все същият — бежова тениска с петно от „Блъди Мери“, дънки „Дизел“ с дупка на коляното, развързани зелени маратонки на „Пума“ — и все пак беше съвършено различен. Или може би аз го гледам с други очи, помисли си Грейс и през тялото ѝ премина гореща, гузна вълна. Дали защото тя прекъсна вътрешния си монолог, разсеяна от очертанията на дупето му, което не беше забелязвала досега, и от което сега не можеше да откъсне очи. Неочаквано Грейс изпита желание да плъзне ръка в задния джоб на избелелите му дънки, да увие ръце около врата му, да вдиша неговото топло, мускусно ухание, да го целуне...

Дори сега на летището Грейс не можеше да повярва какво се бе случило на дансинга в Ню Йорк. Сигурно беше от алкохола. След толкова питиета, невротрансмитерите или бог знае какво се бяха побъркали и тя беше пожелала Джими само защото ѝ липсваше Спенсър. Ясно и просто. Обаче усещането не беше просто. Беше смущаващо, объркващо и *невероятно вълнуващо*. В таксито на път за хотела всяко нервно окончание в тялото ѝ беше застанало нащрек. Всеки жест, всяко дихание, всяка пауза бяха придобили огромно значение, а когато Джими ѝ беше предложил да пийнат по нещо за лека нощ, вероятността беше закръжила в шеметен танц между двамата. Изпълнена с вълнение, Грейс го беше погледнала. Тънкият сребрист белег над ухото му, където косата отказваше да порасне, непринудената, сърдечна, позната усмивка, мургавия триъгълник кожа, където яката на ризата му се беше разтворила.

Джими беше толкова прекрасен. Изглеждаше толкова мил. *И толкова неустойимо секси.*

— Не, благодаря, изморена съм. Мисля да си лягам. — Грейс дръпна въображаемата си ръчна спирачка, с което закова на място желанията си. Животът беше достатъчно сложен, за да го обърква допълнително. — Лека нощ, Джими. Ще се видим утре сутрин. — Тя му махна лекичко и го остави в лобито, като се насочи към асансьорите. Всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие.

— Е, май това беше, меденият месец приключи. — След като преминаха необезпокоени през зоната за митническа проверка и се озоваха в претъпкания салон за пристигащи, Джими се помъчи да разведри обстановката с един доста жалък опит за шега. Усмихна ѝ се извинително.

— Да, май си прав. — Грейс се усмихна сковано.

Настъпи мъчителна пауза.

— Ъ... е... искаш ли да те откарам в града? Клайв предложи да ме вземе, тоест, не толкова предложи, колкото аз го принудих и... — Джими слушаше несвързаните си приказки, но не можеше да си заповяда да замълчи.

— Няма нужда — отреза го Грейс, клатейки глава. — Ще се кача на експресното влакче от летището до центъра.

— А... добре. — Джими се почувства странно обезсърчен. Уикендът с Грейс му хареса и сега не искаше да я пусне да си върви. Тя вече му липсваше. — Да, разбира се. — Той закима, като разтриваше яростно слепоочията си.

Гледайки го, Грейс се поколеба. Джими изглеждаше толкова сладък и смутен, и красив. *Всемогъщи боже*, ето, пак се започваше. Тя се овладя. Подобни мисли щяха да я вкарат в беля.

Ето такива мисли ѝ се въртяха в главата, докато чакаше асансьора в „Сохо Гранд“ и наблюдаваше пробягващите етажи на път към стаята. Грейс се беше опитала да ги игнорира, да ги потуши с други мисли за това как щеше да влезе в банята, да си облече пижамата, да изяде вкусните шоколадови трюфели, които камериерката ѝ оставяше на възглавницата, и да си пусне на видеото „Любовна история“. За какво повече можеше да мечтае една жена?

Но когато вратите на асансьора се отвориха, тя стъпи с единия крак в коридора и се спря. Не можеше да го направи. Не искаше да го направи. Нямаше да го направи. По дяволите Риан О'Нийл. И по дяволите седенето в стаята, каза си Грейс, импулсивно се върна в асансьора и натисна бутона за лобито.

Постъпката ѝ беше пълна лудост. Грейс знаеше, че постъпва неразумно. Джими беше неин приятел, той ѝ беше бивше гадже и беше кръгъл негодник по отношение на жените. И макар да знаеше всички

причини, поради които не биваше дори да помисля за онова, което правеше, преди да се е усетила, Грейс вече се намираще в лобито. Тя се насочи към бара, потраквайки с високите токчета по мраморния под, а сърцето ѝ блъскаше лудешки зад сутиена с повдигащ ефект, представяйки си какво би могло да се случи.

Тя се спря на вратата и веднага видя Джими. Седеше на бара с гръб към нея, но не беше сам. До него седеше хубава блондинка. Двамата бяха потънали в разговор с доближени глави и съдейки по езика на телата им, Джими несъмнено я сваляше. Не си губи времето, помисли си Грейс, обзета от силна ревност. Толкова беше глупава. Как можа да се подлъже така? След толкова години за малко да падне в същия капан. Отново.

Грейс постоя там около минута, докато вълнението, очакването, възбудата и надеждата я напускаха. След това се обърна, преди Джими да я е забелязал и се отправи тъжно към стаята.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам? — Гласът на Джими прекъсна мислите ѝ.

— Вече си купих билет — бързо излъга Грейс, преди да е направила някоя глупост. След онази нощ в ресторанта вече си нямам доверие, помисли си тя, гледайки Джими, който я наблюдаваше толкова напрегнато, че кожата ѝ настръхна.

В този момент телефонът на Джими звънна и свали напрежението. Все още настроен на мелодията от „Рубарб и Къстард“, която все не успяваше да смени, телефонът дрънчеше весело, докато Джими опипваше трескаво джобовите си, търсеше го и ругаеше тихичко. Накрая го напипа.

— Ало? О, здрасти, Клайв.

Грейс го прие като знак и подкара количката с куфара си.

— Ще ти се обадя — махна на Джими тя.

— Чакай... — Джими размаха ръка.

Но Грейс нямаше търпение да си тръгне. Целуна го набързо по бузата.

— О, между другото, за малко да забравя — прошепна тя, напъха нещо в ръката му и закрачи към изхода.

— Чакай малко, Клайв... тоест Грейс — извика развълнувано Джими, докато Грейс си проправяше път сред навалищата. — Ще ти се обадя! — извика след нея той. — И благодаря — добави тихо, докосвайки слепоочието си.

Чувстваше се смазан. Възнамеряваше да изпие само едно уиски. Поне такава беше идеята, когато беше седнал на бара предишната нощ. После щеше да се качи в стаята и да се сине на дивана, Грейс вече щеше да е заспала. Джими тъкмо се канеше да допие последната глътка и да поиска сметката, когато някой седна до него. Поръча си водка тоник и каза:

— Случайно да знаеш колко е часът?

Той погледна жената и позна сервитьорката, която ги беше обслужвала по-рано същия ден. Дребничка, с къса светлоруса коса и лунички, които изглеждаха като нарисувани с молив, тя беше невероятно красива.

— Ами... да — кимна той, погледна часовника си и ѝ го показва. Обикновено не би пропуснал възможността да заговори някоя хубава нюйоркчанка, но сега това желание се беше изпарило по мистериозен начин.

— Не се притеснявай, не те свалям — засмя се тя.

— Притеснен ли изглеждам? — усмихна се той, но дружески, без следа от флирт. Интересно.

— Не. — Тя поклати глава, присви очи и се вгледа в него, сякаш се опитваше да го разгадае като експонат в изложбена зала. — Изглеждаш влюбен — добави тя след малко.

— Моля? — сепна се Джими.

Блондинката се разсмя като видя изражението му.

— Я стига, тя как се казва?

За момент Джими се заигра с мисълта да се престори, че не разбира за какво му говорят, но имаше нещо странно предразполагащо в това да се довериш на непознат. Анонимността. Безпристрастността. Сигурността, че няма да видиш отново този човек. Той направи знак на бармана.

— Налей ми още едно. — И като се обърна към сервитьорката, той започна. — Името ѝ е Грейс...

— *Благодаря? За какво ми благодариш? Какво съм направил?* — Клайв бърбеше объркано от другия край на линията. Джими се опомни.

— Не, не на теб, глупако — изсумтя той. — Говорех на Грейс. — Той я потърси с очи и зърна за последен път помпона на шапката ѝ, преди да потъне в талазите от хора. — Преди малко... — прошепна той, опипвайки предмета в ръката си. Джими разтвори пръсти. В дланта му кротуваше евтината златна халка, която беше купил от някакъв кичозен златарски магазин. Фалшивата брачна халка на Грейс. Джими изпита горчиво разочарование, в което нямаше нищо фалшиво?

ГЛАВА 35

Скринсейвърът на компютъра неуморно разпръскваше и завихряше дигитални звезди, калейдоскопът от фигурки експлодираше ярко и хипнотично на черния космически фон.

Напразно се трудеше.

Защото никой не му обръщаше внимание. Най-малко пък Грейс, която седеше на няколко сантиметра от него, облегната на бюрото, с пръсти върху клавиатурата и зареян навън празен поглед.

Беше почти пет и половина и тя беше прекарала целия ден в офиса, опитвайки се да навакса натрупалата се работа. Бяха изминали два дни от завръщането ѝ от Ню Йорк, когато откри входящата си поща зарината със спешни съобщения, но в края на работния ден дали заради задушливата сладникава миризма на „пустинна роза“, излъчвана от освежителя за въздух на Джанин, или заради последните пристъпи на самолетна болест, концентрацията на Грейс се беше сринала и умът ѝ блуждаеше от другата страна на Атлантическия океан.

Изглеждаше невероятно, че наистина е била там. Запратена обратно в сивата монотонност на живота си в Лондон, Ню Йорк ѝ се струваше като сюрреален спомен, толкова много шантави, забавни, щастливи образи, които кръжаха в ума ѝ като моментните фотоси на Брейди. Уикендът беше всъщност един дълъг маскарад — двама лудо влюбени младоженци на меден месец — ѝ Грейс толкова се беше увлякла в сюжета, че почти бе повярвала в приказката. Иначе защо би целунала Джими на дансинга? Иначе защо би се върнала в бара? Добре, че го беше видяла да заговаря блондинката в бара, преди да е станало твърде късно и тя да е станала за смях.

Грейс не беше виждала Джии, откакто се бяха разделили на летището. Отначало, разкъсвана от необясними чувства на болка, гняв, срам и вина, тя възнамеряваше да го избягва, да не му се обаждат — поне няколко дни, но след няколко часа той вече ѝ липсваше и Грейс

изпита облекчение, когато Джими ѝ позвъни, за да ѝ разкаже най-новата си шега.

— Знаеш ли кое е най-новото хапче? Петдесет процента валиум, петдесет процента виагра. Със или без секс, все не ти пука. — Шегата се оказа добър начин да разчупят леда и когато Грейс се разсмя, всички следи от неловкост изчезнаха и двамата си бяха старите добри приятели, сякаш нищо не се беше случило.

Един гълъб кацна на перваза отвън, гърленото му гукане извади Грейс от унеса и я върна в настоящето. Когато птицата отлетя, тя зарея поглед над керемидените покриви към Хайд Парк. Над града беше надвиснала сърдита мъгла, дърветата се поклащаха на фона на оловносивото небе. Дори лъскавият златен купол на Албърт Мемориал изглеждаше помътнял и тъжен.

Грейс се усмихна. Според всички романи, които беше чела някога, времето винаги отразяваше настроението на героя. Традиционно, навън грееше слънце, когато героят бе весел, и валеше дъжд из ведро, когато героят беше нещастен. Това вероятно е причината аз да не съм героиня в роман, помисли си тя, защото определено не се чувстваше мрачна или потисната — напротив, доброто настроение, което я беше споходило в Ню Йорк все още я грееше приятно като термофор.

Каква ирония: Грейс беше отишла в Ню Йорк, за да направи услуга на Джими, но на практика той ѝ беше направил услуга. Сякаш по някакъв необясним начин, нещо вътре в Грейс се беше променило. Тя се чувстваше различно, изглеждаше различно, благодарение на новата прическа, с която се беше възнаградила последния ден в Ню Йорк. Лъскава тъмна коса с дълъг модерен бретон, заради която Грейс вече две денонощия залепваше за всяко огледало и витрина на пътя ѝ, неспособна да откъсне очи от отражението си. Беше ужасно клише, помисли си тя и се спря пред огледалото на кабинката за паспортни снимки в метрото на път за службата тази сутрин, но макар да беше просто една нова прическа, тя я караше да се чувства нов човек.

Толкова нов, че чак след като се прибра от летището, разопакова прилежно багажа си, приготи си чаша чай и се просна на дивана, наслаждавайки се на лукса да не е на работа в понеделник, Грейс си даде сметка, че беше забравила да прослуша съобщенията си. Тази небрежност беше знаменателна. Защото, откакто се беше разделила

със Спенсър, първата ѝ работа, когато се прибираше в чуждото студио, беше да погледне дали свети лампичката на телефонния секретар. Ако не светеше, настроението ѝ се разваляше, ако светеше, Грейс се спускаше, захвърляше ключовете, дамската чанта и покупките и натискаше вълшебния бутон с разтуптяно сърце и пораснали надежди.

Този понеделник я очакваха три съобщения, и трите от майка ѝ. Откакто Грейс се беше изнесла от апартамента на Спенсър или откакто се беше „чалнала“, както се изразяваше майка ѝ, госпожа Феърли беше започнала да ѝ се обажда всеки ден. Тя недоумяваше как бе възможно заможен, улегнал адвокат с изрядно оборудвана кухня и истинска коса на главата да не е Идеалният мъж? Дребното неудобство около неговия отказ да насрочи дата за сватбата беше неутрализирано с аргумента „Баща ти беше съвсем същият.“ Кое то не вдъхна особена увереност на Грейс, като се има предвид, че родителите ѝ бяха разведени от десет години.

Грейс натисна бутона за изтриване на получените гласови съобщения: Щеше да излъже, ако кажеше, че не е изпитала разочарование, когато установи, че нямаше съобщение от Спенсър. Но този път болката продължи само няколко минути, докато не взе снимката на Джими, която лежеше на барплота. Може би Джими имаше право. Може би на Спенсър му трябваше само време. Може би той щеше да ѝ позвъни след няколко седмици и да каже всичко онова, което тя искаше да чуе. Поглеждайки към снимката на Джими на върха на Емпайър Стейт Билдинг, с глупава усмивка на лицето, тя се усмихна нежно. Честно казано, вече започваше да забравя уикенда.

— Хм... — Някой се покашля високо и явно изкуствено. Стресната, Грейс се завъртя на стола и видя Джанин край фотокопирната машина. Държеше много голям букет. Изглеждаше доста сконфузена.

— Внимание, моля. Искам да направя едно важно съобщение. — Обичайното жужене в офиса замря. Доволна от заплепената публика, Джанин насочи поглед към Маги, която прилежно изобрази удивление и учудване. — Маргарет, би ли дошла на подиума, ако обичаш — заповяда Джанин със своя най-властен глас. Грейс се усмихна, обзета от обич и тъга. Маги трябваше да произнесе прощалната реч по случай пенсионирането си. След петнайсет години в „Биг Фиш Дизайн“ тя напускаше, за да започне своя нов живот на слънце, заменяйки

преснимането на доклади и пиенето на кафе с пиене на сангрия и събиране на ръчно рисувани керамични чинии за вилата в Испания.

Маги се изчерви силно, когато се надигна от бюрото си. Облечена в тесен кремав панталон за езда и бяла бродирана блуза с голи рамена, която разкриваше бронзовия ѝ тен, тя прекоси помещението. Въпреки хладното време, тя упорито носеше сандали, които откриваха почернелите ѝ пръсти с яркочервен лак на ноктите. Тя хвърли бърз поглед към Грейс и ѝ смигна язвително.

— Е, както знаете, Маргарет е ценен член на нашия екип — започна Джанин, впускайки се в предварително написаната реч с цялата решимост и явна отрепетитаност на актьор, който приема награда за цялостно творчество. — ... тя е с нас толкова отдавна, че някои от нас вече не помнят... — Тук Джанин се засмя пресилено.

Грейс трепна. Това беше жената, която никога не беше скривала своята неприязън към Маги и въпреки това сега подлизурстваше, превъзнасяше нейните „блестящи качества“ — нищо, че не използваше точно тези думи — и се вайкаше какво щяха да правят без нея. Накрая, за всеобща радост безкрайната реч свърши, букетът и ваучерите бяха поднесени и искрящото вино беше разлято в пластмасовите чаши.

— Наздраве, кукло. — Маги се усмихна признателно, когато Грейс напълни чашата ѝ. Въпреки че никога не би го признала — пред себе си или пред някой друг — речта на Джанин я беше разстроила, а последвалите благопожелания и сърдечни сбогувания едва не я разплакаха. Маги подсмъркна рязко и се съсредоточи върху Грейс.

— Хайде, изплюй камъчето. Как мина уикендът?

— Добре — каза Грейс. Откакто тя се беше върнала от Ню Йорк и Маги се беше прибрала от Испания, Грейс беше толкова заета, че не им беше останало време да се наприказват. — Всъщност, не беше просто добре, а много добре — поправи се тя. — Направо страхотно.

— Грейс се усмихна.

Маги отпи от виното, ококорена.

— Колко страхотно?

Грейс се засмя.

— Джими е просто приятел — възрази тя, необяснимо смутена от намека.

Маги не се трогна.

— Така ли? — възкликна тя и нацупи кораловите си устни в муцунка, сякаш излязла от някоя морска пощенска картичка. — Значи той няма нищо общо с това, че ти от два дни се рееш в облаците и не откъсваш очи от прозореца?

Този път беше ред на Грейс да се изчерви силно.

— Мислех за Спенсър — увери я тя. Е, донякъде, призна пред себе си и се почувства виновна.

Но като видя Грейс, седнала прегърбена на ръба на бюрото си, облечена в панталон от рипсено кадифе и пухкав мохерен пуловер в цвят пепел от рози, Маги се размекна. Понякога изглеждаше значително по-млада от своите трийсет и една години.

— Чувала ли си го? — попита обнадеждена тя. Откакто Грейс й беше споделила, че се е изнесла от апартамента на Спенсър, Маги следеше цялата сага с безмълвна подкрепа.

Грейс поклати глава.

— Не. Аз не му се обаждам и той не ми се обажда. Е, откакто пристигнаха контактните ми лещи — усмихна се тя в немощен опит да се пошегува. — Но стига сме говорили за мен — каза тя, за да смени темата. — Как е новата къща, Маги?

— Приказна — въздъхна Маги. Умът й прехвърли образите: златната слънчева светлина, уютния дом, уханията, гледките и вкусовете на Южна Испания. А после изникна още един образ. Тя, свита на шезлонга, Сони клекнал до босите й крака, ръцете й треперят, отваряйки внимателно пощенския плик. Подава писмото на Сони, очите му безмълвно пробягват по ситния шрифт, гласът му трепери, докато чете на глас думите.

— Преди да сме се отрязали, искам да ти пожелаая бон воаяж и всичко останало.

Озовала се рязко сред глъчката в офиса и сладкия вкус на искрящото вино, Маги се обърна и видя Джанин да разбутва колегите й, за да й протегне ръка с едва прикрита победоносна усмивка.

— Нищо няма да бъде същото без теб.

— Благодаря, кукло, чувствата са взаимни. — Маги пое ръката й и добави невинно: — О, между другото, струва ми се, че намерих онази розова чаша, която търсеше под дърво и камък. На бюрото ми е. Странно, нямам представа как се е озовала там.

Това беше нейният прощален изстрел, който засили Джанин, фучаща и ругаеща, към бюрото в търсене на любимата чаша.

Един по един хората започнаха да се обличат и да се сбогуват, кой с прегръдка, кой с шега. Маги беше като майка на целия офис и всички щяха да тъгуват за нея.

— Към метрото ли си? — попита Грейс, обличайки палтото си. Откакто Маги беше продала любимия си фиат, двете отиваха заедно до метростанцията след работа.

— Не, имам среща със Сони — отвърна Маги, вземайки кремавото си кожено сако и дамската си чанта от бюрото, от която извади червило. Благодарение на дългогодишната практика, тя се начерви без огледало, след това разтърка устни.

— О, блазе ти, отиваш да празнуваш — усмихна се Грейс. — Сигурно на някое хубаво място.

Маги се поколеба.

— Не точно — прошепна тя и се усмихна сковано.

Грейс погрешно изтълкува недомлъвката като скромност, задържа летящите врати, за да мине приятелката ѝ и двете заслизаха по стълбите. Маги упорито отказваше да се вози на асансьора, отчасти от клаустрофобия, отчасти от суета: според нея стълбите бяха най-добрият приятел на дупето. Прекосиха фоайето и излязоха на улицата.

Навън започваше да пръска дъжд. Застанала на тротоара, Грейс завърза колана на палтото си, за да се предпази от ледения вятър.

— Е, май това беше. — Тя прегърна силно Маги. Изведнъж се почувства ужасно разстроена.

— Хей, по-полека. Аз само се пенсионирам. Не съм умряла — скара ѝ се Маги, понесла красивия, но прекалено обемист букет. Неколцина минувачи проточиха вратове изпод чадърите, хвърляйки погледи на възхитена завист. Целофанът заскърца шумно, когато Маги отвърна на прегръдката. — Ще ни дойдеш на гости. Да хванеш малко тен.

— Ти само се опитай да ми попречиш — засмя се Грейс.

Двете вече се бяха измокрили и Маги вдигна ръка на едно такси. Таксито спря до бордюра и тогава Грейс чу приглушения сигнал на мобилния телефон в джоба си.

— Чао. — Тя помахна на Маги, изчака я да се настани и да затвори тежката врата, преди да извади телефона от джоба си.

Погледна дисплея — „Получено съобщение“ — и го отвори. Без предупреждение, сърцето ѝ падна в гащите.

Беше от Спенсър.

В уютната топлина на таксито, Маги свали прозореца.

— Чао, кукло — извика тя, протегна ръка и помахна на Грейс, а тежките сребърни гривни зазвънтяха.

Но не можа да привлече вниманието ѝ. Наведена над телефона, Грейс не вдигна поглед към потеглящото такси, а Маги се отказа, облегна се на седалката и положи букета в скута си.

— Накъде да карам, сладка? — Шофьорът намали звука на радиото и погледна с възхищение в огледалото за обратно виждане привлекателната възрастна жена.

Маги замръзна.

И едва тогава усмивката, в която се беше вкопчила от онзи момент в банята, откакто отвори писмото от болницата, откакто се събуди тази сутрин с мисълта, че трябва да отиде при онколога, за да обсъдят резултатите от изследванията, падна от лицето ѝ като маска. Маги си пое дълбоко дъх, събра последните капки смелост и каза тихо, но непоколебимо.

— Болница „Сейнт Мери“.

ГЛАВА 36

— И какво пишеше? — Риан избра един страховит нож и седна до приятелката си на кухненската маса, като се залови да обезглавява яростно тиквата.

Без да каже дума, Грейс навря мобилния телефон под носа ѝ.

Риан се откъсна от покушението на тиквата и присви очи срещу дисплея.

— Трябва Да Поговорим — прочете на глас тя.

Погледна Грейс. Очите им се срещнаха. Веждите им се вдигнаха.

— Какво е това? — попита Риан, невярваща.

След задъханото обаждане на Грейс от Кенсингтън Хай Стрийт няколко часа по-рано, за да ѝ съобщи, че Спенсър най-последно я е потърсил и да я попита дали е удобно да се отбие по-късно, Риан беше решила, че има много за разчепкване, анализиране и размишление.

— *Три смотани думи?* — ахна Риан.

— „Обичам те“ се състои от две — изтъкна Грейс. — А съдържа милиони значения.

Риан погледна приятелката си. Надеждата се беше изписала на лицето ѝ. Това я разтревожи. Не искаше да я види още по-жестоко наранена.

— Само че тук не пише „обичам те“, нали? — поправи я нежно тя.

Грейс се наежи.

— Познаваш Спенсър. Той не е по приказките.

Риан беше изумена. Как беше възможно след недопустимото му държание, след като се беше напил като брадва и беше изоставил Грейс навръх рождения ѝ ден, след като я беше помолил да се омъжи за него и след това беше отказал да се обвърже, как след като безучастно я беше гледал как се изнася, след като беше постъпвал като себичен негодник и я беше игнорирал в течение на седмици, сега Спенсър трябваше само да ѝ изпрати текстово съобщение — пардон:

текстова заповед — и изведнъж да изкупи вината си? Тя погледна Грейс. Женската лоялност беше потресаваща.

— И кога ще си поговорите? — Риан потисна гнева си, смъкна решително скалпа на тиквата и като стрелна с очи Грейс, завъртя обелката около показалеца си. Не че искаше да намекне за нещо.

— Чак другия уикенд. Утре той заминава в командировка... — Грейс седна. Все още ѝ се виеше свят от вълнение. Съобщението беше пристигнало толкова неочаквано. Точно когато най-сетне беше спряла да мисли за Спенсър по двацет и четири часа в денонощието, той се беше вклинил отново в ума ѝ и беше изискал цялото ѝ внимание.

Често казано, тя беше реагирала с искрено облекчение. Играта на изчакване беше свършила. Той не я беше забравил, не беше продължил живота си без нея и не си беше намерил друга. Грейс беше тропнала на масата, беше отстояла своето и му беше дала време. И Джими се беше оказал прав. Спенсър беше направил първата крачка. „Трябва да поговорим“ наистина бяха само три думи, но за Грейс означаваха много повече.

— ... и ще се прибере в понеделник — завърши тя, като погледна Риан. — Или поне така каза — добави след миг.

Риан извади две десертни лъжици и подаде едната на Грейс.

— А ти вярваш ли му?

Гледайки как Риан започна да дълбае месестата вътрешност на тиквата, Грейс сбърчи нос. След като отговори на съобщението на Спенсър, умът ѝ беше превключил на турбо режим, гъмжащ от възможности: той тъгуваше по нея, искаше да я види, съжаляваше, не можеше да живее без нея. Но тогава Спенсър ѝ позвъни и последвалия телефонен разговор я остави с усещане за пустота и разочарование.

— Стори ми се някак хладен... Човек би помислил, че аз съм направила първата стъпка — оплака се тя.

— Всяка връзка представлява миниатюрна битка за власт и надмощие — отбеляза Риан. — Понякога ти контролираш положението, друг път той владее играта. Той просто се опитва да си върне част от властта. Знаеш какъв е Спенсър. Той е маниак на тема контрол.

— Риан направи физиономия и бързо добави: — Но само понякога.

— И само когато държи дистанционното за телевизора — усмихна се Грейс.

Риан се засмя.

Грейс събра смелост и задълба в тиквата.

— Питам се какво ли ще каже — додаде тихо тя.

— Ти какво искаш да каже?

Не е ли очевидно? Мислех, че се досещаш.

Риан погледна Грейс в очите.

— Това, което *знам*, е че ти преживя доста труден период, както и че Спенсър ти липсва. Но също така знам, че можеш да идеализираш човека. Времето притежава странната способност да идеализира връзките, да премахва всички лоши неща, така че когато се обръщаш назад, да ти изглеждат много по-хубави, отколкото са били в действителност. — Тя се усмихна печално. — Знам го от личен опит, преминах през този етап с Фил.

— Премина? — Грейс не пропусна миналото време.

Риан кимна отривисто.

— Да, но този етап свърши. Време е да престана да си спомням Фил като идеалния мъж, да престана да мисля, че връзката ни беше идеална, защото тя не беше такава. Имаше добри моменти, но имаше и някои кошмарни моменти...

Грейс погледна Риан. Не знаеше какво се беше случило през последния уикенд, но сякаш покривалото от тъга и печал, което приятелката ѝ носеше като защитна ризница, беше отметнато и под него се бе появила уверената, щастлива и сигурна Риан, която тя познаваше от едно време.

— Виновна съм, че се самосъжалявах, бях убедена, че нямам контрол върху нищо, че съм неудачница. Но през цялото време съм се заблуждавала. Бях забравила нещо. А то е най-важното. — Сериозното ѝ изражение се разтопи в усмивка, а радостта разцъфтя на лицето ѝ като пролетен цвят. — *Джак*.

Неволно, Грейс също се усмихна. Усмивката на Риан беше заразителна. Хората често говореха как усмивката озарява лицето, но тази на Риан беше несравнима. Караше я да сияе отвътре.

— А колкото до теб... — Връщайки разговора в коловоза, като влак, който за момент беше дерайлирал от релсите, Риан насочи ножа в

престорена заплаха. — За каквото и да разговаряте със Спенсър, както и да се чувстваш, не забравяй едно — *ти го напусна*, запомни това.

Настъпи мълчание, докато Грейс попиваше току-що чутото. Тя знаеше, че Риан има право, така както знаеше, че приказките за нейните спомени за Фил са деликатно предупреждение да не идеализира Спенсър. Грейс знаеше, че той не беше идеален, но точно сега не я беше грижа. Нехаеше, дори ако той не беше мъжът за нея, знаеше само, че той ѝ липсва, иска да го види, обичаше го. Риан може и да беше готова да продължи напред, но бе имала осемнайсет месеца, за да достигне до това заключение. Грейс имаше зад гърба си само няколко седмици, колкото и безкрайни да ѝ се струаха, а сега беше напълно щастлива да препрочита есемеса на Спенсър и да вкухва обещанието за приказен край.

— Какво точно правим? — попита тя, умело насочвайки разговора към Риан.

— Фенер за Хелоуин — отговори Риан, сякаш нямаше нищо очевидно от това.

— Но Хелоуин мина преди три седмици — възрази Грейс.

— Знам, аз съм ужасна майка — въздъхна Риан, като се плесна по челото и остави една оранжева следа. — Обаче забравих — въздъхна тежко тя. — Но Джак едва ли е забелязал. Затова реших да отбележим деня на Все Светии с мъничко закъснение — добави с надежда тя. Извади голяма торба с чаени свещи изпод мивката и постави една в издълбаната тиква, а след това я запали с клечка кибрит. Кривогледата тиква тутакси се ухили.

Загледана в произведението, Грейс се почувства като непоправима егоистка. Седеше и приказваше неспирно за Джими, за разходката до Ню Йорк, за Спенсър, а Риан по цял ден си стоеше вкъщи и се бяхтеше да бъде добра майка, нагърбваше се с невъобразими отговорности, без да получава капка признание. Риан винаги беше готова да изслуша, да засвидетелства подкрепа, винаги беше на телефона, толкова лесно беше човек да забрави, че тя също си имаше проблеми. Грейс стисна омазаните ѝ пръсти.

— Сигурна съм, че на Джак много ще му хареса — прошепна окуражително тя.

— Така ли мислиш?

— Я стига, че как иначе? — възкликна Грейс. — Получи се произведение на изкуството — каза тя и се усмихна. Риан я последва. Атмосферата се разведри.

— Между другото, смятах да те поканя по-рано, обаче се отнесох.

— Грейс кимна към телефона си. — Свободна ли си неделя вечер?

Риан допря показалец до устните си, наклони глава и се престори на замислена.

— Оо, чакай... трябва да погледна ангажиментите в тефтера си — изгука тя.

Грейс се усмихна.

— Джими е взел билети за снежната пързалка в Съмърсет Хаус, ще има голяма коледна елха, и греяно вино и коледни песни... — На Риан това със сигурност щеше да ѝ хареса. Тя беше единственият човек над петгодишна възраст, който толкова се вълнуваше при мисълта за Коледа, че си купуваше църковен календар, отброяващ дните до раждането на младенеца. И макар да твърдеше, че е за Джак, не можеше да заблуди никого. — И се питахме дали би искала да дойдеш с нас... — Грейс се поколеба как да представи поканата, без да прозвучи като дебелашко сватовничество. Мътните да го вземат. По-добре беше да го каже направо. — Джими е поканил Клайв.

В главата на Риан се понесоха шеметно нежната мелодия на „Бяла Коледа“, виденията на Бинг Кросби и на самата нея с кожена шапка и маншон, но при споменаването на Клайв се сринаха на земята.

— О, не. — Тя се отдръпна. — Не искам повече уговорени срещи. Не и след Джеф.

Грейс знаеше за Джеф. Всъщност, двете прекараха цяла вечер в истеричен смях по телефона.

— Но Клайв още няма четирийсет години и е лекар — изтъкна тя, като смушка приятелката си в ребрата. — Нали ги знаеш колко са секси в белите престилки и със стетоскоп на врата. Спомни си само „Спешно отделение“.

— Убедена съм, че е готин. Дори прекрасен. Но няма да ме придумаш на нагласена среща. Ще го направя, както си знам аз.

— И как ще стане това? По силата на съдбата? Съзерцаване на звездите? *Пътищата ви ще се пресекат?* — възкликна Грейс,

отворила широко очи.

— Не е задължително — измърмори Риан.

Грейс я стрелна с любопитство. Каква подозрителна потайност.

— Има ли нещо, което премълчаваш? Да не си намислила нещо?

— Аз? — Риан изглеждаше шокирана. Прекалено шокирана. Разиграваше пантомима. По шията ѝ избиха червени петна — Не. Нищо — възкликна тя.

Грейс се изпълни с подозрение. Всеки знаеше, че когато една жена казва „нищо“, несъмнено имаше нещо.

— Да не е Ноел? Пак ли се виждаш с него? — поиска да знае тя. Риан скочи като ужилена.

— Не ставай смешна — заяви тя, избута стола си и стана, като се втурна да разчиства кухнята.

Грейс я наблюдаваше как търка енергично мивката с универсалния препарат за почистване и излъсква кранчетата до блясък. Това беше класическа тактика на избягване. Някои хора се измъкваха от неловките ситуации, като гледаха телевизия, други отиваха на фитнес, трети се отбиваха да пийнат в кръчмата, а Риан чистеше безмилостно.

— Риан — помъчи се да я придума Грейс.

— Тц — цъкна тя. — Този глупав часовник... — Забелязвайки, че отново е спрял, тя го почука с пръст. После се обърна към Грейс. — Колко е часът?

Следващата тактика за избягване, помисли си Грейс и погледна дисплея на телефона си.

— Почти полунощ.

— Полунощ? — Две алени петна лумнаха върху бузите на Риан. Тя моментално свали ръкавиците и ги запрати в мивката, пръскайки наоколо пяна. — Не може да бъде. Вече?

— Ъ, да. — Грейс се стресна от реакцията ѝ. Наистина беше късно, но през последните няколко седмици двете често бедуваха и разговаряха до малките часове на нощта. — Защо? Какво толкова важно ще се случи в полунощ? — попита тя. А след това се усмихна. — Не ми кавай. Ще се превърнеш в тиква — пошегува се тя.

Закачката с Пепеляшка не предизвика дори усмивка.

— О, нищо... нищо. — Смутена, Риан поклати глава и се прозя театрално. — Просто съм изтощена. — Отивам да си легна.

— Какво? *Сега веднага?*

— На момента. Преди да съм припаднала. — Риан закима енергично. После грабна коженото манто на Грейс, праметното на облегалката на стола, и избута приятелката си в коридора. — Чао. Ще ти се обадя утре — избъбри тя, натика мантото, шапката и ръкавиците в ръцете ѝ и бързо затвори вратата.

Изоставена на стълбището на общинската кооперация, Грейс се стъписа. Какво ставаше тук? Тя закрачи по протрития мокет, отвори входната врата и излезе на улицата. Погледна през рамо и взе да надзърта в апартамента, където светлината прозираше през тежките кадифени завеси. Почака така няколко минути, но нищо не се случи. И тя се отказа. Обърна се и видя по улицата да се задава свободно такси, помаха му и го спря.

ГЛАВА 37

— А това, драги слушатели, ни отвежда към следващото любовно писмо, то е от Синди от Падингтън, която търси някой специален човек да стопли разбитото ѝ сърце, но първо ще чуем една песен за настроение, при това не от друг, а от Лутър Вандрос...

Минаваше полунощ. Мрак и ситен дъжд. Нашир и надлъж, задавените от трафик столични улици бяха призрачно празни, освободените от навалищата търговски булеварди се бяха превърнали в хостели за бездомните, а в един милион спални, уютно завити под един милион пухени завивки и юргани спяха, похъркваха и сънуваха милиони лондончани.

Повечето, но не всички.

В платното с ограничена скорост на шосе А40 Клайв се прибираше от смяна в стария си очукан фолксваген кемпер с включено радио, докато Маги и Сони се наслаждаваха на последните си питиета под звуците на „Безкрайна любов“ на Лутър Вандрос, сгушени на кадифеното пясъчножълто канапе във високия жилищен блок в Стрийтъм. Над „Балтик Травъл“ в Падингтън, зад плътните кадифени завеси Риан крачеше из апартамента в очакване телефонът да позвъни. Различни хора, различни места, различни животи. И една връзка. Радио, УКВ FM честота. И фактът, че всички те слушаха едно и също предаване.

Само че този път имаше една разлика.

Риан щеше да участва.

След като успя да се отърве от Грейс преди пет минути с ужасното извинение, че беше уморена, тя беше влетяла в хора, включила радиото и запалила цигара. Дишай дълбоко. Дишай дълбоко. Дишай дълбоко. Шепнейки тези думи, тя закрачи нервно с пухените чехли и избеляла пижама със Снупи, следейки с едното око телефона, в очакване на позвъняването. Върху килима от агнешка кожа падна пепел от цигарата. За първи път в живота си, Риан не се спусна да я почисти.

Цял ден беше в състояние на бойна готовност. Позвъниха ѝ по телефона точно след обяд. Беше Хелън, продуцентът на „Любовен пасианс“, която ѝ се обаждаше да я информира, че писмото ѝ беше предизвикало голям фурор в редакцията, затова го бяха изтеглили напред и щяха да го прочетат в предаването довечера, когато щяха да я включат на живо в ефир.

На живо в ефир. Риан едва не припадна. Влагайки всички сили да се концентрира, тя беше отговаряла с да ѝ не и бе слушала, докато всички указания влизаха през едното ухо и излизаха през другото. Докато накрая Хелън, която звучеше толкова енергична и организирана и несъмнено носеше маратонки и камуфлажен панталон, ѝ каза дочуване и добави:

— И накрая, желая ти късмет, Синди.

Синди?

За част от секундата Риан не разбра за какво ѝ говореха. Зашеметена от скоростта, с която се случваше всичко, тя си спомни едва когато затвори телефона. И като Алиса в Страната на чудесата, изведнъж почувства как пада все по-дълбоко и по-дълбоко в дупката.

Всичко беше започнало миналата неделя. В три часа сутринта. Тя седеше в леглото, заобиколена от възглавници, смачкани топки хартия, и се канеше да подпише завършеното писмо.

— С уважение... — Тя се спря, загледана във върха на писеца. Ето това беше най-трудната част: дали да използва истинското си име, или псевдоним като Джордж Елиът, или...

В този момент погледът ѝ се спря върху нощната масичка и орфаната книжка на Джак „Пепеляшка“^[1]. Риан я взе и запрелиства страниците, илюстрациите на стъклената пантофка, красивия принц, щастливия край. И я осени вдъхновението. Разбира се, ще се нарека Пепеляшка, реши тя, но бързо размисли. Е, не точно, иначе ще ме помислят за луда. Ще се нарека Синдърс или не, чакай, реши тя и затананика весело името, чувствайки се съвсем като мис Марпъл. Ще бъде Синди.

Пронизителният звън на телефона стресна Риан и тя подскочи, притисна ръка до гърдите си, после вдигна слушалката. Мелодията заглъхна и водещият заговори:

— *Здравейте, аз съм доктор Купидон, със среднощна доза любов. Авторката на тазвечерното любовно писмо ни разказва за*

разбития си живот, защото партньорът ѝ си тръгнал, изоставяйки нея и сина им. — Риан престана да крачи. Стиснала телефонната слушалка, сърцето ѝ сякаш спря да бие. — Ало, Синди, чуваш ли ме?

Това беше. Риан беше в ефир. Тя се покашля нервно и си пое дълбоко дъх.

— ... Ъ... да... здравей.

---

[1] Cinderella' (англ.) — Пепеляшка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Следващата седмица Лондон се събуди, за да открие, че дори улиците му да не бяха павирани със злато, те бяха покрити с една педя пухкав бял сняг. Ранен коледен подарък, за който метеорологичната служба не беше подготвена. Както и системата на градския транспорт, която хвърли поглед на заледените тротоари и заскрежените пътища и изпадна в будна кома. Но въпреки повсеместния хаос, апокалиптичните заглавия в „Ивининг стандарт“ и затворените училища и офиси, посипаният със снежинки град, сякаш покрит със захарна глазура, никога не беше изглеждал по-красив.

Като вълшебна зимна приказка, помисли си Джими и вдиша с пълни гърди ледения въздух, докато летеше щастливо с мотора по приказно осветения Ембанкмънт. Двигателят пърполеше приятно, докато той се провираше ловко между колите във вечерното задръстване, с грациозността и прецизността на Дейвид Бекъм на терена. Той се шмугна зад аудито, изпревари отляво таксито, мина на косъм покрай експресния автобус за летището и се понесе право към дома си.

Джими беше в много добро настроение. Този следобед му се беше обадила Таня Стиф от „Chic Traveller“, за да му каже, че е възхитена от статията му, от приказните снимки и да го попита дали би се съгласил догодина да го командирова до Улуру — известен още като Айерс Рок — и да напише пътепис? Джими размаха безмълвно юмруци във въздуха, изкривил лице в гримаса, достойна за „Писъкът“ на Едвард Мунк, а на глас намекна, че проявява известен интерес. Интерес ли? За него това беше сбъдната мечта. Най-накрая щеше да осъществи младежката си мечта да прекоси Австралия, яхнал „Харли Дейвидсън“. Не успя да стигне там на осемнайсет, но тринайсет години по-късно Джими щеше да сбъдне амбицията си.

Той ловко смени скоростите, вклини се в едно свободно място, за паркиране, изключи двигателя и слезе от мотора. Свали каската и

закрачи, заслушан в приятното скърцане на снега по тротоара, докато дъхът му рисуваше призрачни облаци във вечерния мрак.

Но това не беше единствената причина за усмивката, която не слизаше от лицето му. Доброто му настроение беше заразително, следваше го навсякъде като някакъв вбесяващо весел роднина, откакто се беше върнал от Ню Йорк. Обичайният му цинизъм беше заменен от ведър оптимизъм — снощи например беше изгледал „Поп Айдъл“, без да направи нито един убийствено критичен коментар; хипохондрията му, която през последните седмици се беше проявявала в подозрения за мозъчен тумор, сърдечен шум и пневмония, беше изчезнала и на нейно място се беше появило смущаващо усещане за благополучие; и най-мистериозното, писателското му вдъхновение се беше върнало с пълна сила.

И какво — или по-скоро кой — беше отговорен за тази метаморфоза, помисли си Джими и се плъзна върху един заледен участък върху тротоара с детинска жизнерадост? Кой беше виновен, че се превърнах в някакъв позитивен, здрав, ухилен идиот? Той приклепна леко и като разпери ръце като самолет, се пързулна по заледеното място. Отговорът беше само един. *Грейс*. Тя беше виновна за всичко. От онзи миг в ресторанта в Ню Йорк, Джими знаеше, че е загазил сериозно. Или, иначе казано, беше се влюбил. *И това беше кошмар*.

С извинение към романтиците, но Джими не беше един от тях. Той не искаше да бъде в добро настроение. И не *искаше* да е влюбен. Любовта беше сложно нещо. Тя причиняваше хаос. Причиняваше неописуема мизерия и човешко страдание. Тя превръщаше нормални, здравомислещи хора в празнословещи развалини, които слушаха песни на Селин Дион и си *припяваха*, които губеха разсъдък си и плащаха луди пари за кичозни розови картички и заменяха нормалната реч с бебешки език и лигавене. Беше виждал това състояние сред приятелите си, мътните да го вземат, дори го беше изпитал в най-лека фаза — за своя досада и неудобство. Кой би забравил онази целувка пред „Хийтроу“? Но слава богу, Джими беше отървал кожата почти без драскотини.

Но този път може и да не извадя такъв късмет, помисли си Джими, като се опита да се намръщи и установи, че лицевите му мускули бяха застинали в перманентна усмивка. Вчера се беше уловил

да си тананика Марая Кери под душа, да се усмихва на непознати в пощата, да чете хороскопа си — което само по себе си беше равносилно на престъпление, но положението се утежняваше десетократно от факта, че след това *четеше и нейния*. Това беше обезпокоително. Години наред Джими беше носил своя цинизъм, песимизъм и невротизъм като стоманена броня, без която се чувстваше ужасно уязвим. Глулав. На произвола на съдбата.

Джими не беше подготвен за подобно нещо. Стовари му се изневиделица. Неговите чувства към Кайли не бяха толкова силни, могъщи или опияняващи. По онова време той беше приел, ако използваме припева на една популярна песен, че „това сигурно е любов“, но сега осъзнаваше, че е сбъркал. Беше приятно, но подобно на диетичната кола, не можеше да се сравнява с оригинала. Но поне Джими можеше да *разбере* чувствата си към Кайли. В края на краищата, кой мъж не би изпитвал чувства към Кайли? Тя беше на двайсет и една години, имаше кожа като разтопен карамел и се смееше с нежен, звънлив смях на всяка негова шега.

Но Грейс? Грейс беше негова пълна противоположност. Тя обичаше маслини, той ги мразеше. Тя обожаваше „Топ Шоп“, той държеше на маркови стоки. Тя слушаше радио „Кепитъл“, той слушаше „Върджин“. И тя можеше да бъде много досадна. Всъщност, който не го дразнеше повече от Грейс. Тя можеше да го вбеси до полуда. Умееше да му влезе под кожата и да го задейства като въртящ дервиш. От друга страна, притежаваше и способността да го разсмива, наистина, със смях, от който да му потекат сълзите и да го заболи корема. Джими не знаеше как ставаше това, но Грейс просто му беше хванала цаката. Той можеше да седи с нея в някое ужасно кафене на летището или да разговаря с нея по телефона, проснат на дивана с Флоси, или да ѝ пише есемеси, докато виси в някое задръстване и да чувства такова въодушевление, каквото никой джойнт, бутилка шампанско или звездна командировка до някое приказно кътче на света не можеха да му дадат.

А дори не спяха заедно!

За добро или за лошо, Джими се чувстваше така сякаш се беше качил на емоционално влакче на ужасите, вместо да се вози на привычния си стабилен шлеп. Той вече не плаваше през живота, а го

живееше. И едно нещо беше сигурно: с Грейс Джими не знаеше какво е скука.

Но я чакай малко.

Да не се отнасяме, помисли си той и се стегна. Истината беше, че той не беше избрал да се влюби. Тук не ставаше въпрос за личен избор. Цялото нещо беше внезапно, неудобно и неканено. Любовта се беше появила като неканен гост на парти и сега Джими не можеше да се отърве от нея. А най-смущаващото беше, че дори не можеше да се ядоса. Такава беше силата на любовта. Не ти позволяваше да ѝ се разсърдиш. Човек не можеше да ѝ се разгневи. Вместо това се хилеше като малоумник и се къпеше в щастливи, сияйни, топли чувства.

Браян Фери беше напълно прав, реши Джими, вече стигнал пред входа на Съмърсет Хаус^[1]. Любовта е наркотик и той със същия успех можеше да се е надрусал. Вече не можеше да се спре да тича наоколо и да прегръща хората. При тази мисъл Джими напъха дълбоко ръце в джобовете на канадката си и загледа великолепната сграда пред него, окъпана в коледни светлини. Но все пак съзнанието владееше материята. Човек не се влюбваше „през глава“. А скачаше в любовта.

А аз няма да скоча. Не, сър, помисли си намусено Джими. Тази вечер щеше да се види с Грейс и всичко щеше да си бъде постарому. Двамата щяха да си останат добри приятели. Нито повече, нито по-малко. Той издаде брадичка, изправи рамене, изпъчи гърди и се скастри, усещайки завръщането на стария уверен, независим Джими. За какво изобщо се притесняваше? За момент се беше изплашил, че ще се подхлъзне на ръба на урвата и ще падне, но страховете му бяха безпочвени. Той просто щеше да ги загърби и да продължи напред. Гордо изправен. Решителен.

— Джими.

Застанал до касата, той вдигна глава и видя Грейс да тича към него, кичури кестенява коса стърчаха изпод раираната шапка с помпон. Тя се забърза към него със сияещи очи, заруменели бузи и протекъл нос и го приклещи в мечешка прегръдка.

— Извинявай, че закъснях — каза тя и се усмихна виновно.

Погълнат от нейното ухание, от топлината на дъха ѝ върху бузата си, Джими се разтопи в широка усмивка, а сърцето му препусна лудешки. И като герой от „Буч Касиди и Сънданс Кид“^[2], той се хвърли смело от ръба на скалата.

С други думи, Джими скочи.

В другия край на града, далеч от заледената, приказно осветена река Темза, Риан си проправяше път сред разхвърляни разноцветни елементи от Лего, докато се опитваше да се приготви.

— Оо, колко красиво — изгука тя и се усмихна на Джак, който лежеше на пода в пижама с Барби и строеше нещо... хм, не беше много ясно какво точно строеше, но приличаше на разглобено кубче на Рубик. — Какво е това, мъфинче?

Детето се взря напрегнато в градежа си, малкото му личице застина в комична сериозност, като учен, който съзерцава изобретението си. След няколкоминутен размисъл, то наклони глава на една страна и отговори тържествено:

— Дядо Коледа.

Гледайки разрошената му главица над творението му, Риан изпита прилив на гордост.

— Това е удивително. Умното ми момче — похвали го тя и клекна да го прегърне. Едва тригодишен, а вече се увличаше по абстрактното изкуство. С щастлива усмивка, Риан се изправи и се зае да сваля ловко ролките от косата си, прокарвайки пръсти през меките букли.

Риан беше в еуфория. През последните няколко дни тя се беше преобразила от самотната майка Риан във фаталната жена Синди и се наслаждаваше на заобикалящото я внимание. В живота ѝ, който до този момент се беше влачил в скучните отъпкани коловози на рутината, изведнъж беше настъпил неочакван обрат след нейния дебют в радиопредаването предишната седмица, който задвижи поредица от събития, колкото вълнуващи, толкова и ужасяващи.

Отначало нейната реакция след включването „на живо в ефир“ беше на дълбоко разкаяние. Да не се беше побъркала? Какво щяха да си помислят хората, ако научеха нейната тайна? Какво щяха да си помислят съседите, питаше се тя, чувствайки се като дребна провинциалистка? Но въпреки терзанията през първите няколко дни, стряскането при пристигането на пощата, изтръпването при звънването на телефона, всичко си продължи постарому. Нямаше странни пратки, нямаше смахнати телефонни обаждания, нямаше подигравателен

присмех на улицата, никой не я сочеше с пръст в супермаркета и лека-полека Риан започна да забравя за случилото си.

До миналата събота, когато тя се беше излюпила от леглото, беше изтопуркала с немити очи до комуналното антре, за да провери дали има получена поща и откри цяло тесте писма в пощенската си кутия. Всичките адресирани „До Синди от Любовен пасианс“ и препратени от редакцията на предаването. С разтуптяно сърце и разклатено самочувствие, тя измъкна грубо писмата от кутията, бързайки да ги скрие преди съседите ѝ да открият, че сред тях живее самотна душа, и се шмугна обратно в дома си.

Това беше едва началото. Сутрешна поща, следобедна поща, специална доставка, препоръчан колет — писмата пристигаха и пристигаха, докато накрая достигнаха сто двајсет и едно. Риан никога не се беше чувствала толкова популярна. Сякаш имаше свой собствен фен клуб и за жена, която през целия си живот не беше получила и половин дузина картички за Свети Валентин, тази новост беше опияняваща.

Но скоро овехтя.

„Депресираният от работа“ ѝ беше писал на гърба на извлечението от своята застраховка живот, „Брадатият от Марбъл Арк“ ѝ беше изпратил трогателно стихотворение и ѝ беше разказал всичко за своя живот с подозрително разкривен — разбирайте старчески почерк, и накрая „Роджър от Икънхам“ се беше сетил да ѝ изправи своя снимка *облечен в черен латексов костюм*. Честно казано, имаше и много приятни, нормални, любезни писма от много приятни, нормални, любезни мъже. Само че не такива, с които тя би скала да излезе.

Но вместо да се почувства обезверена, Риан беше озарена от нова вяра в себе си. Щом можеше да разголи душата си пред милиони хора по радиото, за нея нямаше невъзможни неща. Тя можеше да промени всичко каквото поискаше в живота си. Трябваше само да бъде достатъчно смела и да направи първата крачка. Е, по-точно три крачки. Първата беше да напълни четири големи торби за смет с колекцията лъскави списания — нямаше потребност да я карат да се чувства като голяма, дебела, тромава неудачница, понеже не можеше да се похвали с изваяна фигура, последната чанта на „Баленсиага“ и резервация в „Нобу“, не, благодаря. Втората беше да изрови стария си бански костюм и да се запише в курса по водна аеробика в близкия квартален

басейн. И третата беше да предприеме първите плахи стъпки към рестартиране на кариерата си. Откакто Джак беше тръгнал на детска ясла, вече нямаше какво да я спира. И така, с помощта на Грейс, Риан си беше отпечатала визитки, които да изпрати на десетки модни редактори.

Точно когато адресираше последното писмо до болезнено модното списание „Хип Стайл“, тя забеляза, че Джак си драскаше върху един пощенски плик. *Който все още беше запечатан.* След като го измъкна от сина си срещу примамливата отплата от половин палачинка, Риан го огледа и остана доволна от почерка, с който беше написан адресът. Нямаше заврънкулки, нямаше ченгелчета, не беше разкрачен, а само солидни, четвъртити букви. Риан не беше експерт по калиграфия, но почувства интуитивно, че авторът на почерка беше мил, съобразителен, последователен, но не скучен.

Писмото му също беше приятно. Не беше лигаво, нито пък нахално, а само много прямо. Беше я чул по радиото, дали тя би искала да се срещнат да пийнат нещо неделя вечер?

* * *

Риан тръпнеше от нерви. Беше седем и половина. Оставаше по-малко от един час до срещата ѝ с Майкъл. След като прочете писмото му, тя му беше изпратила есемес с отговор. Въпреки всички критики, които беше отправяла по отношение на текстовите съобщения като убийци на изкуството на разговора, когато се изправи пред изгледите да набере телефонния номер с изпотени ръце и да проведе спънат, тромав разговор, тя напълно промени мнението си. Есемесите бяха божии дар. Вероятно едно от най-прекрасните изобретения на човека, реши тя, гледайки как малкия пощенски плик се понася от екрана на джиесема ѝ.

Риан постави черните обеци с клипсове на ушите си и изпита приятното гъделичкане на вълнението. Прилекна и се помъчи да се огледа в тоалетката, но изпита единствено неудовлетворение. Беше невъзможно; дори да се огънеше в акробатична стойка от Цирк дю Солей, пак не можеше да се вмести в огледалото. За момент Риан се поколеба и тогава, преди да има време да размисли, тя бръкна зад

гардероба и измъкна огледалото в цял ръст. Покрито с прах, то беше стояло кротко там през последните осемнайсет месеца, откакто го беше натикала в пристъп на отвращение от собственото си тяло. Риан го избърса с една стара тениска, облегна го на стената и после, с дълбоко вдишване, отстъпи крачка назад.

Посрещна я красива тъмнокоса жена в разкроена черна рокля на бели точки в стила на 50-те. Риан засия от удоволствие. Сякаш виждаше отново своя стара приятелка. Усмихна се възхитена. Отражението също ѝ се усмихна. Толкова беше хубаво да я види отново. Толкова ѝ беше липсвала. Боже, колко ми липсваше, помисли си тя, излъчвайки нежност и обич. Риан се завъртя и се усмихна най-безсрамно на отражението си.

— Как изглежда мама? Адски готина, а? — засмя се тя, обърна се и потърси одобрението на Джак. Прострян по пижама на пода, той очакваше пристигането на Хестър, за да му прочете приказката за лека нощ. Според Джак Хестър четеше по-хубаво от мама, която, както я информира той по-рано, докато му четеше „Мързеливият великан“, „пропускаше някои работи“.

Риан се завъртя, а Джак я огледа като жури в конкурс за красавици. Той пляскаше с пухкавите си ръчички, кикотеше се доволно и после, явно в проява на възхищение, както реши Риан по-късно, светкавично напъха едно късче Лего в лявата си ноздра.

— Джак, не прави това. — Клекнала до него, тя се опита да го изскубне от пръстите му. Но вече беше късно. Пръстчетата се появиха отново, но фигурката от конструктора вече я нямаше. Свикнала да запазва самообладание в подобни моменти, Риан се опита да я извади. За съжаление носът на Джак все още не беше достигнал размерите на бащиния си клюн, а ноздрите му бяха съвсем мънички. Парченцето беше влязло, но определено нямаше да излезе без бой, помисли си тя, долавяйки първите признаци на паниката.

В този момент Джак вече започваше да осъзнава, че май не е трябвало да прави това и я гледаше с трепереща долна устна.

— Чакай, мъфинче, не се тревожи. Мама ще го оправи — зашепна успокоително тя, мъчейки се да скрие ужасяващата паника, която препускаше през вените ѝ. Тя прехвърли бързо възможните варианти за действие и го накара да издуха носа си в ръката ѝ.

Последва хъркане, бълбукане и в дланта ѝ се изстреля един сопол. Но нямаше и следа от играчката.

Усмивката ѝ помръкна. А Джак се разрева с пълно гърло. По дяволите, мътните да го вземат, ругаеше наум Риан. Фигурката беше влязла навътре. Беше се заклешила. Нямаше мърдане, помисли си, вече обхваната от истерия. Когато осъзна сериозността на положението, страхът я сграбчи. Ами ако влезеше още по-навътре? Ами ако му запушеше трахеята? Ами ако Джак спре да диша? Ами ако...

Когато я споходи най-немислимата мисъл, Риан вече знаеше, че имаше само един изход. И като гаврътна едно шишенце с Бахова цветна вода, тя преметна през рамо украсената с кристали дръжка на чантата си и взе на ръце ридаещия Джак.

Спешна помощ.

---

[1] Съмърсет Хаус (Somerset House) е бивша резиденция, разположена в Централен Лондон, с изглед към река Темза. — Б.пр. ↑

[2] Най-касовият американски уестърн за всички времена. Базиран на действителната история на двама гангстери. Филмът е емблема за американското филмово изкуство и Холивуд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Сцената, която посрещна Грейс и Джими, когато влязоха в двора на Съмърсет Хаус, беше като излязла от коледен трейлър на ВВС. Пълна със стотици кънкьори, празнично осветената пързалка се украсяваше от огромна коледна елха, която проблясваше и сияеше с хиляди приказни сребърни светлинки, а по краищата на ринга горяха огромни триметрови факли, които виеха оранжеви пламъци в зимната тъма. За недотам енергичните гости, оживеното кафене предлагаше греяно вино, пай с кайма и удобни места край пързалката, откъдето да гледат как млади и стари се въртят, залитат, ръкомахат и падат под звуците на коледните песни.

Беше толкова красиво, че дори най-закоравелият Скрудж не би могъл да остане безучастен.

Дори Джими.

— Значи Риан не можа да дойде? — Застанал на опашката за кънки, с каската в едната ръка и маратонките в другата, Джими се наведе напред. Изпитваше задоволство от дипломатичните си умения, проявени в организирането на вечерта. Откакто се бяха върнали от Ню Йорк, той умираше да види отново Грейс, но не искаше да предложи нещо толкова интимно като вечеря или нещо прекалено безлично като кино. Пързалката беше идеална, каза си той, съзерцавайки коледната елха с нетипично разнежване.

— Риан? Ъ, не... — Грейс подаде ботушите си на разпоредителката, младо момиче с расти, и взе кънките. — За съжаление не успя — добави тя и се усмихна сконфузено. Неприятен момент. Въпреки увещанията по телефона и разнообразните тактики за придумване, Риан упорито отказваше да й уредят среща с Клайв, като твърдеше, че искала да си легне рано. Грейс не повярва на нито една нейна дума. След странното поведение на приятелката ѝ онази вечер, тя беше убедена, че Риан тайно се виждаше отново с Ноел. Но нямаше никакво намерение да признае това на Джими. Той не блестеше с

тактичност, а Грейс не искаше Клайв да научи истината и да се почувства зле. Нищо, че никога не го беше виждала.

— Голям срам. Риан наистина искаше да дойде. Да, имаше огромно желание да се запознае с Клайв, но... — Грейс се поколеба, умът ѝ трескаво търсеше извинение, което да звучи *най-малкото* правдоподобно... обаче не може да намери детегледачка. — Идеално. Реалистично, но в същото време *симпатично*. Тя седна на скамейката и се зае да нахлузва кънките. Доволна от дипломатичния ход, тя погледна Джими и му предаде щафетата. — Ами Клайв?

— О, Клайв ли? Ще работи до късно. — Джими вдигна рамена, избягвайки погледа ѝ. Седнал до Грейс, той се наведе и се зае да завързва връзките на кънките си. Защо се чувстваше толкова виновен? Казваше истината. Това *беше* причината, която самият Клайв бе изтъкнал, когато отказа поканата преди няколко дни, само че докато изричаше думите, мускулчето на окото му заигра неудържимо, Клайв не умееше да лъже убедително, каза си Джими, убеден, че приятелят му имаше нещо друго наум и то нямаше нищо общо с нощната смяна. Честно казано, тайничко подозираше, че Клайв най-сетне се беше взел в ръце и си беше уредил среща с жена. Но въпреки това...

— Стана му много гадно, че разочарова Риан по този начин, но ти знаеш как е. — Джими затегна втория възел и погледна Грейс. — Не искаше да съсипе шансовете на Клайв с тази Риан, в случай че той грешеше или че срещата на приятеля му тази вечер се провалеше. Винаги беше добре човек да има резервен план. — Той е лекар в „Спешна помощ“, така че можеш да си представиш под какво напрежение е. Дълги смени, критични моменти, спешни случаи...

— Джими се поколеба, преценявайки колко дебело да подчертае сериозността на положението. За късмет на Клайв, жените обожаваха докторите, както и пожарникарите, както и кучкарите, каза си Джими, съдейки по собствения си опит. Но все пак, ако Риан беше наполовина прекрасна колкото Грейс, той беше длъжен да маже с голямата баданарка. Само това му оставаше. — *Спасява човешки животи* — добави той с почтително сведен поглед.

— Еха. — Грейс закима безмълвно. Нейното извинение с липсващата детегледачка ѝ се стори ужасно неубедително. — О, боже, кажи му да не се притеснява. Риан ще прояви разбиране. Така де, кой не би му влязъл в положението?

За какво се напъвам да пиша романи, трябва да стана пиар на някой политик, помисли си Джими, наблюдавайки как първоначалното недоверчиво изражение на Грейс се трансформира в безрезервно възхищение. Ей на това му се казваше добър пиар. Сега несериозният Клайв беше преобразен в Свети Клайв.

— Май ще бъдем само ние двамата — усмихна се извинително той.

— Да. — Грейс се изправи и се заклати като новородено жребче, мъчейки се да запази равновесие. — Така изглежда — усмихна се тя.

Двамата се спогледаха.

Сърцето на Джими заби като лудо. За миг можеше да се закълне, че тя намекуваше нещо, но в следващия момент осъзна, че тълкуваше погрешно сигналите. Засрами се от глупостта си. Издиша рязко. Мили боже. Тази история с доброто приятелство се оказваше много трудна, отколкото си беше представял някога. Ако не внимавам ще стана за смях, каза си Джими, като завърза шала около кръста си като истински професионален кънкьор и се изправи. Глезените му тутакси се огънаха под прав ъгъл и той едва не се плъосна по корем на земята.

— Е, щом Торвил и Дийн^[1] го могат... — пошегува се той, опитвайки се да запази равновесие. При това не само във физически план. Но Грейс явно не забелязваше. Смеейки се иззад напъханата в ръкавица длан, тя промуши ръка под неговата и стъпка по стъпка, двамата се затътриха плахо към ледената пързалка.

Препускащ по коридора, с развята бяла престилка, топуркащи по линолеума маратонки четирийсет и пети номер и щръкнала коса в зловеща мохиканска прическа, Клайв не беше щастлив и доволен.

Няколко минути по-рано, току-що изкъпан, той си тананикаше фалшиво под съпровода на радиото, опитваше се да укроти бретона си с гел за къдрици и потупваше обичайните зони от анатомията си с афтършейв, както и някои други места, защото... е, просто защото човек никога не знае, помисли си той, като изсипа щедро количество одеколон върху дланта си и намаза въпросните деликатни зони със „Завист“ на Гучи, ей така за късмет.

Афтършейвът беше нова и много екстравагантна покупка. Тази вечер предстоеше голямото събитие. Всъщност, то не беше просто

голямо, а огромно, паметно, цяло чудо. Достойно за заглавие на първа страница на всички вестници. Клайв Едингтън отиваше на вечеря с представител на другия пол. Съвсем официално. Той имаше среща.

— Шуби-дуби-ду. — Той се ухили тържествуващо, поздравявайки отражението си в огледалото. Преди да се вторачи и да се заеме със сериозен стоматологичен преглед. Храната между зъбите беше едно от най-отблъскващите и охлаждаващи симпатиите неща. Както и лошият дъх, добави разсеяно той, опитвайки се да компенсира липсата на конец за зъби с нокът.

Паниката го сграбчи.

Лош дъх? Мили боже. Той беше ял пържени пилешки крилца на обяд. Цяла кофичка пържени пилешки крилца. Клайв напълни устата си с вода за уста и започна да се жабури. Правеше това за четвърти път от половин час насам. Сливиците му щяха да блестят като нови. Готови да ги погъделичкат, пошегува се той, изплю водата в мивката и посегна към тениската си. Извади я от найлоновия плик, в който я беше взел от химическо чистене и я нахлузи през главата, като приглади всякакви следи от гънки по гърдите. *Арием: Турне Зелен свят 1988.* Това беше любимата му тениска. Най-ценната му дреха. Заедно с любимите маратонки на „Конвърс“ и вярното сако от велур.

Което тъкмо намяташе, когато, подобно на грубия звън на будилник наред приказан мокър сън, Клайв чу електронното пиукане. Въодушевлението му полетя към бездната. Не. Моля те. Не сега.

Не тази вечер.

Беше пейджърът му. Викаха го в Спешна помощ. Клайв изгледа омразната джаджа, която пицеше от джоба на бялата му престилка, окачена на вратата на гардеробчето. За момент Клайв я игнорира, намръщен като ядосан родител, преди да се предаде пред неизбежното, да грабне лекарската престилка и да хукне по коридора.

И да се сблъска челно със сестра О'Донъхю.

— Стига толкова, моля те. Трябваше да съм излязъл преди четирийсет и пет минути — запротестира той, когато тя закричи до него с яките си кубинки „Док Мартенс“, като някакъв ефрейтор. — Резервирал съм маса за осем часа... — започна той.

Но го срязаха моментално.

— Съжалявам, Доктор Едингтън, обаче пациентът чака вече повече от час...

— А аз не съм ходил на среща повече от година — прекъсна я той, забелязвайки отражението си и опитвайки се да приглади косата си. — Най-накрая ми се отваря възможност и — той щракна с пръсти във въздуха, за да обрисова по-добре ситуацията — всичко отива на кино.

— Ще си легнеш с чувството за изпълнен дълг — усмихна се ведро сестрата и размаха клипборда със записките за пациента.

— Но ще си легна сам — нацупи се Клайв.

— *О, сега разбирам* — процеди укорително тя, видимо наежена. — Тоест, ти беше приел априори, че жената, с която имаш среща, ще ти се пусне лесно, така ли?

— Не, разбира се, изобщо не съм си помислял подобно нещо — възрази Клайв, като се изчерви силно. — Аз уважавам, жените — изсъска той, с пламтящи страни. — Аз просто... — гласът му заглъхна под изпитателния поглед на сестра О'Донъхю, която по случайност беше лесбийка. Почувства как се изпотява под яката.

Ако не внимаваше, щеше да сгази лука.

— Какво казваше? — Тя повдигна една дебела черна вежда.

Как го постигаше това? Започваше да прилича на Джак Никълсън в „Сиянието“^[2], помисли си Клайв, усещайки как съпротивата му отслабва.

— Но... — Достигнал до редицата отделени със завеси кабинни, той се обърна да я погледне. Сестра О'Донъхю го гледаше, без да мига. Собствените му очи залютяха, сякаш бяха пълни с пясък. Той се помъчи да издържи на погледа ѝ, но жената беше страховита. Напомняше му на старата му бавачка.

Ядосано влезе в кабинката.

— Ще ви трябват записките, докторе — напомни му тя, подаде му клипборда и му хвърли победоносна усмивка.

Той ѝ хвърли разярен поглед, дръпна завесата на кабинката.

* * *

Риан люлееше хленчещия Джак на коляно и дъвчеше ноктите си толкова свирепо, че от палеца ѝ вече течеше кръв. Но това не ѝ пречеше да продължава да го гризе.

Тя беше жена на ръба на нервен срыв.

Това беше една от най-кошмарните вечери в целия ѝ живот, мислеше си Риан, когато изхвърча от апартамента и хукна по тротоара, бутайки натикания в детската количка Джак. Колата ѝ беше паркирана няколко преки по-нагоре и тя пресметна, че щеше да стигне по-бързо пеш. Така че препускаше към болницата. Риан не знаеше дали можеха да ти наложат глоба за превишена скорост с детска количка, но със сигурност можеха да я санкционират за безразсъдно шофиране. Тя маневрираше по тротоари, катереше бордюри, лавираше между туристи, блъскаше изпречилите се на пътя ѝ хора и крещеше като някаква побъркана лунатичка, докато Джак ревеше до посиняване, малкото му телце се тресеше и трепереше, а пухкавите му пръстчета не излизаха от издутата ноздра.

Наконтена като статистка от „Уестсайдска история“, Риан привличаше любопитни погледи. Несъмнено неодобрителни погледи, помисли си тя, като се шумгна в остър ляв завой покрай пощата и хукна към рампата на Спешна помощ. Гледат ме така сякаш съм лоша майка, каквато наистина съм. Аз съм ужасна майка. Не ме бива за майка. Не знам какво върша. Имам тригодишен син, който носи пижама с Барби, празнува Хулоуин през ноември и си напъха парче от конструктор в носа. И защо? Защото бях прекалено заета да се приготвям за среща. С мъж. Мъж, който би могъл да пожелае да прави секс с мен. О, пресвета дево Марийо.

Заспалият ѝ католицизъм изригна като вулкан и започна да сипе гореща, разтопена вина. Аз съм себична, покварена, недостойна майка. Добрите майки не мислят за секс. Те мислят за детски анимационни филмчета, за рецепти за органична тиквена супа и за детски забавачки. Неделя вечер е. В този момент добрите майки в цял Лондон седят в почтените си домове, облечени в почтени велурени анцузи и се занимават с почтени неща като печене на сладкиши и бродиране на имена върху детски спортни екипи. В гърлото на Риан се надигна ридание, а очите ѝ се напълниха със сълзи. А не наконтени в бални рокли, бриджитки и кожени наметки, препускайки по улиците с разревано и несъмнено психически белязано за цял живот дете.

С обляно в сълзи лице, Риан влетя в приемната на „Спешна помощ“, очаквайки цял екип от доктори да поемат Джак и да го подкарат по коридора като по филмите. Само че това тук беше

британска болница, а не американски филм и затова вместо да тича покрай болничната количка, да държи ръката на Джек и да го уверява, че всичко ще бъде наред, Риан беше принудена да седи в претъпканата чакалня и да си чака реда заедно с всички други спешни случаи, докато не се освободи някой лекар.

Кое то не се случваше вече почти час и половина, помисли си тя, като зарязва дясната си ръка, която вече беше изгризана до кръв, и подхвана лявата. Въпреки че симпатичната медицинска сестра, очевидно ирландка, я премести в отделна кабинка и я увери, че докторът ще дойде всеки момент. Рийн въздъхна ядосано, репетирайки наум гневните думи, които щеше да каже на доктора, когато го видеше, но в този момент пред кабинката се разнесоха шумове и тя наостри уши. Бяха мъж и жена, които явно се караха. Той говореше много възпитано, а тя имаше силен ирландски акцент. Гласовете им бяха повишени. Почти крещяха.

Последва тишина.

Завесата на кабинката се отметна рязко. Стресната, Риан вдигна глава, готова да се впусне в гневна реч, и видя висок, привлекателен Адонис с тицианови коси, който я погледна право в очите.

В същия този момент Клайв влезе в кабинката и видя поразително красива, чувствена Венера с рубинени устни да се взира в него. Очите им се срещнаха. Сърцата им спряха. Пътищата им се пресякоха. И нещо се случи.

Досущ като всяко клише, всяко суеверие, всеки хороскоп и всяка романтична надежда.

Любов от пръв поглед.

---

[1] На 14 февруари 1984 г. британската двойка фигуристи Джейн Торвил и Кристофър Дийн печели олимпийското злато в Сараево с изпълнението на „Болеро“ и получава максимални оценки за артистичност. Това е едно от най-популярните постижения в историята на британския спорт. — Б.пр. ↑

[2] The Shining — филм на Стейли Кубрик, заснет по мотиви от едноименния роман на Стивън Кинг. Джек Торънс (в ролята Джек Никълсън) е писател, който става домоуправител на изолиран; огромен хотел в Скалистите планини, независимо от информацията за жестоко, убийство, извършено там преди години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

С ръце на гърба, присвити колене, плъзгащо се наляво и надясно тяло, Грейс се носеше грациозно по леда. С порозовели бузи от мразовития въздух и сияещи очи тя се чувстваше въодушевена, окрилена, възродена.

Щастлива.

Беше оставила Джими да тъпче по края, сред мъжка гордост и възмутени протести.

— Добре съм си, даже много, просто зъбите на кънките са изтъпени — беше я уверил той и моментално беше тупнал на задника си. — Ти върви напред, аз ще те настигна след минута.

Грейс нервно се беше включила в колелото от обикалящи в кръг кънкьори. Бяха изминали четири години, откакто беше карала кънки в Сентрал Парк, и сега се опасяваше, че може би беше забравила да се пързала, че ще залита тромаво, че няма да почувства същото опиянение. Но за броени секунди краката ѝ автоматично намериха своя ритъм, тялото ѝ си възстанови равновесието и тя се понесе леко по ледената повърхност.

Сякаш беше вчера, помисли си Грейс, обявявана от студения въздух, с пърхаща по челото коса. И тогава я порази една мисъл.

Дали и утре щеше да бъде същото, когато се видеше със Спенсър, запита се тя?

Грейс беше прекарала последните десет дни в състояние на нервно очакване. Не можеше да мисли за нищо друго. Дали щеше да бъде тягостно? Лесно? Утешително? Разстройващо? Той какво щеше да каже? Тя как щеше да се почувства? Какво щеше да се случи? Час по час, Грейс се опитваше да си представи, да предскаже, да се подготви за тяхната... тяхната какво? Среща? Разговор? Сдобряване? Тя не знаеше как да го нарече. Границите на връзката им се бяха

променили толкова радикално, че Грейс беше обърквана за всичко. Това бяха само тя и Спенсър, събрани да пийнат в пъба. Нищо повече.

Но беше много, много *повече*.

Онова, което навремето беше обичайна, всекидневна случка, сега беше придобило такова огромно значение, че беше заприличало на среща на държавните глави на великите сили. Като нервозна актриса, Грейс беше отрепетирала всичко, което искаше да каже, беше се вманиачила какво щеше да облече, беше разсъждавала как щеше да се държи. Не беше виждала Спенсър от почти два месеца — *цели два месеца* — и броеше дните, часовете, минутите, чувствайки се като замаяна ученичка на първа среща.

Грейс се чувстваше едновременно развълнувана и странно спокойна. Дълбоко в себе си тя не можеше да не си мисли, че „трябва да поговорим“ беше просто начинът на Спенсър да каже „да се съберем отново заедно“, не можеше да не вярва, че историята щеше да завърши като всички хубави истории — *и заживели щастливо до края на дните си*. Но онова, което Грейс явно забравяше, беше как беше започнала историята. Щастливо заслепена от очакването, тя съвсем беше забравила за „имало едно време“ и не помисляше за причините, *поради* които тя не беше виждала Спенсър, как беше започнало всичко това, каква беше цялостната картина — и беше прекалено омагьосана от момента, за да се замисли за това.

Забелязвайки Джими, тя помахаше щастливо. След като се беше измъчвала седмици заради Спенсър, за тяхната връзка, за живота си оттук нататък, единственото, което я занимаваше сега, беше какво да облече.

— Мисля да си облека роклята на Даян фон Фюрстенберг. — Тя се доближи до Джими, който се беше уловил за обезопасителната бариера, сякаш животът му зависеше от това, и описа кръг около него. Закова се точно пред лицето му, останала без дъх и засмяна.

— За утре вечер — обясни тя.

Доскорошното добро настроение на Джими се изпари. Борейки се да се задържи на крака, които обаче изобщо не го слушаха, той се опита да запази достойнство. Не беше лесно. Приличаше на тъпак и го знаеше.

— Онази, която ти купих в Ню Йорк? — Той я изгледа със засегнато изражение, което се опита безуспешно да скрие, и добави

намусено: — Мислех, че ти каза, че ще се видите в някаква кръчма?

Изведнъж го налегна силна ревност. Когато Грейс му беше казала, че ще се срещне със Спенсър, той си беше представил някаква дружеска среща между двама възрастни, разговор на чаша вино и нещо за хапване в пъба. Но сега, виждайки вълнението на Грейс, Джими осъзна, че грешеше. Въпреки че той превеждаше заповедта „Трябва да поговорим“ на този Спенсър (и той, като всички негови приятели, колеги и роднини, на които беше препратил съобщението за подробен анализ) в смисъл, че той искаше да тегли чертата под връзката им, Грейс — съдейки по сияещото ѝ изражение — го тълкуваше като нещо съвършено различно.

— Така е, обаче аз искам да го шашна — довери му тя.

А аз искам да му избия зъркелите, помисли си Джими. А след това побърза да се стегне. Ние сме приятели, каза си строго той. Добри приятели. Приятели, които си дават подкрепа, напътствия, съвети. И приятелство.

— Виж, Грейс — започна той, питайки се, доколко казваше това на нея и доколко на себе си, — ... не мисля, че трябва да храниш големи надежди.

Със скоростта на цирков клоун, усмивката на Грейс увисна в тъжна гримаса.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Това е само един есемес, а не *свършен факт*. — Още докато го изричаше, Джими се сепна. *Свършен факт*. Какви ги говоря? Звуча като кръгъл идиот и съдейки по физиономията на Грейс, тя ме мисли точно за такъв, помисли си жално той.

Но Грейс изобщо не си мислеше това. Като повечето хора с криза в отношенията, тя мислеше само за себе си и Спенсър. За момента Джими беше престанал да съществува.

— Не мислиш ли, че той иска да се върна при него? — попита разтревожено тя.

— А ти искаш ли да се върнеш при него? — попита многозначително Джими, като нарочно преобърна въпроса.

Грейс предпочете да не отговори.

— Сега не говорим за мен, говорим за него — заяви нетърпеливо тя.

Джими я погледна. Челото ѝ, което се беше сбърчило над носа. Нежните кръгли бузи, поруменели като ябълки. Способността да носи две различни ръкавици, едната мохерна и раирана, другата черна и кожена, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Как би могъл някой мъж да не иска тя да се върне при него?

Как би могъл въобще някой мъж да я пусне да си тръгне?

С раздирано от противоречиви желания сърце, Джими знаеше, че има избор. Егоистичната му половина искаше да направи всичко по силите си, за да съсипе шансовете на Спенсър, да я настрои срещу него. Този мъж явно беше пълен тъпак. Той не заслужаваше Грейс. Но другата благородна, почтена, състрадателна половина от Джими, която обичаше Грейс до полуда, която би направила всичко, за да я види щастлива, просто не можеше да го направи. Не можеше да я нарани по такъв начин. Спенсър може и да беше тъпак, но беше нейният тъпак. Затова, сигурно за първи път в живота си, Джими постави нечийи други чувства преди своите и направи върховната жертва. *Пожертва себе си.*

— Облечи роклята. Ще изглеждаш зашеметяващо.

— Ето го.

Това беше музика за ушите на Риан. Звукът на парченцето легло, което тупна в петриевата паничка.

— Имам си един трик. Зехтинът винаги върши работа. — Въоръжен с шише екстра върджин и пинсети, Клайв успешно премахна проблема и погледна Риан.

Джак изписка, но по-скоро от изненада, отколкото от болка. Носът му беше леко зачервен, но момченцето се засмя до ушите и тутакси напъха пухкавия си показалец в отпушената ноздра, явно за да провери проходимостта ѝ.

— Благодаря ви. — Възхитена, че синът ѝ бе цял и невредим и допускаяки, че може би не беше чак толкова лоша майка, Риан погледна смутено красивия доктор, който не само спаси рожбата ѝ от явна смърт, но и предизвика у нея гореща вълна, изчервяване и странно замайване. Струваше ѝ се, че след като беше влязъл в кабинката разтревожен и нетърпелив, той се беше преобразил в най-милиа, най-сладкия, най-съобразителния мъж. Тя почувства и нещо друго.

Безкрайно странно. Доктор Едингтън беше напълно непознат и все пак, помисли си Риан, сякаш вече го познаваше.

Но как, питаше се Клайв, гледайки прекрасната жена пред него и мислейки съвсем същото. С нападали по челото тъмни къдрици, тя прегръщаше сина си, който задрямваше под завивката от агнешка кожа в количката си, изтощен от преживяната драма. Истинска мадона с младенеца, помисли си той, съзерцавайки ги с онова възхищение, което обикновено беше запазено за картините в Националната галерия.

Риан погледна изпод мигли, улови погледа му и се почувства ужасно смутена.

— Е, аз тогава да тръгвам — промълви Риан, изправи се и започна да събира нещата си. Това беше друга нейна вградена тактика за бягство. Когато не можеше да чисти, тя събираше и подреждаше вещите си като катерица. Кожената наметка, чантата, парченцето легло.

— Сувенир — заекна тя, уловила погледа му, докато прибираше пластмасовата фигурка от паничката, и се изчерви като домати. — Да ми напомня за тази вечер. — Тя се засмя, смущението ѝ се усили и смехът ѝ прозвуча още по-силен и гърлен.

И най-сексапилният смях, който съм чувал някога, помисли си Клайв, улавяйки се да я пожелава, затова се покашля смутено.

— Ъ... да, действително. — Клайв се скастри наум. *Действително*. Кой използваше такива думи? Когато беше нервен, речта му се връщаше петнайсет години назад, към дните в Итън.

Риан беше започнала да дърдори.

— Сигурно ви чакат още много други пациенти — нареждаше тя.

— Много, много хора.

Клайв поклати глава.

— Всъщност, не — довери той почти шепнешком, тъй като знаеше, че сестра О'Донъхю имаше навика да се спотайва пред кабините. — Вие сте последните ми пациенти. — Поне засега, помисли си решително той.

Сърцето на Риан подскочи.

— Така ли?

Напрежението във въздуха се нагнети с още една атмосфера. Зейна огромна пропаст, която всеки от тях очакваше другият да запълни. Само че никой не го направи. Риан се спря до гънките на

масленозелената завеса и се заигра с дръжката на чантата си, като отваряше и затваряше малката месингова закопчалка, сякаш това беше най-интересното нещо на света.

Застанал до болничното легло, Клайв наблюдаваше като хипнотизиран нежните бели пръсти, прекрасните алабастрови ръце, сиянието на шията ѝ, малката бенка зад ухото ѝ... Той преглътна мъчително.

— Бихте ли искали да се обадите на някого да дойде и да ви вземе? — Той се поколеба, приближавайки плахо стъпка по стъпка. Трябваше да попита, да разбере, да сложи край на отчаяната надежда, която набираше сила в него. — На съпруга ви, може би? Или приятеля ви?

Риан вдигна рязко глава. Устните ѝ сами заговориха.

Сърцето на Клайв сякаш забави ударите си. Моля те, боже. Поне веднъж в живота. Смили се над мен. Моля те.

— Не съм омъжена — усмихна се плахо тя. — И нямам приятел.

Клайв беше готов да падне на колене и да целуне зацапания линолеум на болничния под.

— Не сте ли? Тоест... така ли? — Гласът му прозвуча изтънял и продран.

— Не, имам си само Джак и легото — добави тя, безмилостно дърпайки дръжката на чантата. Този разговор наистина ли беше толкова глупав и наситен с недомлъвки, колкото ѝ се струваше? Или тя го тълкуваше погрешно и си въобразяваше нещо, което го нямаше? *Надяваше се* на нещо, което го нямаше?

При тази мисъл Риан хвана дръжките на детската количка, сви рязко и каза:

— Е, довиждане.

Бузите ѝ пламтяха. Тя помаха, отметна завесата и закричи забързано нагоре по коридора, преди да се е изложила още повече.

За момент Клайв погледа фигурата на бели точки да се отдалечава към изхода, а след това, по силата на онова мигновено инстинктивно решение, което ни кара да вършим най-различни луди неща, без да мислим, той я последва. По-точно хукна след нея. Без да обръща внимание на погледите на сестрите, той се забърза да я догони, като буташе колички с инструменти, заобикаляше колички и хора, подметките му скърцаха шумно по линолеума. Докато накрая, на

първия завой и под претекста, че ѝ отваря вратата, тойсе хвърли пред детската количка и се закова на място.

— *О, боже мой...* — След като едва не го прегази, Риан се стресна от отварянето на аварийния изход и изникването на видение в бяло пред нея. Задъхана. Притеснена. Онемяла. Тя се спря и вдигна поглед, срещна неговите големи зелени очи, които сезираха в нея толкова настойчиво, че при нормални обстоятелства тя би отклонила поглед. Само че този път Риан *не можеше* да погледне встрани.

— Така че... ъ... щом си нямате съпруг... — запелтечи Клайв, като преглътна мъчително — ... и щом си нямате приятел... и... освен ако не сте лесбийка, в този случай щяхте да си имате приятелка... — изтърси той, след което се засмя неловко, а лицето му стана аленочервено. — Аз... ъ... предполагам, че това означава... може би... евентуално...

Всяка една кост в тялото на Риан изведнъж изпълни мексиканска вълна, тържествуваща. Тя никога не се беше чувствала толкова приятно изненадана от грешката си. Не беше изтълкувала погрешно сигналите. Тъкмо напротив, между тях определено имаше нещо. И, както осъзна решително тя, трябваше да го сграбчи с две ръце.

— Свободна съм. — Думите сами излетяха от устата ѝ. Недвусмислени. Смели. Очевидни.

Освободен от мъчителния опит да завърже разговор, Клайв се вторачи в нея, без да мига.

— *Наистина ли?*

— Наистина. — Риан кимна, усещайки, че за първи път от много време беше абсолютно щастлива, че е свободна и необвързана. Тя отметна кичур коса от лицето си и се опита да успокои нервите си, които тресяха тялото ѝ. — Трябваше да отида на среща тази вечер, но се случи този инцидент с Джак и сега... — Тя погледна часовника си и се усмихна, донякъде със съжаление, донякъде с надежда.

— Предполагам, че вече съм закъсняла.

Нейното признание възстанови паметта на Клайв. Той погледна джобния си часовник и видя, че минаваше девет часа. Вината се стовари върху него. Всемогъщи боже. Беше вързал тенекия на жената, с която имаше среща. Беше я оставил да седи в ресторанта сама. Сигурно беше пропилял завинаги шансовете си с нея. Той погледна

Риан и за миг тъничките гласчета в него замряха. Изведнъж всичко друго му се стори маловажно. Той се усмихна глупаво и кимна.

— Аз също.

Двамата се спогледаха. Атмосферата беше прелестно неловка.

— Сигурно вие няма да... — започна той.

— Много бих искала... — довърши Риан.

В настъпилата пауза двамата грейнаха с усмивки на облекчение, докато кавалерския усет на Клайв изплува на повърхността като балонче въздух. И се спуска.

— Дамата, с която трябваше да вечерям, ще ме помисли за ужасен грубиянин... трябва да се обадя... — Той изобрази с ръка телефон. — И да оставя съобщение. — Риан кимаше енергично. — Да се извиня... — продължи той, като измъкна мобилния си телефон.

— Несъмнено... — съгласи се тя, докато ровеше в чантата си за нейния телефон.

Застанали от двете страни на коридора, с пожарогасител от едната страна и табелка „Без телефони“ от другата, двамата се заеха да набират съответния номер.

— Гласова поща — прошепна Риан, чувайки включването на телефонния секретар и записаното съобщение.

— Тук също — прошепна Клайв, слушайки записания глас, — ... *и ако искате да оставите съобщете, натиснете едно...* — Здравей, Синди — запелтечи той в говорителя.

Синди? Дочувайки неговия разговор, Риан се стресна. Какво съвпадение.

— Ъ, здравей, Майкъл — побърза да каже тя.

Майкъл? Докувайки името, Клайв потъна в земята от срам. В стремежа си да избегне неудобни въпроси, той не беше казал на никого за срещата си тази вечер. Как щяха да реагират хората, ако знаеха истината? Че беше написал писмо до радиопредаване? Още по-лошо, беше го подписал като Майкъл, в чест на неговия герой Майкъл Кейн.

— ... обажда се Синди — шепнеше Риан.

В същото време Клайв мънкаше:

— Ъ, обажда се Майкъл...

Я чакай малко. Двамата млъкнаха. Объркването бързо се превърна в осъзнаване. Не можеше да бъде. Просто нямаше начин. Това беше прекалено голямо съвпадение.

Освен ако не беше съдба.

Тишината в коридора беше нарушена от слисаното ахване на Клайв.

— Ти си моята дама? *Ти си Синди?* — Със застинало в смесица от шок и изумление лице, той не откъсваше очи от Риан. На нейното лице се разля широка усмивка и тя му се стори по-красива отвсякога.

— Всъщност, това е моят псевдоним — призна смутено тя. — Истинското ми име е Риан.

Откровението се оказваше двойно.

— Името ми звучи познато. Да не би случайно да си приятелката на Грейс? — Клайв стоеше с отворена уста. Божичко, това беше прекалено.

Риан сбърчи чело, объркана. В тъмните ѝ очи проблесна любопитство.

— Ти как разбра?

— Защото аз съм Клайв, приятелят на Джими.

Риан застина за секунда, докато осъзнаваше чутото. Това беше най-удивителният късмет, който бе вадил някога. Това беше подреждане на щастливи звезди. Беше карма. *Беше пръстът на съдбата.*

— Не подписах писмото с истинското си име защото съм малко...

— Смутен? — осмели се да каже Риан, с широко отворени очи и кимаща с разбиране.

— Предпочитам да се наричам срамежлив.

* * *

Беше като онази салонна игра „предай пакета“, където хората сваляха пластове и пластове хартия, докато накрая те — Риан и Клайв, разплетоха и изясниха ситуацията. През следващите години историята за тяхното запознанство щеше да се превърне в легенда, разказвана отново и отново от различни хора, на различни вечерни партита, в различни градове, като доказателство, че съдбата наистина съществува.

Но сега Риан и Клайв бяха замаяни от откритието, когато тръгваха по коридора, обсъждайки как Грейс и Джими се бяха опитали да ги запознаят и как те и двамата бяха отказали, радиопредаването, защото Риан се беше обадила и защото Клайв се беше почувствал длъжен да отговори.

— Аз обикновено не го слушам — започна той, но като видя недоверието по лицето на Риан, се усмихна сърдечно. — Но се радвам, че го пуснах онази вечер. Чух те и... — той поклати глава при спомена. — Никога не бях писал писмо до радиопредаване.

— Нито пък аз — довери Риан, усмихната от признанието му.

На влизане в асансьора Клайв се наведе да ѝ помогне с детската количка, като повдигна умело предните колела и преодоля процепа, без да събуди Джак. Риан го проследи, чувствайки отдавна забравена сигурност и спокойствие. Той пасваше идеално. Като стъклената пантофка, помисли си тя щастливо, когато вратите на асансьора се отвориха и те излязоха във фойето.

Те прекосиха ярко осветената приемна и се насочиха към автоматичните врати. Погълнати от първата вълна на опиянението, не забелязаха оплешивяващия мъж на средна възраст, който се насочи към тях. С букет цикламени лалета и кесия с грозде, той се поколеба, без да знае къде отива. Не обичаше болници. Побиваха го тръпки от тях. Освен това бяха дяволски обърквачи, помисли си той, като примижа късогледо пред списъка с отделенията. Забелязвайки задаващия се доктор, той се покашля нервно.

— Извинявай, синко.

Клайв се спря и погледна възрастния мъж. Гушна цветя в едната ръка, с другата той пригладваше оредял кичур прошарена коса по скалпа си, като пристъпваше смутено. Изглеждаше притеснен и изплашен. Клайв се усмихна сърдечно.

— Сигурно се чувствате изгубен?

— Ъ, да. — Човекът видимо си отдъхна. — Търся крило „Кралица Елизабет“ — обясни той и притеснено се впусна в ненужни подробности. — Аз съм Сони... дойдох да видя Маги — Маги Чапмън. Тя има рак на гърдата и трябваше да я оперират — добави той, напълно убеден, че щом тя беше най-важният човек на света за него, със сигурност беше най-важният човек за всички останали. А не

просто един от милионите пациенти, които минаваха през тези врати. — Казаха, че мога да дойда на свиждане — заоправдава се той.

— А аз съм сигурен, че тя ще се радва да ви види — увери го Клайв, за да го успокои. Той познаваше това изражение. Беше го виждал по лицата на стотици разтревожени приятели, партньори, съпрузи и синове, които минаваха през плъзгащите се врати на болницата. — Ако попитате на гише „Информация“, те ще ви кажат в коя стая е настанена — добави той и посочи надясно.

— Благодаря.

Тримата си размениха усмивка, Клайв, Сони и Риан: тя имаше неясното чувство, че го беше виждала някога, но така и не успя да се сети защо този оплешивяващ мъж на средна възраст с блестящи черни очи ѝ се струваше толкова познат. Сони забърза към асансьора, за да се събере отново с жената, с която беше споделил живота си. Клайв, Риан и спящия Джак излязоха навън заедно за първи път.

Автоматичните врати се затвориха зад тях, а Клайв предпазливо постави ръка върху раменете на Риан. Усещайки топлината на тялото му до нейното, тя облегна глава в ямката под мишницата му и вдиша топлото, мускусно ухание на велуреното сако, като си отбеляза наум да запомни този миг завинаги. Те бяха в самото начало, нямаха история, нямаха си галени имена, нямаха си общи снимки от празници и ваканции. Те бяха като бяло платно, осъзна Риан и застана по-близо до Клайв, когато закрачиха по тротоара. На лицето ѝ изгря усмивка, спомняйки си как Джак изхвърли парчето легло. Представи си колко много щяха да се забавляват, когато разказваха подробностите около това паметно събитие.

ГЛАВА 41

— Естествено, че космонавти на НАСА са кацнали на луната — изтъкна Грейс, греейки ръце около пластмасовата чаша с греяно вино. — Милиони хора гледаха предаването на живо по телевизията.

Джими се разсмя подигравателно.

— Глупости. Изобщо не се е случило. Всичко е заснето в студио.

— Той се намести на седалката, натъртените задни части го боляха. — Всичко е просто добре замислен декор. Една голяма мистификация.

След като прекараха последния половин час на кънки (Джими, предимно по гръб на леда), двамата решиха да си починат и седяха на скамейките и гледаха неспирния поток от кънкъори. И продължаваха да спорят.

— Виж, по-добре се откажи — отвърна дръзко Грейс. — Никога няма да ме убедиш. Караме се по този въпрос от седмици и ти *все още* не можеш да изтъкнеш никакви конкретни доказателства на тезата, че всичко е конспирация. — Свежият, мразовит въздух в съчетание с топлото, ароматизирано вино я караше да се чувства замаяна и шеговито упорита. Тя отпи отново от вкусната напитка, наслаждавайки се на енергията, която разливаше алкохолът в тялото ѝ. — Какво те кара да мислиш, че си прав? — Тя уви кичур коса около пръста си и го изгледа предизвикателно.

— Я, стига, то се *вижда* от снимките. Навсякъде има сенки, няма звезди в небето — докато говореше, Джими жестикулираше за допълнителна убедителност. — И... — той замълча драматично — ... не ти ли се струва странно, че нито един космонавт от екипажа на Аполо никога не е написал автобиография или мемоари на тема „Как кацнах на луната“?

Те се спогледаха. Тази препирня се оказваше неразрешима. Джими отказваше да го убедят, а Грейс отказваше да се раздели с вярата си. Никой не даваше признаци, че ще отстъпи.

— Ще ти кажа защо — продължи Джими, предвкушайки близката си победа. — *Защото никога не са кацали там.* — Ето. Това беше. Съкрушителният удар. — Той се облегна назад, скръстил ръце, с победоносно изражение.

Грейс го изгледа. Как бе възможно някой да изпитва такава наслада от опровергаването на едно от най-вдъхновяващите събития на двайсети век? Този човек беше удивителен. Той не беше просто скептик. Беше пророкът на черната орис. Тя притисна греяното вино до гърдите си, поклати глава и изрече разпалено:

— Ти в нищо ли не вярваш?

Въпросът свари Джими неподготвен. Той вдигна глава, очите им се срещнаха и всички мисли за астронавти и конспиративни теории излетяха от ума му. Разбира се, че вярваше в нещо.

Той вярваше в нея.

Тогава защо не ѝ го кажеш, намеси се един глас в главата му. Забрави за егото си. Забрави, че може да станеш за смях. Забрави, че може да те наранят. Разголи душата си и ѝ кажи как се чувстваш. Кажи ѝ, че не спираш да мислиш за нея. *Кажи ѝ, че я обичаш.*

Докато сърцето и главата му се препираха, Джими погледна Грейс, която беше приела мълчанието му за отговор и сега гледаше разсеяно случващото се на ледената пързалка. Неочаквано, Джими се почувства много изплашен. Той не беше свикнал да няма контрол, усещането беше смущаващо, но той нямаше избор: трябваше или да се отдаде на това чувство, или да се пребори с него. И като допи последните глътки от греяното вино в жалък опит да събере смелост, Джими направи своя избор. Честно казано, на практика изборът беше само един, помисли си той, наблюдавайки Грейс и усещайки как сърцето му изпълнява задно салто.

Грейс не беше забелязала умълчаването на Джими. Потънала в съзерцание, погледът ѝ пробягваше през потока разноцветни шапки, шалове и ръкавици, които профучаваха пред нея. Зареният ѝ поглед се спря за момент върху порумениялото от вълнение малко дете с майка му; триото попрекалили с грима тийнейджърки, които се държаха за ръце и кръжаха по леда; състезателят по шорттрек, който се плъзгаше уверено през множеството и показваше гордо техниката си. Грейс се

усмихна щастливо, изпи последните глътки от греяното вино, вдишвайки неговия сладък, уханен аромат.

Тази вечер беше специална. Беше началото на декември, но вечерта беше наситена с коледния дух. Очакване. Предчувствие. Вълнение. Плетеницата от тревоги, съмнения и объркване, които я бяха измъчвали през последните седмици — по-точно през последните месеци — беше на път да бъде разплетена, подредена и най-накрая разрешена. Обещанието на утрешния ден я очакваше като опакован подарък.

Една снежинка падна върху вълнената ѝ ръкавица. Разтопи се бързо върху розовия мохер, но я последва друга, и друга. Грейс изпита задоволство. *Валеше сняг*. Обхваната от детско вълнение, тя се загледа във вихъра от снежинки над ледената пързалка. Сякаш преживяваше сцена от романтичен филм. Ню Йорк. Ледената пързалка в Сентрал Парк. Тя и Спенсър. Заедно. Влюбени.

По гръбнака ѝ пробяга тръпка. Това беше поличба. Всичко щеше да се оправи. Тя вдиша дълбоко свежия зимен въздух и се загледа замечтано към леда.

И тогава Грейс ги видя.

В отдалечения край на пързалката мъж и жена се смееха, под разноцветните светлини. Тя ги зърна за броени секунди, сякаш уловени в обектива на папарак, преди да изчезнат отново в тълпите от кънкьори.

И като по сценарий, животът на Грейс изведнъж се преобърна с главата надолу.

— Грещиш. Вярвам в нещо... — Джими се покашля нервно и заговори с нисък и неуверен глас. — Вярвам в теб. Той хвърли проучващ поглед към лицето на Грейс, нежният цвят на бузите ѝ, осветени от коледната елха и прехвърли наум стотици различни, интелигентни, остроумни, нови начини да опише чувствата си. Докато не му просветна: оригиналът винаги беше по-добър от римейка.

— Влюбен съм в теб.

Ето. Най-накрая. Каза го.

В далечината, сякаш безкрайно далеч, сякаш в края на дълъг, тъмен тунел, Грейс чу гласа на Джими, но не чуваше какво ѝ казва. Тя беше сляпа и глуха за всичко останало, освен за множеството на пързалката, за прегърнатата двойка, за ускорените удари на сърцето си.

Грейс моментално беше разпознала жената. Тамсин. Само че мъжът не беше Мат.

С недоумяващи очи, тя се обърна към Джими, който беше притихнал в очакване. Психически изтощен, победил вътрешните си демони и намерил смелостта да признае истинските си чувства, той очакваше някакъв отговор. Смущение. Отпор. Може би дори целувка. Но онова; което не очакваше, беше Грейс да промълви едва чуто.

— *Спенсър.*

ГЛАВА 42

— Не мога да повярвам.

Грейс произнасяше тези думи сигурно за стотен път, но това не ѝ пречеше да ги повтори за сто и първи. Емоционално срината върху бежовия велурен диван в студиото на Джими, със запалена цигара между пръстите, тя рееше поглед в пространството. Все още беше вцепенена от шока да види Спенсър и Тамсин.

Заедно.

Стомахът ѝ се сви при спомена. В мига, в който ги забеляза, у нея се надигна вълна силни и неконтролируеми емоции — ревност, неувереност, гняв, ужас, паника, опустошение — след което изведнъж всичко отмина и я остави замаяна и зашеметена. Със странно сухи очи, тя не плачеше, не викаше, не ридаше и не беснееше. Не правеше нищо от традиционните неща, които виждаме в телевизионните сериали, не тропаше ядосано с крак и не наричаше Спенсър двуличен негодник, а Тамсин подла кучка, не се напиваше с водка и Ред Бул и не се хвърляше на врата на първия срещнат неподходящ мъж. Дори не хлипаше жаловито над кутия с носни кърпички, говорейки колко много обича Спенсър и — в паузата, за да издуха сополивия, запушен и отеكل нос — не хленчеше как бе могъл да ѝ причини това?

Но толкова. Грейс не правеше нищо.

Пепелта се откъсна от края на цигарата и посипа сив прах по полираните дъбови дъски, а Грейс за сто и първи път прошепна вцепенено, с едва помръдващи устни:

— Просто не мога да повярвам.

Джими също не можеше да повярва.

Всичко се беше случило прекалено бързо. В един момент всичко беше снежно и романтично в стил „Животът е прекрасен“ — двамата си пийваха греяно вино, Грейс изглеждаше замечтана и прекрасна, той ѝ признаваше, че е влюбен в нея. И само след миг този опияняващ,

перфектен момент беше история. Грейс беше пребледняла като мъртвец, беше прошепнала нещо за Спенсър и беше побягнала от ледената пързалка.

Точно така. Добре. Може би това не беше най-подходящата реакция.

За няколко секунди Джими беше останал на мястото си, смазан от разочарование. Видеолентата, която той въртеше наум, как Грейс му се усмихва, отмята тъмните кичури коса от очите си, навежда се към него, гъделичкането на мохера, когато го прегръщаше през врата, студения връх на носа ѝ, който се допираше до неговия, топлия ѝ език, който обхождаше устата му...

Изведнъж екранът угасна, сякаш някой беше спрял филма с едно натискане на бутона.

Този някой се казваше Спенсър.

До този момент Джими не се беше замислял за Спенсър. Ако изключим основните параметри — адвокат, наближаващ четирийсетте, рус и несъмнено оплешивял — той не знаеше, пък и не искаше да знае много за него. Така и не можеше да проумее женската мания по бившите. Кайли беше превърнала в свое хоби заниманието да го разпитва за бившите му гаджета. Да разпитва за височината, теглото, броят бръчки по челото, наличието на целулит и най-важното, какви обувки са носели, тя непрестанно и неуморно събираше информация. Мъжете обаче бяха пълна противоположност на това поведение. Те не искаха да знаят за страстта на бившия приятел на любимата си по ска музиката^[1], наличието на бръчки по челото му или дали любимите му обувки са били марка „Тимбърланд“. Всъщност, тяхното мото беше: колкото по-малко информация, толкова по-добре.

Само че той вече нямаше избор, понеже изведнъж Спенсър се беше появил. От плът и кръв. Или по-скоро в гадно карирано сако, помисли си Джими, като скочи от мястото си и хукна след Грейс. На това му се казва да уцелиш точния момент. Спенсър беше избрал точния момент да се появи. При това с друга жена. Нищо чудно, че Грейс откачи.

Всъщност, тя не откачи, а притихна неестествено, помисли си Джими, като изрови една бутилка порто от миналата Коледа, и взе няколко студени бири от хладилника. След като беше настигнал Грейс навън, той очакваше гневен изблик, пристъп на ревност или бликащи

сълзи, но вместо това Грейс беше сложила безмълвно втората каска на главата си, беше се оставила да я откара в апартамента му и без да каже нито дума, се беше свила на дивана.

Където продължаваше да седи мълчаливо, отбеляза Джими, Шляпайки с босите си крака по дъските в хола. Посрещна го гробовна тишина. Нямаше го обичайното бърбене, нямаше ги странните компилации музика, които Грейс пускаше на уредбата, нямаше я глупавата програма за домашни подобрения, които обичаше да гледа по телевизията. Дори Флоси лежеше като умряла на пода.

Джими взе дистанционното управление на стерео уредбата и включи радиото за фон. Чувстваше се ужасно неловко. Не го биваше да мълчи, мълчанието го изнервяше. Никога не разбираше какво имаха предвид двойките, когато се превъзнасяха за насладата от „споделеното мълчание“. Какво ѝ беше толкова приятно на тишината, за бога, помисли си той, като се просна на кожения фотьойл срещу Грейс, извади корковата тапа на бутилката порто и напълни две винени чаши с гъстата тъмна течност.

Джими беше в пълно недоумение. Не знаеше как да се справи със ситуацията. Инстинктът го подтикваше да прегърне силно Грейс, да ѝ каже колко много я обича, да ѝ каже, че Спенсър не заслужава обичта ѝ, но страхът да не прозвучи лекомислено го спираше. Каквото и да си мислеше той за Спенсър, четири години с някого бяха доста време, по-дълго от много бракове и той не искаше да омаловажава връзката им или нейните чувства, независимо какви бяха неговите. Защото точно в този момент Грейс имаше нужда от него. Тя се нуждаеше от неговото приятелство, от черното му чувство за хумор, от десетгодишното порто, подарък от леля му Филис. Онова, от което в момента Грейс със сигурност нямаше нужда, беше той да усложнява допълнително ситуацията, като ѝ заявява неумиращата си любов.

Затова сигурно стана добре, че тя не ме чу, реши Джими, като погледна Грейс и ѝ предложи порто в едната ѝ ръка и кен бира в другата. Свита в избелелите дънки и пухкавия кремав пуловер, тя изглеждаше толкова малка и уязвима, че човек никога нямаше да повярва, че това беше същата жена, която можеше да се оригва, когато си пожелае, или да дръзне да се опълчи на някакъв скинар расист, при това едва осемнайсетгодишна. При спомена сърцето му се размекна.

— Май няма друго — каза той, като се усмихна извинително.

— *Копеле.*

Грейс стисна юмруци с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха и срещна погледа на Джими с чиста, непоколебима ярост.

Стреснат, той разплиска портото.

— Кой?

— Спенсър — тя сякаш изплю името. Наведе се напред, за да смачка филтъра на цигарата в пепелника, прецени напитките в двете ръце на Джими, след което пое и двете. Отвори кена, отпи глътка газирана бира, гаврътна на един дъх портото и се хвърли обратно на дивана. — Как е *могъл*, негодникът?

Просто брилянтно. Наблюдавайки нейния гневен изблик, Джими почувства вълна на чиста радост. Гневът беше нещо добро. Всъщност, гневът беше прекрасен. Той беше нормален, здравословен и напълно разбираем. Ако бях видял Кайли с друг мъж, аз също щях да побеснея, помисли си той, разигравайки сценария в ума си и очаквайки да почувства прилив на гняв и ревност. Но откри, че на практика не изпитваше нито гняв, нито ревност. А пълно безразличие.

— Как можа да каже, че трябва да поговорим? — процеди Грейс, прекъсвайки мислите му. — За какво да говорим, по дяволите? *За шибаната му нова приятелка?*

Джими погледна Грейс. Никога не я беше виждал толкова ядосана. Очите ѝ хвърляха мълнии, юмруците свити здраво, челюстта решително стисната. Седеше на ръба на дивана и изглеждаше абсолютно великолепна, помисли си той с обожание.

— Как е могъл да ме изиграе по този начин? — поиска да знае Грейс, хвърляйки яден поглед към Джими.

— Ами, може би... — започна той, като напълни отново чашата ѝ.

Но тя не го слушаше. Грейс не искаше отговор, само слушатели.

— Как е могъл да е толкова непочтен?

Джими дори не се опита да изтъква аргументи. Предположението, че Грейс тълкуваше погрешно поведението на Спенсър — нещо, което според него жените имаха навика да правят — едва ли щеше да бъде прието добре в момента.

— Как е възможно да си е намерил друга толкова бързо? Аз си мислех, че ме обича, а той ме е заменил като... като стара четка за зъби... — изплака Грейс.

Грейс беше сърдита, но не само на Спенсър, а и на себе си. Как е могла да бъде толкова наивна? Толкова сляпа. Толкова глупава. През цялото време се беше убеждавала, че раздялата е само временна, докато в действителност те са скъсали. Вече нямаше място за „ако“ и „може би“, нямаше да има одобряване, нямаше да има усилия за поправяне на нещата. Тя и Спенсър бяха скъсали. От мига, когато го видя с Тамсин, връзката им беше изтръгната завинаги от бъдещето и беше захвърлена грубо в миналото.

И той вече е продължил живота си, помисли си тъжно Грейс, взе напълнената чаша и отпи. Чувстваше се, сякаш я бяха изритали с всички сила в корема.

— Сякаш аз не съм означавала нищо — изплака тя в портото, една самотна сълза се отрони и се търкулна по пребледнялата буза. Грейс я изтри сърдито. Това беше жалко. Тя беше жалка. Майната му. Майната ѝ на Тамсин. Майната им на двамата. Изпълнена с възмутена гордост, Грейс изля в гърлото си останалото в чашата порто. И тутакси избухна в накъсан, жалък, сополив плач.

Я чакай малко. Джими се напрегна тревожно. Какво стана с гнева? Къде беше бушуващата ревност, кипящото чувство за притежание, очуканата, но яростна гордост? С тези емоции той можеше да се справи, *но с това*? Това заплашваше да премине в плачлива неувереност, за която Джими изобщо не беше подготвен. Усещайки как паниката блъбука в стомаха му, той пресуши бирата си и нагази смело в дълбоките води.

— Разбира се, че си означавала нещо — подхвана утешително той и напълни отново чашата ѝ, тъй като не знаеше какво друго да направи. Ръцете му бяха като чифт украшения, които не знаеше къде да дене. — Но доколкото си спомням, ти го напусна. — Като не получи отговор, Джими се загледа в стичащите се по лицето ѝ сълзи, преди да изтъкне още един аргумент. — Ти каза, че искаш да се разделите за известно време.

Това постигна желанието ефект.

— Само защото го обичах — избъбри Грейс през надигащите се ридания в гърлото ѝ, а от очите ѝ се лееха сълзи. Тя беше смазана от чувство на загуба: не само Спенсър, но и изгубеният контрол. Събитията се случваха и тя не можеше да им попречи по никакъв

начин. Тя вече не диктуваше правилата. Почувства се безсилна. Почувства се като жертва.

Почувства се онеправдана.

— Напуснах го само защото исках той да поеме ангажимент и да се обвърже. — Кое не отговаряше съвсем точно на истината, но хей, след като видиш приятеля си с друга жена, нещата придобиваха коренно различно измерение. Прострян пиян и хъркащ на дивана, Спенсър изглеждаше като господин грешен избор; в обятията на Тамсин, той се беше трансформирал в господин Идеалния мъж.

— Напуснала си го, за да го принудиш да се обвърже?

Грейс подсмъркна шумно, кимна жално и избърса мократа си буза с ръкав.

— Да.

— По дяволите — промълви Джими, напълно озадачен. Той се стовари върху барбарона и се вторачи във вентилатора, опитвайки се да осмисли току-що чутото. — А жените се чудят защо мъжете не ги разбират.

* * *

След два часа, половин пакет Марлборо, шест бири и една почти празна бутилка порто, Грейс и Джими лежаха на дивана с Флоси, наместена в празнината между коленете им като изолационна възглавничка.

— Боже, чувствам се такова клише — хленчеше Грейс, с винена чаша в едната ръка и цигара в другата.

— Уф, хич да не ти пука — хлъцна Джими, като се пресегна да й напълни чашата. Интелигентните разсъждения бяха излетели през прозореца малко след отварянето на третата бира.

— Да, майната му — съгласи се Грейс, която отнасяше всичко до Спенсър. Отпи глътка. И тогава й хрумна нещо друго. — Мислиш ли, че е тя?

— Какво тя?

— Тамсин — отвърна разпалено Грейс, сякаш отговорът беше очевиден. — Мислиш ли, че тя чука Спенсър? — Почувства се странно

дистанцирана. Сякаш обсъждаше двойка знаменитости, които никога не беше виждала.

— Ами, не знам — сви рамене Джими, чувствайки се някак особено. Грейс винаги говореше за секса по един любещ, романтичен, неясен начин. Беше шок да чуе как тя признава физическия, груб и плътски аспект на това удоволствие. Освен това беше невероятно възбуждащо, осъзна Джими.

— Но той сигурно е прекалено зает да търси мнението ѝ за копчетата за ръкавели, за да му остава време за секс — изсумтя Грейс. Тя погледна Джими, който я съзерцаваше в похотливо объркване.

Ето, тя пак го направи, заговори за секс. В боксерките на Джими нещо се размърда. *О, не. Не сега. Моля те, боже, не сега.* Притеснен, той се помести смутено, опитвайки се да скрие издутината в дънките си. Не можеше да го овладее, той беше нормален мъж, не беше спал с жена от бог знае колко време и сега, не стига че лежеше на дивана до жената, която обожаваше, ами тя не спираше да приказва за...

— Секс — повтори високо Грейс. — Тамсин говореше само за секс.

— Може би правиш прибързани заключения, може те да са просто приятели — обади се Джими. Непременно трябва да сменим темата, преди да ми посинеят топките, помисли си отчаяно той.

— Той я беше прегърнал — възрази Грейс.

— И аз те прегръщам — изтъкна Джими. Осъзна, че като защитаваше Спенсър сам си копаеше гроба, но ако така щеше да помогне на Грейс да се почувства по-добре и го отървеше от проклетата ерекция, която до този момент беше успял да крие под рунтавата опашка на Флоси, щеше да продължи да копае. — Например тази вечер те бях прегърнал.

— Но нашето беше различно, беше платонично — настоя Грейс, опря чашата на ключицата си и го погледна над ръба. — Повярвай ми, жените ги усещат тези неща.

О, така ли? Гледайки Грейс в противоположния край на дивана, Джими устоя на порива да скочи, да я притисне и да смъкне пухкавия ѝ пуловер. Да свали всяка една дреха от нея, докато остане съвсем гола...

Той преглътна, едва удържаше напрежението в дюкяна си.

— Тамсин е мъжеядка. Мъжете са луди по нея — заяви Грейс.

— Мъжете са луди по теб — възрази той, като побърза да изтрие сексуалната си фантазия.

Грейс изсумтя шумно.

— Недей да говориш глупости. Няма такова нещо.

— Напротив, точно така е. Нали ги видях в онзи магазин в Ню Йорк, когато пробваше роклите. Всички мъже точеха лиги.

— Това да не е някоя реплика от твоя роман? — подигра го тя и го замери с една възглавница.

Джими улови възглавницата и извика на ужким.

— Хей, аз говоря сериозно.

Но на Грейс такива номера не ѝ минаваха. Тя гаврътна една голяма глътка сладко и гъсто порто и го изгледа обвинително.

— В такъв случай защо не ми се обади?

Смехът в гърлото на Джими пресекна. Той погледна Грейс, остроумните му реплики се стопиха, докато се напрягаше да измисли какво да каже. Но нищо свястно не му идваше на ум.

— Две седмици седях до телефона, негодник такъв — добави тихичко тя.

Тя се усмихваше тъжно, но гласът ѝ беше пропит с болка и Джими се изпълни с угризения. Изведнъж се натъжи силно. Само да можеше да промени нещата, да се върне назад, да ѝ се обади... Той се опомни. Не можеше да промени миналото, но можеше да ѝ каже истината.

— Грейс... аз...

— Това е доктор Купидон! — извика гръмко Грейс и помахаше с чашата към уредбата. — Усили звука.

— А? — Джими, който тъкмо се канеше да направи признанието си, не можа да схване веднага за какво му говореха. Той се обърна на една страна, поглеждайки дисплея с радиочестотата, начумерен.

— О, боже, пак ли — подхвана той, когато си спомни, че Клайв беше пипал радиото. Отново.

— Джим-иии — примоли се Грейс завалено.

— Добре, добре — изохка той, отстъпи и увеличи звука.

— *Тази вечер ще прочетем писмото от Мартин, чиято възлюбена наскоро го изоставила заради своята любовница...*

Джими изсумтя шумно.

— Сигурно се шегуваш — обади се той, но един поглед на Грейс беше достатъчен, за да го накара да замълчи.

— ... и той сега си търси дама, с която да сподели живота си. В писмото си той описва идеалната за него жена като двойница на Шарлот от „Сексът и градът“...

— Мъжете винаги си падат по жени като Шарлот — кимна Грейс, без да забелязва, че цигарата ѝ отдавна беше изгаснала и се опита да си дръпне от фасата.

— Коя е Шарлот?

— Хубавата, тъмнокосата.

— Не, глупости — отсече Джими и се тръшна до Флоси, която изръмжа недоволно, почти смазана под тежестта му.

— Не са глупости, истина е — опъна се Грейс.

Джими поклати невярващо глава, запали цигара и се загледа умислено в припламващата жар.

— Ти май наистина не знаеш нищо за мъжете — промълви тихо той.

Това беше замислено като комплимент, но замаяният от алкохола ум на Грейс го изтълкува като критика. Какъв нахалник. Ето, пак започваше да се заяжда с нея, да я изкарва някаква фригидна превзета даскалица.

Разгневена, Грейс се обърна ядно към Джими.

— Всъщност знам. Познавам много мъже. Имам богат опит с мъжете. — Тя се опита да се надигне на лакти, но ѝ се зави свят и се срина обратно в полулегнало положение. — И знам, че мъжете си падат по жени като Шарлот, с дълги лъскави коси, перфектни усмивки и елегантни рокли. — Тя огледа одеждите си. Стари, протрити на коленете дънки, голям торбест пуловер, чифт стари чорапи, без да споменаваме сплъстената коса и подутото от плач лице. Едва ли можеше да мине за елегантна или дори прилично облечена.

— Не знаеш какво говориш — настоя Джими. — Аз съм мъж и съм гледал „Сексът и градът“ — веднъж или два пъти — бързо излъга той. Е, не искаше Грейс да знае, че неотдавна беше изгледал сериала от игла до конец, в отчаян опит да добие поне малка представа за онова, което се случваше в женската глава. А там явно се въртяха главно мисли за обувки. — Но тази, както там ѝ е името, въобще не ми харесва.

— А коя ти харесва? — попита обвинително Грейс. Горкият Джими. Тъй като не можеше да излее чувствата си върху Спенсър, тя ги насочваше към Джими, който изведнъж се беше превърнал от рамо, на което да плачеш, в голяма космата боксова круша.

Джими имаше чувството, че всеки момент щеше да се пръсне. Теб. Харесвам теб, глупачке, помисли си той, изпълнен с огромно неудовлетворение. Невероятната, прекрасна, красива жена, която седи в другия край на дивана, жената, с която споделих медения си месец в Ню Йорк, жената, която притежава най-ужасния музикален вкус на света. И жената, която явно няма представа какво изпитвам към нея.

Неговият изблик на несподелена любов беше прекъснат от доктор Купидон.

— ... Но има още едно нещо. Сродната душа на Мартин трябва да споделя неговото увлечение по Дейвид Есекс...

— Арггххх — изохка Джими и допря ледената бира до челото си, за да охлади пламналата си кожа.

— Хей, престани да ми разваляш удоволствието — смъмри го Грейс.

— Затова тази вечер, само за тази специална жена, която е накъде там, Мартин ни помоли да пуснем една много специална песен...

— Аууу, това е толкова романтично.

— Искаш да кажеш побъркано — присмя се Джими. — Този тип е някакъв лигльо, иначе не би посветил песен на жена, която никога не е виждал. Грешка, на онази специална жена — провлачи той, имитирайки доктор Купидон.

— Джими Малик, някой казвал ли ти е, че ти си циничен негодник? — подразни го Грейс, като го гледаше право в очите.

Джими задържа погледа и върна комплимента.

— Грейс Феърли, някой казвал ли ти е, че си божествена?

И в този миг между тях прехвъркна искра, готова да бъде възпламенена или да угасне. Дълбоко в себе си Грейс почувства силен, почти животински порив. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Сърцето ѝ биеше като тежки дъждовни капки по перваза на прозореца. Слабините ѝ горяха. Усещаше единствено Джими, натиска на неговото тяло до нейното, далечното ухание на одеколона му, звука на дишането му. Можеше да мисли единствено за Джими Малик, самопризнат

жиголо, цар на свалките за една нощ и гарантиран цар на доброто чукане. Въздухът пукаше от напрежение.

Нищо не беше казано, нищо не трябваше да бъде казано. Точно в този момент Грейс разбра, че имаше избор. Можеше да постъпи разумно, да си повика такси, да се прибере в чуждата квартира в Ърл Корт и да изпие три литра вода или можеше да постъпи безкрайно глупаво и да си легне с Джими.

Когато в стаята прозвучаха първите акорди на „Зимна приказка“ в изпълнение на Дейвид Есекс, Грейс измъкна мобилния телефон от задния джоб на дънките си и започна да прехвърля телефонния указател, докато намери номера на таксиметровата фирма, чиито услуги ползваше. Понечи да набере номера, но се поколеба и изключи телефона. И без това не беше никак забавно да постъпваш разумно.

---

[1] Ska (англ.) — музикален стил, появил се на остров Ямайка през 1950 г. Свързан с появяването на „подвижните дансинги“, характерни за Ямайка по онова време, позволяващи да се танцува направо на улицата. Предшественик на музикалните чийове рокстеди и реге. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

Риан се събуди с усмивката от предишната нощ, която не беше слязла от лицето ѝ. И тази усмивка си имаше име: доктор Клайв Едингтън.

След като излязоха от болницата, те бяха отишли в малък италиански ресторант зад ъгъла. Не че бяха гладни. Твърде погълнати да се гледат в очите, за да прегледат менюто, те бяха връщали сервитьорката два пъти, преди Клайв накрая да поръча две менюта на заведението, без дори да си направи труда да попита какво включваха. Това беше без значение. Те можеха да вечерят в най-добрия гурме ресторант в Лондон, да похапват най-фин гъши дроб, да се угощават с току-що уловени омари и да пият отлежало прескъпо вино. И пак нямаше да забележат.

В тяхното херметически запечатано вълшебно пространство, те не забелязваха случващото се наоколо. На останалите гости на заведението им приляваше: Двойки, които отдавна бяха изчерпали темите си за разговор, гледаха със смесица от копнеж и завист привлекателната тъмнокоса жена и нейния червеникавокестеняв кавалер, сгушени в ъгъла с тяхното малко ангелче, спящо непробудно в детската си количка, докато разговорът се лееше със същата лекота като бутилката кианти в нейната традиционна сламена кошничка.

Над двете огромни чинии със сметанови талятели карбонара Риан и Клайв не спряха да бърбят за какво ли не. От нейната връзка с Фил, до любовта ѝ към Джак, желанието да възроди кариерата си на професионален гримьор, през страстта на Клайв към лекарското призвание, до любовта му към стария фолксваген кемпер и мечтата му да кара сърф по големите хавайски вълни. Те не спираха да говорят, да задават въпроси и да отговарят, погълнати от споделен интерес, удивени от странните съвпадения и заливащи се от смях на крещящите различия помежду им.

Между тях се простираше дървена маса с карирана покривка на червени и бели квадратчета, но тя се оказва ненужна бариера.

Привличането между тях беше неудържимо. Нейните малки ръце неволно се сблъскаха с неговите големи луничави ръце, когато Риан посегна да натопи чиабатата в малката купичка със зехтин, неговите обути в панталони от рипсено кадифе колене се отъркваха до нейния обут във фин чорап крак, очите им се срещаха като неумело управлявани картинг колички.

А времето летеше. Едва когато управителката започна да гаси свещите и да спуска кепенците, те осъзнаха, че беше време да си вървят. Обикновено в този момент настъпваше неловкост. Моментът, когато се разменяха телефонни номера, даваха се обещания за следваща среща и двете страни се засуетяваха на тротоара, питайки се дали трябва да се разделят с учтива целувка по бузите или с тромаво сбутване на носовете, в опит да уцелят устните си.

Но с Клайв нямаше колебания и неловки мълчания. Сякаш се бяха познавали винаги и най-естественото нещо на света беше да вземат такси до нейния апартамент, да сложат Джак в креватчето, да отворят още една бутилка вино и Риан да го отведе за ръката в спалнята. Толкова естествено, че когато той започна да се съблича при включена лампа, тя не се втурна да я гаси и не се хвърли през глава под бродирания юрган.

Вместо това тя застана гордо изправена в елегантните обувки от златен сатен, докато той я събличаше бавно. Когато накрая остана съвсем гола, той отметна тъмната коса от лицето ѝ, наклони брадичката и внимателно и ѝ каза, че е красива.

И тогава, едва тогава я целуна бавно, нежно и влюбено.

Изживявайки прекрасния спомен, Риан отвори юмруците си, които държеше присвити до гърдите по време на сън, и без да отваря очи плъзна ръка по матрака към стегнатото, издължено тяло на Клайв.

Но него го нямаше.

Изпълнена със страх, тя отвори рязко очи. Другата половина на леглото, там, където трябваше да е Клайв, беше празна. Възглавницата носеше отпечатъка от главата му, няколко червеникави косми лежаха върху бялата английски бродерия на калъфката, а чаршафите излъчваха миризмата на неговия одеколон. Те все още бяха топли, помисли си Риан, като прокара длан по матрака.

В този миг я сграбчи страхът. *Той си беше отишъл.* Беше офейкал. Беше изчакал тя да заспи и после се беше измъкнал. Старите страхове и несигурност започнаха да се множат и само за няколко секунди завладяха Риан. Така че изобщо не забеляза, че отърканите маратонки на Клайв все още лежаха захвърлени на пода или че велуреното сако висеше на облегалката на стола, или че часовникът му с овехтялата кожена каишка, лежеше до радиото на нощната масичка.

Добре, че тук се намеси Лио Сайър. Той запя „С теб ми се иска да танцувам“. Това беше нейната любима песен. От любимия ѝ диск. И идваше откъм кухнята, помисли си Риан, като приседна на ръба на леглото и obu чехлите си.

Тя откачи избелялата хавлиена роба от закачалката и понечи да я наметне, когато забеляза под нея кремавия сатенен халат, който си беше купила за онази първа среща с Ноел преди няколко месеца. Риан се спря. Божичко, съвсем го бях забравила, помисли си тя, съзирайки мекия блясък на фината тъкан. Сякаш оттогава беше изминала цяла вечност, Ноел изглеждаше толкова далеч в миналото. Като че не тя, а друга жена бе търпяла прищевките му толкова време. Сигурно защото съм била друг човек, осъзна Риан, като окачи хавлиената роба на закачалката, наметна хлъзгавия сатен върху голото си тяло и тръгна на пръсти по коридора.

Да, музиката определено идваше от кухнята. И като си затананика мелодията, Риан заситни по тесния сумрачен коридор, който се спускаше по цялата дължина на апартамента. В далечния край кухненската врата беше плътно затворена, гумената подложка за подпиране беше изритана настрана. Изпълнена с любопитство, тя улови дръжката на бравата и я отвори тихичко.

— Извинявай, събудихме ли те? — Клайв вдигна глава, когато тя влезе.

Риан се спря в снопа слънчеви лъчи, които надничаха през прозореца, за да се наслади на сцената пред нея. Насред кухнята се мъдреше малката сгъваема туристическа масичка, застлана с покривка — и то не коя да е покривка, отбеляза възхитено тя, а нейната любима покривка с дантела по краищата. Върху нея бяха подредени портативния CD-плейър, чайникът и панер с прясно препечени филийки, които излъчваха неустоима миризма.

Но най-забележителен от всичко беше Клайв. Седнал до Джак, пред отворена детска книжка, той беше неотразим. В рошовата червеникава коса бяха затъкнати чифт яркорозови наушници с картинки на Барби, на врата му беше завързан шал в същия цвят, а на пръстите му бяха нахлузени розови ръкавици.

Риан една сдържа смеха си. Любимата игра на Джак беше да облича приятелките на мама в неговите любими Барби аксесоари. Само че в този случай приятелят на мама беше мъж. И изглеждаше ужасно смешно.

— Хей, добро утро. — Клайв се усмихна и ѝ помахна, явно без да забелязва розовата вълнена ръкавица на върха на пръстите си.

— Здравейте. — Риан се усмихна развеселено. — Доста е хладно тази сутрин, нали? — попита тя, като полагаше неимоверни усилия да не се разсмее.

— Хладно ли? — попита недоумяващо Клайв. И тогава си спомни какво носеше и се изчерви като домат. — О... аз... ъ... — Побърза да свали розовите ръкавици и шала. Погледна Риан. По бузите ѝ се стичаха сълзи от смях. — Розовото май не е моят цвят — засмя се той, клатейки глава.

— Така е — съгласи се Риан и се потупа по главата, за да го подсети за наушниците.

О... да... — Той ги свали и прокара пръсти през разрошената си коса. — Струва ми се, че това беше уловка от страна на сина ти.

— И аз така мисля. — Тя се разсмя, гледайки Джак, който се беше превил над разпростряната върху две страници гигантска гъсеница и оцветяваше съсредоточено тялото със зелен флумастер. Усещайки, че Клайв е спрял да рисува, той протегна дундестата си ръчичка и го дръпна за ръкава, като каза сериозно: — Ти трябва да направиш очите. Иначе тя няма да вижда червеите, а мама казва, че това е много гладна гъсеница.

Риан се почувства неописуемо спокойна. За първи път допускаше някой мъж да преспи в дома си, когато Джак беше там. За първи път смяташе някой мъж за толкова специален. За първи път искаше да запознае някой мъж със сина си. Винаги се беше притеснявала каква ще бъде взаимната реакция, но като ги гледаше заедно сега, тя се изпълни с увереност.

— Този малък приятел се събуди рано, а ти още спеше, затова ми хрумна да му приготвя малка закуска, само няколко препечени филийки и чаша мляко... — Гласът на Клайв заглъхна смутено, когато погледът му срещна този на Риан. Беше влюбен до ушите в тази жена, не искаше да остави в нея впечатлението, че си въобразяваше нещо или че прекрачваше чертата по отношение на сина ѝ. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Никак даже. Всичко е наред — промълви тя, възхитена от собствения си такт, като разроши къдриците на Джак. — Хей, мъфинче, как си тази сутрин?

— Добре. Много добре — изстреля той, накланяйки глава ту на едната, ту на другата страна. Без да вдига поглед, той продължи да размахва босите си крачета под масата.

Риан и Клайв размениха омаяни погледи, тя придърпа един стол и седна до Джак. Прегърна го, сгушила лице в гушката му, вдишвайки топлото, бебешко ухание.

— Искаш ли една чаша?

— О, да, с удоволствие.

Докато Клайв ѝ наливаше прясно запарен чай Ърл Грей — в нейната любима чаша, отбеляза Риан, обзета от приятно суеверие — тя погледна препечената филийка в бялата порцеланова чиния.

Той доля мляко и ѝ подаде чашата.

— Надявам се, че не си от онези жени, които пропускат закуската с погрешното убеждение, че така пазят фигурата си — закачи я с усмивка той.

Риан се престори на учудена.

— В действителност закуската е най-важното хранене за деня, тъй като задейства метаболизма. Иначе тялото си мисли, че гладува и започва да трупа мазнини... — Клайв замълча. — Извинявай, чуй ме какви ги говоря. Докторът в мен не знае почивка — заекна нервно той и добави смутено: — Не че на теб ти трябва лекция за фигурата. Ти имаш прекрасно тяло.

Риан почувства как страните ѝ пламнаха и бързо взе една препечена филийка.

— Масло и конфитюр? — предложи Клайв, като ѝ подаде скрития в дъното на хладилника пакет масло и невероятно вкусния

ягодов конфитюр, който Риан беше купила от деликатесния магазин на ъгъла, но досега не беше посмяла да отвори поради чувството на вина.

— Да, моля — усмихна се тя, гладна и щастлива.

Риан проследи как Клайв взе филийката от ръката ѝ и я намаза с дебел слой масло, след това с щедро количество мармалад. Забелязвайки как мускулът на ръката му заигра, тя си позволи да погледне нагоре по голата кожа на бицепса му. Улови се да го пожелава само като го гледа как маже с масло препечената филийка. Мили боже, хлътнала съм до уши, помисли си развеселена тя, докато той се пресегна над масата и тя се наведе напред, за да отхапе от филийката. Клайв протегна ръка и махна с палец едва троха от бузата ѝ. Устните ѝ се разтвориха. Очите им се срещнаха.

Моментът беше наситен с еротика.

— И гъсеницата иска филийка — обади се Джак и разпръсна магията с онзи недостижим усет за точния момент, който притежават само децата. — Тя също иска да папка — настоя възмутено той.

— Защото е една гладна гъсеница — отвърнаха в хор Риан и Клайв, размениха усмивка на щастливи родители и избухнаха в смях. Джак се присъедини, а детският му кикот се преплете в техния смях.

Бог знае колко дълго щяха да останат така. Това беше един от онези моменти, когато смехът се ражда без причина. Дълбокият гърлен кикот на Риан вдъхновяваше мързеливия смях на Клайв, който на свой ред разсмиваше Джак, а той пък незабавно съзря възможност да се впусне да върши глупости, като например да оцветява плота на масата.

И тогава започна да звъни телефонът.

— Единственият човек, който ми се обажда толкова рано сутрин — изохка Риан, завъртя очи към тавана и вдигна слушалката. — Баба — добави с усмивка тя, поглеждайки Джак, който тутакси се изплези и направи муцунка. Същата муцунка, която правеше всеки път, когато баба Джоунс идваше да го види и настояваше да го задуши с нейните ухаещи на пудра и помада целувки.

Риан отпи глътка чай и доближи слушалката до ухото си.

Здравей, мамо... — изрече лениво тя и изведнъж усмивката слезе от лицето ѝ. — О, извинявайте, помислих си, че... о, здравейте. — Очите ѝ се разшириха и по шията ѝ избиха червени петна. Риан скочи от стола и закричи из кухнята, с потропващи по линолеума токчета на пантофите. — Не, разбира се, не е прекалено рано... да, разбира се,

много бих искала... — Тя кимаше отривисто, гърдите ѝ се надигаха и спускаха, пръстите ѝ подръпваха нервно връвчицата на халата ѝ. — Мммм... абсолютно... ммм... ммм.

Клайв я наблюдаваше с нарастващо любопитство. С кого разговаряше тя? Може би с Фил, предположи той, спомняйки си какво му беше разказала Риан предишната нощ. Или може би не, размисли той, виждайки я да се усмихва широко, с пламнали от вълнение бузи.

— Това е страхотно... много благодаря... — Риан размаха ръка, правейки знаци на Клайв.

Но аз нямам представа какво се опитва да ми каже, помисли си той. Усмихна ѝ се широко. Трескаво развълнуваната усмивка на Риан беше заразна.

— Добре, ще се видим там... и отново благодаря.

Риан затвори телефона.

За момент тя остана зашеметена в средата на кухнята, загледана в Клайв и Джак.

Те също не откъсваха погледи от нея.

— Е? — попита озадачено Клайв.

Риан си пое дъх, но доста дълго не успя да си върне дар словото.

— Това беше модната редакторка на „Хип Стайл“. Възложиха ми сесия — прошепна невярващо тя.

— О, това е страхотно — зарадва се Клайв, макар че в действителност нямаше представа какво точно означаваше да ти „възложат сесия“. Но във всеки случай явно беше нещо добро, реши той.

Тя с радост се впусна да обяснява. Нищо не беше в състояние да я спре.

— От списанието ще правят модни снимки в зоологическата градина в Риджънтс Парк тази сутрин и гримьорът им току-що се обадил, че е болен и модната редакторка си спомнила за моята визитка, която ѝ изпратих миналата седмица, и можеш ли да повярваш, тя била сложила в портмонето си и я изровила тази сутрин и... ами...

— Гласът на Риан се извисяваше все повече и повече и тя внезапно замълча, за да си поеме дълбоко дъх. — Получих първата си поръчка — изписка тя.

И тогава я скова несигурността.

— О, боже, от години не съм ходила на снимки, сигурно съм изгубила форма. Ами ако не мога да се справя? Ами ако съседката ми не може да прибере Джак от детските ясли? Ами ако се изложам? Ами ако стана за смях?

— Ще се справиш чудесно, обещавам ти — увери я Клайв и плъзна ръка около увитата в сатен талия. — Вярвай ми, аз съм лекар.

Паниката на Риан отшумя и на лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Отивам да си взема душ — прошепна тя и го целуна по бузата. Тръгна към вратата и спомнила си внезапно нещо, тя се завъртя на токовете и натика лепкавата, недоядена филийка и чашата с чай в ръцете на Клайв. Ароматният чай се разплиска върху гладната гъсеница на Джак. — Олеле, извинявайте... — Усмихна се на Клайв и Джак, които я гледаха слисани, докато тя изчезна в банята в шеметна вихрушка от крема в сатен.

ГЛАВА 44

Вкусният аромат на прясно сварено кафе погъделичка ноздрите на Грейс. Лаваца еспreso. Италианско, изпечено и благоуханно, то се промъкна под юргана, пропивайки тъмната мускусна топлина. Със затворени очи, сгушена във възглавницата с пълнеж от гъши пух, със свити крайници, Грейс се размърда леко.

— Уxxx.

Тя простена жално като ранено животно. Главата ѝ не се помръдна на повече от няколко милиметра, но на нея ѝ се стори, сякаш „Секс Пистълс“ се бяха събрали отново и правеха миниконцерт вътре в главата ѝ. С много жици, яки барабани и Сид Вишъс, обут в кубинки със стоманени бомбета, който риташе зад клепачите ѝ.

— Уxxx — изохка тихо Грейс, с потръпващо тяло от най-ужасния махмурлук, който бе имала някога.

Чувстваше се много зле. Цялото тяло я болеше, очите ѝ бяха подути и възпалени, главата ѝ туптеше болезнено, а стомахът ѝ се бунтуваше. А как само ѝ се гадеше. Стомашният сок се надигна в гърлото ѝ и взе да ѝ се повръща. Опитва се да преглътне, но откри, че езикът ѝ беше залепнал за небцето ѝ.

Поне предполагам, че това е езикът ми, помисли си Грейс, макар да го усещаше като изсъхнало, гранясало парче плът. Пък и на вкус беше такова, отбеляза тя, а от стомаха ѝ изригна пристъп на гадене и студена пот, който я прикова върху чаршафа в патладжанен цвят.

Чаршаф в патладжанен цвят?

Грейс отводи един подпухнал клепач и съзря триъгълното парче чаршаф под нея. Цялото ѝ спално бельо беше подарък от майка ѝ, а госпожа Феърли не харесваше цветно спално бельо — тя харесваше бели, кремави и чаршафи с нежни щампи, по изключение някой плик в розово каре или оксфордско бледосиньо райе. Задължително сто процента памук. С калъфки за възглавниците в тон.

Дори в подобното на будна кома състояние, нямаше грешка, че Грейс лежеше сред завивки в наситен, пищен патладжанен цвят. И ако

се съди по материята, това явно беше скъп ирландски лен. Нещо повече, помисли си Грейс, въртейки очи като анимационен герой от филмче за привидения, едва събирайки смелост да погледне встрани от страх какво може да види, калъфките не бяха в същия цвят.

По дяволите.

Гореща, пареща паника потече по вените ѝ. Това можеше да означава само едно нещо: тя не беше в собственото си легло. Беше в нечие чуждо легло.

По дяволите, по дяволите, *по дяволите*.

Грейс отлепи очи от чаршафа, потресена от онова, което щеше да види. Като онзи път, когато удари новото рено клио на майка си в една улична лампа и седеше залепнала за волана, забила поглед право напред. Сякаш отказът да погледне щеше да изтрие случилото се. Само че този път щетите не се свеждаха до чукната броня, строшен фар и одраскана боя, помисли си Грейс, с разтуптяно от ужас сърце. Беше се събудила в апартамента на Джими, беше се събудила в леглото на Джими. И, както установи след като повдигна юргана и надзърна под него, *беше се събудила гола*.

Паниката заля тялото ѝ — това не може да се случва, просто не може да бъде. Как? Защо? От къде на къде? Постепенно фрагменти от предишната нощ започнаха да се събират като някаква побъркана, пиянска мозайка и Грейс примижа пред оформящата се картина: ледената Пързалка в Съмърсет Хаус, тя вижда Спенсър с Тамсин, лежи на дивана на Джими и плаче, изпива цяла бутилка порто — при този спомен се наложи да потисне пристъпа на гадене — и тогава? Погледът ѝ пробяга по гънките на завивката, покрай кожената рамка на леглото, по полираните дъски на пода. И там, в пълната си латексова прелест лежеше проклетото необоримо доказателство. Не един, не два, а три презерватива.

И тогава Грейс си спомни.

Тя беше правила секс с Джими.

— Как искаш кафето си?

Когато последното парченце от мозайката се намести, Джими се появи на прага, само по боксерки и голяма усмивка.

Огромна, самодоволна, победоносна, посткоитална усмивка, помисли си Грейс с омерзение.

О, боже!

— При гледката на косматите му гърди, татуирания орел върху бицепса му, мускулестите бедра и откровената сексуална голота на тялото му, стомахът ѝ се обърна. Това беше прекалено много гола плът. Просто непоносимо, помисли си Грейс, залята, от моментни спомени за тях двамата, голи и оплетени в чаршафите, Джими, който използва езика си по неописуем и в същото време изумителен начин...

Гореща вълна на греховно удоволствие изригна в тялото ѝ и като сграбчи края на завивката, Грейс се зави до брадичката, покривайки като с щит голите си гърди. Надигна болезнено глава и се усмихна ведро, сякаш всичко беше наред. А не както беше в действителност, тоест пълна каша.

— Ъ, с мляко и две бучки захар, моля — изрече тя, като отметна сплъстената коса от очите си. Завивката се изплъзна. Тя я сграбчи почти истерично, с висок, несигурен смях. Бузите ѝ горяха от срам и унижение.

Всемогъщи боже, тя нямаше опит с такива неща. Чувстваше се невероятно неловко, толкова сконфузена, толкова — Грейс затаи дъх, тъй като друг спомен надигна своята запъхтяна, стенеща, екзалтирана глава, — толкова абсурдно свенлива. За разлика от Джими, забеляза Грейс, който я гледаше небрежно облегат на рамката на вратата, с кръстосани крака и ръце. Той явно имаше пребогат опит с подобен род забежки, така че беше напълно спокоен.

— Добре, пристига веднага. — Той се ухили. С тихо свирукане, той ѝ обърна голия си гръб и зашляпа весело към кухнята.

Обзет от прилив на щастие, Джими не стъпваше по земята. С весело свирукане, той отвори хладилника, взе кутията нискомаслено прясно мляко и като изпълни няколко стъпки от любимия си танц на доброто плюшено мече, се доближи до кафе машината и наля мляко в двете стъклени чаши за лате. Боже, колко беше хубаво да си жив. Чувстваше се непобедим. Могъщ. Удивително. Дори махмурлукът не можеше да проникне през стените на сферата от чисто щастие, в която беше обгърнат. Джими се пресегна и отвори прозореца, надвеси се навън, затвори очи и вдиша дълбоко, с наслада свежия мразовит въздух. Боже, колкото беше хубаво, каза си той, разтваряйки се в ободряващото чувство, което измете всички паяжини на миналото и

накара голата му плът да настръхне и затрепери. Джими отвори очи и погледна надолу, към лудешкия понеделнишки трафик, към колите, които бълваха изгорели газове пред червения светофар, хората в зимни палта, забързани към спирката на метрото и изведнъж му се прииска неудържимо да се провикне като истински син на Манчестър: „Добро утро, Кенсал Райе.“

Джими беше в еуфория. Той и Грейс се бяха любили. Да, точно така. Не бяха спали заедно, не се бяха чукали, не бяха правили секс, а без съмнение *бяха правили любов*. Джими никога не се беше чувствал щастлив да открие, че е грешал. Грейс беше права. Любенето беше различно от секса. Двете не можеха да се сравняват. Сексът беше евтина имитация, като искрящо вино вместо шампанско Мойет, като полет икономична класа вместо първа, като да носиш конфекция вместо дизайнерски дрехи. Обслужваше целта и изпълняваше предназначението, но не можеше да се мери с оригинала. Но естествено, човек откриваше разликата едва когато извадеше късметът да изживее оригинала. А аз го извадих.

По дяволите. Джими се прибра, затвори прозореца и се подпря на ръба на хладилника, припомняйки си предишната нощ. Нощ, помисли си Джими с разтреперано от спомена тяло, която беше най-удивителното изживяване в целия ми живот.

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Изправен пред опасността да бъде зaleyт от сантименталност, Джими побърза да вземе захарницата и да поръси щедро кафява захар в чашите. След това взе една лъжичка и се зае да разбърква със съсредоточена решимост. Но вече беше късно. Той откъсна парче домакинска хартия. Голяма работа. Малко сенна хрема. Добре, де, вярно, че беше месец декември, но като се има предвид глобалното затопляне и всичко останало... С шумно подсмърчане Джими Малик, повелителят на цинизма, шампионът на секса без обвързване, трийсет и няколкогодишен мъжкар, преливащ от тестостерон, стоеше наред собствената си кухня и бършеше насълзените си очи.

О, боже, какво направих? Това е грешка. Голяма, огромна, грамадна, кардинална грешка.

И сега няма измъкване.

Задушавайки се от срам, Грейс лежеше като вдървена в леглото на Джими. Искаше само да се измъкне изпод юргана, да нахлузи дрехите си и да побегне навън. Но шокът, вината, срамът и изумлението я бяха вцепенили, като зайче пред автомобилни фарове. Облегната неподвижно на тапицираната с еленова кожа табла на леглото, тя слушаше съскането на кафе машината, гъргоренето, бълбукането и фученето на кипящото мляко, почукването на чаената лъжичка в чашата при разбъркването на захарта.

Това беше чистилището. Обикновено Грейс обичаше да гостува в модерното минималистично студио на Джими. Харесваше ѝ познатата обстановка, обичаше да кисне там и да гледа филми на плазмения телевизор, да се препира с Джими каква храна да поръчат, прехвърляйки тестето рекламни брошури в чекмеджето за прибори, да играят на „Не се сърди човече“. Но сега всичко наоколо ѝ действаше клаустрофобично. Всеки шум се увеличаваше стократно, ароматът на кафето, който само допреди няколко секунди беше божествен, сега беше задушаващо силен, а всяка секунда се разтягаше до безкрайност. Грейс се сгълча. Грейс Роузмари Феърли, не ставай смешна. Правиш от мухата слон. Ти си съвременна, трийсет и няколко годишна жена в двайсет и първи век. Какво толкова, като си спала с Джими? Какво толкова, че си прекарала една нощ с него? *Какво толкова?* Това нищо не означава. Така, де, не е като да сте се *любili* или да сте се обвързали емоционално. Немоощен изблик на саркастичен смях погъделичка гърлото ѝ. Това беше Джими, не забравяй. А Джими не прави любов, той е по свободния секс, забежките, свалките и забивките. Какво беше казал в ресторанта в Ню Йорк. Грейс си припомни точните думи. Разговорът им сякаш оживя и гласът на Джими прозвуча ясно и уверено: *това е, не е задължително сексът да означава нещо... понякога сексът е просто секс... любовта няма нищо общо със секса, той е нещо чисто физическо...*

Точно така, помисли си Грейс. Беше чисто физическо изживяване, нищо повече. Тя почувства вълна на облекчение, последвана от неочаквано разочарование. Не беше подготвена за него. Откъде се взе? Та нали предишната нощ не означаваше нищо за нея. Снощи тя беше пияна, шокирана, разстроена, обърквана. Тя обичаше Спенсър, тъгуваше по Спенсър — Джими просто се беше оказал на неподходящото място в неподходящия момент. А аз преспах с

неподходящия мъж, заключи Грейс, с непоклонима увереност. И аз не изпитвам друго освен приятелски чувства към Джими, нали? Не изпитвам привличане, не си падам по него *и не съм влюбена в него*.

Нали?

* * *

О, боже, виж я само, заспала е. Понесъл двете високи чаши с вдигащо пара кафе, Джими почувства как сърцето му се преобърна като палачинка при видението, което го очакваше в огромното му легло. С разрошена коса, с надзъртащо голо, осяно с лунички рамо изпод завивките, със затворени и леко подпухнали очи, Грейс беше най-прекрасното нещо, което бе виждал някога.

Той прекоси спалнята, но неволно настъпи опашката на Флоси.

Тя изскимтя силно и Грейс отвори очи.

— Заповядай. — Като мъж, който току-що е спечелил джакпот от лотарията, Джими ѝ се усмихна с искрено удивление и ѝ подаде чашата.

— Ъмм... ъ... мерси. — Грейс се усмихна насила. Защо Джими я гледаше по такъв странен начин. Тя уви пръсти около лъскавата метална дръжка на чашата и изви очи, но така че все пак да вижда изражението му. Той изглеждаше странно. Сякаш беше в някакъв мечтателен, култов транс.

Грейс отдаде състоянието му на махмурлука — ами, да, той беше пил колкото нея, — поднесе чашата до устните си и отпи горещото кафе с мляко. И едва не се задави, защото Джими тутакси остави своята чаша до леглото, мушна се под завивките и — о, боже мой — *понечи да се гушне до нея*. Усещайки как неговите меки космати гърди се потриха в гърба ѝ, крепката топлина на ръката му да се плъзва по талията ѝ, боцкането на наболата му брада да се потрива по шията ѝ, Грейс подскочи като ударена от ток. Глътката горещо лате се изстреля в гърлото ѝ, изгори хранопровода ѝ и тя се закашля.

— Хей, добре ли си?

— Арргхх... да... добре съм. — Грейс приседна, като се мъчеше едновременно да задържи завивката, да не разлее кафето и да се спаси от задушаване.

— Извинявай, аз съм виновен. Сигурно е прекалено горещо, трябва да изчакаш да се охлади малко — извини се Джими с преливащ от загриженост глас. — Дай да го взема. — Той пое чашата от ръката ѝ, претърколи се на леглото и остави нейната чаша до своята.

Освободена от натиска на голото му тяло, Грейс изпита дълбоко облекчение. Бързо последвано от нещо на границата на истерията, когато той започна да я гали по гърба. Аррггхххх. Докосването на пръстите му по голата ѝ кожа я накара да се закашля още по-силно и да се задави жестоко, превита над юргана, докато Джими продължаваше да гали ритмично падината между плешките ѝ.

Беше потресаващо еротично.

Ммммм. С нежността и чувствеността на опитен масажист, той прокара ръце по кожата ѝ, издавайки някакъв особен гукащ звук, докато проследяваше прешлените ѝ един по един, чак до двете малки трапчинки над ханша ѝ.

Грейс се отскубна рязко.

— Трябва да тръгвам.

— *Тръгваш?* — повтори Джими, а щастливото му настроение се пръсна като сапунен мехур.

Напъпилата ерекция в боксерките му увехна, разочарована. След последната нощ Джими беше приел, че щяха да повторят изживяването.

— Ъ... да, стана доста късно... — С плъзгане и завъртане, Грейс се заизмъква изпод завивката, като същевременно се стараяше да я придържа, докато подхваща гащите си с палеца на единия крак — упражнение, което Даниел Дей-Луис беше изпълнил с голяма сръчност в „Моя ляв крак“^[1], но което на практика беше почти невъзможно.

Накрая, след няколко секунди, Грейс успя да ги наниже на крака си, пък макар и наопаки, и провеси крака към пода, ритайки като руски изпълнител на казачок, нахлузвайки гащите все по-нагоре и по-нагоре, крак по крак, с помощта на едната ръка. Добре, че имаше зад гърба си дългогодишна практика — обличането на бански под плажна хавлия не беше лесна работа — сега поне нямаше пясък.

Този път обаче имаше Джими.

— Късно? Но часът е едва седем. — Докато изричаше тези думи, Джими изведнъж се улови да звучи съвсем като Сами-Джо. И че ролите, както с тъжна ирония осъзна той, бяха сменени. — Мислех си,

че ти и аз трябва да се явим в офиса не по-рано от десет часа — добави нацупено той.

— Ъ... да, обаче имам ангажимент преди работа — запелтечи Грейс, притискайки завивката до гърдите си, докато се мъчеше да закопчае сутиена си. Почувства се глупаво. Бог знае защо разиграваше цялото това нелепо целомъдрие. Само преди няколко часа беше лежала гола и разкрачена на леглото, а Джими я беше облизвал навсякъде. Буквално *навсякъде*.

— Какъв ангажимент? — попита тихичко Джими.

Съмненията започнаха да избуяват. За първи път в живота си той се чувстваше уязвим и глупав. Чувстваше се, осъзна той с тревожно присвиване под лъжичката, като всички онези момичета, с които беше преспивал в миналото и които беше напускал на зазоряване с извинението, че трябва да се прибере вкъщи, за да отвори на инкасатора. Сега всичко му се връщаше. Трябваше да опита хляба, който цял живот беше месил. И вкусът не беше никак приятен, помисли си жално той.

— Хм... — Умът на Грейс се залута, всеки миг колебание се разтегна до цяла вечност, докато накрая... — Имам час при зъболекаря — изтърси тя, след което трепна от неправдоподобността на лъжата си. Въпреки това продължи. — Спешно е. Имам ужасен зъбобол...

— Тя моментално се улови за бузата и изкриви физиономия, за да изобрази агонизираща болка. — Смятат, че съм получила някаква септична язва и ще ми отворят канала, за да ми поставят дренаж и упойка, и всичко останало...

— Мога да те закарам — бързо, предложи Джими, като понечи да стане.

— Не... — извика високо Грейс. Прекалено високо. — Тоест, няма нужда, не се тревожи. С метрото ще стигна по-бързо.

Но пламът на Джими не се гасеше толкова лесно.

— Да се разберем за довечера? Имаш ли някакви планове? Мислех да отидем да гледаме онзи нов бразилски филм.

Довечера? Грейс се стресна, като си спомни.

— Не мога. — Тя поклати глава. Искам да кажа... — запъна се тя. След което изтърси: — Имам среща със Спенсър.

Джими я погледна невярващо.

— Въпреки всичко ще се срещнеш с него?

Ще се срещна ли с него? Грейс се поколеба.

— А защо не? — попита виновно тя, но по-скоро себе си, отколкото него.

— Ами, аз си помислих, че... след снощи... — добави деликатно Джими. Имаше предвид случката със Спенсър и Тамсин на ледената пързалка, но не искаше да го каже направо.

За съжаление, защото Грейс го изтълкува съвсем по друг начин и помисли, че той намекваше за това, че двамата бяха прекарали нощта заедно. Възмущението се надигна в нея. Какво нахалство! Нима Джими наистина смяташе, че е толкова невероятен в леглото? Или само защото беше правила секс с него, тя щеше да забрави за Спенсър? Добре, вярно, че сексът беше хубав — добре, нека да бъдем честни наистина беше невероятен, призна Грейс, а по гръбнака ѝ пробягаха възбуждащи тръпки. Джими беше толкова уверен, толкова безкористен, толкова ентусиазиран. Толкова различен от Спенсър, който постоянно се притесняваше от своята сексуалност и следваше някаква строга рутина, от която за нищо на света не искаше да излезе. Но това не променяше нищо. Абсолютно нищо. Нищичко.

Грейс погледна Джими. Тя говореше глупости.

Случилото се беше променило всичко.

Сексът беше *съсипал* всичко. За една нощ приятелството им се беше променило необратимо. Платоничните прегръдки, непреднамерената нежност, съветите и уютното другарство си бяха отишли завинаги. Сега всичко беше неловко, чувствата рискуваха да бъдат наранени, никой не смееше да бъде честен.

Нито със себе си, нито с другия.

— Той каза, че трябва да поговорим и след миналата вечер наистина мисля, че има много неща, за които трябва да поговорим — заяви Грейс.

— Аха, ясно... — Наблюдавайки как Грейс подскочаше из стаята, събираше дрехите си, измисляше извинения и се опитваше възможно най-бързо да избяга от него, Джими разбра, че беше допуснал грешка. Глупава, непростима грешка. Предишната нощ не означаваше нищо за Грейс. Тя не го обичаше, не беше влюбена в него. Той просто се беше оказал удобна забегка за една нощ, нейният начин да си го върне на Спенсър. Почувства се отхвърлен. Почувства се измамен. Наранен. *Използван*.

— Разбира се... — Джими кимна. Доскоро толкова близки, сега той усещаше разстоянието помежду им.

На излизане Грейс срещна погледа на Джими и най-неочаквано, тринайсет години по-късно, тя осъзна, че се бяха върнали точно там, откъдето бяха започнали. Само че този път не бяха на осемнайсет в гората, а бяха на трийсет и една в апартамента на Джими. И не само това, помисли си тя, ами сега бяха разменили местата си. Устата ѝ заигра при мисълта за отмъщението. Но това беше глупаво, сгълча се тя. Джими аз сме големи хора и оттогава измина толкова много време, че би било детинско и незряло.

Но осемнайсетгодишното момиче в нея, което беше чакало до телефона, надигна глава и цялата болка, гняв и смазващо разочарование я заляха с неподозирана сила. Грейс наметна коженото си яке и понечи да излезе, но в последния момент се обърна да погледне Джими и неспособна да устои на изкушението, даде обещание, което знаеше, че няма да спази.

— *Ще ти се обадя.*

---

[1] През 1990 г. прочутият британски актьор печели „Оскар“ за главна роля в „My Left Foot: The Story of Christy Brown“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

Има нещо странно опияняващо в това да се прибираш сутрин след прекарана навън любовна нощ. Няма значение, че те тресе най-страшния махмурлук в историята на човечеството, че носиш вчерашните си дрехи или че в главата приличаш на разплетена дамаджана, че имаш размазан грим около очите или неприятен обрив по лицето, който издава, че цяла нощ си лудувала между чаршафите.

Защото точно това го прави толкова вълнуващо. Чувстваш се жива — нищо, че се чувстваш като смъртта. Това усещане е утвърждение, че макар да си на трийсет и няколко години, допринасяш с месечни вноски в пенсионен план, ядеш пет порции зеленчуци дневно и си правиш ревностен сух масаж на цялото тяло, все още ти стиска да живееш диво и от време на време да го удриш през просото.

Или в моя случай да се напиеш като прасе, помисли си Грейс, като се опитваше да избягва любопитните погледи на двойка съпрузи, които посрббваха дружелюбно капучино и гледаха минувачите от уютната маса до прозореца в кафенето, като зрители на скамейките около ледена пързалка. Грейс уви шала плътно около врата си и заби поглед в краката си. Чувстваше се като блудница. Мръсница. Пълна пройдоха. *И по-жива от когато и да било*, осъзна тя, вдишвайки мъгливия градски въздух.

Грейс продължи да препуска към метрото, крачейки по натоварения Хароу Роуд, покрай изобилие от судански, тай и индийски ресторанчета, магазинчета със спуснати кепенци, покрити, с раздрани плакати и графити, и бръснарницата „При Марио“, от витрината и надзъртаха избелели черно-бели снимки на мъже с демодирани прически и смехотворни мустаци.

Всеки друг ден Грейс би спряла да погледа, да се усмихне развеселено, да си отбележи наум да покаже снимките на Джими следващия път, когато отиваха в неговия апартамент. Но този път тя не забеляза нищо. През последните двайсет и четири часа се бяха

случили страшно много неща и също като снежинките на ледената пързалка, емоциите ѝ кръжаха и замъгляваха ясната картина.

Грейс възнамеряваше да се прибере вкъщи, да се обади в службата с извинение, че е болна и да прекара остатъка от деня в леглото. В нейното легло. Изтощена, объркана и измъчвана от ужасен махмурлук, тя искаше да спи поне една седмица. Само че животът има навика да те обстрелва изненадващо, като ножохвъргач в цирка. Със същия успех, в тази ведро декемврийска утрин, Грейс можеше да е облечена в трико и да е прикована с разперени ръце и крака на дървено табло наред с натоварения главен булевард.

Първият „нож“ полетя в момента, когато тя включи мобилния си телефон. След няколко секунди той иззвъня. „Частен номер“, съобщи екранът. Грейс се обади.

— Здравей, мило...

Беше Спенсър.

Щом познатият глас зазвуча в ухото ѝ, телефонът се изплъзна от пръстите ѝ като мокър сапун. Грейс се опита да го улови с разтуптяно сърце, но той падна на паважа. Тя притисна очуканото пластмасово капаче до ухото си с облекчение. Въпреки щетите отвън, апаратът работеше.

— Грейс? Там ли си?

— Да... — изрече задъхано тя, разтърсена от катапултирането от планетата Джими на планетата Спенсър. Подпря се на вратата на един затворен магазин. Не можеше едновременно да върви и да говори. — Тук съм — заекна тя.

— Избягваш ли ме? — притисна я адвокатът в него, целеустремен както винаги.

— Да те избягвам? — повтори Грейс, както всеки човек, който не знае какво да каже, затова просто повтаря въпроса.

— Опитах се да ти се обадя снощи.

Снощи. Мозъкът на Грейс сякаш се раздвои. От едната страна Спенсър и Тамсин се прегръщаха на ледената пързалка, от другата тя и Джими лежаха голи в леглото.

— О, хъмм... — Грейс побърза да изключи спомена и се съсредоточи върху разговора. Кое то не беше лесно. Бореше се да не потъне в морето от объркване, вина, облекчение и, както осъзна тя, огромно чувство на гневно възмущение. Защо изобщо се чувстваше

толкова виновна? Нали Спенсър ѝ беше изневерил пръв, Спенсър ѝ беше пробутал цял куп лъжи, че щял да бъде в командировка до днес, затова можел да се види с нея чак тази вечер. Колко удобно за него. Тя си спомни есемеса: Трябва да поговорим. Наистина трябва, по дяволите, помисли си мрачно тя.

— Телефонът ми беше изключен.

— *Изключен?* — Самата идея да изключи телефона си беше немислима за Спенсър, който беше постоянно свързан за хендсфри слушалката. Дотолкова, че нерядко Грейс си мислеше, че той разговаря с нея, но откриваше, че в действителност той обсъждаше служебни дела с някой адвокат в Брюксел.

— Мислех, че си в командировка — продължи троснато Грейс. И съжали за тона си. Искаше да звучи равнодушно и спокойно, сякаш беше погълната от своя нов удивителен живот, сякаш изобщо не се беше сещала за него и за неговата командировка. А не наистина обсебена от тази мисъл от една седмица, както беше в действителност.

— Приключихме сделката по-рано. Върнах се вчера.

Наточена да го хване в лъжа, Грейс се обърка.

— Ами, бях заета... — оправда се тя, опитвайки се да запази поне малко достойнство. В ума ѝ се въртяха разни образи. Преплетена с Джими в кълбо от ръце и крака, смееща се, докато той подухваше лекичко по корема ѝ. Върна се в реалността, за да установи, че Спенсър продължаваше да говори.

— ... обаждам ти се, за да се уговорим за довечера. Да съм сигурен, че ще дойдеш.

Умът на Грейс автоматично прескочи няколко часа напред — как изсушава косата си, гримира се, взема такси, влиза в пъба, целува небрежно Спенсър по бузата, поръчва си чаша вино и повежда лек разговор, докато накрая той събира смелостта да ѝ каже, че това не е било временна, а окончателна раздяла и че в живота му има друга жена.

Защо да не си спести цялото това напрежение?

— Виж, знам какво ще ми кажеш. Знам, че с връзката ни е свършено. Знам за Тамсин — изрече на един дъх тя.

— *Тамсин?* — Спенсър прозвуча озадачено. — Какво общо има тя с нас? — попита безцеремонно той.

— Не е нужно да се преструваш, Спенсър. Видях ви заедно. На ледената пързалка. — Образът на кикотещата се Тамсин я прониза като кинжал. — И честно казано, според мен трябва да си по-дискретен, щом си се забъркал в любовна афера с омъжена жена — избъбри тя, а ревността и болката я накараха да прозвучи като някаква жалка и превзета стара мома.

— *Любовна афера?* — изсумтя шумно Спенсър.

— Да. Чу ме правилно. Любовна афера — повтори Грейс, мъчейки се да преглътне сълзите, които вече пълнеха очите ѝ. Понещастна откогато и да било, тя прехапа устни и зачака той да каже нещо.

Последва мълчание.

И тогава, съвсем неочаквано, Спенсър най-неочаквано метна втория нож. Той избухна в смях. Плътен, кънтящ, пълнокръвен смях.

— Мило... — промълви той, когато спря, за да си поеме дъх. — Мога да ти обясня всичко.

„Табернакъл“ беше нещо като жива легенда. На пет минути пеш от метро станция Ърлс Корт, заведението беше популярно още от шейсетте години и в своя златен век се беше окичило с безчет обложки от плочи, превръщайки се в арена за безброй модни фотосесии. Но подобно на застаряваща кинозвезда, позагубила блясъка си, днес барът беше забравен от авангардните типове и се беше превърнал в любим пристан за студенти и ученици.

— Дотук шест лири, сладурче.

Таксиметровият шофьор спря пред заведението и изключи апарата. Грейс приглади косата си, мацна гланц на устните си и тук-там малко коректор — двете неща, които носеше навсякъде със себе си — и измъкна една смачкана десетачка от джоба на дънките си. Подаде банкнотата на шофьора, изчака си рестото и използва възможността да се наведе и да огледа отражението си в огледалото за обратно виждане. След като толкова пъти си беше представяла срещата със Спенсър — с какво ще бъде облечена, каква прическа и грим ще си направи, Грейс беше тук, облечена с дрехите от предния ден.

— Благодаря. — Тя се усмихна и взе рестото от голямата, груба като шкурка ръка на шофьора. Напъха монетите в задния си джоб, спря

се за миг, замислена за последния път, когато беше пила кафе със Спенсър в кварталната сладкарница. Беше на сутринта след нейния рожден ден, когато реши да го напусне. Настроението ѝ се смачка и тя погледна часовника си. Закъсняваше. Спенсър сигурно вече беше вътре. Сърцето ѝ подскочи, припомняйки си сутрешния разговор по телефона.

— Не е каквото си мислиш — беше настоял той загрижено. — Ела да се видим, само за десет минути, колкото за едно кафе и аз ще ти обясня всичко. — Гордата част от Грейс искаше да откаже, да се придържа към план А и да се завлече вкъщи, в леглото, но човек не обича някого в продължение на четири години, за да му откаже при първия удобен случай.

Атмосферата в „Табернакъл“ те пренасяше в Тиролските Алпи — изобилие от ябълков щрудел, халби бира и весел смях. Спенсър седеше в отдалечения ъгъл под грамаден чифт еленски рога и снимка на Джими Хендрикс с автограф. Сгърбен над „Файненшъл Таймс“, токущо изкъпан, прясно избръснат и стегнат в колосаната яка на ризата си, той изглеждаше безкрайно чужд на раздърпаните австралийски пътешественици с расти и наболи бради, които се бяха разположили наоколо, смееха се високо и лапаха щедри порции английска закуска.

Грейс се спря на вратата. През целия път дотук се беше опитвала да си представи какво щеше да почувства, когато го видеше отново, опитваше се да се подготви за прилива от емоции. Дали щеше да се почувства разстроена, ядосана, гузна, изгубена? Толкова много неща се бяха случили, дали той щеше да ѝ се стори като чужд човек? Дали се беше променил?

Дали тя се беше променила?

Погълнат от вестника си, Спейсър посегна за кроасана. Срязва го на две идеални половини, отви внимателно маслото и намаза прецизно двете половинки с тънък слой, след което повтори с гладък слой ягодов конфитюр, преди накрая да отхапе внимателно. Докато го наблюдаваше как дъвче методично и преглежда индекса на акциите със съсредоточеността на човек с инвестиция възлизаща на 50 000 лири, Грейс се изуми от неговата преднамереност, от неизменното внимание, с което обмисляше и преценяваше всяко нещо, без да допуска нищо спонтанно или импулсивно. Спенсър беше антитеза на Джими, който би изстискал маслото от обвивката, би откъснал крайчето на кроасана,

за да избърше изтеклото масло, а след това би загребал конфитюра като дивак. Който винаги говореше с пълна уста и ръкомахаше, а по тениската му хвърчаха трохи и капчици конфитюр.

— О... здравей... — Усетил погледа ѝ, Спенсър вдигна глава.

Той се изправи смутено, удари колене в масата, вратовръзката му увисна и краят ѝ се топна в кафето му.

Грейс се изненада че Спенсър изглеждаше по-нервен от нея.

— Здравей. — Тя се доближи до него и се поколеба, неочаквано сконфузена.

Разговорът замря. За момент Грейс съжали за решението си да дойде тук. Може би не беше добра идея. Може би вече нямаха какво да си кажат. Може би всичко между тях беше останало в миналото. Може би наистина нямаше връщане назад.

— Изглеждаш страхотно — каза Спенсър, намести очилата си с пръст, а в сините му очи изгря топла, непринудена усмивка.

Дали наистина беше там?

Гневът ѝ се стопи и тя отвърна на усмивката му.

— И ти не изглеждаш зле — рече тя и се насили да се засмее, а сърцето блъскаше в гърдите ѝ с такава сила, че Спенсър сигурно го чуваше. Изглеждаше толкова далечен и все пак толкова познат. И той, помисли си Грейс, изглеждаше невероятно красив.

Тя седна на пейката срещу него.

— Какво искаш? Кафе? Кроасан?

Грейс го погледна. Той беше самата учтивост, подаваше менюто, отместваше вестника, сякаш това беше една от сутрешните му работни срещи.

— Защо не обяснение? — прекъсна го тихо тя. След всичко случило се, той ѝ дължеше поне това.

Спенсър се отпусна на пейката, свали очилата си и намръщи чело. Сега или никога. Рамената му се надигнаха, той пое дълбоко дъх и издиша полека.

— Цял живот ме преследва този огромен страх, страхът да не се проваля...

И той заговори. Изля всичко от себе си. За първия му брак, с невинните надежди и скъпия прием, и последвалите гняв, болка и разочарование от развода. За това как осемнайсет месеца по-късно бе срещнал Грейс, как се беше влюбил в нея и как я беше помолил да се

омъжи за него, и как тутакси го беше сковал страхът, че всичко пак щеше да се обърка. Разказа ѝ как през последните два месеца се беше хвърлил презглава в работата, беше игнорирал емоциите си, упорито отказвайки да помисли над станалото. До онази вечер в кръчмата, когато един разговор с барман на име Еди го беше разтърсил из основи. И му беше вдъхнал смелостта да вземе телефона и да ѝ се обади.

И тогава ѝ разказа за Тамсин, как тя му се беше обадила вчера сутринта, за да го помоли да поговорят за нещо важно и как беше предложила да се срещнат в „Съмърсет Хаус“, вместо в някое от обичайните заведения, наред със строгите указания „да не казва на Мат“, което го беше накарало да предположи, че тя планира някаква изненада. Като истински пиар, Тамсин вечно планираше нещо, било то за рождения ден на Мат или за годишнината от сватбата им, или просто защото си търсеше извинение да излезе и да си купи чифт нови обувки на Джими Чух.

Но когато беше пристигнал на ледената пързалка, Спенсърбеше установил, че не ставаше въпрос за нито един от горните сценарии. Тамсин не беше там, за да говорят за партита, а за да му съобщи новина от съвсем различно естество.

— Смятам да се разведа с Мат заради изневяра — беше съобщила тя, когато стъпиха на леда. После беше прибрала кичур лъскава руса коса зад ухото си с обигран жест и го беше фиксирала с поглед, излъчващ леденостудено спокойствие. — И ще ми трябва адвокат по бракоразводни дела, най-добрият. А това си ти. Той може да чука, която си иска, но не може да се ебава с мен — беше заявила гневно Тамсин, а изисканите ѝ маниери се бяха пропукали, когато си беше представила как Мат прави секс с неговата, да си кажем истината, трътлеста асистентка.

— Боже мой, съжалявам. — Слисан, Спенсър се беше опитал да я утеши.

Но това не беше необходимо.

— Недей. Аз съжалявам само за това, че се омъжих за него. Тамсин беше въздъхнала тежко, пъхайки идеално поддържаните си ръце в кожения маншон. — И че облякох онази глупава булчинска рокля на Вера Уанг. Струваше шест хиляди лири, а дори не ми беше по мярка. — По свършените ѝ черти премина сянка на раздразнение.

— Виж, ако мога да ти помогна с нещо, не само като адвокат, но и като приятел...

Нацупена, Тамсин беше навела глава и го беше погледнала изпод мигли.

— Стига ми, че си тук, наистина оценявам, че дойде тази вечер. — Макар и скърбяща, тя не можеше да устои на изкушението да пофлиртува. Дочула, че Грейс беше напуснала Спенсър, а един съдружник в адвокатска кантора беше доста по-едра риба от собственик на еко кафене. — Всъщност, има едно нещо... — бе казала тя, изчаквайки групичка шумни кълкьори да преминат покрай тях.

— Да?

Тамсин беше отметнала назад коса и беше погледнала умолително Спенсър.

— Прегърни ме.

За момент Спенсър се беше поколебал. Не го биваше по физическите прояви на близост. Никога не беше вървял по улицата ръка за ръка с Грейс, никога не беше прегръщал майка си в нежна синовна прегръдка, нито беше разрошвал косите на децата на своите колеги, когато идваха в офиса.

Но може би това беше част от проблема, беше си казал той след като се сбогува с Тамсин на паркинга и видя как се отдалечава към изхода в нейното лъскаво сребристо ауди ТТ. Може би ако беше по открит, по-емоционален, не толкова скован, нещата с Грейс щяха да се развият по друг начин. Тъкмо затова насред ледената пързалка, пред очите на стотици непознати, Спенсър беше загърбил своята стеснителност, беше увил ръце около Тамсин и я беше прегърнал приятелски, окуражително, платонично.

— В края на краищата, не беше нищо особено. Какво е една прегръдка? — завърши Спенсър, гледайки плахо Грейс в опит да прецени реакцията ѝ.

А нейната реакция беше на мълчалив шок. Докато слушаше разказа му, Грейс първоначално изпита съчувствие, облекчение, удоволствие. Последвани от разтърсваща вина и срам, че се беше усъмнила в неговата вярност, че му беше изневерила с Джими и че си беше направила прибързани, драматични и доста зрелищни погрешни изводи.

— Съжалявам, мило.

Спенсър се пресегна през масата и уви пръсти около нейните.

— Бях такъв глупак. Съжалявам за всичко. Наистина съжалявам.

Грейс се загледа в ръцете му. Това беше мъжът, с който тя беше споделяла дом, ваканции, спомени, история. Мъжът, с когото планираше общо бъдеще. Тя вдигна глава и срещна очите му. И в този момент последните няколко месеца, Ню Йорк, Джими, изминалата нощ потънаха в небитието и тя се върна в стария си живот. При Спенсър. Отново заедно.

— И аз съжалявам — прошепна тихо тя.

ГЛАВА 46

Флоси се радваше на сутрешната разходка в парка, тичаше напред на телескопичната каишка, отдадена на любимото си хоби да подушва уханията около дънера на всяко дърво, всяка пейка и боклукчийско кошче, сякаш беше жена в парфюмериен магазин. Преди най-накрая да избере онези, които ѝ харесваха най-много, да приклепне на задните си крака и да се изпишка, вероятно в знак на кучешкия еквивалент на изваждането на кредитната си карта.

Джими я следваше печално. Той се мъknеше по тревата със смъknати рамена, нахлупил плетената вълнена шапка ниско над веждите, скрит зад черни дизайнерски очила, потънал в дълбините на депресията.

— ... разбираш ли, просто не мога да повярвам — жалваше се той по мобилния си телефон. Тръшна се на една дървена пейка, зарея скръбен поглед в далечината и въздъхна тежко. — Тя ме е използвала само за секс.

— И това е причината да ми се обадиш в осем и половина сутринта? — възкликна невярващо Клайв. — Това ли е *ужасното нещо*?

Клайв тъкмо се беше прибрал в апартамента си в облак от блаженство след любовната нощ и беше натиснал лениво бутона за прослушване на съобщенията на телефонния секретар, за да чуе някакъв глас да крещи: „*Мътните да го вземат, аз съм, Джими. Къде си, по дяволите? Трябва да говоря с теб! Случи се нещо ужасно*“.

Клайв се беше изплашил. В главата му преминаваха образи на автомобилни катастрофи, ужасяващи злополуки, загинали близки и Джими, проснат в безпомощно състояние и ранен смъртоносно някъде в Ийст Енд, докато набираше номера на приятеля си с разтреперани пръсти.

Само за да открие, че Джими не е ранен, не е в опасност и няма да гушне букета. Всъщност, единственият проблем на Джими, осъзна той, отдръпвайки слушалката от ухото си, докато приятелят му се

жалваше, беше как и защо беше прекарал нощта с Грес, как тя се беше измъкнала на сутринта, и как той беше влюбен до уши, веднъж и завинаги.

— Не мога да повярвам, наистина. Ние се любихме — хленчеше жално той.

Клайв се подсмихна под мустак. Да чуеш Джими да говори за „любене“ беше все едно да чуеш Вини Джоунс да говори за бродерия.

— Не е смешно.

— Не се смея — възрази Клайв, като натика юмрук в устата си и се хвърли на дивана, разтърсван от неудържим смях.

— Ооох-ооохххх. — Джими изохка високо, подпря глава на ръцете си и заби поглед напред. Беше толкова погълнат от дълбините на тъгата, че дори не забеляза задъханата стройна бегачка с наболи зърна, която мина покрай него с надеждата да ѝ обърне внимание. Той изобщо не я удостои с поглед. Край, свършено беше с него.

— Не знам какво ми става. Чувствам се ужасно — изстена глухо той. Като алкохолик, който посяга към бутилката, Джими се вкопчи в хипохондрията си. — Мисля, че имам тумор в мозъка.

— Убеден съм, че си съвсем здрав — побърза да го увери Клайв.

Но Джими не го слушаше. Решен да се превърне в мъченик на страданието, той не спираше да се рови в депресията си.

— Казах ли ти, че гледах предаване за една жена с толкова голям тумор, че го слагаха в ръчна количка? И когато я оперираха, израстъкът си имаше коса, и зъби, и всичко останало.

Клайв не му обърна внимание.

— Защо не ѝ се обадиш? — прагматично предложи той.

Защо не ѝ се обадих преди тринайсет години, помисли си Джими, политайки по спиралата на мелодраматични угризения. Погледна мрачно Флоси за малко кучешка утеха.

— Поне си имам теб — каза гальовно той, като цъкна с език и потупа коляното си. Флоси веднага откликна, клекна пред него, изръмжа силно и снесе пред краката му голямо, вдигащо пара изпращане. Джими го изгледа печално. Страхотно. Просто супер. Идеалната черешка върху тортата на живота ми, въздъхна той, и извади найлонова торбичка от джоба си. Напъха ръка в торбичката и вдигна мекото топло съкровище.

— Защо просто не бъдеш честен и не ѝ кажеш какво изпитваш?

— Тълкувайки мълчанието му като примирение, Клайв продължи: — Какво имаш за губене?

— Вече опитах — призна Джими, спомняйки си катастрофалното си любовно признание на ледената пързалка. — Не беше голям успех, между нас казано.

— Защо не опиташ отново?

— Защо просто не взема да си тегля куршума? — Щом щеше да тъне в меланхолия, по-добре да стигне докрай и да затъне в суицидна депресия.

— Не, ще бъде голяма свинщина — отбеляза сухо Клайв. Познаваше Джими достатъчно дълго, за да реагира на невротизма му. — Ако ще се самоубиваш, избери хапчета. В комбинация с алкохол. Много, много алкохол.

Джими се усмихна мрачно. Имаше само двама души на този свят, които не се връзваха на глупостите му: Клайв и Грейс. Мисълта за нея предизвика неудържим копнеж.

— Както и да е, какво стана с теб снощи? — попита той, но му се зави свят от рязкото изправяне. „Дали не е признак, че наистина имам тумор в мозъка“, запита се той, внезапно обзет от паника. Закрачи през тревата към изхода, теглейки Флоси зад себе си, понесъл найлоновата торбичка с кучешкото лайно. По-зле нямаше накъде, реши Джими.

— Аз? — Клайв се поколеба при мисълта за Риан в кремавата сатенена роба. В стомаха му нещо изпърха. Какво пък, нямаше защо да пази това в тайна. — Нищо особено. Просто срещнах жената, с която смятам да прекарам живота си — отбеляза спокойно той. Поне така възнамеряваше да прозвучи, но гласът му трепна от вълнение й възхита.

— Чудесно — подметна безгрижно Джими. — Надявам се да сте много щастливи.

— Звучиш някак озлобено.

— Такъв съм си аз. Озлобен и завистлив. — Той хвърли торбичката в боклукчийския кош и излезе от парка в посока на Албърт Мемориал.

Последва зловеща пауза.

Обикновено Клайв би прехапал езика си и би подминал себичния цинизъм на Джими, но тази сутрин нещо му прещрака. Днес той беше

в добро настроение. Днес се беше случило нещо прекрасно. И днес никой — дори Джими — нямаше да го развали.

— Поне веднъж исках да се зарадваш за мен — сопна се той с висок и обиден глас. — Да се зарадваш, че съм срещнал жена, която наистина харесвам — пардон, обожавам — и която по някакво чудо май ме харесва. Защото аз съм се радвал за теб стотици пъти.

Може би дори хиляди пъти. Слушал съм търпеливо разказите ти за всяка една жена, която си срещал някога. Налагах си да проявявам ентусиазъм, когато ти ми разказваше за техните прелести дупета, трябваше да проявявам интерес, когато ми опяваше за изумителните им дизайнерски дрехи, *трябваше да ти подаря дори моя късметлийски кондом* — заяви възмутено той, като пое рязко дъх.

— А ти какво правиш за мен? А? *Кажу, де?*

Джими крачеше слисан покрай Музея по естествена история, стъписан, че Клайв, учтивият, свитият, лоялният Клайв му викаше — *буквално крещеше* — по телефона.

— Нищо. Нищо друго освен да подхвърлиш някаква ужасна, подигравателна, егоистична забележка... — Клайв замълча, гръдният му кош се вдигаше и спускаше тежко, дъхът не му стигаше, ръцете му трепереха. Почувства се като дете, дръзнало да се опълчи на тормозителя си. Но когато адреналинът започна да отшумява, го прониза тревога. Боже, май прекалих, помисли си той, готов за равностоен гневен изблик от страна на Джими.

А получи неговата пълна противоположност.

— Мътните да го вземат. Съжалявам, приятелю.

В разхвърляния си апартамент на последния етаж на голяма къща в Ийлинг, Клайв приседна на дивана. Беше буквално шокиран.

— Не ми обръщай внимание — примоли се Джими и се впусна да се извинява. — Ти си прав, аз не бях прав...

В този момент Клайв отдръпна слушалката от ухото си и направи странна физиономия, с широко ококорени очи и зяпнала уста.

— Аз съм идиот. Бях пълен идиот и не е честно да си го изкарвам на теб. Аз обичам Грейс и провалих всичко. Провалих се още преди тринайсет години. Животът не дава втора възможност и аз знам това. Винаги съм се плъзгал с лекота по повърхността, никога не съм страдал. Не страдах истински, когато Кайли ме изостави, не се чувствах толкова ужасно. Ако трябва да бъда честен, тя направи услуга

и на двама ни, между нас нямаше да се получи. Ние не искахме да прекараме живота си заедно, а само да ядосаме родителите си...

Джими замълча, чувайки разтреперания си глас да изрича тези думи. За първи път изричаше гласно причините, поради които беше поискал да се ожени за Кайли, сигурно защото не ги беше признавал дори пред себе си. Но сега, след като ги изрече на глас, нямаше как да не признае истината. По свой собствен начин той бе обичал Кайли, но искаше да се ожени по съвършено погрешни причини. Това беше неговият малък бунт. Начин да си върне вниманието на баща си, да му докаже, че най-после беше пораснал и вече беше зрял мъж. Да му покаже, че можеше да се ожени за когото си поиска, че не бе задължително да се ожени за мюсюлманка, че не беше задължително тя да е от добро семейство и че не беше задължително да има бащината благословия. Баща му щеше да бъде гневен, разстроен, разочарован, но какво от това? Не можеше да направи нищо повече. Женитбата с Кайли щеше да докаже, че баща му вече нямаше никаква власт над него.

Джими беше потресен. Потресен от признанието си, потресен от истинските си чувства и потресен от осъзнаването, че в действителност беше точно обратното. Защото след всичките тези години на отчуждение, баща му все още беше важна част от живота му, Джими все още се влияеше от него и все още държеше на него. Независимо дали му харесваше.

— Разбираш ли, в това е проблемът. Аз всъщност не исках да се ожения за Кайли и тя не искаше да се омъжи за мен — призна тихо Джими, клатейки глава. — Свикнал съм да получавам каквото искам, но не мога да имам Грейс. И защо съм й? Ами, да, само ме погледни. Аз съм зарязан годеник, страдам от творческо безсилие, за една нощ обраствам с косми като горила. Коя би ме обикнала?

— Е, не знам, не си толкова лош — пошегува се Клайв, опитвайки се да го развесели. След като каза на Джими какво мислеше, сега той се чувстваше ужасно отговорен за явните терзания на приятеля си.

— Напротив, лош съм. Аз съм пълен негодник, Клайв. Егоист, инат, невротик... — Джими замълча, за да огледа отражението си в една витрина. Тази сутрин, за първи път от пубертета насам, не се беше занимал с окосмяването си. Не беше избръснал брадата си, не

беше подрязал веждите си и не беше изскубал порасналите косми от носа си. — ... На нищо не приличам — завайка се той, като свали плътните слънчеви очила и огледа странното брадясалото създание, което му се пулеше насреща. — *На трийсет и една години съм, а вече съм се превърнал в космата горила.*

— Може би трябва да дойдеш насам, да излезем да пием кафе — предложи Клайв, за да разведри ситуацията.

— Не ми трябва кафе. Имам нужда от Грейс — заяви решително Джими. — Трябва да й кажа, че преди тринайсет години допуснах грешка.

— Не съм сигурен, че това е разумно... — Клайв се опита да предотврати катастрофата.

— Не, ти имаш право. Ще бъда напълно честен. Ще й кажа какво изпитвам.

За първи път в живота си Клайв не искаше да бъде прав. Изобщо не искаше да бъде прав. Правотата носеше със себе си огромна отговорност. Тя причиняваше болка. Напротив, искаше да греши. Да греши като наивник. Да греши откровено, глупаво и абсурдно. Да греши толкова много, че никой да не го слуша. Всъщност, от какво се беше оплаквал през всичките тези години? Толкова беше хубаво да грешиш.

— Ами, да, както ти каза, какво имам да губя?

Клайв слушаше мълчаливо, дълбоко съжалявайки за съвета си.

Но вече беше късно. След като се беше изправил лице в лице срещу демоните си, беше излял душата си и беше взел решение, Джими започваше да сваля товара от плещите си.

— Благодаря ти за всичко, приятелю. Ще ти се обадя по-късно.

— *По-късно?* — Страхът скова Клайв. Усети, че започва да говори несвързано: — Защо, къде отиваш?

— Ти как мислиш? — засмя се Джими, вече крачейки бодро по тротоара, следван от подтичващата Флоси. — У Грейс.

Клайв изохка задавено, но връзката беше прекъснала. О, боже. Мили боже. Какво беше направил? Защо се беше намесил? Сигурно беше объркал положението още повече. Може би трябваше да позвъни отново на Джими и да се опита да го спре. Разкъсван вътрешно, Клайв се чувстваше отговорен. Ако нещата се развиеха благоприятно, той щеше да бъде герой, *но ако всичко се объркаше...* За момент остана

неподвижно на дивана, вторачен в телефона, с вкаменено от тревога изражение, без да знае как да постъпи. И тогава го осени гениалната мисъл. Той започна да набира яростно цифрите. Щеше да се обади в генщаба.

Щеше да се обади на Риан.

След като разговаряха почти един час, Спенсър погледна тревожно часовника си.

— Работа — каза той и вдигна виновно рамена. Без да изчака сметката, той остави една десетачка под чашата от кафето си и двамата излязоха под яркото слънце навън. Пресрещната от кресливите улични шумове и забързаните минувачи, Грейс се почувства така сякаш беше излязла от киносалон, а фантазията отстъпва място на реалността. Завръщането към живот без фотошоп, без приказен саундтрак и без гарантиран хепиенд.

Вътре в затъмненото кафене тя и Спенсър бяха изолирани в своя малък свят, но сега бяха изправени пред реалността — проблемите на тяхната връзка, разваления годеж, *случилото се между нея и Джими*.

Грейс се спря. Нищо не се беше случило. Беше само секс, не означаваше нищо, той не означаваше нищо за нея, тя не означаваше нищо за него.

— Искане ми се да можех да остана по-дълго, но ме очакват в офиса. — Застанал наскоро гъмжащия от хора тротоар, Спенсър се обърна към нея и продължи да се извинява. — Днес излиза решението за развод на един много важен клиент и ако не съм там, ще хвърчат глави. Включително и моята.

— Това да не е същият онзи много важен клиент, който пазиш в тайна от месеци? — попита Грейс, подхващайки темата само за да съсредоточи ума си върху нещо.

— Същият — потвърди Спенсър, като плъзна ръка около кръста ѝ.

— Хайде, де, кажи ми кой е, сигурно е някоя знаменитост — възкликна Грейс, преструвайки се, че не забелязва познатата сигурност на ръката му, пръстите му, които обхванаха плътно талията ѝ.

— Не мога, нямам право да наруша конфиденциалността на клиента.

— Поне веднъж? — настоя Грейс, вдъхвайки носталгично уханието на дезодоранта и одеколона на Спенсър.

— Сигурно не си го чувала — възрази той. Извади ключовете от горния джоб на самото си и натисна алармата. Джипът чероки премигна и изписка.

— Я да видим.

— Притискаш ме до стената — засмя се Спенсър и се наведе да я целуне.

Устните му принудиха Грейс да замълчи. Това беше топла, уверена, типична за Спенсър целувка. Несъмнено предсказуема. Прекалено предсказуема, помисли си Грейс и изпита леко разочарование. Пропъди го. Спенсър бързаше, а тя имаше махмурлук. Какво очакваше тя? Фойерверки? Тях ги имаше в романите, а не в истинския живот, скастри се наум Грейс. Споменът за целувките на Джими експлодира като бомба в главата ѝ, обсипа я с мънички искрящи звезди, накара я да затаи дъх, да пламне, *доказвайки ѝ, че грешеше:*

— Но трябва да обещаеш, че няма да кажеш на никого. — Спенсър се качи в джипа, затвори вратата и свали прозореца. Подаде се навън. — Дори на Риан — добави многозначително той.

— Обещавам — заекна Грейс, опитвайки се да блокира спомена за онези фойерверки, но те бяха запечатани в ума ѝ, сякаш беше гледала в слънцето.

— Ами, той е някакъв радиоводещ. Подвизава се под името доктор Купидон и води някакво смешно предаване за самотни сърца...

— „Любовен пасианс“ — довърши Грейс.

Спенсър се слиса.

— Ти слушала ли си го?

— Един-два пъти. — Грейс се пренесе в апартамента на Джими, когато лежаха на дивана, слушаха радио, разговаряха, смееха се, *любеха се.* — Той е Повелителят на сърцата — добави тя, връщайки се в реалността и цитирайки дословно рекламния слоган на предаването.

— Е, опасявам се, че не е опазил своето. Или сърцето на жена си. Тъкмо приключиха много труден развод. Заради непреодолими различия.

— Доктор Купидон се развежда? — ахна Грейс, изумена. — Ау, ти ме разби — засмя се тя, донякъде нервно, донякъде иронично.

— И останалите 500 000 слушатели ще бъдат разбити. Според теб защо го пазим в толкова строга тайна? — подхвърли Спенсър, като допря показалец до устните ѝ.

Това беше просто един жест, незначителен и мимолетен, но Грейс се почувства така, сякаш я мъмреха като непослушно дете. През последните няколко месеца тя беше свикнала да говори и да прави каквото, когато и където си искаше. Джими я наричаше шеговито „луда за връзване“, но сега, виждайки сериозното изражение на Спенсър, тя не се почувства луда. Само незряла.

Спенсър завъртя стартера и погледна часовника върху таблото.

— Довечера ще те взема в седем. Искам да те заведа на вечеря. На някое специално място. — Той я погледна продължително, мълчанието беше наситено с недоизказани неща. И като се покашля смутено, Спенсър добави тихо: — Не беше същото без теб, Грейс.

Тя се усмихна с благодарност на комплимента му, на извинението му, на обяснението в любов, на признанието, че се бяха одобрили. Но докато гледаше как джипът се отдалечава, Грейс не можа да заглуши, тънкото, възмутено гласче в нея, което попита: „Наистина ли така мислиш“?

Джими зави по Олд Бромптън Роуд и вдиша с пълни гърди. Еха, сега се чувстваше много по-добре. Беше взел решение, щеше да ѝ каже, да излее сърцето си, да бъде напълно честен. Както беше казал Клайв. Какво имаше за губене?

— Хайде, момиче — подръпна той каишката на Флоси. — Хайде да отидем да видим Грейс. — Флоси излая доволно и размаха дебелата си опашка в радостно одобрение, когато завиха зад ъгъла. Ъ спряха. Смразени.

Усмивката на Джими посърна. Опашката на Флоси замря и тя заскимтя тихичко. Защото там, на стотина метра, беше Грейс. Но не беше сама. До нея, обвил ръка около кръста ѝ, стоеше Спенсър. Замръзнал, Джими видя как той се качи в джипа си. Не можеше да чуе какво казваха, но не беше и нужно. Начинът, по който се усмихваха и се гледаха издаваше само едно — те се бяха събрали.

Като хвърлен във водата камък, тъгата се вряза в Джими и потъна дълбоко в него. За един прекрасен миг той си беше позволил да

повярва, че всичко беше възможно, но сега знаеше, че бе твърде късно. Той я беше загубил.

— Хайде, Флоси, да си вървим вкъщи. — Той дръпна каишката, извърна се и тогава осъзна най-тъжното нещо на света.

Той не беше загубил Грейс. Защото тя никога не му беше принадлежала.

ГЛАВА 47

Вътре в голямата кафява кесия имаше огромна чепка грозде. Едрите, напращели бледоморави зърна излъчваха прекрасен аромат.

— Аххх... — Маги зарови лице в кесията и вдъхна дълбоко, преди да откъсне най-голямото, най-узрялото зърно и го напъха в устата си. То се пръсна, експлодирайки със сладък уханен сок и твърди, заоблени семки върху езика ѝ. Мммм, колко вкусно. Адски вкусно, помисли си тя, гледайки Сони, който се суетеше над нея с угрижено лице.

— Мислех си, че идеята е ти да ми ги подаваш в устата — оплака се тя и го озари с палава усмивка.

Лицето му светна от облекчение. Маги беше добре, щеше да се оправи. След всичко преживяно, тя беше излязла от страданието с непокътнато чувство за хумор. Въпреки загубите по тялото ѝ.

Маги лежеше подпряна на цял куп бледосини възглавници в болница „Сейнт Мери“ в Падингтън. Беше минала през мастектомия, отстраняване на три лимфни възли и изрязване на засегнатите тъкани под мишницата. И, предвид изпитанията, тя беше в забележително добро настроение. Маги беше извадила късмета да бъде жива. След първоначалните изследвания, последвалите резултати и консултации със специалиста, най-страшните ѝ страхове се бяха потвърдили. Бучката беше рак.

Маги беше приела новината със спокойствие, което слиса и Сони, и лекарите. Тя не се разплака, не затъна в самосъжаление, не изпадна в депресия.

Вместо това прекара дните преди постъпването си в болницата в неспирен, шеметен вихър от приготвяне и замразяване в хладилната камера на ястия за Сони, пазаруване на нови нощници, за да е „готова за посетители“, и изпращане на картички с новия им адрес в Испания.

Всъщност Маги беше толкова заета, че едва вечерта преди операцията успя да слезе от неистовата, лудешка въртележка и да се замисли за случилото се, за диагнозата си, за това как щеше да се чувства след операцията.

Тя седеше в леглото, слушаше радио и приготвяше багажа си за болничния престой — сгъна нощницата си, прибра пантофите си от овча кожа, намести издутия тоалетен несесер, — когато се пресегна към тоалетката и отвори чекмеджето.

То беше пълно догоре с бельо, преливаше от разноцветни дантелени гащички — Маги се гордееше, че на петдесет години все още можеше да носи прашки и изрязани бикини — и дузини сутиени от черно кадифе, кремав сатен, розов бродиран памук и лъскава ликра с леопардова щампа. Маги бръкна колебливо в многоцветните дълбини и взе напосоки един черен дантелен сутиен с мънички розови розички и презрамки, украсени с миниатюрни сатенени панделки. Прокара пръсти по дантелените чашки, проследявайки сложния рисунък като слепец, който чете брайлово писмо, в което беше изписано само една дума: „женственост“.

И тогава я порази една мисъл. Сякаш ровеше в дрехите на покойник, защото тя повече никога нямаше да бъде старата Маги. Жената с две съвършено здрави гърди. Гърди, които Сони беше целувал, които бяха откърмили децата ѝ, гърдите, които бяха част от нея. А сега едната от тях щеше да бъде отстранена, изрязана, премахната завинаги. Една голяма сълза се отрони от гримираните ресници и се търколи по бузата ѝ. За миг Маги остана там, осъзнаваща само своята собствена мъка, ударите на сърцето си, звука на дишането си, докато не дочу някъде в далечината една песен по радиото. Глория Гейнър изпълняваше старото класическо парче „Аз ще оцелея“.

Маги почувства как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Беше чувала тази песен милион пъти, беше танцувала праметнала чанта през лакътя си под звуците ѝ, но никога текстът не я беше поразявал с такава сила. *Тя щеше да оцелее.* Тя щеше да надвие над болестта. Тя щеше да оздравее. И щеше да оживее, за да танцува още много години. Маги не беше само чифт гърди. И животът не се свеждаше до глупави дантелени сутиени, каза си тя, отърси се от сантименталността и натъпка бельото в чекмеджето. После затвори карирания куфар, посегна към кутията с хартиени кърпички на тоалетката и като огледа

отражението си, избърза решително бузата си. Отсега нататък нямаше да има повече сълзи.

Застанала във фоайето, Грейс изчака хората да се изнижат от асансьора, преди да влезе вътре и да натисне бутона за осмия етаж. Страхът я скова, когато усети острата миризма на дезинфектант и белина. Изпитваше нещо средно между отказ да повярва и възмущение. Грейс не можеше да повярва. Не искаше да повярва. Всъщност, в първия момент беше помислила, че не е разбрала правилно Риан, когато тя ѝ съобщи новината. Нищо чудно, тя беше погълната от приготовленията за вечерята със Спенсър, когато Риан ѝ се обади да поговорят. Но разговорът прерасна в порой от неподозирани признания и потресаващи откровения. Кой беше казал, че животът ни измеря с изненади като ножохвъргач? Преди Грейс да успее да си отвори устата, Риан я обстрелваше с изненади отляво, отдясно и фронтално, прикова я с отворена уста за хладилника с телефона в едната ръка и спиралата за мигли в другата.

— ... затова написах писмо на доктор Купидон и знаеш ли какво? Включиха ме на живо в ефир... *Фрас...* и след като получих сто и няколко писма, си уговорих среща с един от мъжете, които ми бяха писали, обаче тогава Джак претърпя злополука и трябваше да го заведе в Спешна помощ... *Фрас...* И там се запознах с дежурния лекар, Клайв, приятелят на Джими и по някаква магическа прищявка на съдбата той се оказа мъжът, с който си бях уредила среща, и отидохме заедно на вечеря и после прекарахме нощта заедно и, да, не мога да повярвам, но мисля, че намерих сродната си душа... *Фрас. Фрас. Фрас.* Което е удивително, обаче тази вечер не ти се обаждам за това, защото всъщност трябваше да ти се обадя тази сутрин, но бях на снимки... *Фрас...* и получих съобщението на Клайв със закъснение, макар че да ти кажа честно, то е някак оплетено и не ми се видя толкова важно. Просто нещо във връзка с Джими, който му се обади и казал, че иска да те види, понеже бил допуснал грешка...

Грейс беше трепнала от последния удар право в сърцето, преди да събере сетни сили и да се надигне. Значи Джими смяташе, че нощта с нея е била грешка? И какво от това? Тя беше на същото мнение,

помисли си Грейс с възмущение. И тогава Риан метна последната изненада.

— ... О, между другото, за малко да забравя. Снощи видях съпруга на онази твоя приятелка, жената, която те караше на работа. Маги, струва ми се. Отначало не го познах, но съм почти сигурна, че беше той. Видях го в болницата, отиваше ѝ на свиждане. Ти не си споменавала, че жената е болна от рак на гърдата...

С натежало сърце, Грейс слезе от асансьора и отвори летящите врати към отделението. Очите ѝ се спряха на рецепцията, покрай изтормозената медицинска сестра на телефона и редиците екрани край болничните легла. Тя се поколеба.

След като никой не отговори на домашния телефон на Маги, Грейс беше хукнала към болницата. Не възнамеряваше да остане дълго, дори не знаеше дали щяха да ѝ позволят да види Маги, дали тя щеше да бъде в състояние да приема посетители, дали искаше посетители, но Грейс трябваше да провери как е тя, да се увери, че тя е добре, да се извини, задето беше такава лоша приятелка.

Заболяването на Маги беше ужасен шок за Грейс. То я беше разтърсило. През цялото време Маги се беше борила с нещо толкова страшно, а тя какво бе правила? Вайкаше се за глупавата си сватба, за жалките спорове, тюхкаше се, че е прехвърлила трийсетте и не е омъжена. Все глупави, тривиални неща. Идеше ѝ да потъне в земята от срам. Трябваше да се случи нещо такова, за да осъзнае кои бяха истински важните неща в живота, помисли си мрачно тя, потропвайки колебливо с токетата си по линолеума.

И тогава нещо я накара да се закове на място. Нещо напълно неочаквано. Беше нечий смях. Но не учтив, тих, скромен смях — този беше откровен и безсрамен, при това много, много циничен.

— Ох, малко по-нагоре, не... не... малко по-надолу...

Грейс разпозна гласа.

— Магс?

— Грейс?

Тя надзърна плахо покрай завесата и видя безупречно гримираната Маги да лежи на леглото, облечена в червена сатенена пижама и овързана с няколко пластмасови тръбички, а Сони се беше

надвесил над нея и държеше над устата ѝ чепка грозде. По лицата им струяха сълзи от смях. Подготвена за разтърсваща картина на сълзи и немощ, Грейс се стъписа. Но не беше очаквала да види това, помисли си с радостно недоумение тя.

Двамата се отдръпнаха един от друг, като двама виновни тийнейджъри, спипани да се натискат и Сони побърза да седне.

— Здравей, кукло, какси? — обади се Маги с широка усмивка.

— Остави ме мен — отвърна Грейс. — Ти как си?

— Ами, нали знаеш. — Маги опита да вдигне рамене, но трепна болезнено. — Мислех да си оправя гърдите — пошегува се мрачно тя.

Самоиронията на Маги извика усмивка на лицата на всички.

— Искаш ли стол? — намеси се Сони, като се надигна от пластмасовия стол.

— Не... моля те, няма да се задържам дълго. Просто научих и исках да видя как си — започна да обяснява Грейс. — Обади ми се моята приятелка Риан, запознахте се на онова барбекю миналата година — хубава, тъмнокоса, пийна малко повече плодov пунш и цяла вечер пъ „Ти будиш в мен желание да танцувам“ на Лио Сайър... — Грейс се спря. — Както и да е, ето ме тук — добави тя. И като се усмихна на Маги, ѝ се скара нежно. — Трябваше да ми кажеш.

— Знам, знам — кимна Маги и отстрани една въображаема прашинка от червения сатенен ръкав на пижамата си. — Но не исках да вдигам шум.

— Не ѝ вярвай — прошепна Сони и смигна на Грейс.

— Ах, ти нахалнико — зацъка Маги. — И това излиза от устата на мъж, който вдига врява до небето, когато го засърби между пръстите на краката.

За момент двете жени изгледаха укорително Сони, който беше почервенял като пижамата на Маги, преди всички да се разсмеят. Не беше лесно човек да остане сериозен, помисли си Грейс и избърса очите си, опитвайки се да не размаже грима си. Маги и Сони бяха като дует комедийни актьори.

— Ти записа ли ми час при фризьора? — Маги погали ръката на мъжа си.

— Да, за десет часа в четвъртък. — Той кимна послушно, а после лицето му посърна. Сони преживяваше ситуацията значително по-трудно от Маги.

— Ти ще ходиш на фризьор? — попита недоумяващо Грейс. Маги се гордееше с косата си и я обожаваше, като позволяваше единствено на Сони да я изравнява.

— Химиотерапията започна другата седмица, затова реших, че предпочитам да я отрежа, преди да окапе — отвърна равнодушно тя.

— О, Магс, толкова съжалявам... — заекна Грейс, смутена от собствената си нетактичност и от смелостта на приятелката си.

Но Маги не искаше съчувствие.

— Недей, аз не съжалявам. — Тя поклати глава решително. — Още преди години трябваше да я отрежа. Бих се подстригала, ако не беше Сони, който все ме молеше да не го правя. — Тя смигна на Грейс, докато изричаше тези думи.

Сони, който тайничко дояждаше гроздето, се задави с една семка.

— Аз ли? — закашля се той подрастен, но улови палавата усмивка на Маги и се изчерви от смущение.

— ... но ще ми дойде добре, когато се преместим в Испания. Там е прекалено горещо за толкова дълга коса. Е, ти какво смяташ? Прическа а ла Джуди Денч или по-скоро къса момчешка подстрижка?

— Определено избири прическата на Джуди — посъветва я Грейс, впечатлена от високия дух на приятелката си.

— Сони? — Маги погледна към него, наклонила глава на една страна, нацупила предизвикателно пурпурните си устни.

— Аз ще се задоволя с Маги Чапмън — изрече тихо той и нежно вплете пръсти в нейните.

И в този момент Грейс разбра. Един мъничък жест, но изказваше всичко. Тя се намираще в болнично отделение с двойка, в която единият страдеше от неизлечима болест. Но въпреки това те бяха сгушени в своята зелена кабинка като в пашкул, където цареше не чувство на страх или тъга, или болка, а любов. Защото те наистина се обичаха, помисли си Грейс и погледна Сони, който не откъсваше очи от Маги с онази безрезервна преданост, която не се поддаваше на описване, тъй като би изглеждала захаросана и сантиментална. Трябваше да се види, защото беше неизразимо красива. Тя сияеше толкова ярко, че засенчваше нейната собствена връзка. Това, което имаха Сони и Маги, беше на светлинни години от онова, което свързваше Спенсър и Грейс. Те нямаха съмнения, нямаха страхове,

ните пък колебания. При тях нямаше „ами ако“, „може би“ или досадни съмнения. Бяха двама души, които просто бяха създадени един за друг.

Толкова беше просто.

— Вие двамата от колко години сте заедно? — не се сдържа да попита Грейс, пропъждайки мислите за собствената си връзка.

— От трийсет и седем години — отвърнаха двамата в един глас, не без гордост.

— И тя все още отказва да ми позволи да я направя почтена жена — изсумтя Сони обидено.

— Че за какво ми е някакъв лист хартия? — запротестира Маги.

— А какво ще кажеш за красив пръстен с диамант? — опита се да я придума той.

— Пълни глупости, Сони Мансини, ти си стиснат стар глупак — заяви възмутено Маги. — След почти четирийсет години и двама сина, искаш да ми кажеш, че трябва да се омъжа за теб, преди да ми купиш пръстен с диамант? — Тя го перна шеговито и двамата се засмяха тъжно.

На лицето на Грейс се изписа удивление.

— Какво... да не би да... *вие двамата не сте ли женени?*

— Не сме, разбира се — изпуктя Маги, искрено учудена. — Защо? Защо си останала с такова впечатление?

— Аз просто... ъммм... не знам — промълви Грейс. Маги никога не ѝ беше казвала дали е омъжена, тя просто го беше приела за даденост.

— Аз ѝ поисках ръката — обади се Сони със засегнато мъжко достойнство.

— Миналата седмица, когато си мислеше, че ще склоня най-накрая — подхвърли равнодушно Маги.

— *Магс!* — ахна той, оскърбен.

— *Сониии* — направи физиономия тя, с ококорени очи и палава усмивка.

Той се усмихна добродушно и поклати глава. Но не се сдържа и стисна ръката ѝ. Борбеният дух на Маги може би я подтикваше да ръси неспирно шеги, но той беше толкова изплашен да не я загуби, че страхът се беше залепил за гърба му като мокри дрехи.

— Добре, де, сигурно има известна доза истина в думите ти — неохотно призна той. Приведе се към Грейс. — И както казва дамата: „Щом не е счупено, защо да го поправяме?“.

— Всъщност, моите думи бяха „Щом имаме нещо толкова добро, защо да го променяме?“ — поправи го Маги.

— Е, че то е същото — съгласи се Сони.

Заслушана в техния разговор, Грейс се беше умълчала. Мислеше си за Спенсър, за радостта си, когато той ѝ беше предложил, за огорчението, задето той се беше забавил да насрочи дата. Цели две години неговата явна липса на ангажимент беше пораждала в нея съмнения, негодувание, несигурност и страхове. Но сега тя не беше толкова сигурна. Може би бракът наистина беше просто лист хартия, може би беше някаква отживяла традиция, може би не променяше нищо, а само потвърждаваше нещо, което вече съществуваше. И тогава Грейс получи прозрение. *Може би тя знаеше това от самото начало.*

— Не вярвате ли в брака? — попита с любопитство тя.

— Не че не вярваме в брака, просто никога не сме виждали смисъл. — Маги вдигна рамене и погледна Сони, който кимна в знак на съгласие. — През шейсетте години всичко беше свободна любов, а Сони и аз бяхме хипита. Ех, да можеше да ни видиш тогава... — Маги се изкиска. — Помниш ли с какъв дънков гащеризон ходеше и афганското палто? — Двамата се спогледаха с комични физиономии. — А пък след това... ами, просто никога не ни се е струвало важно, нали?

Сони поклати глава и приглади косата си с голямата си длан.

— Не искам да засегна бракуваните, но аз винаги съм смятал, че бракът е за хората, които вече нямат какво да си кажат, той им дава тема за разговор до края на дните им.

— Или поне докато се разведат — прекъсна го шеговито Маги.

— Както винаги съм казвал, ако искаш да облечеш хубава рокля и да направиш купон или да отидеш на хубава ваканция, можеш да го постигнеш и без да се омъжваш за калпазанина. — Маги се задави от смях и се сви от болезненото дърпане на шевовите.

— Имай предвид, че упойката все още я държи — изръмжа Сони и се зае да завива Маги. — Можеш ли да си представиш каква е, когато не преживява животоспасяващи операции?

Сияеща така сякаш бе чула страхотен комплимент, Маги погледна към Грейс. Поколеба се, но нещо в очите на младата жена я подтикна да заговори.

— Бракът не е вълшебна пръчица — изрече тихо тя. — Важното е какво има вътре в сърцето. Там е магията.

Грейс слушаше мълчаливо. Въпреки своята ексцентричност и черен хумор, Маги беше удивително интуитивна.

— Вие двамата сте късметлии — промълви тя и се усмихна замечтано.

Но Маги махна с ръка.

— Това няма нищо общо с късмета — отсече твърдо тя и стисна ръката на Сони с нетипична сантименталност. — Важното е да срещнеш точния човек.

— Но как да разбере дали той е точният човек? — попита тихо Грейс, очаквайки да чуе някакво велико, разтърсващо, сложно обяснение.

Маги погледна натъженото лице на приятелката си и се усмихна майчински. И ѝ отговори съвсем простичко.

— *Ще го познаеш.*

ГЛАВА 48

Всичко беше оркестрирано до най-малката подробност. „Живот на Марс“ на Дейвид Бауи гърмеше от колоните, непрестанният дъжд барабанеше по предното стъкло, жалното поскърцване на чистачките заместваше цигулките. И наред всичко това беше Джими в ролята на диригент, придържащ лениво с една ръка волана и размахващ ритмично запалената цигара като палка.

Беше неделя вечер и навън беше тъмно като в рог и смразяващо студено. Толкова студено, че въпреки талазите топъл въздух, които радиаторът бълваше, и въпреки дебелото вълнено палто и шапка, Джими се беше вкочанясал. Той потрепери, вдигна яката си и се съсредоточи върху пътя, наблюдавайки в огледалото за обратно виждане как редиците автомобили оредяваха зад него, докато минаваше покрай игрището за крикет, църквата „Сейнт Джон“, основното училище и парка, с надрасканите с графити тоалетни и скамейки, пълни с банди отегчени тийнейджъри, които си предаваха цигара от ръка на ръка и пиеха сайдер.

Той даде ляв мигач, превключи на втора предавка и се закатери полека по стръмния хълм, заслушан в болезненото хъркане на двигателя сред останалите звуци в купето. Флоси седеше нащрек на съседната седалка, забила сивата си муцуна в пролуката на прозореца, и махаше оживено с дебелата си опашка, очарована от новите и вълнуващи миризми.

Накрая, когато стигнаха до колелото, където обръщаха автобусите, Джими съзря пътната табела, за която се оглеждаше. Той зави в малката уличка, намали скоростта и обходи с поглед къщите с техните кокетни тревни площи. Бяха му едновременно безкрайно познати и чужди. Сякаш вчера беше минавал покрай тях, метнал на рамо училищната си раница. Ето я къщата на госпожа Бенет на номер 43, къщата на семейство Хайли на 25, старицата от номер 19, на която така и не можа да запомни името и която го черпеше с шоколадови бонбони. А после идваше номер 11.

Джими паркира отпред, изключи двигателя и спря стереоуредбата. Възцари се тишина. Истинска тишина, не онази, с която бе свикнал в Лондон и която беше изпълнена с автомобилен шум и буботене на влакове, а истинската притихналост на предградията. Онази тишина, която кара тийнейджърите в облепени с плакати стаи да мечтаят за деня, когато ще могат да избягат в големия, широк, весел свят.

Точно както направих аз, помисли си Джими, връщайки се назад в спомените си. Беше избягал в Лондон, в един свършено нов живот. Живот с блестящи кафе машини, елегантни автомобили в лъв волан и апартаменти с дизайнерски мебели, живот изпълнен с нашумели барове, красиви момичета, модерни тоалети. Той беше осъществил мечтата си да стане журналист, беше излязъл на свободна практика, беше си намерил агент, вече пишеше първия си роман — страхотно, нали?

Честно казано, не особено.

Защото за жалост тези неща не направиха Джими щастлив. Изтягането на дизайнерския диван, пиенето на дизайнерско кафе в неговото дизайнерско студио може да изглеждаше супер яко и привлекателно на страниците на някое лайфстайл списание, но в действителност беше адски скучно. Поканата за светско парти или висенето с приятели в бара не беше кой знае колко забавно, когато се чувстваш самотен, дори да си заобиколен от хора. А писането на уникален роман не беше чак толкова приятно занимание през периодите на творческо безсилие.

Джими потърка уморените си очи и се загледа разсеяно през предното стъкло в талазите дъжд. Изминалият ден му се беше видял безкраен. След преживения шок от гледката Грейс да целува Спенсър, той се беше върнал в апартамента си със замъглен ум и разбито сърце. Той обичаше Грейс, обичаше я истински, искрено и необратимо. Не беше изпитвал такива чувства към Кайли. Тук нямаше „каквото и да означава да си влюбен“, защото сега Джими знаеше какво е да бъде влюбен. Означаваше Грейс. И само Грейс. Без Грейс всичко му се струваше безполезно и безсмислено, и празно.

Но той беше безсилен. Грейс и Спенсър бяха отново заедно. Тя беше продължила живота си. Тя щеше да подреди живота си. Също

както и Клайв. Какво означаваше това? Днес е първият ден от остатъка от живота ти? Ето, че беше настъпил моментът и той да подреди своя.

Джими беше на трийсет и една години. Крайно време беше да порасне и да приеме нещата такива каквито са. Той повече не искаше да бъде митичният плейбой, не искаше животът му да се върти около списъците с поканените гости, момичетата и забавленията. Не искаше да доказва повече нищо на никого.

Докато беше вървял по бавния, болезнен, разголващ душата път към Кенсъл Райе, Джими се беше вгледал продължително и безмилостно в себе си и честно казано, не беше харесал онова, което видя. Време беше да промени някои неща. *Много неща*. Ето защо, когато влезе в апартамента си, той се метна в колата заедно с Флоси и лаптопа и шофира триста километра до Манчестър.

Той отвори вратата на ситроена, слезе в мразовитата нощ и закрачи по познатата чакълена алея. Чувахе как подметките му скърцаха шумно в тишината и сърцето му биеше силно в ушите, докато накрая стигна до дървената врата с малкото витражно прозорче. Обви пръсти около излъсканото медно чукче. Защото беше време най-сетне да склучи мир със себе си, каза си Джими и вдиша студения въздух.

* * *

В дневната един гологлав, възмургав мъж остави вестника и се запъти да отвори вратата. Сигурно бяха коледарите, помисли си дружелюбно той, докато сваляше резето.

— Да? — Вратата се отвори.

За един кратък миг Джими се поколеба, смелостта го напусна. После преглътна нервно и изрече:

— Здравей, татко.

Пред болницата Спенсър чакаше Грейс в джипа. Двигателят работеше, изгорелите газове излитаха в малки пухкави облаци в мрака и Грейс се загледа в тях, докато минаваше през въртящите се врати. Мислите ѝ препускаха. Беше едновременно радостна и объркана от

срещата си с Маги. Позитивната нагласа, чувството за хумор и желязната решимост да се пребори с болестта бяха вдъхновяващи, както любовта и привързаността между нея и Сони. Но тяхната връзка се беше превърнала в прожектор за връзката на Грейс, съживявайки старите съмнения. Грейс прехвърли разговора наум и се вслуша отново в думите на Маги. „Това няма нищо общо с късмета, важното е да срещнеш точния човек“.

Грейс пристъпи в мразовитата нощ и закрачи към джипа. На фона на градската гълчава тя дочу приглушените звуци от стереото, което гърмеше отвътре и се усилваше с всяка крачка. Потръпна, припомняйки си как Спенсър се прибираще пиян след полунощ и пускаше оперна музика с пълна сила. Побърза да прогони тези мисли. Той вече не пиеше, беше ѝ обещал, че ще спре да пие онази сутрин в кафенето, преди месеци. Онова беше останало в миналото.

А това тук е бъдещето, каза си Грейс, загърна се плътно с палтото си и забърза по паважа. Когато се доближи достатъчно, тя забеляза, че цялото шаси на джипа се тресеше от гръмовните басове и разпозна музиката. Трябваше да се досети.

Колдплей.

Гласът на Крие Мартин я посрещна, когато отвори вратата, но в първия момент Спенсър изобщо не я забеляза. Той се беше облегал на седалката, внимателно пригладената му с гел коса се беше разпиляла на облегалката, очите му бяха затворени и той си пееше унесено. Грейс забеляза, че Спенсър беше облякъл една от любимите ѝ ризи, светлосиня и разкопчана на яката, разкривайки съвършения триъгълник кожа под адамовата му ябълка, на ръцете му проблясваха бутонелите с лапис лазули. И тогава тя видя цигара в ръката му. В сърцето ѝ покълна зрънце тревога. Спенсър пушеше само когато пиеше.

— Охо, изглеждаш страхотно.

Грейс вдигна поглед от цигарата и срещна очите на Спенсър. Той ѝ се усмихваше одобрително и при нормални обстоятелства тя щеше да се изчерви от комплимента, да ѝ стане приятно, щеше да заглуши досадните съмнения и да си каже, че Спенсър е нейният мъж. Усмивката му щеше да я накара да осъзнае колко много я обичаше той, колко много го обичаше тя. Но когато Грейс погледна кръвясалите очи,

тя изпита само познатото вледеняващо предчувствие. Всички признаци бяха налице.

— Пил ли си? — Тя се помъчи да го каже като шега, като остроумен отговор на неговото ласкателство. Но прозвуча съвършено сериозно.

— Изпих чаша вино в скуош клуба. — Спенсър намали звука и загаси цигарата в малкия пепелник на таблото.

— Не каза ли, че ще спреш...

— Да се напивам, да, така е. Вече не нося на махмурлук както едно време — засмя се той, но забеляза загриженото ѝ изражение и поклати глава. — Не се тревожи, беше просто една чаша червено вино за здраве — увери я той с топла усмивка.

Грейс внезапно си припомни старите страхове, които удобно беше забравила. Действителността я облъхна като мразовит повей. Така ли щеше да бъде винаги? Цял живот ли щеше да се тревожи дали е спрял след първата чаша?

— Побързай, ще замръзнеш в тази рокля. — Спенсър потупа седалката до него. — Не знам дали си наясно, че материята е напълно прозрачна — отбеляза неодобрително той, когато Грейс седна до него.

— Така ли? — възкликна тя с театрална изненада, макар да знаеше, че нежният шифон беше прозрачен. Тъкмо затова обожаваше роклята.

Тя седна до Спенсър и той я целуна по бузата.

— Ммм, миришеш хубаво — прошепна доволно той.

— Благодаря — усмихна се Грейс, но стомахът ѝ се стегна в нервен възел. Неочаквано смутена, тя взе да си играе с подгъва на роклята.

— Е, как е твоята приятелка?

— О, добре. Тя е добре — усмихна се Грейс, а записът в главата ѝ отново прозвуча, ..._важното е да бъдеш с точния човек..._

— Какво облекчение — продължи Спенсър.

В главата на Грейс лентата не спираше да се върти и тя чу собствения си глас: „*Но как да разбере дали той е точният човек?*“

— Искам да кажа, това е чудесно... — Гласът му заглъхна, Спенсър свали роговите си очила, начумери чело съсредоточено и заби поглед напред, сякаш потънал в дълбок размисъл.

Грейс го погледна косо и видя как той бръкна в горния джоб на самото си и извади нещо.

— Това е за теб — каза Спенсър с колеблива усмивка.

И постави в скута ѝ малък бледожълт плик. Грейс задържа поглед върху него, преди да го повърти в ръка. Плъзна пръсти под капачето и го отвори. Вътре имаше малка бяла картичка. Върху нея, изписани със златни букви, имаше само три думи: „На Нова година.“

— Какво е това? — попита тя с любопитство.

— Дата — отвърна Спенсър, вече широко усмихнат.

Грейс го погледна недоумяващо.

— За сватбата ни — продължи той с леко потреперващ глас. — Ти нали каза, че искаш да определя дата — побърза да добави, като се пресегна и отмести косата от лицето ѝ. — И аз си помислих, че след дългия ни годеж, не би било проблем да насрочим сватбата след един месец. Както ти каза — какво чакаме? — Нервността му се стопи, докато обясняваше. — Макар че ще трябва да седнем и незабавно да започнем да организираме всичко.

И тогава Грейс видя края на историята. Гласът на Спенсър сякаш заглъхна, умът ѝ препусна през остатъка от вечерта, флирта, тържествените чаши шампанско, с които щяха да отбележат сдобряването си, изисканата вечеря, на която щяха да обсъждат сватбените приготовления, списъците с гостите и медения месец. Прибирането заедно, чашите коняк и свещите, бавното разсъбличане пред камината, сексът. Разбира се, той щеше да бъде страхотен, защото сексът за сдобряване винаги беше страхотен. Както и всичко останало през тези първи блажени, шеметни няколко дни на сдобряването. И всичко щеше да си бъде постарому. Всичко, за което Грейс някога бе мечтала, щеше да се сбъдне. Тя щеше да има Спенсър, свой дом, своята стабилност, животът си такъв какъвто го познаваше. Двата щяха да се оженят, да заминат на меден месец и след две-три години тя щеше да стане една от онези жени в Уандсуърт с две деца в частна детска градина, преуспяващ съпруг адвокат и гардероб с елегантни, класически рокли.

Само че това щяха да бъдат практични черни рокли, помисли си Грейс, припомняйки си сутринта на рождения си ден и предложението на Спенсър да облече старомодната трапецовидна черна рокля.

Нямаше да бъдат ефирните, кокетни рокли от Ню Йорк — красиви, секси и твърде прозрачни.

И които бяха подарък от Джими.

И точно в този момент Грейс осъзна, че човек не можеше да знае какво точно иска, докато не го получи. Тя обичаше Спенсър, но вече не беше влюбена в него, и честно казано, изглежда той също не беше влюбен в нея. Тя не беше точната жена за него, така както той не беше точният мъж за нея, и това нямаше нищо общо с досадните съмнения, нямаше нищо общо дори с пиенето му или с годежа им, или с нейните глупави рокли. А защото те бяха изгубили магията помежду си. По някаква причина тя беше изтекла между пръстите им и женитбата нямаше да я върне.

В главата ѝ прозвуча онзи глас: „*Важното е какво има в сърцето. Там е магията.*“ Грейс потръпна. Тя повече не можеше да го игнорира, повече не можеше да се преструва, не можеше да го отрича! Сърцето ѝ беше претъпкано с любов, толкова пълно, че тя едва дишаше. И всяка една магическа капчица принадлежеше на Джими.

От истината ѝ се зави свят.

— О, Спенсър... — Тя поклати глава. — Съжалявам, не мога да се омъжа за теб.

Дълбока резка проряза челото на Спенсър. Той изглеждаше шокиран. Объркан. *Възмутен.*

— Но аз мислех, че ти винаги си искала това?

Осмисляйки думите му, Грейс най-после се осъзна. И като погледна тъжно Спенсър, тя каза тихо:

— *Аз също.*

ГЛАВА 49

В небето нямаше нито едно облаче. Безбрежно чист балдахин с цвѳета на избелял денѳм се простираше над целия град, слънцето къпеше с топла пролетна светлина отрупаните с цвят дървета по улиците.

Поне веднъж времето беше погодило на Лондон приятна шега. Вместо да се намръщи с обичайните за Великден дъждове, студове и дори бури, то вдигна живака в термометрите до 27 градуса и въпреки досадните предупреждения на метеоролозите за опасностите от слънчево изгаряне, ултравиолетовите лъчи и замърсяването на въздуха, лондончаните празнуваха с пикник в парка, халби бира пред пъбовете и барбекю на всеки балкон, вътрешен двор и навес. На една такава малка тераса с навес Грейс отпиваше шампанско, загледана в раззеления се тгъл на Ййлинг Камън. Тя се наслаждаваше на мехурчетата върху езика си и на апетитния аромат на изпечени на дървени въглища бургери, кочани царевица и обилно намазани с масло и увити във фолио пресни картофи, заслушана в перуанските флейти от уредбата, оживеното бърбрене и пресекливия смях на гостите. Нейното прощално парти.

Грейс затвори очи и вдигна лице към топлите слънчеви лъчи. Трябваше да свикне с хубавото време, помисли си тя и се усмихна развълнувано при мисълта за подредените и приготвени куфари, самолетния билет между страниците на паспорта й и новия й живот, който я очакваше на другия край на света.

Всичко се беше случило толкова бързо. Преди по-малко от четири седмици Грейс седеше на бюрото си в службата, заета да освежава дизайна на рекламна брошура на световна верига хотели, а в следващия момент управителният директор й беше позвънил, за да я попита дали може да „намине да поговорят“. Отначало тя бе помислила, че искаше да обсъдят някакви крайни срокове или нови проекти или, което беше тревожно, нейната нестихваща вражда с Джанин, която след напускането на Маги се беше превърнала в

открита война. Така че си представете учудването ѝ, когато шефът ѝ беше казал да седне, беше похвалил таланта и работата ѝ и ѝ беше предложил възможност да се заеме с един нов проект.

В Сидни, Австралия.

Той беше продължил да говори, но Грейс чуваше само откъслечни фрази да оглавиш новия дизайнерски екип... щедър пакет за преместването... първоначално договор за шест месеца... страхотна възможност..., докато умът ѝ беше препуснал към онази декемврийска вечер, когато се беше сбогувала със Спенсър пред болницата, беше слязла от джипа и беше потънала в мрака. Грейс не беше сигурна къде отиваше или накъде се беше запътила, онези първи крачки бяха бавни, несигурни, плахи. Когато изведнъж я заля онази вълна на еуфория, която произтича от съзнанието, че си постъпил правилно, и Грейс закрачи смело, бръкнала дълбоко в джобовете си. Защото тя знаеше къде отива и нямаше търпение да се озове там. Това беше нейното ново бъдеще.

Не че покрай пътуването не липсваха трудни моменти. През следващите седмици и месеци Грейс беше принудена да изтърпи Коледа с разочарованата си майка, която се вайкаше какво щяха да си помислят съседите и се оплакваше, че булчинските спални комплекти не можеха да бъдат върнати в магазина. В новогодишната нощ Грейс се беше озовала на парти, където се забавляваше, докато не започна обратното броене, а тя се беше оказала заобиколена от разноцветни балони и целуващи се двойки. Колкото до деня на влюбените, Грейс беше преживяла не един и два болезнени спомени, докато седеше на бюрото си в офиса, заобиколена от красиви букети, но и от тях се бе отървала, когато се беше качила на метрото и се беше натъкнала на отчаяните стада мъже стискащи балони с хелий и безбожно скъпи букети от рози. Грейс може и да беше пожертвала своето право на кичозна картичка, но честно казано, не изпитваше съжаление, а единствено облекчение.

Всъщност, тя не се обръщаше назад и не съжаляваше за решението си.

Нито когато прекарваше сама съботните вечери, нито когато гледаше женените двойки в Старбъкс с техните розовобузи бебета и привидно идеален живот, нито дори когато чу слуха, че Спенсър е замесен в развода на Тамсин не само като неин адвокат. Чак сега Грейс

виждаше, че е трябвало да скъсат преди години. Тя беше искала от него повече, отколкото Спенсър можеше да ѝ даде и беше делила живота си с неподходящия мъж от страх да не остане сама.

Но по ирония се оказа, че не е толкова лошо да останеш сама. Грейс се радваше на новооткритата свобода, приветстваше завръщането на стария си независим дух, наслаждаваше се на разкрепостяващото чувство, че може да прави каквото си поиска, когато и както си поиска. След като се изнесе от малкото жилище в Ърл Корт, Грейс беше предприела първата рискована стъпка по имотната стълбица и сега беше горд собственик на прекрасен малък апартамент в Шепърдс Буш, който беше боядисала в цветовете на дъгата, без нито един нюанс на магнолия. Вярно, сега беше бедна като църковна мишка, изплащаше ужасяващо голяма ипотека и прекарваше уикендите в разглеждане на намалените стоки в ИКЕА, с преметната на гърба жълта найлонова торба, но беше по-щастлива отвсякога.

С едно изключение. И то беше едно много голямо изключение: *Джими*. От онази сутрин след прекараната нощ заедно, те не бяха разговаряли и не се бяха виждали. Грейс беше мислила да му се обади, сигурно около милион пъти, но всеки път, когато започваше да набира номера му, тя се спираше. Какъв смисъл имаше? Какво щеше да му каже? Че беше допуснала голяма грешка? Че тъгуваше по него като луда? Че ѝ липсваха неговите цинични шеги, неговата хипохондрия, неговия песимизъм? Че ѝ липсваха шантавите му есемеси, слушането на последните музикални тави, които си беше купил или препирните дали на луната е стъпвал човешки крак? Да му каже, че той я изкарваше от кожата ѝ от яд? Че можеше да я накара да се смее до припадък? Че въпреки несходствата между тях, той беше толкова подходящ за нея? *Или щеше да му каже, че беше влюбена в него?*

Защото Грейс беше влюбена в Джими. Напълно, изцяло и безвъзвратно. Обръщайки поглед назад, тя осъзнаваше, че сигурно е била тайно, неволно, несъзнателно влюбена в Джими още като тийнейджърка в Манчестър. Но сега беше твърде късно. Както се казва, точният момент е решаващ, а на нея ѝ липсваше усет към точните моменти.

Беше подочула, че Джими беше отдал лондонското си студио под наем и се беше върнал в Манчестър. Само толкова беше успяла да научи от Клайв, нищо повече. Без други подробности, емоции, чувства

и мисли. Но тя какво очакваше? Джими беше споделил с Клайв, че нощта с нея е била грешка — това ѝ стигаше. Сигурно беше постъпил по същия начин, както навремето с Кайли, беше я поставил в кутия и беше затворил капака.

Грейс огледа гостите с мъчителен копнеж, макар да знаеше, че Джими го няма, той беше заключил кутията и беше изхвърлил ключа.

— Някой иска ли наденичка?

Клайв намести шапката си на майстор готвач, като не спираше да се суети гордо около барбекюто.

— Май са идеално препечени.

— Искаш да кажеш почти овъглени — поправи го нечий познат глас.

Грейс се обърна. В другия край на терасата на последния етаж една поразително красива брюнетка в обгръщаща фигурата златиста китайска мандаринска рокля, чифт смарагдово зелени обувки на невъзможно високи токчета и едра бяла орхидея, затъкната зад ухото ѝ, плъзна нежно ръце около увития в готварска престилка Клайв. Риан изглеждаше изумително, помисли си Грейс, докато Клайв се изви, хвана я за забележително малкото дупе с облечената в готварска ръкавица ръка, а с другата измъкна орхидеята от косата ѝ и мушна дръжката на цветето в устата си.

Почти пет месеца след запознанството си, Риан и Клайв бяха все така лудо влюбени. След като беше напуснала общинското фондово жилище, Риан заедно с Джак, купища кристали, благовонни пръчици, украшения и колекцията етно музика се бяха пренесли при Клайв в Ийлинг, вдъхвайки нов живот в неговия занемарен ергенски апартамент, внасяйки струи цвят, пръски приказни светлини и непресекващ весел смях.

Смехът идваше главно от Джак, който моментално беше зарязал Барби и беше взел Клайв под крилото си като свой нов най-добър приятел. В началото Риан бе подходила предпазливо: връзката между нея и Джак бе специална, тя я пазеше като зеницата на окото си. Но една вечер, няколко седмици по-късно, наблюдавайки как Джак и Клайв обикаляха хола на четири крака и си играеха на морски чудовища, всичките ѝ съмнения и опасения се бяха стопили. Клайв

нямаше да разруши връзката. Напротив, той щеше да я скрепи по-здраво.

За първи път в живота си Риан чувстваше, че беше намерила истинското щастие. Странната особеност на щастието е, че то има ефекта на доминото. След онази първа поръчка за грим, кариерата ѝ отново потръгна и вчера Риан беше провела един неочакван и много вълнуващ телефонен разговор с модната редакторка на „Vogue“, която ѝ каза, че е видяла работата ѝ и е много впечатлена, затова я помоли да обмисли възможността да „поеме няколко поръчки за списанието“. Риан нямаше какво да обмисля, но се постара да запази гласа си равен, престори се, че проверява графика си и спомена нещо за „свободен прозорец“, като пет минути по-късно затвори телефона и добави в дневника си ангажимент, заведен като: „9 часа сутринта, хотел Сандърсън“ (след което, с големи главни букви, подчертано два пъти) „Гуинет Полтроу“.

Но най-голямата изненада се случи на снимки неотдавна. След като се ръкува с голям антураж от фризьори, стилисти, лични асистенти и редактори от списанието, тя беше зърнала фотографа. Той стоеше с гръб към нея, даваше указания на своята армия от асистенти, които подреждаха прожектори, рефлексори, триподи и екрани за фон, а Риан, смутена, че са ѝ възложили работа след почти тригодишно отсъствие от модната арена, отиде да му се представи. За да открие, че вече се бяха срещали.

— Фил. — Стъписана да види бившия си мъж, тя се беше вцепенила от изненада, протегнала ръка за ненужно ръкостискане, с посърнала усмивка. — Какво правиш тук? — беше изтърсила тя, опитвайки се да запази самообладание, уви, без успех.

— Ъм... правя снимки — опита се да се пошегува той, източените му мургави пръсти вдигнаха професионалния фотоапарат в опит за обяснение.

Между тях се беше отворила пропаст. Последвана от мълчание. И тогава двамата заговориха едновременно.

— Аз мислех, че си в Щатите... — беше започнала тя.

— Ти изглеждаш страхотно... — беше понечил да каже той.

Тук двамата замълчаха.

— Така е, дойдох само за тази фотосесия. Щях да ти се обадя... — гласът му пресекна. — Как е Джак? — попита той.

— Добре е, предвид... — Риан спря, първоначалното изкушение да подхвърли някоя язвителна забележка за бащата, когото Джак виждаше от дъжд на вятър, който присъстваше в живота му само чрез презокеански телефонни разговори и разточителни подаръци за Коледа и рождения ден. Но се спря, осъзнавайки, че тя вече не изпитваше озлобление към Фил, а само съжаление. — Той ще бъде щастлив да те види — благородно завърши тя.

— И аз ще бъда щастлив да го видя. Много ми липсва. — Самоувереното лустро на Фил се пропука и той наведе очи, като я погледна изпод гъстите черни мигли. Същите като миглите на Джак. — Ти също ми липсваш — добави тихо той с онзи поглед, който навремето би събудил ята пърхащи пеперуди в стомаха ѝ, но сега тя остана неочаквано спокойна. — Разделих се с Оливия, цялата история беше грешка. — Докато говореше, Фил беше поклатил глава, тръскайки тъмните си къдрици, точно както правеше Джак. — Чудех се... — Той посегна и погали с палец вътрешната страна на китката ѝ, точно както едно време. — Искаш ли да излезем на вечеря някой път?

Дъхът беше заседнал в гърлото на Риан. И за един кратък миг тя беше застинала, изкушена от прастарата си фантазия как двамата с Фил се събират отново заедно.

— Съжалявам, не мога. — Клатейки глава, Риан беше отдръпнала ръката си. — Заета съм.

И съм влюбена, беше добавила наум тя, с усещането за топла прегръдка при мисълта за Клайв. Онова между тях не беше фантазия, то беше реално. Напъхвайки ръце дълбоко в джобовете си, Риан се беше отдалечила, без да погледне назад.

— Мога ли да те изкуша?

Грейс се обърна и видя Риан с поднос почернели, овъглени наденици, натикани под носа ѝ. Тя поклати глава, усмихната.

— Не, благодаря, мисля да пропусна.

— Не те виня — прошепна приятелката ѝ и потисна кикота си, улавяйки погледа на Клайв. С усмивка се престори как преглъща, а после направи потресена физиономия. — О, мила, той се старее много, но е ужасен готвач, никой не иска да вкуси нищичко — изплака тя. — Ако дори само *погледна* още една вегетарианска наденица, ще

експлодирам. — Риан потърси спасение и го намери под формата на една палма в кашпа. — Знам, ще ги скрия — изсъска тя и изсипа подноса в саксията, като чевръсто ги зарови в пръстта. — Ето, проблемът е решен.

Тя се изправи, взе чаша шампанско и се чукна с Грейс.

— Наздраве.

— Да пием за майстор готвача — ухили се Грейс.

— Да пием за теб — побърза да я поправи Риан. — И за новия ти живот. Въпреки че ще ми липсваш ужасно. — Една издайническа сълза понечи да се отрони, но тя веднага я преглътна. — Сега на кого ще се обаждам всяка сутрин, за да му прочета хороскопа?

— Имаш си Клайв — изтъкна усмихната Грейс.

— Да, знам, знам, но не е същото. Освен това той не вярва на хороскопите.

— Знаеш ли, трябва да ти призная нещо — въздъхна Грейс. — И аз не им вярвам.

Риан придоби изражението на човек, който току-що е научил, че папата е гей. Но като видя нещата откъм забавната им страна, на лицето ѝ разцъфна широка усмивка.

— Понеже знам, че си Телец, ще ти простя — изкиска се Риан.

— Пък и без това изглеждаш страхотно — добави одобрително тя. — Нова ли е? — Тя посочи изчистената, яркочервена сатенена рокля на Грейс. — Май не съм я виждала.

— Виждала си я.

Риан я погледна объркано.

— Висеше на вратата на спалнята — подсети я Грейс.

— Но онова не беше ли...? — Гласът на Риан се поколеба, докато осмисляше чутото. — Искаш да кажеш, че... о, боже мой, това да не е...

Грейс се усмихна лукаво.

— *Булчинската ти рокля?*

Тя кимна щастливо.

— Върнах на Спенсър годежния пръстен, въпреки че той твърдеше, че не го иска. Така беше честно. Но щеше да е срамota да прахосам роклята, затова я дадох да я скъсят и да я боядисат. — Тя се завъртя грациозно, а разкошната материя се надипли малко под коленете ѝ. — Бялото никога не ми е отивало.

— Без съмнение — съгласи се Риан и двете избухнаха в смях.

Прекъсна ги звънецът на вратата.

Неочаквано, стомахът на Грейс се сви.

— Питам се кой ли е това? — Риан се намръщи, докато прехвърляше наум списъка с гостите. Като организатор на изненадата, тя беше посветила последните няколко седмици в игра на детектив, проучвайки тайно тефтера с адресите и телефоните на всички познати на Грейс, и звънейки на приятелите ѝ.

— Не знам — каза Грейс, като се помъчи да запази привидно спокойствие, докато вътрешно беше нащрек. Дали беше Джими? За миг тя се вкопчи в тази фантазия, преди да я захвърли. Не беше той, разбира се, каза си строго тя. Той беше в Манчестър. Той не знаеше, че тя заминава за Австралия. А ако случайно знаеше, определено не го беше грижа.

Но мъничкото гласче в нея набра смелост и взе да я обстрелва с милион възможности. Може би Клайв му беше казал, може би той беше изминал целия път от Манчестър до Лондон, може би се канеше да я изненада... Надеждите препуснаха, преди Грейс да може да ги спре и изведнъж тя осъзна колко отчаяно искаше това да е Джими, колко копнееше да го види отново.

На вратата се позвъни отново.

Всеки един мускул в тялото на Грейс се напрегна.

— Торбалан — провикна се развълнувано Джак, захвърли недоядената си наденичка и се завтече през краката на гостите към френските прозорци. — *Мамо, дошъл е Торбалан* — извика още по-високо той.

— Откъде ги чува тези неща? — затюхка се Риан, като се изчерви силно и хвърли ужасен поглед на Джак. — Ей сега идвам, само да видя кой е. — Притеснена, тя прекоси терасата — което не беше лесно, тъй като високите ѝ токове затъваха между камъчетата, — за да отвори входната врата.

Грейс наостри уши. Последва меко щракване на дръжката, изскърцване на вратата и се разнесе гласът на Риан:

— Грейс, ела тук и виж кой е дошъл.

Нима бе възможно? С разкъсвано от очакване и надежда сърце, Грейс взе да си проправя път между гостите, без да откъсва поглед от вратата.

— Извинявай, че закъснях.

Познатият глас я обезоръжи и като съзря човека, който стоеше в коридора с ниско подстригана глава и мургав тен, очите на Грейс се разшириха от изненада. Надеждата ѝ да види Джими моментално се изпари, но вместо разочарование, на лицето ѝ се изписа щастлива усмивка. Тя отвори обятия и извика радостно:

— *Маги!*

ГЛАВА 50

Следобедът се изниза неусетно. Грейс не се отделяше от Маги, която беше долетяла от Марбея специално за случая, и слушаше възторжено забавните истории за новия ѝ живот в Испания, удивяваше се колко добре изглежда.

— Докторът каза, че сме го преборили. — Маги се усмихна, разви една близалка с вкус на кафе с мляко и я пъхна в устата си. След като отказа цигарите, сега близалките бяха невинния заместител. Какво пък, щом можаха да спасят Коджак^[1], шегуваше се Маги, като поглаждаше голата си глава. — Сега остава да стискаме палци гадорията да не се върне.

— Това е страхотна новина, Магс — изрече радостно Грейс и я прегърна.

— Грасиас — отвърна Маги с най-ужасния испански акцент, който Грейс беше чувала някога.

— Виждам, че испанският вече ти се отдава — любезно я похвали Грейс.

— Претърпях мастектомия, а не лоботомия — пошегува се Маги, без да се връзва на комплиментата. — Не ме заблуждавай, знам, че говоря ужасно. Сони е отчаян, съседите ми са отчаяни, аз съм отчаяна... — Тя завъртя мелодраматично очи. — За всичко за виновни онези касетки с аудио уроците. Все още съм на първата. От месеци кибица в идиотския ресторант и повтарям, че съм алергична към морски дарове.

За момент двете останаха с непроницаеми физиономии, припомняйки си сутрешното пътуване към офиса. Тогава раменете на Маги започнаха да се тресат леко, висящите обици с фалшиви диаманти се залюляха край шията ѝ и тя избухна във висок смях, увеличайки след себе си Грейс, която изпръхтя шумно и двете се разсмяха от сърце.

Някак твърде бързо вечерта се превърна в нощ и хората започнаха да се сбогуват и да се разотиват. Докато накрая на терасата

останаха само Клайв, Риан и Грейс, похапващи бонбони и остатъците от шоколадовия сладолед.

— Е, май това беше — въздъхна Грейс, като облиза горещата лепкава сладост от пръстите си и налапа лъжица студен сладолед. — Време е да тръгвам. — Тя остави лъжицата на масичката и се изправи.

Риан вдигна глава от своя сладолед и ахна.

— Вече?!

— За съжаление, да — каза Грейс и се усмихна тъжно. — Полетът ми е утре на обяд, но от фирмата са ми уредили да пренощувам в хотел на летището и трябва да мина през апартамента да си взема багажа... — Тя се прозя шумно. — А вече стана късно.

— Да, знам, знам. — Риан остави полузаспалия на дивана Клайв и влезе в хола. — Ще ти повикам такси, ползваме една прилична компания, много са евтини... — Тя се засуети, прелисти указателя, набра номера и продиктува адреса. Обърна се към Грейс, а по носа ѝ се търкулна една голяма сълза. — О, Грейс, толкова ще ми липсваш — подсмъркна шумно тя и захлупи лице в длани, за да скрие сълзите си — Извинявай, не ми обръщай внимание, аз съм си такава, сантиментална и глупава. Прекалих с шампанското.

— А според мен не пи достатъчно — каза Грейс и я притисна в здрава мечешка прегръдка, полагайки невероятни усилия да не се разплаче. Не я биваше в сбогуванията и сълзите вече напиреха с очите ѝ. Риан, Лондон и животът ѝ тук щяха да ѝ липсват. Най-много от всичко щеше да ѝ липсва Джими. Но той и без това ми липсва, помисли си Грейс примирено.

— Съжалявам, че той не дойде — прошепна Риан, сякаш прочела мислите ѝ.

Грейс срещна погледа ѝ и осъзна, че понякога не беше нужно да казваш нищо на приятелите си, понякога те усещаха нещата интуитивно.

— И аз съжалявам.

Риан стисна ръката ѝ за кураж.

— Ако някога видиш Джими... — започна Грейс.

— Да? — додаде с надежда Риан. От месеци се опитваше да убеди Грейс просто да вдигне телефона и да му се обади. Но Грейс беше такъв инат. Незнайно защо, упорито отказваше. — Искаш ли да му предам нещо?

Грейс се поколеба. През последните месеци беше мислила за хилядите неща, които искаше да каже на Джими, но сега, в този момент, нищо не ѝ идваше наум.

— Не. Нищо. — Тя се усмихна тъжно и поклати глава.

Клаксонът отвън сигнализира за пристигането на таксито.

Грейс събра нещата си, които лежаха разхвърляни на терасата и заслиза по стълбите, последвана от Клайв и Риан.

— А вие двамата се пазете. — Тя ги прегърна за последен път и се качи в таксито.

— Довиждане... на добър час — извика Клайв и прегърна Риан.

— И не забравяй да ни изпратиш пощенска картичка — напомни ѝ Риан. Застанали един до друг на вратата, те махаха дълго след Грейс.

Десет минути по-късно някой позвъни на вратата.

— Кой може да е това? — възкликна Риан и затупурка към домофона, както беше по пижама и пантофи с пухчета. Кой е?

Чу се бръмчене, последвано от немощен глас.

— Изпуснах ли купона? Аз съм... — последвано от още по-силно прашчане.

Риан притисна слушалката до ухото си.

— Не те чувам добре, трябва да говориш по-високо! — извика тя, като си отбеляза наум да даде домофона за ремонт. Клайв от месеци повтаряше, че ще го поправи, но Риан вече беше установила, че той принадлежеше към гилдията на вечно отлагащите майстори.

Изгубила търпение, Риан натисна копчето за отваряне на вратата. После отвори входната врата на апартамента и се заслуша в стъпките на човека, който се изкачваше по стълбите. Зачака нетърпеливо да види кой беше окъснелият гостенин. Или кои бяха, помисли си тя, долавяйки поне два чифта крака, запъхтяното дишане и видя два силуета да се очертават в слабо осветения коридор.

Бяха един мъж и неговото куче.

— Закъсня — обади се Клайв, преди някой друг да успее да заговори.

— Знам, спуках гума... опитах се да пристигна колкото е възможно по-бързо.

— *Извинете* — намеси се Риан, ядосана, че я пренебрегваха. Тя се обърна да огледа непознатия в хола. Нещо в него ѝ се струваше необяснимо познато. Тя протегна ръка и изрече многозначително:

— А вие кой сте?

— О, съжалявам — извини се той, протегна ръка и се усмихна. — Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Джими.

— *Джими?* — Риан беше поразена. Разбира се, мъжът от ресторанта, мъжът, който беше разбил сърцето на осемнайсетгодишната Грейс, *мъжът, в който приятелката ѝ беше влюбена*. Риан се обърна към Клайв и възкликна невярващо: — Ти си знаел, че той ще дойде?! *Очаквал си го?!*

— Разбира се. — Клайв вдигна рамена, недоумявайки защо тя му задаваше този въпрос. — Аз го поканих.

Гледайки как Клайв и Джими се тупат по гърбовете, докато се отправят към терасата, Риан изпита дълбоко удивление. Защо мъжете никога не ти казваха важните подробности?

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита кисело тя.

— Само, че според мен ти си най-прекрасната жена на света — смигна ѝ Клайв, докато си свиваше цигара. Недоволството на Риан тутакси се стопи и тя изчезна в кухнята, заета да приготвя кафе и нещо за хапване.

— Е, как си, стари приятелю? — попита Клайв, като му подаде една бира и останалите бонбони.

— Грейс тук ли е? — премина по същество Джими.

Клайв се помести неловко. Намръщи се и се почеса яростно по главата, чудейки се как да поднесе новината.

— Тя тръгна за летището — изтърси той. Чувството за такт не беше силната му страна.

Джими видимо пребледня.

— За летището? — повтори тихо той.

За момент Джими остана прегърбен на шезлонга, вперил безизразен поглед в пространството. След като Клайв му бе позвънил в Манчестър, за да му каже, че Грейс се мести в Сидни и че ѝ организират прощално парти, той изпита неистово желание да я види, преди да замине. Беше непоносимо да осъзнае, че я бе изпуснал.

— Добре ли си, приятелю? — попита внимателно Клайв.

— Не, чувствам се ужасно — изохка Джими, като се хвана за главата. — Погледни ме в очите — виждаш ли нещо? — настоя той, без да сваля поглед от Клайв. — Убеден съм, че имам тумор.

Разсмей го, на всяка цена го разсмей, каза си Клайв.

— Изглеждаш добре, честно — каза той.

— Тогава защо се чувствам по този начин? Не искам да се чувствам така. Искam си стария живот. *Искam да съм си стария Джими.*

— Повярвай ми, не го искаш — произнесе тихо Клайв, като поклати глава.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джими намръщено.

Клайв смъкна готварската шапка от главата си и се отпусна на един градински стол. Лицето му се сгърчи в болезнена гримаса, когато седна върху нещо твърдо. „Нещото“ се оказа еднокракия робот на Джак. Клайв се покашля смутено.

— Ти си най-добрият ми приятел и аз много те обичам...

Джими се притесни от този емоционален изблик. Вярно, не се бяха виждали от пет месеца и Клайв също му липсваше. Но все пак...

— Но ти беше пълно леке — изтърси Клайв. — Не само по отношение на жените, но и към приятелите си. — Той преглътна, адамовата му ябълка подскочи нервно, а погледът му избяга някъде напред, челото му се намръщи от усилието да намери точните думи. — И тогава се появи Грейс и... е, аз не я познавам много добре, но сигурно е специална, защото тя те промени. Към по-добро, трябва да добавя. Сега ти си много по-добър човек.

Настъпи тишина. Мускулчето в челюстта на Джими затрепери.

Виждайки това, Клайв се усъмни дали честността му беше уместна. Какво го беше накарало да изприказва всичките тези неща? Кой твърдеше, че откровеността беше най-добрата политика? Притеснен, че е прекрачил границата, той отпи глътка бира и зачака неизбежния отпор. Но отпор не последва.

— Това да не е някакъв завоалиран начин да ми направиш комплимент? — попита Джими и го погледна с печална усмивка.

Лицето на Клайв се отпусна в крива усмивка.

— Със сигурност — каза той и кимна категорично.

— Добре, в такъв случай е мой ред да ти върна комплимента. — Той погледна Риан, която беше заета да рисува мустаци на Джак с

молив за вежди. Малкият отказваше да си легне и настояваше, че е тигър. — Риан изглежда прекрасна... — Многозначителният му поглед накара Клайв да се изчерви. — ... а Джак е страхотно дете, а доколкото виждам, вие тримата се разбирате чудесно. — Той отпи от бирата си. — И така, макар че никога не съм допускал, че ще доживея деня, когато ще ти поискам съвет по отношение на жените, ето, че стигнах дотук. — Той прикова поглед в приятеля си. — Кажи ми. Какво да направя?

— Първо ми кажи какво искаш.

— Просто е. Грейс. — Джими угаси цигарата си. — Но...

— Никакво но — отсече Клайв. — Ако наистина искаш тази жена, ще трябва да се бориш за нея. Ще трябва да направиш всичко по силите си, защото не можеш да си позволиш да я загубиш, Джими. Не и отново. Последния път ти я изгуби за тринайсет години, този път може да не извадиш същия късмет. Този път може да е завинаги.

Завинаги. Джими се стресна от тази дума. Беше толкова крайна. Необратима. *Немислима.* Завинаги означаваше никога да няма шанса да ѝ каже какво чувстваше, никога да не успее да ѝ каже колко много я обичаше, никога да не може да обясни защо не ѝ се беше обадил преди тринайсет години...

Така повече не можеше.

Джими скочи от шезлонга, натика бирата си в ръката на слисания Клайв и залепи звучна целувка на бузата на Риан.

— Трябва да тръгвам — съобщи напористо той.

— Тръгваш ли? — Заекна Риан. Въръжена с поднос дребни хапки и храна от барбекюто, тя го зяпна с отворена уста. — Но ти току-що пристигна.

— Знам, но когато човек реши, че иска да бъде с някого завинаги, той иска *завинаги* да започне още сега.

Риан го изглежда още по-слисано. Какви ги говореше Джими? Май си беше изгубил ума.

Но за Джими всичко беше съвсем логично. Сякаш изведнъж всичко беше дошло на фокус и той виждаше нещата с такава удивителна яснота, че не можеше да повярва, че доскоро е бил сляп.

— Значи нищо няма да хапнеш? — Риан поднесе услужливо таблата. След като беше слушала толкова много за прочутия Джими, срещата с него беше почти като запознанство със знаменитост и тя

изпитваше недоволство задето нямаше да може да го впечатли с ролята си на безупречна домакиня.

— Благодаря, но не. Не искам да губя повече време. Вече пропилях достатъчно — заяви той, обзет от прилив на еуфория, който го извиси до небето и го амбицира да зашемети публиката от блестящи звезди. — Искам само едно нещо на света и то е Грейс. Грейс, чувате ли? *Аз обичам Грейс. Аз съм влюбен в Грейс.* — Останал без дъх, той се обърна и излезе тичешком от апартамента. Флоси изприпка след него, двамата се спуснаха по стълбите, като прескачаха по три стъпала наведнъж, и се озоваха на улицата, където беше паркиран ситроенът. Клайв и Риан се спогледаха.

— Боже мой, това е невероятно романтично — прошепна Риан с насълзени очи. — Джими е влюбен в Грейс и тя е влюбена в него. Те са идеална двойка. Те са сродни души. Ин и ян. Това е толкова удивително, толкова прекрасно, толкова вълнуващо, толкова... — *Трагично* — прошепна Риан. — О, боже, това е ужасно, той закъсня, Грейс вече е тръгнала.

— Мисля, че той схвана това, любима — утеши я Клайв, като стисна лекичко рамото ѝ. — Не се тревожи, той ще отиде до апартамента ѝ. Аз му дадох новия ѝ адрес.

— Но тя няма да нощува там — изплака Риан. — Тя отиде само, за да си вземе куфарите и ще пренощува в някакъв хотел на летището, но не уточни в кой. — Беше готова да се разплаче с глас.

— Не се тревожи, можем да ѝ се обадим по телефона — ведро предложи Клайв. И в този момент видя как Риан пребледня и посърна, сочейки някакъв лъскав предмет до мушкатото.

Беше мобилният телефон на Грейс.

— Забравила го е... — Гласът ѝ пресекна, заглушен от рева на двигателя. Те надзърнаха към мъждиво осветената улица и видяха как белият ситроен зави и се стопи в нощта.

— О, боже — промълви Риан и се сгуши в тениската на Клайв. — Дано да я намери. Дано най-накрая се съберат.

— И аз на това се надявам — каза Клайв и добави с измъчена усмивка. — За доброто на всички ни. — Той притегли Риан по-близо.

Хайде. Светни зелено, негоднико. *Светни.*

Попаднал зад цяла колона автомобили на светофара, Джими барабанеше нетърпеливо по волана и гледаше яростно червения светофар, опитвайки се със силата на волята си да го накара да светне зелено. По дяволите! Наближава полунощ, а аз попаднах в задръстване, изруга Джими и наду клаксона.

Флоси изскимтя и зарови муцуна под лапите си.

Светна зелено.

— Най-последно — процеди мрачно Джими, като включи на първа скорост и потегли. Шофьорът на беемвето в съседното платно, някакъв тип с бейзболна шапка, изтълкува погрешно нетърпението му като желание за гонка и даде газ с идиотска усмивка. Не можеше да става дума за състезание. Лъскавият бял ситроен може и да беше модна икона, истинска класика, която придаваше стил и изисканост на водача си, но в движение приличаше на круизен лайнер през Суецкия канал. Докато електриково синьото беемве, летеше като ракета.

При нормални обстоятелства борбеният дух на Джими би скочил в надпреварата, но сега той почти не забеляза, когато беемвето прелетя покрай него, не обърна внимание на шофьора, който се ухили победоносно и наду клаксона, престроявайки се в съседното платно. Вместо това Джими се беше съсредоточил да избира най-прекия път.

— Още малко остава, само няколко улици, почти стигнахме — мърмореше си той под носа, като проследяваше наум маршрута. Шофираше от двайсет минути и сега, наближавайки Шепърдс Буш, по тялото му вече се разливаше облекчение. Най-сетне наближаваше апартамента на Грейс.

Най-последно щеше да я види.

Той зави край ъгъла и в този момент съзря Грейс в далечината. Дъхът му замря в гърлото. Тя изглеждаше толкова красива: червена рокля, проблясващи чехли, пусната свободно коса... Сърцето му политна, а след това полетя в пропастта... куфари, сакове, чанти. Ситроенът прелетя над една бабуна за намаляване на скоростта и Джими наби остро спирачките. Принуден да намали скоростта точно когато трябваше да лети с пълна скорост, той видя ужасен как багажът ѝ взе да потъва в багажника на едно такси, проследи как Грейс се настани на задната седалка, и видя как таксито изчезна надолу по улицата.

Паниката изригна в него като вулкан. Изведнъж неговото признание, речта му, обяснението му, надеждата му се стопиха пред очите му. Изплашен, Джими настъпи педала на акселератора и засили колата през асфалтовите бабуни, с болезнено задиращо по настилната шаси, в отчаян опит да настигне таксито, чийто шофьор ненадейно ускори ход и взе да се провира между колите. Сякаш беше надушил че го следят, помисли си Джими, който беше гледал не едно и две преследвания с полицейски коли и сега се беше въвлякъл в такова. Само че аз нямам никакъв шанс, понеже карам никакъв проклет параход, ядоса се той, тутакси заклея мил шика на класическия автомобил. Външността не беше най-важното. В момента той би дал всичко да караше опел астра.

Таксито мина на жълт светофар и Джими се опита да го последва, но рискът да бъде премазан от един грамаден камион, който се задаваше срещу него, го принуди да спре. Отчаян, той удари с ръце волана. Трябваше да измисли план Б. Извади телефона си. Налагаше се да се обади на Грейс. Нямаше друг избор. Щеше да й каже по телефона онова, което искаше да й каже лице в лице. Виждайки как стоповете на таксито се стопиха в далечината, той натика слушалката в ухото си и позвъни на Грейс. Чу свободен сигнал. Превключване. Сърцето му се изстреля право в устата като топка за боулинг.

— Ало?

— Грейс, аз съм, Джими — изрече той, а всички опити да каже нещо остроумно и уверено излетяха през прозореца.

— О, Джими, това не е Грейс, аз съм, Риан — извини се нечий плътен глас в другия край. Точно в този момент Джими осъзна какво бе усещането да си прикован на потъващ кораб и да откриеш, че единствената спасителна жилетка на борда е пробита. — Грейс си е забравила телефона на партито.

Но Джими вече не слушаше. Светофарът беше светнал зелено. Той пусна телефона в скута си, улови волана с две ръце и настъпи педалите. Двигателят изръмжа и колата се изстреля напред, топлият нощен вятър облъхна купето през отворените прозорци, разрошвайки козината на Флоси. Но от таксито на Грейс нямаше и следа. Джими даде пълна газ. Скоростомерът показваше 80 километра в час... увеличи се на 90... после до 100 километра в час. Ситроенът летеше към Хийтроу, но таксито не се виждаше. О, боже, изплака безмълвно

Джими, това просто не можеше да се случва. Къде беше изчезнала Грейс? Той огледа трескаво колите пред себе си. Ами ако пак я загубя? Ами ако се случеше точно както казваше Клайв? Ами ако този път беше завинаги?

Думите се забиха в мозъка му, помитайки всяко съмнение. Ситуацията изискваше отчаяни средства. Тя изискваше план. С намръщено чело, превит над волана, Джими се почувства като герой във филм за Джеймс Бонд. В такъв момент агент 007 би извадил тайното си оръжие, помисли си мрачно той. Но какво беше неговото? Какво можеше да направи той? Джими се начумери още повече. Мисли, Джими. Мътните да го вземат.

Мисли... Мисли... *Мисли.*

И тогава го осени една идея.

Той я отхвърли веднага. О, не, той не можеше. Просто не можеше. Сигурно имаше друг начин... Умът му се луташе, търсеше изход като плъх в лабиринт от лабораторен експеримент, опитваше се да намери алтернативен изход. Само че такъв нямаше. Мили боже. Не. Сърцето му заби лудо и той почувства как дланите му се изпотиха. Джими си пое дъх — дълбоко и продължително, задържа го и после издиша. Но това не промени абсолютно нищо. Сърцето му все така блъскаше като полудяло.

И все така нямаше друго решение.

Докато идеята придобиваше плът и форма, срамът в него крещеше. Последните остатъци от егото на Джими бяха на път да излетят през прозореца. Но друг начин нямаше. Той не знаеше какво друго да направи. Обичаше Грейс и ако имаше дори най-малкият, най-шантавият шанс това да сработи, да направи така, че Грейс да разбере и да му прости, той трябваше да го използва. Джими погледна часовника. Все още имаше време.

С разтреперана ръка той улови черното копче на радиото. Включи го и завъртя напред и назад, преминавайки през различни станции, профучавайки през отрязъци от песни.

— Хайде, де — изруга тихо той, докато накрая... — ... и за всички онези, които имат нужда доктор Купидон да подреди любовните им дела, обадете се на редакционния телефон на предаването „Любовен пасианс“...

Докато диктуваха телефона, Джими все джиясема си, сякаш допря дулото до челото си и натисна спусъка. И тогава, точно в този момент, той извърши самоубийство наред улицата. Започна да набира цифрите...

---

[1] Главният герой в едноименен американски телевизионен сериал от 1973 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 51

С лице облъхвано от топлия нощен въздух, Грейс се облакът на прозореца на таксито и зарея поглед навън, докато пътуваха към летището. Сградите профучаваха стремглаво край нея, познатите очертания на Лондон се стопяваха в далечината, и тя се замисли за всичко, което оставаше: семейството си, живота си, Джими.

Престани! Престани да мислиш за него, скастри се тя. Той не мисли за теб. Не дойде на изпращането ти. Дори не си направи труда да се сбогува. Той е на триста и шейсет километра оттук, в Манчестър. Сигурно е в леглото, с последното си завоевание. Сигурно съвсем е забравил за теб... Грейс прехапа устни и се загледа към Хийтроу. В далечината се виждаха премигващите светлини на самолетите, които кацаха и излитаха. Тя се развълнува от мисълта за предстоящия полет, но вълнението беше изместено от прилив на съжаление. Така и не беше успяла да се сбогува. Да обясни. Така и не беше успяла да му каже, че го обича.

Е, може би беше за добро. Ти стана за смях, каза си строго Грейс, като се облегна на меката тапицерия и вдигна стъклото на прозореца. Вятърът свистеше покрай ушите ѝ и тя долови някакъв познат глас по радиото. Не беше ли...? Грейс напрегна слух и разпозна гласа. Доктор Купидон. Не беше слушала предаването от онази нощ с Джими и като го чу сега, я заляха спомените.

— Извинете, бихте ли увеличили малко звука? — помоли тя, като се наведе напред към дебеловратия шофьор, който не беше обелил дума през целия път, но не спря да пуши собственоръчно свити цигари без филтър.

Последва ръмжане в знак на съгласие и звукът се увеличи.

— ... и тази вечер ни се обади много хора, явно слънцето извади наяве всички онези разбити сърца, които се нуждаят от помощ...

И ти ще ги излекуваш, нали, помисли си кисело Грейс, а на лицето ѝ се появи усмивка, когато се сети за Джими. Как би се радвал

да научи, че доктор Купидон се беше развел. Подобна новина би била балсам за неговата цинична, песимистична, скептична, присмехулна натура?

— ... но тази вечер съм ви приготвил нещо специално. Тази вечер няма да ви прочета писмо, защото писмо няма. Да, точно така, драги слушатели. Тази вечер ще чуем един отчаян зов за помощ, право от сърцето. Зовът за помощ на един мъж, на който буквално му свършва времето...

Грейс притвори очи и затаи дъх в очакване на несъмнено много интересна история.

— ... мъж, който знае по-добре от повечето от нас, че любовта никого не чака...

Тя се подсмихна. „Любовта никого не чака“, прошепна си тя и поклати глава с насмешка. В този момент таксито свърна рязко встрани към близката бензиностанция.

— Бензин — изгрухтя шофьорът вместо обяснение. Дръпна ръчната спирачка, отвори вратата и извади ключовете от стартера. Двигателят замря, а заедно с него и радиото.

Захвърлена в тишината, Грейс почувства дълбоко разочарование. По дяволите, исках да чуя тази история, изруга тя, наблюдавайки как шофьорът се наведе над помпата, едрото му тяло заплашваше да пръсне по шевовите лъскавия костюм, когато се пресегна към крайника и започна да пълни резервоара. Е, нищо, ще му отнеме само няколко минути, помисли си Грейс и въздъхнала след това вдиша петролните изпарения. Облегна се на седалката и зачака. Нетърпеливо.

Дишай дълбоко. Дишай дълбоко. Дишай дълбоко.

Джими преживяваше първата паническа атака в живота си. Стиснал волана, той летеше с шеметна скорост към летището, като сновеше между платната, едва не предизвика верижна катастрофа, когато набиваше спирачки пред камерите за наблюдение, а след това ускоряваше като луд, за да изпревари струпването покрай спирката на метрото, като с отчаяно се оглеждаше за таксито на Грейс, което сякаш се бе изпарило.

О, и да не забравяме незначителния факт, че в ухото му звучеше глас с фалшив американски акцент. Гласът, който случайно

принадлежеше на продуцента на „Любовен пасианс“.

— *Пригответи се да излееш сърцето си пред нацията, Джими! След десет секунди те включваме пряко и ще разговаряш с доктор Купидон.*

Сърцето му кънтеше в гърлото. По дяволите. Мътните да го вземат.

— Започвам да броя... 10, 9, 8, 7...

Това беше най-ужасният му кошмар. Не можеше да се мери с кошмара, когато тичаш по главната улица чисто гол, защото сега Джими щеше да се разголи по националното радио. Много по-лошо, отколкото да разголи мъжкото си достойнство. Сега той щеше да разголи душата си. Пред милиони непознати. Или още по-лошо, помисли си Джими, на път да повърне върху лъскавото табло на ситроена. Пред хора, които го познаваха.

— ... 6... 5... 4...

Всеки циничен, скептичен, негативен, подигравателен, презрителен, надменен, саркастичен, присмехулен, надут, нахакан, суетен, арогантен, самомнителен, себичен, горделив, самовлюбен, достоен, готин, самоуверен, овладян, хладнокръвен, спокоен, безгрижен, изтънчен ген в тялото му се надигна да възнегодува. *Не го прави, не го прави, не го прави!*, крещяха тези гласчета в главата му, като Шекспиров трагичен хор. Дай заден ход. Затвори телефона. Бягай, спасявай се. Ти няма да преживееш този срам. Ти никога няма да се възстановиш от излагането. Повече никога няма да посмееш да вдигнеш глава в обществото.

— ... 3... 2...

На ръба да послуша съвета им, да бие отбой, да затвори и да се наслади на облекчението, че се е спасил, преди да е станало твърде късно, Джими чу един значително по-висок глас вътре в него.

Ти повече никога няма да видиш Грейс.

Щом тази мисъл го осени, предаването изведнъж оживя в ухото му и лаят на продуцента от гласа на доктор Купидон, с цялата му мазна топлина.

— *... тази вечер ще чуем един отчаян зов за помощ, право от сърцето...*

О, боже, това е по-лошо, отколкото си представях, помисли си Джими. Сърцето му биеше, тялото му се стегна, по челото му се

стичаше пот. Но въпреки опасенията, въпреки предстоящото изтезание в ефир, той не затвори телефона.

Не можеше.

— ... защото той е в ефир, за да ни разкаже своята история...
Ало, Джими, чуваш ли ме?

Въпреки че Грейс сигурно никога нямаше да чуе признанието му, Джими повече не можеше да го таи в себе си. Трябваше да разкаже на някого, и щом не можеше да го каже на нея, щеше да го каже на целия проклет Лондон.

И като си пое дълбоко дъх, той преглътна гордостта си, сбогува се със самоуважението си и отговори.

— Ъ... да... да... на линия съм.

Мили боже, колко време отнемаше да напълниш резервоара на един датсън?

Отегчена и изнервена, Грейс гризеше ноктите си и наблюдаваше цифровия дисплей на бензиновата помпа, който отчиташе агонизиращо бавно. Струваше й се, че бяха изминали часове, а екранчето показваше едва 4.37 лири. Тя въздъхна, погледна часовника си за стотен път, после погледна шофьора на таксито, който се беше привел над колата със запотено лице, и накрая погледна бензиностанцията. От вътре се изсипаха групичка момичета, напазарували шоколадови десерти. Устата й моментално се напълни със слюнка.

— Ще отскоча до тоалетната — подвижна тя, слезе от таксито и изтича към постройката, а наум вече претегляше плюсовете и минусите на двоен кит кат или цяла кесия шоколадови трюфели.

И тогава в главата й изникна спомена как Джими демонстрираше уменията си да напъха по един кръгъл бонбон във всяка ноздра, а тя се заливаше от смях на дивана в неговия апартамент. Тъгата я прониза като нощ. От очите й бликнаха сълзи и тя подсмъркна шумно, пропъди образа му и се забързва към автоматичните плъзгащи се врати и ярко осветения магазин.

Грейс мина покрай рафтовете със списанията, покрай чипсовете и крекерите, озова се пред касата и се помъчи да се съсредоточи върху стелаж с сладките лакомства в техните лъскави разноцветни опаковки. Изглежда ги жално. Ако имаше някога момент да удави скръбта в сладко, той беше сега, реши Грейс и си взе два шоколадови десерта и една кесия бонбони, и ги подаде заедно с банкнота от пет

лири на касиера. Докато си чакаше рестото се заслуша в радиото, от което звучеше музикалната заставка на доктор Купидон.

— ... *Е, кажи ми, на кого изпращаш твоя зов за помощ тази вечер?*

Грейс се помъчи да не надава ухо. Нямаше нужда да ѝ напомнят за Джими, тя не искаше да мисли повече за него.

— *Няма защо да се сдържаш, просто си излей душата, Джими...*

Джими? Грейс подскочи. Какво съвпадение.

— ... *ами всъщност, това не е толкова зов за помощ, колкото обяснение. И е предназначено за Грейс...*

О, боже мой. По радиото пелтечеше един ужасно притеснен глас. Не, това не можеше да бъде. Просто не можеше да бъде. На Грейс ѝ се зави свят от изумление. Джими говореше по радиото.

— ... *защото има нещо, което много отдавна искам да ѝ кажа...* — Чу се нервно покашляне, — ... *още от 15-и август 1988-а...*

Грейс зяпна от слисване. Той не беше забравил датата.

— Извинете, рестото ви — подсети я клиентът зад нея, който чакаше да заплати за зареждането.

— Шшшшт — изшътка Грейс Замаяна. — Увеличете радиото — примоли се тя на касиера, който щом видя изражението ѝ, послушно усили звука. Честно казано, неговото любопитство беше събудено, както и това на следващия клиент, който се спря с кредитна карта в ръка и се заслуша с интерес.

Гласът на Джими изпълни бензиностанцията.

— ... *по онова време аз бях на осемнайсет и бях луд по едно момиче в училище. Тя се казваше Грейс. Беше красива и забавна и много популярна, но не ми обръщаше никакво внимание. Опитах всичко възможно, за да привлека вниманието ѝ и повярвайте ми, направих големи глупости, но тя изобщо не ме забелязваше. И тогава, един ден, най-неочаквано, тя не просто ме забеляза, а ми спаси кожата и ме защити пред всички. Когато всички други се изпокриха, тя показа колко е смела. Искане се страшно много кураж, за да направиш онова, което направи тя, а аз дори не ѝ благодарих, дори, честно казано, се опитах да се престоря на жлезен, когато всъщност бях адски уплашен. Толкова изплашен, че ако ме бяхте доближили, щяхте да чуετε как ми тракат зъбите.*

— В онзи ден се сприятелихме. Беше един от онези идилични тийнейджърски дни, които изглеждат безкрайни. Ядохме в „Макдоналдс“, въпреки че тя беше вегетарианка, купихме си записи, въпреки че тя имаше ужасен музикален вкус, и отидохме на разходка сред природата. И разговаряхме, и се смяхме, и седяхме край красивата река, край прекрасното абатство, и гледахме залеза и се любихме. Знам, че звучи съзливо и сигурно беше точно такава, но за мен това беше нещо специално. Тя беше специална. Тя е специална. Беше просто възшебно. Беше един от онези моменти, които искаш да увиеш в памук и да ги прибереш на някое сигурно място, за да ги запазиш завинаги.

— След това я откарах у тях и ѝ обещах, че ще се обадя. Само че никога не го направих. И никога не ѝ казах защо не ѝ се обадох, до ден-дневен така и не можах да ѝ обясня защо не го направих. Вместо това я накарах да мисли, че съм пълен, абсолютен негодник, който разби сърцето ѝ, че изобщо не ме е грижа за нея, че не я обичам. Когато в действителност беше точно обратното. Истината е, че бях твърде смутен. Твърде изплашен да се обадя на момичето, в което бях лудо влюбен, защото си мислех, че тя щеше да ми се присмее. Защото аз си имах моята тайна и си мислех, че тя я беше открила. Защото въпреки цялото ми перчене, Грейс беше първото момиче, с което бях спал, тя беше моята първа любов. И до ден-дневен не съм казвал тази тайна на никого. Никога не съм казвал на никого, че до онзи следобед с Грейс аз бях девствен...

В бензиностанцията се понесе колективна въздишка от страна на касиера и растящия брой клиенти, които се бяха скупчили около касата, за да слушат предаването по радиото и да гледат Грейс, която беше зашеметена от откровението на Джими. Джими Малик не ѝ се беше обадил, понеже е бил девствен? Идеята беше колкото поразителна, толкова и нелепа. Признанието беше откачено и напълно неочаквано. И изведнъж обясни всичко, помисли си Грейс, неспособна да сдържи радостната си усмивка.

— И затова аз искам да ѝ се извиня, че не събрах смелост, че съжалявам, задето не ѝ се обадох. И Грейс, ако слушаш, искам да знаеш, че то не беше защото не ми пукаше. А защото ми пукаше страшно много... — Джими замълча и се засмя нервно. — Знам, че вече е късно, след близо тринайсет години, но... ами... Надявам се, че

ако обичаш някого, никога не е твърде късно. А аз те обичам, Грейс. Обичам те толкова много, че се обадох в радио предаване и разказвам пред стотици слушатели...

— Половин милион слушатели — поправи го доктор Купидон.

— ... когато всъщност има само един човек, който се надявам да слуша. И това си ти, Грейс Феърли. Защото ти си единствената жена, която познавам, която смуче сладоледа от долния край на фунийката, която комбинира раирани чорапогащи и чехли с пайети и все пак изглежда страхотно, и която може да ме накара да поискам да пуснат следващото парче...

Усмивката на Грейс вече беше разцъфнала, но стана още по-широка, когато тя чу началните акорди и разпозна песента: „Перфектно“ на Феърграунд Атракшън. И когато познатата мелодия започна да изпълва бензиностанцията, тя чу свистене на гуми на някаква кола, видя светлините на чифт фарове скосени като котешки очи, които се заковаха в нея и видя как предната врата се отвори и шофьорът изскочи навън.

Задъхан, Джими огледа паркинга. Да, определено това беше същото такси, той позна последните цифри от номера и смешната пластмасова жаба на задния прозорец. Въздъхна с облекчение. Слава Богу, че го беше зърнал мимоходом, помисли си той, като направи няколко несигурни крачки към колата, преди да осъзнае, че Грейс не беше вътре. Обзет от паника, той се огледа наоколо.

И в този момент я видя да крачи към него, с проблясващи мъниста върху чехлите, сияеща червена рокля, с полюшваща се около лицето ѝ тъмна коса.

Като я видя да го гледа, нещо в него се преобърна. Само преди няколко минути той не спираше да говори, но сега не знаеше какво да каже. Чувстваше се адски смутен. Затаил дъх в очакване, Джими я гледаше, без да примигва, а Грейс спря на няколко крачки от него и прибра кичур коса зад ухото си. И се усмихна. С широка, щастлива, възхитена усмивка.

— Страхотна реч — прошепна тя.

Джими се усмихна свенливо.

— Още не съм завършил. Има послепис.

— И какво гласи послеписът? — попита Грейс с плаха надежда.
Джими пое дълбоко дъх.

— Остани.

Грейс потъна в очите му. Замаяна от всичко, което се беше случило, което се случваше тук и сега, тя не можеше да отговори. Обичаше го, в това беше сигурна. И една голяма, романтична част от нея искаше повече от всичко на света просто да се качи заедно с Джими в ситроена, да се върне в апартамента си и никога да не тръгва. Но имаше и една мъничка реалистка, която не можеше, не искаше да се откаже от шанса на своя живот. Да оглави свой собствен дизайнерски екип беше нейната детска мечта, за която се беше трудила с пот на челото. Ако не се възползваше от тази възможност, цял живот щеше да съжaliaва. Грейс поклати глава.

— Не мога.

Нещо в стомаха на Джими се преобърна с такава сила, че му прилоша.

— Защо?

— Защото трябва да направя това заради себе си.

— Не можеш ли да го направиш заради нас?

Нас. Думата прозвуча толкова добре. Толкова вярно. Толкова очевидно. Защо бяха пропилили толкова време?

— Аз го правя заради нас — промълви тихо Грейс. — За теб и мен.

— Смутена, тя погледна Джими с разтуптяно сърце. Поемаше огромен риск. Молеше го да я почака, да вярва в нея, да вярва в тях. Раздяла на 16 000 километра не беше шега, те трябваше да имат пълно доверие един в друг, да си бъдат верни, да се обичат. Грейс пое дъх и го погледна право в очите. — Чакали сме повече от тринайсет години, какво са още шест месеца?

Джими я изпиваше с очи, малката вена, която пулсираше на шията ѝ, луничките по челото ѝ, тъмните ириса, изпъстрени с малки кехлибарени точки. И погледът ѝ. Никой никога не го беше гледал по този начин. Погледът казваше повече от всички думи, повече от всичко, което той би могъл да напише или да каже по радиото, или да се надява да изрази. Този поглед помиташе всички съмнения. Човек не захвърля такъв поглед, а увива ръце около него, притиска го плътно до себе си и никога, никога не го изпуска.

Джими прие предизвикателството.

— Нека да бъдат три месеца — предложи решително той.

Грейс го погледна объркано.

— Ще се срещнем край Айерс Рок, по залез-слънце... — Спомняйки си за материала, който му бяха поръчали за „Chic Traveller“, в ума му назряваше една идея.

И още щом заговори, Грейс прочете мислите му.

— На Харли Дейвидсън... — изрекоха двамата в хор с широки, замаяни усмивки, припомняйки си юношеските планове.

— Става — засмя се Грейс със сияещи очи. Почувства горещ прилив на сладко разтапящо щастие.

Те се спогледаха, забравили света наоколо, докато накрая Джими проговори.

— О, между другото, за малко да забравя. — Той бръкна в жабката на колата и се появи с някаква дебела книга в ръка. — Нещо за четене в самолета.

Грейс я повъртя в ръце с любопитство, очите ѝ се разшириха от изненада, когато прочете заглавието: „Една гигантска крачка“ от Джими Малик.

— О, боже мой, ти успя! Написал си я! — ахна тя, с преливащ от гордост и възхищение глас. — Това е просто невероятно.

— Това е сигнална бройка, все още не е публикувана. — Джими се усмихна, опитвайки се да скрие явната си радост. — Ще излезе през есента. Във всички добри книжарници — добави той, неспособен да се сдържа. Самият той не можеше да повярва. Той? Публикуван автор? Какво можеше да се мери с това?

Но сега, като погледна Грейс, той разбра. *Тя можеше.*

— Еха. — Сияеща, Грейс кимна одобрително, разглеждайки елегантния дизайн на корицата, проследи с пръст буквите на името му, прелисти нетърпеливо първите няколко страници. И тогава го видя: две изречения със ситен черен шрифт върху бялата страница.

На Грейс. Защото ме накара да повярвам, че човекът наистина е стъпил на луната.

Сякаш всичко затаи дъх. Времето замръзна, светът спря да се върти, Грейс спря да диша. Тя погледна Джими. Той я наблюдаваше, с изписано на лицето смущение и тревога, докато очакваше нейната

реакция. Очите им се срещнаха и за един прекрасен, съвършен миг те се взряха един в друг. Без игри. Без спорове. Без недоразумения.

И тогава Грейс направи нещо, което чакаше да направи от онзи първи път в таксито. Само че този път не беше случайно и не беше грешка, помисли си тя. Притегли Джими към себе си, почувства как ръцете му се увиха плътно около талията ѝ и наклони лице към неговото. Тя се приготви да види отново фойерверките и затвори плътно очи. И го целуна.

Откъм скупчената на прозорците на бензиностанцията публика се разнесе колективна въздишка, а сантименталният глас на доктор Купидон се понесе в мрака.

— И така, ако смятате, че Грейс и Джими трябва да се съберат и да бъдат заедно, обадете се тук, в редакцията на „Любовен пасианс“. В края на краищата, казват, че за най-хубавите неща в живота си струва да почакаш...

Минава полунощ. Топла и задушна. Надлъж и нашир в Лондон, хиляди различни хора, на хиляди различни места, живеещи хиляди различни животи, се обръщат да погледнат човека, когото обичат. На една тераса в Ийлинг, Риан и Клайв се усмихват един на друг, полузаспали в хотелската стая Маги и Сони се гушкат по пижами, а на една бензиностанция някъде близо до Хийтроу, мъж, жена и едно куче и цяло едно бъдеще пред тях, най-после постигат своето.

ЕПИЛОГ

По залез-слънце Айерс Рок оживя. Величествено открито на фона на озареното небе, прорязано от медни и златисти ивици, скалата сякаш пламваше пред очите на туристите, които я съзерцаваха от близкия мотел.

Седнала навън край малката дървена маса на верандата, Грейс отмести поглед от пощенската картичка и се възхити на Улуру, свещения дом на аборигените, която менеше багри от огненочервено през всички нюанси на пурпурното. Когато червената орбита на слънцето започна да потъва полека под хоризонта, огромната скала сякаш оживяваше, пресъздавайки най-различни емоции пред своята запленена публика — от пламтящ гняв до ведро спокойствие. Удивена Грейс отпи от леденостудения джин тоник, наслаждавайки се на студената течност след сухата, прашна жегна на пустинята. Бяха изминали три месеца, откакто се беше преместила в Австралия и изживяването надминаваше всичките ѝ очаквания.

Тя се върна към картичката, доволна от иронията на онова, което току-що беше написала. *„Най-накрая стигнах до пустинята. И знаете ли какво? Никога не съм била по-щастлива.“* Картичката беше адресирана до Клайв, Джак, Риан и топката. Топката беше бебето, което трябваше да се роди след шест месеца и половина, така че Грейс не беше единствената глътнала хапче за щастие.

Новата работа на Грейс се беше оказала прекрасна и нейният екип жънеше такива успехи, че най-вероятно щяха да подновят договора ѝ. Не само това, Грейс си беше намерила страхотен апартамент на брега на океана и всяка сутрин се будеше със зашеметяващата гледка към водната шир. Тя се беше сприятелила с чудесни хора и беше подредила новия си живот. Всъщност, дори не мога да си представя да се прибера в Англия, доволно си помисли Грейс, проследявайки залязващото слънце, което хвърляше рубинен воал над магическия покой.

И тогава тя чу нещо. Неясен рев някъде в далечината, който постепенно се доближаваше и звучеше все по-високо, и по-отчетливо. Грейс вдигна слънчевите очила на главата си и огледа околността, но не видя нищо, само прахоляк и гола пустош. И тогава го забеляза. Далеч на хоризонта, облак прах, проблясване на метал под слънцето. Хипнотизирана, тя се изправи, за да проследи приближаването на неясния образ, да се вслуша в растящия рев, докато не разпозна в него ръмжането на двигател. Харли Дейвидсън. Сърцето ѝ замря.

Всички казват, че човек се учи от опит, и ако раздялата със Спенсър беше научила Грейс на нещо, то беше, че самотата беше по-добра от връзка с неподходящ човек. Пък дори само защото тогава си свободна да срещнеш подходящия мъж, помисли си ведро тя, взе каската от масата и тръгна, затаила дъх в гърлото си.

А как разбираш, че си срещнала точния мъж?

Мотоциклетът спря, мотористът вдигна визьора и срещайки погледи, Грейс и Джими размениха усмивка. Щастлива, младоженческа, вълшебна усмивка.

Точно както беше казала Маги.

Ще го познаеш.

И Грейс го позна.

Издание:

Александра Потър. Любовен пасианс

Английска. Първо издание

Списание COSMOPOLITAN, 2014

Редактор и коректор: Петя Василева

Предпечат: Иван Доганов

Дизайн корица: Иван Шекерджиев

ISBN: 978-954-399-074-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.